HISTORIARVM
MIRABILIVM
AVCTORES GRÆCI.

IOHANNES MEVRSIVS

Recenſuit; & partim COMMENTARIOS, partim NOTAS adiecit.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

LVGDVNI BATAVORVM,
Apud ABRAHAMVM ELZEVIRIVM,

ANNO cIↄ Iↄ CXXII.

Viro Clariſsimo,

REINERO BONTIO,

Medicinæ Doctori, & Profeſſori; Illuſtriſsimi Principis Auriaci Archiatro, & Academiæ hoc tempore Rectori,

IOANNES MEVRSIVS

Do, Dico, Conſecro.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

RES humanas conſideranti, V. CL. illud quoque manifeſtum, vti cæterorum omnium viciſſitudinem, ita Literarum humaniorum eſſe. Nam quæ ante ſeculum iſthoc è barbarie caput ſuum extollentes, mox ad ſummum claritatis etiam gradum pervenere, nunc paullatim declinan-

tes ad barbariem priſcam redeunt. Maxime autem iſtud fatum eſt Græcarum Literarum; quarum tamen tantus vſus, ac neceſſitas, vt qui ſine his excellere, in quacunque facultate, ſeſe poſtulet, operam certe omnem ludat. At quàm longe ſtudia ſua diſiunxerunt, quotquot alijs facultatibus ſe dicârunt. Vt Theologos videamus; quotuſquiſque ex eo ordine ſacras Literas, aut antiquos Græcos Patres, intelligere Græce poſſit? Per interpretem didicerunt, quod è cathedrâ ſuos docent. Iureconſultos ſi ſpectemus, Legum dea, Themis, Græca eſt: & è Græciâ aduocatæ à Romanis olim leges: tum & Græce leges quædam, ac Nouellæ Iuſtiniani omnes, ſcriptæ, & Edicta ſatis multa Imperatorum. Verùm tamen quem è foro, curiave, mihi dabis, qui non

illud

illud, barbaro quondam iſto æuo celebratum, vſurpare nunc cogatur? GRÆCVM EST, NEC LEGI POTEST. Neque immunes huius culpæ Medici veſtri. Nam quàm multi aut Hippocratem, aut Galenum, Græce habent? nedum vt loquentem Græce intelligere, aut conſulere digne, poſſint. Et, appello fidem tuam, an non putas, horum hominum ignorantiam, dum hallucinanti interpreti parum caute obſequuntur, ægrotantibus minus valida ſæpe remedia, ſi non noxia, procurare? non de vitâ quoque humanâ, dum doctrinæ adminicula neceſſaria neglexere, interdum ludere? Iam Philoſophis quid faciemus? Philoſophia quin è Græciâ ſit petita à Romanis, pariter ac viuendi leges, nemo adeò eſt indoctus, qui ignoret. Et diuinum quis Platonem, aut naturæ

 id mi-

id miraculum Ariſtotelem, quis Interpretes vtriuſque, illos veteres, ſuâ linguâ philoſophantes, capere poſſit? Pauci omnino. En, quàm perperàm ad Eccleſiam, curiamve, aut medicinam, ac Philoſophiam item, feſtinatur. Vellem ego, Catonem omnes cogitarent, virum apud Romanos maximum, qui, ceu cæteras virtutes ſine earum Literarum cognitione imperfectas eſſe crederet, annos ſexaginta natus operam illis dare cœpit. Cauſas autem huius faſtidij inquirenti, aliquot comperiuntnr. Ac iuuentus partim ipſa, tanquam etiam ſine illis dignum ſtudijs colophonem imponere poſſit, per ſe quoque negligentior; partim etiam parentes, imperitia, aut incuria, dum inutiles iſtas putant, vt compendium aliquod ſumptus, temporiſque, facere poſſint, homines

mines ad rem attenti, huc impellunt; & negligere, ceu nil profuturas, iubent. Adde, quod Principibus ipſis non is animus, non id excitandi ſtudium, quod auorum ætate erat. Nam quis horum pretium illis iuſtum ponit? quis honorem Profeſſoribus dignum habet? Atqui tamen ita Literæ, vti iſti, æſtimantur. Quis pro verſibus Græcis ſingulis aureos totidem Oppiano nunc daturus? quis Muſuro, pro non magna Elegia, item Græca, Epiſcopatum? Non munificentiam laudo, quanquam illa omninò magna, & præconio non exiguo celebranda; verùm animum, ſicut Principe dignum erat, Literas Græcas æſtimantem. Qui affectus ſi rediret, breui ſtudia, quæ nunc iacent, excitata videremus. Ad hæc autem, vt verum fatear, aliqua etiam erudito-
rum

rum culpa accedit; qui vertendo Auctores Græcos, dum prodeſſe ſtudijs volunt, peſſimè ſanè Literis Græcis conſuluerunt. Nam dum verſa penè omnia in Latinam linguam exſtant, hinc ſecuritas primùm quædam, inde ignauia; quam ſecuta imperitia, mox contemptum quoque peperit. Quæ cùm ita ſeſe habeant, non iniuriâ quis optauerit, ne tranſlatum quicquam eſſet. At nunc ita per interpretem legere Auctores aſſuevere, vt, ni verſionem addas, vix emptorem liber Græcus ſit habiturus. Dein typographi, vti lucrum tantùm ſpectant, ſine ea nihil omnino excudere velint; &, quod hactenus à me factum, de te ſumptum facere debeas, ſi quid cupias Græcè tantum in lucem dare. Quantò magis prædicandus Aldus Manutius, qui Auctores

Græcos

Græcos plurimos, adeoque penè omnes, ſuâ ſolùm linguâ excudit. Sed felicitas ſeculi fuit, quòd tunc nulla, cuiuſcunque tandem Auctoris, vno alterove excepto, verſio exſtaret. Vnde factum, vt in eius linguæ ſtudium ſummo niſu quiſque incumberet; doctum ſe tum demum putans, poſtquam Græcè didiciſſet. Itaque æſtimati multùm Profeſſores, & frequentia in Italiâ, mox Germaniâ, Galliâque, & aduerſâ illi Angliâ, auditoria; dum contendunt multi diſcere, ſine quo ad magnam eruditionem pervenire ſe non poſſe animadvertunt. Ac vis, quod mireris maximè, tunc non adeò mirandum? Ioannes Capnio, vir inſignis, Ingolſtadij, ante centum iſtos annos, Plutum Comici auditoribus plus trecentis ſe expoſuiſſe ſcribit. Nunc hoc ſeculum

videamus, & in Academias omnes inquiramus, luſtremuſque auditoria; quantum certè infra iſtum vbique numerus apparebit? Quin vix totidem Græcæ linguæ ſtudioſos tota nunc Europa habeat. Quàm iniquè igitur faciunt, qui iniuriam temporum publicam in priuatam Profeſſorum culpam vertunt. Quaſi verò humanum genus ita comparatum eſſet, bona pluribus vt placerent; aut procliue adeò foret, iuuentutem, bona ſua ignorantem, ad lectionem aliquam cogere. Nempe olim Antimachus etiam vnum tantùm Platonem habuit, qui audire ipſum vellet. Verùm age, bonâ fide; vt impingi iſtis poſſit, etſi ne hoc quidem rectè, qui non aliam Academijs operam vllam, præter lectionum, nauant; an quis paucos, ſine iniuriâ manifeſtâ,

illis

illis auditores dixerit, qui, iam editis lucubrationibus multis mutâ quoque voce docentes, totum literatum orbem auditorium ſuum fecere? Sed tu longè meliùs iudicas, pretiumque Literis Græcis verum ponis; quippe qui à puero ſtatim à parente, Græcè item peritiſſimo, accepiſti, quantum in his præſidij eſſet ijs omnibus, qui feliciter ſtudia cætera perſequi velint. Ideoque & progreſſus hos feciſti, vti etiam adoleſcenti Philoſophicam tibi cathedram Academiæ Curatores demandarent. Deinde in Medicinâ item faciendâ adeò ſanè antecellis, vt tibi Illuſtriſſimus Princeps corporis ſui valetudinem permittendam, & primarij Medici locum honoris tui ergo dandum, exiſtimauerit. Macte hac felicitate, ac virtute; & hunc Apollonium noſtrum iſto ad-

adfectu accipere velis, quo me vltro proſequendum ſuſcepiſti: tum, quemadmodum ſponte tuâ, nullo à me beneficio prouocatus, amorem mei concepiſti, ita pro conſtantiâ tuâ vt conſerues, augeaſque, etiam te atque etiam rogo. Dabo operam, ne quid vnquam in ingratum contuliſſe videaris. Benè vale, V. CL. Lugduni Batauorum; ad diem VII Ianuarij cIↄ Iↄ c xx.

HAbe hunc libellum, Lector; cui ego Auctorem ſuum, & titulum, reddidi. Hactenus enim in Scriptorum tanto numero, quibus nomen Apollonijs, cuius eſſet Apollonij, ignoratum. Ego verò, non incertâ coniecturâ, niſi me amo, eſſe illum Alexandrini, cui Dyſcoli cognomentum, deprehendi, Suidæ indicio; cuius etiam beneficio titulum erui, librariorum temerariâ nimis audaciâ immutatum. Quem ad modum in Heraclide Pontico factum ab ijſdem, cuius Opus, Ἀλληγορίαι εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου περὶ θεῶν εἰρημένα, hodiè inſcriptum; cùm Auctor tamen Λύσεων Ὁμηρικῶν titulum dederit, vt propediem, volente Deo, cùm editionem eius renovabo, ſum oſtenſurus. Sic Cornutus, quem Phurnutum malè vocant, hodie inſcribitur, Περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως: Verus tamen titulus fuit, Περὶ Ἑλληνικῆς θεολογίας.

λογίας. Fidem pro me Etymologici Auctor faciet, cuius iſta alibi verba. Ζεὺς, ὁ Κορνοῦτος ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ. Theodoretus item, Therapeut. ι. Κορνοῦτος δὲ ὁ φιλόσοφος τὴν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΘΕΟΛΟΓΙΑΝ ξυντέθηκε. Quod ad Apollonium attinet; primus dedit ante annos quinquaginta, & quod excurrit, idem qui Phlegontem quoque, & Antigonum, vir doctiſſimus, Gulielmus Xylander, cum Latinâ verſione, quæ hîc denuo exhibetur. Mutilum autem eſſe iudico; & fragmentum tantùm aliquod maioris Operis. Inde colligo, quod, quæ Phlegon capp. xi. & xiii. hoc Auctore nobis tradit, inde petita ſine dubio, nuſquam hîc conſpiciantur. Sed quid? inquies. an tu, quæ de terræ motu Aſiatico illic tradit, Dioni etiam, Suetonio, Tacito, Straboni, & Plinio, commemorata, falſa cenſes? non ego iſta. ſed, quæ de coloſſo addit, vrbiumque item ſtatuis, cùm Auctorum citatorum nullus referat,

rat, falſa non iniuriâ dixero; & pro talibus Apollonio in hoc Opere collocata. Habes meum de Scriptore hoc iudicium. Si quis certiora proferet, huic ſubſcribam. Interim, mi Lector, iſtis vtere, ac fruere; & me ama.

PETRVS SCRIVERIVS

V. CL. IOANNI MEVRSIO,

Græcæ linguæ Profeſſori, optimè de Republ. literariâ merito, ac merenti.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA

ITERVMNE *præla, magne myſta Muſarum,*
Operæque fervent? Fonte ceu inexhauſto
Manant perennes, & ſcaturiunt, rivi:
Sic ora noſtra fluctibus caballinis
Prolixè inundas, melque iungis Actæum,
Totumque Hymetton excutis vigil-ſemper,
Semperque navans publico. Bonum factum!
Hinc rumor albâ Meurſium *vehit pennâ,*
Humoque ſpretâ tollit ad Deûm templa,
Superiſque miſcet. Macte! quid petes ultra?
Quid cogitabis? vivus, & videns, diuæ
ÆTERNITATI *conſecratus es,* Meurſi.
Macte, euge! parti macte nominis famâ!
Referre forſan unctius caput poſſis,

At

At maius addi non poteſt tibi nomen.
Minore quamquam circulo coroneris,
Juveniſque rarus ſedeat in tuis ſcamnis,
Tunc cum Batauæ Palladis manu ductus
Probare poſſet diligentiam MeursI,
Jllam invidendam, maximéque ſpectatam:
Quamquam (inquam) abhorrens deſerat ducem (miles,
Fugiatque Graio pectus imbui ſucco,
Tergique aceto nolit; ac ſuas Muſas
Statim propellat ad tribunal Aſtreæ;
Senemve Coum, voce Romulâ fractum;
Aut Sacra ad ipſa denique; (ô probrum ſecli!)
Sintque otioſæ Græciæ venuſtates,
Superfluumque nomen Helladis vulgo;
Tamen docere pergis, ac, licet paucos,
Ducis volenteis, imbuiſque doctrinæ
Liquore priſcæ, Cecropiſque ſuadelâ.
Nec turbat animum, quod ſit infrequens miles
Ad ſigna, Meurſi. conſcius tibi namque es,
Præire te, ſed cæteros ſequi nolle.
Qui ſi ſequantur, plurimuſque conventus
Ab ore docto pendeat, putent quidam
Superbiendum: ſed tumere nolito.

*** *Non*

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Non vana plebis aura pectus invictum
Inflat, ſeverâ lege quod polit Titan.
Faſtu laborat, & gravi cubat morbo,
Craſſæ numellis Imperitiæ vinctus,
Quicunque ſe hinc metitur, & trahit caudam.
Auditor unus Socrati, & ſatis nullus.
Nec fractus heros infrequentiâ quiſquam.
Non magnus animus ceſſit, aut Heræ tergum
Dedit novercæ. ſubrui nequit fortis,
Totuſque perimi. ridet Æaci noctem.
Hominûm Deumque corculum perennavit.
Studium (fatemur) excitabit auditor:
Vbi adſit ille, neſciunt Deæ frigus,
Gaudentque Muſæ lætiore conſpectu.
Sed Fata quid ſi, & negligens ſtupor ſecli,
Diſcendi amorem ſubtrahant iuuentuti,
Et in cathedra magnus algeat Varro,
Cui imputandum? Diligentiæ nullum
Pretium eſt, locuſque, Fata ſi negent aures;
Homineſque nugis occupentur inſulſis,
Tectique opacâ nocte barbariſmorum
Vix illa claræ tela lucis admittant.
Non ferre quippe noctuæ diem poſſunt.

Securus

Securus iſta temnis, & ſapis, Meurſi;
Ac de iuventâ, ſeculoque, non ceſſas
Benè promereri, quà docendo, quà libros
Vſque edolando. commodoque multorum
Studes: faciſque, ſtupeat ut tuum nomen
Exter, colatque. Macte præmio, macte!
Nunc infrequens ſit (quid moraris?) auditor,
Et te ſcholarum publicum licet fatum
Vexet, prematque, cum ſodalibus multis,
Nihil pericli eſt. Vapulet genus vecors,
Inerſque vulgus: Meurſius ſibi cavit
Abundè, ut illi haud deeſſe poſſit auditor,
Qui liberalis ſparſit ingenI dotes
Per univerſas quà patet Thetis terras;
Et debitores exteras habet gentes,
Gallos, Britannos, Italos, Iberoſque,
Doctoſque Belgas, ſeduloſque Germanos.
Populi heic negentur, oſcitetque Lugdunum;
Jam totus Orbis Atticos favos optet,
Cupiatque dici Meurſianus auditor.

SERIES

Operis.

APOLLONII *Hiſtoria Commentitia Liber.*
IOANNIS MEVRSI *De Scriptoribus eius nominis* SYNTAGMA.
Eiuſdem in Apollonium COMMENTARIVS.
INDICES *tres. quorum duo, in Apollonium; tertius, in Syntagma adiunctum, & Commentarium.*

APOLLONII

DYSCOLI,

Alexandrini, Grammatici, Hiſtoriæ Commentitiæ Liber.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ, ΤΟΥ ΔΥΣΚΟΛΟΥ, Ἀλεξανδρέως, Γραμματικοῦ,

Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας.

ΚΕΦ Α'.

ΒΩ'λου Ἐπιμενίδης ὁ Κρὴς λέγεται ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρὸς, ἀποσταλεὶς εἰς ἀγρὸν, πρόβατον ἀγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν, καταλαβούσης αὐτὸν νυκτὸς, παραλλάξαι τῆς τρίβου. καὶ κατακοιμηθῆναι ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα· καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασιν, ἔτι καὶ Θεόπομπος ἐν ταῖς Ἱστορίαις, ἐπιτρέχων τὰ κατὰ τόπους θαυμάσια. Ἔπειτα συμβῆναι ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ, τοὺς μὲν οἰκείους τοῦ Ἐπιμενίδου ἀποθανεῖν· αὐτὸν δὲ, ἐγερθέντα ἐκ τοῦ ὕπνου, ζητεῖν ἐφ' ὃ ἀπεστάλη πρόβατον. μὴ εὑρόντα δὲ, πορεύεσθ' εἰς τὸν ἀγρόν. ὑπελάμβανε γὰρ ἐγηγέρθαι·

APOLLONII DYSCOLI,

Alexandrini, Grammatici, Hiſtoriæ Commentitiæ Liber.

Cap. I.

EPimenides Boli F. Cretenſis, à patre & fratribus in agrum miſſus, ouis in vrbem adducendæ cauſa, fertur, cùm eum nox obrueret, à ſemita deflexiſſe, ac dormiuiſſe per LVII. annos. quod cùm alij memoriæ prodiderunt, tum Theopompus in Hiſtorijs, percurrens, quæ ſingulis locis mirabilia euenerunt. Interea verò temporis propinquos Epimenidis, vitam cum morte commutaſſe; ipſum

ſomno ſolutum (opinatum autem fuiſſe, eadem ſe die euigilaſſe, qua obdormiuiſſet) ouem, cuius gratia miſſus fuerat, quæſiuiſſe. quam cùm non inueniret, rus profectum, prædium reperiſſe venditum; & inſtrumenta mutata. itaque in vrbem abijſſe, domumque vt venerit, ibi de omnibus rebus cognouiſſe: inter quæ etiam de temporo ſuæ abſentiæ. Et perhibent Cretenſes, vt eſt apud Theopompum, mortuum eum eſſe natum annos CL. Feruntúrque de hoc viro alia etiam haud pauca mirabilia.

CAP. II.

Ariſteas Proconneſius, vt hiſtoria fertur, cùm eſſet in fullonis cuiuſdam officina in Proconneſo mortuus, eadē die, atq; hora, à multis in Sicilia viſus eſt, litteras docens. Quod cum eis ſæpius eueniſſet, & per multos annos innotuiſſet, ac crebius in Sicilia ſe eius imago offerret; Siculi aram ipſi poſuerunt, atque vt heroi ſacrificarunt.

CAP.

γέρθαι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἧπερ ἔδοξεν κεκοιμῆσθαι. καὶ καταλαβὼν τὸν ἀγρὸν πεπραμένον, καὶ τὴν σκευὴν ἠλλαγμένην, ἀπαίρειν εἰς τὴν πόλιν. καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκεῖθεν πάντα ἔγνω· ἐν οἷς καὶ τὰ περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἀφανὴς ἐγένετο. λέγουσι δὲ οἱ Κρῆτες, ὥς φησιν Θεόπομπος, ἔτη βιώσαντα αὐτὸν ἑκατὸν πεντήκοντα ἀποθανεῖν. λέγεται δὲ περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα παράδοξα.

ΚΕΦ. Β'.

Ἀριστέαν δὲ ἱστορεῖται τὸν Προικοννήσιον, ἔν τινι γναφείῳ τοῦ Προικοννήσου τελευτήσαντα, ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καὶ ὥρᾳ, ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ πολλῶν θεωρηθῆναι, γράμματα διδάσκοντα. ὅθεν πολλάκις αὐτῷ τοῦ τοιούτου συμβαίνοντος, καὶ περιφανοῦς γιγνομένου διὰ πολλῶν ἐτῶν, καὶ πυκνότερον ἐν τῇ Σικελίᾳ φανταζομένου, οἱ Σικελοὶ ἱερόν τε καθιδρύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔθυον ὡς ἥρωϊ.

Cap. III.

De Hermotimo Clazomenio huiuſmodi fabulæ narrantur. Animam eius, extra corpus euagatam, per multos annos peregrinatam, varijs in locis futura prædixiſſe: vt imbres magnos, ſiccitates, terræmotus, peſtilentias, aliaque id genus, iacente interim corpuſculo. tum eam longo temporis interuallo corpus, veluti exuuium quoddam, intraſſe, idque excitaſſe. Id cum ſæpenumero egiſſet, vxorique mandaſſet, vt à ſuo diſceſsu nemo, neque ciuis, neque alius homo, corpuſculum attingeret: quidam, domum ingreſſi, à muliere precibus impetrarunt, vt nudum, immobilemque, humi iacentem ſpectarent Hermotimum. quem ij, igne facto, cremarunt: exiſtimantes, & anima reuerſa, & quò ſe reciperet non inueniente, ipſum

prorſus

prorſus moriturum. quod & accidit. Cæterùm Clazomenij Hermotimũ in hunc vſque diem venerantur, fanumq́ue ei dedicarunt, in quod mulieribus ingredi non licet, ob cauſam expoſitam.

CAP. IV.

Abaris ex Hyperboreis, ipſe quoque Theologus fũit. Scripſit oracula regionibus, quas peragrauit, quæ hodieq́ue extant. prædixit is quoque terræmotus, peſtes, & ſimilia, ac cœleſtia. Ferunt eum, cum Spartam aduenisset, Lacones monuiſſe de ſacris mala auertentibus; quibus peractis, nulla poſtmodò Lacedæmone peſtis fuerit.

CAP. V.

De Pherecyde hæc narrantur: cum in Scyro inſula ſitientem aliquando, aquam à diſci-

ὅπου εἰσδύσεται, παντελῶς στερήσεσθαι τοῦ ζῆν· ὅπερ καὶ συνέπεσεν. Τὸν μὲν οὖν Ἑρμότιμον Κλαζομένιοι τιμῶσι μέχρι τοῦ νῦν, καὶ ἱερὸν αὐτοῦ καθίδρυται, εἰς ὃ γυνὴ οὐκ εἰσέρχεται, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν.

ΚΕΦ. Δʹ.

Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς τῶν θεολόγων. ἔγραφε δὲ καὶ χρησμοὺς ταῖς χώραις περιερχόμενος, οἵ εἰσιν μέχρι τοῦ νῦν ὑπάρχοντες. προέλεγεν δὲ καὶ οὗτος σεισμοὺς, καὶ λοιμοὺς, καὶ τὰ παραπλήσια, καὶ τὰ γινόμενα κατ' οὐρανόν. λέγεται δὲ τοῦτον, εἰς Λακεδαίμονα παραγενόμενον, εἰρηκέναι τοῖς Λάκωσι, κωλυτήρια θῦσαι τοῖς θεοῖς· καὶ ἐκ τούτου ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸς οὐκ ἐγένετο.

ΚΕΦ. Εʹ.

Τὰ δὲ περὶ Φερεκύδην τοσαῦτά τινα ἱστορεῖται. Ἐν Σκύρῳ ποτὲ τῇ νήσῳ διψῶν-

τα, ὑδάπον αἰτῆσαι παρά τινος τῶν γνωρίμων. τὸν δὲ πόντα, εἰπεῖν, σεισμὸν ἐσόμενον ἐν τῇ νήσῳ μετὰ τρίτην ἡμέραν. τούτου δὲ συμβάντος, μεγάλην δόξαν αὐτὸν ἀπενέγκασθαι. πάλιν δ᾽ εἰς Σάμον πορευόμενος, εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν, ἰδεῖν πλοῖον εἰς τὸν λιμένα καταγόμενον, καὶ εἰπεῖν τοῖς συνεστῶσιν, ὡς οὐκ εἰσελεύσεται εἴσω τοῦ λιμένος. ἔτι δὲ λέγοντος αὐτοῦ καταρραγῆναι γνόφον, καὶ τέλος ἀφανισθῆναι τὴν ναῦν.

ΚΕΦ. ς'.

Τούτοις δὲ ἐπιγενόμενος Πυθαγόρας, Μνησάρχου υἱὸς, τὸ μὲν πρῶτον διεπονεῖτο περὶ τὰ μαθήματα, καὶ τοὺς ἀριθμούς· ὕστερον δέ ποτε καὶ τῆς Φερεκύδου τερατοποιΐας οὐκ ἀπέστη. καὶ γὰρ τῷ Ποντίου πλοίῳ εἰσερχομένῳ φορτίον ἔχοντι, καὶ τῶν παρατυχόντων εὐχομένων, σῶον εἶναι κατελθόντων διὰ τὸν φόρτον, ἑστῶτα τοῦτον εἰπεῖν. μικρὸν τοίνυν φανήσεται ὑμῖν σῶμα ἄγον τὸ πλοῖον τοῦτο. πάλιν δὲ ἐν Καυλωνίᾳ, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης,

à diſcipulorum quodam homine petijſſe, quã cùm bibiſſet, pronunciaſſe, terræmotum poſt triduum ea in inſula futurum. quod dictũ vt exitus comprobauit, magnam eum reportaſſe gloriam. Rurſum Samum profectum, ad Iunonis templum, vidiſſe nauim portui ſubeuntem: ac dixiſſe adſtantibus, eam intra portum non peruenturam. ipſoque adhuc loquente, nimbum de cœlo præcipitem actum, nauimque perijſſe.

Cap. VI.

Subſecutus hos Pythagoras Mneſarchi F. principio mathematibus, ac numeris, animum intendit. Poſtea verò, Pherecydis etiam præſtigijs non abſtinuit. Nam Pontij naue adueniente, mercibus, onuſta, & ijs, qui aderant, optantibus vt ſalua portum intraret, propter merces, adſtans ipſe: Ergo, inquit, exiguum vobis apparebit corpus, hanc ducens nauim. Rurſum in Caulonia (vt ait Ariſtoteles, ſcri-

bens de eo etiam multa alia) in Etruria ſerpentem, qui morſu necabat, iſte mordens interfecit. Seditionem enim orientem ſuis indicauit diſcipulis : ideoque Metapontum tranſijt, nemini viſus. Et fluuium, qui infra Samum eſt, tranſiens, vocem humana maiorem audiuit, quæ diceret : *Salue Pythagora*. vnde ſummus comitibus incidit pauor. Viſus eſt aliquando Crotone, & Metaponti; eadem die, atque hora. Aliquando in theatro ſedens, vt Ariſtoteles refert, ſurrexit, & ſeſſoribus demonſtrauit femur ſuum aureum. Feruntur de eo etiam alia mirabilia. Nos autem, nolentes tranſſcriptorum munere fungi, hic finem facimus.

CAP. VII.

Ariſtoteles in Natalibus Quæſtionibus.

γράφων περὶ αὐτοῦ, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα λέγει, καὶ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ φησὶν δάκνοντα θανάσιμον ὄφιν, αὐτὸς δάκνων, ἀπέκτεινεν. καὶ τὴν γινομένην δὲ στάσιν τοῖς Πυθαγορεί-οις προειπεῖν. διὸ καὶ εἰς Μεταπόντιον ἀπῆ-ρεν, ὑπὸ μηδενὸς θεωρηθείς. καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ διαβαίνων σὺν ἄλλοις, ἤ-κουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἄνθρωπον· ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΧΑΙΡΕ. τῶν δὲ πα-ρόντας περιδεεῖς γενέσθαι. ἐφάνη δέ ποτε καὶ ἐν Κρότωνι, καὶ ἐν Μεταποντίῳ, τῇ αὐτῇ ἡμέ-ρᾳ, καὶ ὥρᾳ. ἐν θεάτρῳ δὲ καθήμενός ποτε ἐξανίσταται, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης, καὶ τὸν ἴδιον μηρὸν παρέφαινε τοῖς καθημένοις εἰς χρυσοῦν. λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλα τινὰ παράδοξα. Ἡμεῖς δέ, μὴ βουλόμενοι μετα-γραφέων ἔργον ποιεῖν, αὐτοῦ τὸν λόγον κα-ταπαυσόμεθα.

ΚΕΦ. Ζ.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλή-

bus tradit, eos, qui hordeum plantant, pallidiora habere corpora, quàm qui triticum.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Cap. VIII.

Andron in quarto libro Sacrificiorum ad Philippum ſcribit, in Attica nullam cornicem viſam eſſe in arcem intrare; vt neque in Papho muſcam per fores Veneris.

Cap. IX.

Ariſtoteles in Natalibus Quæſtionibus author eſt, eos, qui ſemel tantùm cibo vtuntur, moroſiores eſſe ijs, qui bis.

Cap. X.

Theopompus in Mirabilibus perhibet, ludis Olympicis, cum multi miluij obuolarent,

larent, ac carnes diriperent, ſacrificiorum carnes intactas manſiſſe.

Cap. XI.

Ariſtoteles in Barbaricis Conſuetudinibus narrat, in Caria ſcorpios naſci, qui peregrinos ſi feriant, non admodum lædant; indigenas autem, illicò occidant.

Cap. XII.

Apud Babylonem, Euphrate traiecto, exigui dicuntur eſſe angues, qui peregrinos feriant, ab incolis abſtineant.

Cap. XIII.

In libro *De Fabuloſis locorum rebus* eſt, cum Halicarnaſſi ſacrificium quoddam Ioui Aſcræo peragitur, gregem caprarum, ad fanum adductum, conſiſtere; votiſque abſolutis, vnam earum, nemine

ειζόντων, τὰ διαφερόμενα κρέα τῶν ἱεροθύτων ἀθιγῆ μένειν.

ΚΕΦ. ΙΑ'.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Νομίμοις Βαρβαρικοῖς, τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται, οἱ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες, οὐ λίαν ἀδικοῦσι· τοὺς δὲ ἐπιχωρίους, παρ' αὐτὰ ἀποκτείνουσιν.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

Περὶ Βαβυλῶνα δὲ, διαβάντι τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ὀφίδια γίγνεται· καὶ τοὺς μὲν ξένους, τύπτει· τοὺς δ' ἐντοπίους, οὐκ ἀδικεῖ.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

Ἐν τῷ κατὰ τόπους Μυθικῷ, ἐν Ἁλικαρνασσῷ θυσίας τινὸς τῷ Διῒ τῷ Ἀσκραίῳ συντελουμένης, ἀγέλην αἰγῶν ἄγεσθαι πρὸ τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἵστασθαι. τῶν δὲ κατευχῶν συντελεσθεισῶν, προβαίνειν μίαν αἶγα, ὑπὸ μηδενὸς ἀγομένην, καὶ προσέρχεσθαι τῷ

βωμῷ. τὸν δὲ ἱερέα, λαβόμενον αὐτῆς, καλλιερεῖν.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Φύλαρχος ἐν τῇ η', τῶν Ἱστορικῶν, καὶ κατὰ τὸν Ἀράβιον φησὶ κόλπον πηγὴν εἶναι ὕδατος, ἐξ οὗ εἴ τις τοὺς πόδας χρίσειεν, συμβαίνειν εὐθέως ἐντείνεσθαι ἐπὶ πολὺ τὸ αἰδοῖον. καὶ τινῶν μὲν, μὴ δ' ὅλως συστέλλεσθαι· τινῶν δὲ, μετὰ μεγάλης κακοπαθείας, καὶ θεραπείας, ἀποκαθίστασθαι.

ΚΕΦ. ΙΕ'.

Σκύμνος δὲ ὁ Χῖος τὴν Βρεττανικὴν νῆσον λέγει σταδίων εἶναι τετρακοσίων τὸ περίμετρον. γίγνεσθαι δὲ ἐν αὐτῇ τὰ γεννήματα ἀπύρηνα, οἷον τὰς ἐλαίας πυρῆνας μὴ ἔχειν, μηδὲ βότρυς γίγαρτον, μηδὲ τὰ ἐμφερῆ τούτοις.

ΚΕΦ. ΙϚ'.

Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ Περὶ τῶν φυτῶν πραγμα-

ducente, progeſſam ad aram accedere, quā ſacerdos arreptam litet.

Cap. XIV.

Phylarchus libro Hiſtoriarum octauo ſcribit, apud ſinum Arabicum fontem eſſe aquæ, qua ſi quis pedes inungat, membrū virile admodum intendatur: ita vt quibuſdam omnino nunquam remittatur, quibuſdam non niſi poſt magnos cruciatus, & curam medicam.

Cap. XVI.

Scytinus Chius Britannicam inſulam ambitum habere ait ſtadiorum cccc. in ea fructus ſine nucleis naſci: nam neq; in oliua nucleum, neq; in vua acinum repeririri. idemque fieri in alijs id genus frugibus.

Cap. XVI.

Theophraſtus in tractatu De plantis tradit,

tradit, ſi quis thapſiam radicem, qua medici vtuntur, cum carnibus coquat, eas de multis fruſtis in vnum ita coaleſcere, vt eximi è vaſe nequeant.

CAP. XVII.

Cteſias ſcriptum reliquit, lignum apud Indos naſci, quod appelletur Parybum. id omnia oblata ad ſe trahere, aurum, argentum, cuprum, æs, & omnia alia metalla: quinetiam paſſerculos, in propinquo locatos. Quod ſi maius incrementum fecerit, trahere etiam ad ſe capras, oues, & æqualia animalia.

CAP. XVIII.

Phylarchus libro Hiſtoriarum xx. ex India memorat albam eſſe allatam radicem, quam contuſam cum aqua pedibus illinant: viroſque eo vſos cataplaſmate, rei Venereæ obliuiſci, & fieri eunuchorum ſimiles. itaque eo inungi impubes etiamnum, qui deinde ad finem vſq; vitæ nunquam arrigant.

CAP.

πραγματεία, τὴν θαψίαν ῥίζαν, ᾗ οἱ ἰατροὶ χρῶνται, ἐάν τις σὺν κέρασιν ἑψήσῃ, τὰ πολλὰ ἓν γίγνεσθαι, ὥστε ἐκ τῶν ἀγγείων μηκέτι δύνασθαι ἐξαιρεθῆναι.

ΚΕΦ. ΙΖ΄.

Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γίνεσθαί φησιν, ὃ καλεῖται πάρυβον. τοῦτο ἐφ' ἑαυτὸ ἕλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ, οἷον χρυσόν, ἄργυρον, κασίτερον, χαλκόν, καὶ τἄλλα μέταλλικὰ πάντα. ἕλκει δὲ καὶ τὰ συνεγγὺς ἰσάμμα στρουθία. ἐὰν δὲ μεῖζον ᾖ τὸ ξύλον, καὶ αἶγας, καὶ πρόβατα, τε τὰ ὁμήλικα ζῷα.

ΚΕΦ. ΙΗ΄.

Φύλαρχος ἐν κ΄ Ἱστοριῶν, ἐκ τῆς Ἰνδικῆς φησὶν ἐνεχθῆναι λευκὴν ῥίζαν, ἣν κόπτοντες μεθ' ὕδατος καταπλάττειν τοὺς πόδας. τοὺς δὲ καταπλασθέντας ἄνδρας τῆς συνουσίας λήθην ἴσχειν, καὶ γίγνεσθαι ὁμοίους εὐνούχοις. διὸ καὶ ἔτι ἀνήβων ὄντων καταχρίουσι, καὶ μέχρι θανάτου οὐκ ἐπαίρουσιν.

ΚΕΦ. ΙΘʹ.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Κρητικὸς, ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων, κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαί φησιν ἄκανθαν καρποφόρον, ἧς τὸν καρπὸν ἐάν τις, τρίψας μετ᾽ ἐλαίου, καὶ ὕδατος, χρίσῃ τὸ αὐτοῦ ἢ ἄλλου σῶμα, χειμῶνος ὄντος, οὐκ ἐπαισθήσεται τοῦ ψύχους.

ΚΕΦ. Κʹ.

Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν, καμήλους τινὰς ἐν χώρᾳ γίγνεσθαι, ἃς ἔχειν τρίχας πρὸς Μιλήσια ἔρια τῇ μαλακότητι. ἐκ δὲ τούτων τοὺς ἱερεῖς, καὶ τοὺς ἄλλους δυνάστας, τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

ΚΕΦ. ΚΑʹ.

Τῶν παρατετηρημένων δ᾽ ἐστὶ, τὸ τὰ δίχηλα μόνα τῶν ζώων εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀστραγάλους ἔχειν. ἀποδέδωκεν τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν,

διὰ τί

Cap. XIX.

Heraclides Cretenſis in libro De Vrbibus Græciæ, apud Pelium montem ait naſci ſpinam frugiferam, cuius fructum, cum oleo tritum, & aqua, ſi quis ſuo aut alterius inungat corpori hyeme, frigus non ſentiat.

Cap. XX.

Cteſias libro Rerum Perſicarum decimo, camelos eſſe ea in regione prodit, quarum pili mollicie lanas Mileſias æquant: ſacerdoteſque, & alios proceres, veſtes ex ijs confectas geſtare.

Cap. XXI.

Obſeruatum eſt, ſolùm ea animalia, quæ bifidas habent vngulas, talos habere in poſterioribus pedibus. & Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus cauſam reddit, cur non in prioribus, ſed in poſterio-

ſterioribus. Nihil enim fruſtra fecit natura.

CAP. XXII.

Id quoque animaduerſum eſt vſu vitæ, nullum cornutum animal pedere. huius quoque vir eo libro idem rationem retulit.

CAP. XXIII.

Mirum id quoque eſt, ſolem noſtra corpora adurere, ignem nequaquam. Et quòd adamas, in igne verſatus, non caleſit. Item, quòd magnes lapis interdiu trahit: noctu aut omnino non, aut minus certè.

CAP. XXIV.

Eudoxus Rhodius circa Celticam ait eſſe quandam nationem, quæ interdiu nihil, noctu duntaxat videat.

CAP.

διὰ τί ἐν τοῖς ὀπισθίοις, καὶ οὐκ ἐμπροσθίοις. Οὐδὲν γὰρ μάτην ἡ φύσις ἐποίησεν.

ΚΕΦ. ΚΒ΄.

Συνῶπται δὲ ἐν τῷ βίῳ καὶ τὸ μηδὲν τῶν κερασφόρων ζώων ἀποψοφεῖν. ἀποδέδωκεν δὲ καὶ τούτων τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Προβλήμασιν.

ΚΕΦ. ΚΓ΄.

Θαυμαστὸν δὲ, καὶ τὸν ἥλιον ἐπικαίειν ἡμᾶς· τὸ δὲ πῦρ, μηδ᾽ ὅλως. καὶ τὸ, τὸν ἀδάμαντα μὴ θερμαίνεσθαι πυρούμενον. καὶ μάγνητα λίθον, ἡμέρας μὲν οὔσης, ἕλκειν· νυκτὸς δὲ, ἧττον, ἢ οὐδὲ ὅλως, ἕλκειν.

ΚΕΦ. ΚΔ΄.

Εὔδοξος ὁ Ῥόδιος περὶ τὴν Κελτικὴν εἶναί τι ἔθνος φησὶν, ὃ τὴν ἡμέραν, οὐ βλέπειν· τὴν δὲ νύκτα, ὁρᾶν.

ΚΕΦ. ΚΕ΄.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ μέθης, Ἄνδρων, φησὶν, Ἀργεῖος ἐσθίων πολλὰ, καὶ ἁλμυρὰ, καὶ ξηρὰ, δι' ὅλου τοῦ βίου ἄδιψος, καὶ ἄποτος, διετέλεσεν. ἔτι δὲ πορευθεὶς εἰς Ἄμμωνα, διὰ τῆς ἀνύδρου ὁδοῦ, ἄλφιτα ξηρὰ σιτούμενος, οὐ προσηνέγκατο ὑγρόν. τοῦτο δὲ ἐποίησε δι' ὅλου τοῦ βίου.

ΚΕΦ. ΚϚ΄.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Περὶ τῆς ζωῆς καὶ θανάτου φησὶν, τὴν χελώνην, στερισκομένην τῆς καρδίας, ζῆν. οὐκ ἔτι δὲ διώρισεν ποίαν αὐτὴν, ἢ τὴν χερσαίαν, ἢ τὴν ἔνυδρον.

ΚΕΦ. ΚΖ΄.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς (δύο γάρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ μὲν, Περὶ ζώων· ἡ δὲ, Περὶ τῶν ζωϊκῶν.) οἱ φθεῖρες φησὶν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐν ταῖς μακραῖς οὐ φθίνουσι νό-

σοις,

Cap. XXV.

Ariſtoteles in libro De Ebrietate; Andro, inquit, Argiuus per omnẽ vitæ ſuæ tempus ſiti, potuque, caruit: quanquam multis cibis, & ſalſis, & ſiccis, veſceretur. idemq; ad Ammonem profectus, per aquæ expertem viam, ſicca farina veſcens, nullum adhibuit humorem. idque per totam vitam tenuit.

Cap. XXVI.

Ariſtoteles in libro De Vita & Morte ſcribit; teſtudinem, corde ſpoliatam, viuere. id autem non expreſſit, de terreſtri ne, an verò aquatica, loqueretur.

Cap. XXVII.

Idem autor in Opere De ijs quæ ad animalia pertinent (duo enim ſunt eius opera, vnum, De Animalibus; alterum, de ijs, quæ ad animalia pertinent.) pediculos capitis

pitis tradit in longis morbis nõ tabeſcere, interituris ægrotis, ſed inueniri in puluinaribus, ad quæ, deſertis capitibus ægrotorum, tranſeant.

CAP. XXVIII.

Idem eodem in Opere, ſordes tradit; quæ in auribus naſcuntur, cùm ſint alioquin amaræ, morituris fieri dulces: idque in multis eſſe obſeruatum. & cauſam rei exponit in Quæſtionibus Naturalibus.

CAP. XXIX.

Theophraſtus in tractatione De Stirpibus: Si matrices, inquit, præbiberint ariſtolochiam, aqua madefactam, perfundentur per multos dies.

CAP. XXX.

Ariſtoxenus muſicus, eos, qui laborant quar-

τοις, μελλόντων τελευτᾷν τῶν πασχόντων· ἀλλ' ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια εὑρίσκονται, περιλελοιπότες τὴν κεφαλήν.

ΚΕΦ. ΚΗ'.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς, ὁ ῥύπος, φησὶν, ἐν τοῖς ὠταρίοις γιγνόμενος, πικρὸς ὢν, ὅτ' ἂν τελευτᾷν μέλλωσιν ἐν ταῖς μακραῖς νόσοις, γλυκὺς γίνεται. τοῦτο δὲ (φησιν) παρατετήρηται ἐπὶ πολλῶν γιγνόμενον. ἀποδέδωκε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ γιγνομένου ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν.

ΚΕΦ. ΚΘ'.

Θεόφραστος ἐν τῇ Περὶ φυτῶν πραγματείᾳ, ἐὰν αἱ μῆτραι, φησὶ, περιπίωσιν ἀρισολοχίαν, ἐν ὕδατι βεβρεγμένην, καταντλείσθωσαν πλείονας ἡμέρας.

ΚΕΦ. Λ'.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς τεταρταΐζον-

τας τὴν ἐλξίνην φησὶν βοτάνην, μετὰ ἐλαίου τριβομένην, καὶ συγχριομένην περὶ τὰ λήψεως, ἀπολύειν τοῦ πάθους.

ΚΕΦ. ΛΑ΄.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν, τὰ πρόβατα, φησιν, τὰ ἐν τῷ Πόντῳ, τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, οὐκ ἔχει χολήν.

ΚΕΦ. ΛΒ΄.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν, ἐν Ἰνδοῖς μὴ γίνεσθαι, μήτε ἐρέβινθον, μήτε φακὸν, μήτε κύαμον.

ΚΕΦ. ΛΓ΄.

Ἔτι Θεόφραστος ἐν τῷ ζ΄, Περὶ φυτῶν, τῆς Βακτριανῆς ὁδοῦ ἔν τισι κώμαις πυρὸν γίγνεσθαι, οὕτως εὐγενῆ, ὥστε πυρῆνος ἐλαίας τὸ μέγεθος ἴσχειν.

quartana, liberari morbo affirmat, ſi helxinen herbam, ante acceſſum febris, inungant corpori, tritam cum oleo.

CAP. XXXI.

Theophraſtus De Stirpibus, oues in Ponto, abſinthio veſcentes, ait bile carere.

CAP. XXXII.

Eodemque in Opere perhibet, apud Indos neque cicerem naſci, neque lentem, neque fabam.

CAP. XXXIII.

Rurſus libro VII. eius Operis, in itinere Bactriano ait quibuſdam in vicis triticum ita præclarum naſci, vt eius grana nucleos olearum magnitudine æquent.

Cap. XXXIV.

Idem philoſophus Olympiæ & Zacynthi * mixtam cibo, efficere, vt is melior videatur.

Cap. XXXV.

Id quoque obſeruando cognitum eſt, grauidas mulieres, ſi adſiduò cum viris coëant, facilè, & abſq; cruciatibus, parere. quod ipſum Ariſtoteles quoque, libro Hiſtoriarum vndecimo, pronunciauit.

Cap. XXXVI.

Tacus in libro De Lapidibus: Lapis, inquit, is qui Caryſtius dicitur, annata ſibi habet lanea quædam, & colorata, ex qua materia nentur, ac texuntur, mantilia. Sed & fila pro lucernis inde torquentur, quæ, dum vruntur, ſplendent, neque cremantur. Porrò ſordes mantilium non aqua eluuntur; ſed clematis

vritur,

ΚΕΦ. ΛΔ΄.

Ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διημιγνυμένη φησὶ τῷ σίτῳ εὐφυέστερον ποιεῖ φαίνεσθαι τοῦτον.

ΚΕΦ. ΛΕ΄.

Τῶν παρατετηρημένων ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο, τὰς ἐγκύους τῶν γυναικῶν συνεχῶς πλησιαζούσας τοῖς ἀνδράσιν, εὐκόπως καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν. εἴρηκεν δὲ τοῦτο καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ ιά, τῶν Ἱστοριῶν.

ΚΕΦ. ΛϚ΄.

Τάκος ἐν τῷ Περὶ λίθων· ὁ Καρύστιος (φησὶν) λεγόμενος λίθος ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις, καὶ χροώδεις, ἐξ οὗ νήθεται, καὶ ὑφαίνεται, χειρεκμαγεῖα. στρέφουσι δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐν λυχνίᾳ· καὶ ἔστιν καιόμενα λαμπρὰ, καὶ ἀκατάκαυστα. τῶν δὲ ἐκμαγείων τῶν ῥυπαινομένων ἡ πλύσις γίνεται, οὐ δι' ὕδατος, ἀλλὰ

κλήματος κάεται, καὶ ὅτε τὸ ἐκμαγεῖον ἐπιτίθεται. καὶ ὁ μὲν ῥύπος ἀποῤῥεῖ, αὐτὸ δὲ λευκὸν, καὶ καθαρὸν, γίνεται ὑπὸ τοῦ πυρός· καὶ πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς ἐγχρήζει χρείας. τὰ δ' ἐλλύχνια μένει τὸν ἅπαντα χρόνον ἀκατασκεύαστα καιόμενα μετ' ἐλαίου. δοκιμάζει δὲ καὶ τοὺς πτωματιζομένους ἡ ὀσμὴ τοῦ ἐλλυχνίου καιομένου. γίγνεται δὲ ὁ λίθος οὗτος, καὶ ἐν Καρυστῷ μὲν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔλαβεν. πολὺς δὲ ἐν Κύπρῳ, καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ Γεράνδρου ὡς ἐπὶ Σόλους πορευομένοις, ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Ἐλμαίου ὑπὸ κάτω πετρῶν. καὶ κατὰ τὸ πανσέληνον αὔξεται, καὶ πάλιν, φθίνοντος τῆς σελήνης, μειοῦται καὶ ὁ λίθος.

ΚΕΦ. ΛΖ'.

Ἀριστοτέλης ἐν Φυσικοῖς Προβλήμασιν τῶν κυρτῶν βαρεῖα ἡ ἀναπνοὴ διὰ τοῦ στόματος ἐξέρχεται. ἀποδέδωκεν δὲ καὶ τοῦ γιγνομένου τὴν αἰτίαν.

vritur, impoſitoque mantili ſordes euaneſcunt, ipſumque album igni purumque redditur, ac prioribus commodum vſibus. Lucernarij autem funes vſti cum oleo, nullo vnquam tempore comburuntur. atque odore harum lucernarum deprehenduntur, qui morbo laborant caduco. Lapis iſte naſcitur ſanè Caryſti, vnde & nomen gerit: frequens tamen etiam in Cypro extat, quà à Gerandro Solos verſus iter deorſum ducit, ad læuam Elmæi infra rupes. augeſcit circa plenilunium, rurſumque, luna decreſcente, minuitur.

CAP. XXXVII.

Ariſtoteles in Phyſicis Quæſtionibus ait, curuorum ex ore grauem exire anhelitum: reddita etiam huius rei cauſa.

CAP. XXXVIII.

Eudoxus Cnidius in ſeptimo Circuitionis libro ait, in Africa quandam eſſe gentem, quæ ſupra Syrtes, & Carthaginem, verſus Orientem incolat, Gyzantes appellata: hancque exerceat artem, quòd flores iſtis in locis colligat; melque ea copia, & qualitate, ex ijs conficiat, vt apum æquet mellificium.

CAP. XXXIX.

Ariſtoteles in Diſſectionum ſelectis annotationibus, in Papho ſcribit ſerpentem conſpectum, qui duos pedes haberet, perinde ac crocodilus terreſtris.

CAP. XL.

Ariſtoxenus muſicus in Vita Teleſtæ, quî cum in Italia vixit, vno eodemq; tempore duos contigiſſe caſus refert. Vnus mulieribus accidit, prorſus inuſitatus. tantæ enim

ΚΕΦ. ΛΗ'.

Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ' Γῆς Περιόδου, ἐστὶν ἐπὶ πάσῃ τῇ ἐν Λιβύῃ τι ἔθνος εἶναι, ὃ ὑπὲρ αὐτῶ, Σύρτεων ἢ καὶ Χαρχηδόνος πρὸς ἀνατολὰς κείμενοι, οἳ καλοῦνται Γύζαντες· οἵτινες τέχνην ἐπιτηδεύουσιν, τὰ ἄνθη συλλέγοντες, τὰ ἐν τοῖς τόποις, μέλι ποιεῖν τοσοῦτον, καὶ τοιοῦτον, ὥστε γίγνεσθαι οἷον τὸ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γιγνόμενον.

ΚΕΦ. ΛΘ'.

Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τῶν Ἀνατομῶν φησιν, ὄφις ὤφθη ἐν Πάφῳ, πόδας ἔχων δύο, ὁμοίους χερσαίῳ κροκοδείλῳ.

ΚΕΦ. Μ'.

Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς ἐν τῷ Τελέσου βίῳ φησὶν, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ συνεκύρησεν, ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν γίγνεσθαι πάθη; ὧν ἓν εἶναι καὶ τὸ περὶ τὰς γυναῖκας γενόμενον ἄτοπον.

τόπον. ἐκστάσεις γὰρ γίγνεσθαι τοιαύτας, ὥστε ἐνίοτε καθημένας, ἢ δειπνούσας, ὡς καλοῦντός τινος, ὑπακούειν, εἶτα ἐκπηδᾶν ἀκατασχέτους γιγνομένας, καὶ τρέχειν ἐκτὸς τῆς πόλεως. μαντευομένοις δὲ τοῖς Λοκροῖς, καὶ Ῥηγίνοις, περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ πάθους, εἰπεῖν τὸν θεόν, παιᾶνας ᾄδειν ἐαρινοὺς δωδεκάτης ἡμέρας ξʹ. ὅθεν πολλοὺς γενέσθαι παιανογράφους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.

ΚΕΦ. ΜΑʹ.

Θεόφραστος ἐν τῷ ή τῶν φυτῶν, τὸ σκορπίον βοτάνιον, οἱ δὲ θηλύφονον καλοῦσιν, ἐπιτιθέμενον τοῖς σκορπίοις, ξηραίνειν αὐτοὺς εὐθέως.

ΚΕΦ. ΜΒʹ.

Τῶν παρατετηρημένων ἐστί, δυσκατάλωτα ἕλκη γίγνεσθαι, ταῖς τε κύσταις, καὶ πλευμονικοῖς, καὶ τοῖς κιρσοὺς ἔχουσι, καὶ ταῖς γυναιξίν, ὅσαις ἰξίαι περὶ τοὺς μηροὺς ἔνεισιν.

ΚΕΦ.

tæ enim apud eas extiterunt mentis abalienationes, vt aliquando ſedentes, ac cœnantes, vocantem aliquem ſe exaudire opinatæ, proripuerint ſe, neque teneri potuerint, atque extra vrbem procurrerint. Locris porrò, & Rheginis, oraculũ hac de re conſulentibus, reſpondiſſe deum, finem mali futurum, ſi die duodecima pæanas deo canerent vernos LX. itaque inde in Italia multos extitiſſe pæanum ſcriptores.

Cap. XLI.

Theophraſtus libro De Plantis octauo tradit, ſcorpion herbulam, (alij thelyphonum, hoc eſt fæminas necans, nominant) ſcorpijs impoſitam, ſtatim eos interficere.

Cap. XLII.

Animaduerſum eſt, vlcera vterum ferentium, è liene laborantium, virorum, & mulierum, ſi varices habent, difficulter cicatrice obduci.

Cap.

CAP. XLIII.

Theophraſtus De Stirpibus ſcribit, iuxta Solos, Ciliciæ vrbem, ad amnem Pinarum, vbi Alexander cum Dario pugnauit, mala Punica naſci ſine oſſibus, quorum grana per omne æuum vinum referant.

CAP. XLIV.

Ariſtoteles De Animalibus autor eſt, apem, amiſſo centro, mori, & ab alijs extra alucare exportari.

CAP. XLV.

Obſeruando compertum eſt, eos, qui coronas ex floribus nectunt, floribus & coronis leucoij, ſiue albæ violæ, per noctem adhibere ardentes lucernas, vt in lucem vſque virides permaneant, neq; marceſcant.

CAP.

ΚΕΦ. ΜΓ΄.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν περὶ Σόλους τῆς Κιλικίας, παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Πίναρον, οὗ μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς Δαρεῖον ἐγένετο, αἱ ῥόαι ἀπύρηνοι γίγνονται. δι' ὅλου δὲ τοῦ βίου κόκκοι τὸ οἰνίζον ἔχουσιν.

ΚΕΦ. ΜΔ΄.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων, ἡ μέλισσα, φησιν, ἀποβάλλουσα τὸ κεντρίον, ἀποθνήσκει. αἱ δὲ, βαστάζουσιν ἔξω τοῦ σμηνιῶνος.

ΚΕΦ. ΜΕ΄.

Τῶν παρατετηρημένων ἐστὶ, τὸ καὶ τοῖς λευκοΐοις ἄνθεσιν, ἢ στεφάνοις, διὰ νυκτὸς λύχνους παρακαίεσθαι, ἵνα εἰς τὴν πρωΐαν ταῦτα παραμένει ἀμάραντα. ποιοῦσι δὲ τοῦτο οἱ στεφανηπλόκοι.

ΚΕΦ. Μϛ΄.

Θεόφραστος ἐν τῇ ε΄ τῶν Φυσικῶν Αἰτιῶν φησὶν τὰ κελύφη τῶν κυάμων περὶ τὰς ῥίζας τῶν δένδρων περιτιθέμενα, ξηραίνειν τὰ φυόμενα. καὶ αἱ κατοικίδιαι δὲ ὄρνιθες, συνεχῶς ταῦτα ἐσθίουσαι, ἄτοκοι γίγνονται· ὅθεν καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, τάχα δὲ καὶ δι᾽ ἄλλας, οἱ Πυθαγόρειοι ἀπηγορεύκασιν τῷ κυάμῳ χρῆσθαι. καὶ γὰρ πνευματοποιὸν, καὶ δύσπεπτον. καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ἡμῖν ἐμποιεῖ.

ΚΕΦ. ΜΖ΄.

Τὰ ὕδνα, βροντῶν συνεχῶν γιγνομένων, σκληρότερα γίγνεται, καθάπερ Θεόφραστος ἐν τοῖς Περὶ φυτῶν εἴρηκεν.

ΚΕΦ. ΜΗ΄.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν φησὶν, ἡ λιβανωτὶς βοτάνη, συντιθεμένη μετὰ ἱμα-

τίων,

Cap. XLVI.

Theophraſtus libro Cauſarum Naturalium quinto, putamina fabarum dicit, radicibus arborum appoſita, fructus ſiccare. Sed & gallinas domeſticas, ſi crebrò ea edant, ſteriles fieri. Hanc ob cauſam, & fortaſſis etiam alias, Pythagorei fabæ vſu interdixerunt. Flatus enim gignit, concoctu difficilis eſt, & turbulenta inſomnia creat.

Cap. XLVII.

Tubera crebris tonitribus duriora fieri, Theophraſtus in Stirpium hiſtoria prodit.

Cap. XLVIII.

Idemque eodem in Opere ſcribit, libanotidem herbam, veſtibus appoſitam, pro-

hibere, ne tineæ in ijs fiant. Hæc digna ſunt animaduerſione.

CAP. XLIX.

Idem in libro De Diuinis furoribus ſcribit, Muſicam multis animi corporiſque affectionibus mederi: vt animi defectui, metui, diuturnis mentis alienationibus. Sanat, inquit, fiſtulæ cantus etiam iſchiadem, & morbum comitialem: quemadmodum is, qui ad Ariſtoxenum muſicum venit, oraculo iuſſus Paſiphilæ Damoti ſororis *. Fertur enim etiam muſicus Thebis, qui mente exciderat, voce tubæ audita ad ſe redijſſe. audiens enim, in tantum exclamauit, vt turpiter ſe daret. Quòd ſicubi quis claſſicum tuba cecinit, multo eum deterius pugnare. Hunc igitur fiſtulæ opera paulatim adduxit, atque (vt ita dicam) ſenſim adducendo eò adegit, vt etiam tubæ vocem

πίων, κωλύει σῆπας ἐγγίγνεσθαι. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα.

ΚΕΦ. ΜΘ'.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν ἐξεῖπεν. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων παθῶν ἰατρεύειν. καθάπερ λιποθυμίαν, φόβους, καὶ τὰς ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. Ἰᾶται γάρ, φησιν, ἡ καταύλησις καὶ ἰσχιάδα, καὶ ἐπιληψίαν, καθάπερ πρὸς Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν ἐλθόντα χρήσασθαι αὐτὸν τοῦ μαντείου τοῦ τῆς Πασιφίλης * δαμωλῃ ἀδελφῆς, λέγεται τὸν μουσικὸν καταστῆσαι τὸν ἐξιστάμενον ἐν Θήβαις ὑπὸ τὴν τῆς σάλπιγγος φωνήν. ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐβόησεν ἀκούων, ὥστε ἀσχημονεῖν. εἰ δέ ποτε καὶ πολεμικὸν σαλπίσειέ τις, πολὺ χεῖρον πάσχειν μαχόμενον. τοῦτον οὖν κατὰ μικρὸν τῷ αὐλῷ προσάγειν. καὶ ὡς ἄν τις εἴποι ἐκ προσαγωγῆς ἐποίησεν καὶ τὴν τῆς σάλπιγ-

γος φωνὴν ὑπομένειν. θεραπεύει δ᾽ ἡ κατάντλησις. καὶ ἐάν τι μέρος τοῦ σώματος ἐν ἀλγήματι ὑπάρχῃ, κατανλουμένου τοῦ σώματος, κατάντλησις γιγνέσθω ἡμέρας ἕως ἐλάχιστα. καὶ εὐθέως τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἐλάττων ὁ πόνος γενήσεται, καὶ τῇ δευτέρᾳ. τὸ δὲ γιγνόμενον διὰ τῆς καταντλήσεως, ἐπιχωριάζει καὶ ἀλλαχῆ, μάλιστα δὲ ἐν Θήβαις, μέχρι τῶν νῦν χρόνων.

ΚΕΦ. Ν΄.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ τῆς πραγματείας, Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, ὁ φαρμακοπώλης, ἐλλεβόρου πίνων πλείονας πόσεις, οὐκ ἐκαθαίρετο. καί ποτε, ἔφη, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, συνθέμενος τοῖς ὁμοτέχνοις, περὶ δύο καὶ εἴκοσι πόσεις ἔλαβεν, ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενος, καὶ οὐκ ἐξανέστη ἀπὸ τῶν σκευῶν. ὅτε δ᾽ ἀπῆλθεν λούσασθαι, καὶ δειπνῆσαι, ὥσπερ εἰώθει, καὶ οὐκ ἐξήμεσεν. τοῦτο δὲ ἔπραξεν ἐν πολυχρονίῳ συνηθείᾳ γεγο-

vocem ſuſtineret. Sanat fiſtulæ cantus etiam corporis partes, quæ in dolore aliquo ſunt. Adhibendus eſt autem corpori minimùm interdiu, & ſtatim prima die dolor remittet aliquantum. Hoc remedij genus cùm alibi vſitatum eſt, tum maximè Thebis, etiam in hoc vſque tempus.

CAP. L.

Theophraſtus in vltimo De Stripibus libro: Eunomus, inquit, Chius, pharmacopola, cum aliquot veratri potiones hauſiſſet, non eſt purgatus. Et quadam die, re cum idem artificium exercentibus compoſita, ſedens in foro, ad XXII potiones ebibit: neque tamen à ſuis vaſis ſurrexit. tum verò abijt lotum, atque cœnatum, vti adſolebat: neque vomuit. Hoc ille faciebat, longa conſuetudine

ita paratus, cum ab exiguis ad tantum eſſet potionum numerum progreſſus. Omnibus autem medicamentis minor eſt apud hos, qui ijs aſſueuerunt, efficacitas: apud quoſdam nihil prorſus poſſunt. Res hæc notatu digna eſt.

CAP. LI.

Ariſtoteles in Naturalibus Quæſtionibus affirmat, hominem, ſumto cibo, ac potu, idem pondus ſeruare, quod ei fuit ieiuno. conaturque eius rei cauſam reddere.

FINIS.

γεγονὼς, ἀρξάμενος ἀπὸ ὀλίγων, ἕως τοσούτων πόσεων. πάντων δὲ τῶν φαρμάκων αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις, ἐνίοις δὲ καὶ ἄπρακτοί εἰσιν. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πρᾶγμα.

ΚΕΦ. ΝΑ'.

Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασιν εἴρηκεν· τὸν ἄνθρωπον, φησὶν, βεβρωκότα, καὶ πεπωκότα, τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἄγειν, καὶ ὅτε νῆστις ὑπῆρχεν. πειρᾶται δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ γιγνομένου ἀποδιδόναι.

ΤΕΛΟΣ.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

IOANNIS MEVRSI
APOLLONIVS.
SIVE,
De Antiquis eius nominis
Scriptoribus, eorumque
Operibus,
SYNTAGMA.

IOANNIS MEVRSI

APOLLONIVS:

SIVE,

De Antiquis eius nominis Scriptoribus, eorumque Operibus,

SYNTAGMA.

SCriptores Apollonij nomine apud veteres fuere plures. Recenſebo, quotquot mihi obſeruati. Primus verò in hoc ordine collocabitur,

APOLLONIVS *Acharnenſis.*

Scripſit,

Περὶ τῶν ἑορτῶν.

Harpocration in Πέλανος. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ Περὶ τῶν ἑορτῶν οὕτω γράφει. Atque ex hoc Opere eſt, quod laudat idem in Χαλκεῖα. Τὰ χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, τῇ Ἀθηνᾷ

ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἔνη καὶ νέα, χειρώναξι κοινή, μάλιςα δὲ χαλκεῦσιν, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Item quod Scholiaſtes Ariſtophanis Nubibus. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς.

APOLLONIVS *Aegyptius.*

Vide infrà, *Apollonius Memphites.*

APOLLONIVS *Alabandenſis, Malacus.*

Hic Alabandâ poſteà Rhodum ſe recepit. Strabo lib. XIV. Ποσειδώνιος δ᾽ ἐπολιτεύσατο μὲν ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐσοφίςευσεν. ἦν δ᾽ Ἀπαμεὺς, ἐκ τῆς Συρίας. καθάπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μαλακὸς, καὶ Μόλων· ἦσαν γὰρ Ἀλαβανδεῖς. Et meminit mox iterum eiuſdem. Καὶ δὴ καὶ ὁ Μαλακὸς Ἀπολλώνιος, σκώπτων τὴν πόλιν εἰς τι ταῦτα, καὶ εἰς τὸ τῶν σκορπίων πλῆθος, ἔφη αὐτὴν εἶναι σκορπίων κανθήλιον κατεστρωμένον.

APOLLONIVS *Alabandenſis, Molon.*

Rhetor erat. Cicero De Orat. lib. I. *Illud verò, quod à te dictum eſt, eſſe permulta, quæ orator, niſi à naturâ haberet, non multùm à magiſtro adiuuaretur:*

retur: valde tibi adſentior, inq́ eo vel maximè probaui ſummum illum doctorem, Alabandenſem Apollonium, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur, eos, quos iudicabat non poſſe oratores euadere, operam apud ſeſe perdere, dimittebatq́: & ad quamcumq́ artem putabat eſſe aptum, ad eam impellere, atq́ hortari ſolebat. Hic Μόλων cognomento dicebatur, & Alabandâ Rhodum tranſierat. Strabo lib. XIV. Ποσειδώνιος δ' ἐπολιτεύσατο μὲν ἐν Ῥόδῳ καὶ ἐσοφίστευσεν. ἦν δ' Ἀπαμεὺς, ἐκ τῆς Συρίας· καθάπερ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μαλακὸς καὶ Μόλων. ἦσαν γὰρ Ἀλαβανδεῖς. Corruptus hâc de re mox eius locus. Ἄνδρες δ' ἐγένοντο λόγου ἄξιοι δύο ῥήτορες ἀδελφοὶ Ἀλαβανδεῖς, Μενεκλῆς τε, οὗ ἐμνήσθημεν μικρὸν ἐπάνω, καὶ Ἱεροκλῆς, οἱ μετοικήσαντες εἰς τὴν Ῥόδον, ὅ, τε Ἀπολλώνιος, καὶ ὁ Μόλων. Quaſi duo fuiſſent, Apollonius & Molo. Reſtituo leui tranſpoſitione. ὅ, τε Ἀπολλώνιος, ὁ καὶ Μόλων. Priore loco nimis ſe torquet vir inſignis, & neutrum rectè emendat: Eſt ille ipſe, de quo antea Cicero dixit, libro citato. *Hæc, cùm ego prætor Rhodum veniſſem, & cum ſummo illo doctore iſtius diſciplinæ Apollonio, ea, quæ à Panætio acceperam, contuliſſem: irriſit ille quidem, vt ſolebat, philoſophiam.* Quintilianus Inſtit. Orat. lib. III. cap. I. *Multa poſt Apollonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius.* Ac eſſe hunc ipſum, de quo Cicero, fidem facit idem Quintilianus lib. XII. cap. VI. *Vſus eſt & hâc ratione M. Tullius: &, cùm*

cùm iam clarum meruiſſet inter patronos, qui tum erant, nomen, in Aſiam nauigauit; ſeq; & alijs ſine dubio eloquentiæ ac ſapientiæ magiſtris, ſed præcipuè tamen Apollonio Moloni, quem Romæ quoq; audierat, Rhodi rurſus formandum, ac recoquendum, dedit. Ioſephus Contra Apionem lib. II. Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων, καὶ Λυσίμαχος, καί τινες ἄλλοι, τὰ μὲν ὑπ' ἀγνοίας, τὸ πλεῖστον δὲ κατὰ δυσμένειαν, περί τε τοῦ νομοθετήσαντος ἡμῖν Μωσέως, καὶ περὶ τῶν νόμων, πεποίηνται λόγους, οὔτε δικαίους, οὔτε ἀληθεῖς. Et occurrit illic pluries. Suetonius Iulio, cap. IV. *Rhodum ſecedere ſtatuit, & ad declinandam inuidiam, & vt per otium ac requiem Apollonio Moloni, clariſſimo tunc dicendi magiſtro, operam daret.* Ita libri Regij omnes, teſte Caſaubono; & alij veteres, quibus vſus Pulmannus, excepto Aldino vno, & Rob. Stephani altero. Certe Molonem ipſe Cicero vocat in Bruto. *Eodem anno Moloni Rhodio Romæ dedimus operam.* Et mox. *Quibus non contentus, Rhodum veni, meq; ad eundem, quem Romæ audiueram, Molonem applicaui.* Et habes ibi pluries; quemadmodum etiam in Epiſtolis ad Atticum. Plutarchi in Cæſare, & Cicerone, manifeſtus eſt error; &, qui eum ſequitur in Homericis Quæſtionibus, Porphyrij: ac vellem virum certè eximium erroris ſui non tam pertinacem eſſe.

APOL-

APOLLONIVS *Alexandrinus, Maior.*

Hic Sillei filius, Callimachi diſcipulus, Euphorioni, Timarcho, & Eratoſtheni æqualis, cui etiam in præfecturâ Bibliothecæ Alexandrinæ ſucceſſit, ſub Ptolemæo Euergeta. Scripſit,

Ἔπη.

Suidas. Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεύς, ἐπῶν ποιητής, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους, καὶ Εὐφορίωνος, καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος. καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

APOLLONIVS *Alexandrinus, Minor, Dyſcolus cognominatus.*

Anonymus in eius Vitâ. Ἀπολλώνιος οὗτος, Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος· μητρὸς μὲν, Ἀριάδνης· πατρὸς δέ, Μνησιθέου. De cognomento Dyſcoli mox ibidem. Ἐκλήθη δὲ Δύσκολος, ἐπεὶ καὶ δυσχερὴς ἐστι κατὰ τὴν φράσιν, δι' ὀλίγων δὲ λέξεων πολλὰ παριστᾷ νοήματα. ἢ, ὅτι κακότροπος ἦν· ἢ, ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν, Ro-

mam venit Imperatore M. Antonino. Idem ibidem · Ἀφίκετο δὲ ἐς Ῥώμην ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου, καὶ διέγραψε ἐκεῖσε τὰ κάλλιστα, καὶ τοσοῦτον, ὅσον καὶ φίλος τῷ Μάρκῳ γέγονεν. Suidas. Ἀπολλώνιος, Ἀλεξανδρεὺς, ὁ κληθεὶς Δύσκολος, πατὴρ Ἡρωδιανοῦ τοῦ τεχνογράφου, γραμματικοῦ. ὃς ἔγραψε τάδε. Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, βιβλία τέσσαρα. Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ΄. Περὶ ῥήματος, ἤτοι ῥηματικῶν, ἐν βιβλίοις ε΄. Περὶ τῶν εἰς μι ληγόντων ῥημάτων παραγώγων, βιβλίον ἕν. Περὶ ῥημάτων, ἤτοι ὀνοματικὸν, ἕν. Περὶ ὀνομάτων, κατὰ διάλεκτον. Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνόμασιν εὐθείας, ἕν. Περὶ παρωνύμων, ἕν. Περὶ συγκριτικῶν. Περὶ διαλέκτων, Δωρίδος, Ἰάδος, Αἰολίδος, Ἀτθίδος. Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν. Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας. Περὶ παθῶν. Περὶ τόνων κατηναγκασμένων, βιβλία δύο. Περὶ τόνων σκολιῶν, βιβλίον ἕν. Περὶ προσῳδιῶν, ε΄. Περὶ στοιχείων. Περὶ προθέσεων. Περὶ τῶν Διδύμου πιθανῶν. Περὶ συνθέσεως. Περὶ διαφορουμένων. Περὶ τοῦ τίς. Περὶ γενῶν. Περὶ πνευμάτων. Περὶ κτητικῶν. Περὶ συζυγίας. Vbi habes Operum eius quaſi indicem. Ex quibus illud tantùm exſtat, quod ſecundo loco ponitur,

Περὶ συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, δ΄.

Item iſtud,

Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας.

Quod hic edimus; & titulum temerè, à librarijs olim immutatum, nunc aſſertum primi-

imus.

imus. Illud autem,

Περὶ παρωνύμων,

citat quoque Conſtantinus Porphyrogeneta De Adminiſtr. Imp. cap. XXIII. Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς Παρωνύμοις φησὶν, ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖαι παράγονται.

Περὶ παθῶν.

Etymologici Auctor in Ἀρίστυλλος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν, ἢ Περὶ παθῶν. Stephanus in Καρία. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἐν τῷ πέμπτῳ Περὶ παθῶν.

Περὶ τόνων.

Laudat ipſe lib. II. Ἐν τῷ Περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαμεν.

Περὶ γενῶν.

Ipſe lib. I. Πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ Περὶ γενῶν. Et poſtea iterum. Καθόλου παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ Περὶ γενῶν. Stephanus in Καρία. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἐν τῷ πέμπτῳ Περὶ παθῶν, καὶ ἐν τῷ Περὶ γενῶν. Et mox. Ὑπομνηματίζων δὲ τὸ Περὶ γενῶν Ἀπολ-

λωνίου, διὰ τοῦ ι μακροῦ.

Περὶ πνευμάτων.

Ipſe lib. IV. Ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ Περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν.

Περὶ σχημάτων Ὁμηρικῶν.

Ipſe lib. IV. Τὰ ἁπλᾶ, καὶ παρασύνθετα, μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ Περὶ σχημάτων. Sunt & alia Opera nonnulla, Suidæ minimè indicata. In his,

Περὶ ὀρθογραφίας.

Ipſe lib. III. Τοῦ ποιοῦτου ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένου ἐν τῷ Περὶ ὀρθογραφίας. Citantur quoque alia eidem in illo, quod habemus, Opere; ſed quæ ego partes cenſeo iſtius, quod inſcripſerat, Περὶ μερισμοῦ τῶν τοῦ λόγου μερῶν.

APOLLONIVS *Aphrodiſienſis.*

De eo Suidas. Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεὺς, ἀρχιερεὺς, καὶ ἱστορικός. γέγραφε Καρικά. Περὶ Τράλλεων. Περὶ Ὀρφέως, καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ. Ita locum illum reſtituendum eſſe arbitror. Quod attinet ad eius.

Καρι-

Καρικά.

Fuit ingens Opus; citatque eius lib. IV Stephanus in Βάργασα. VII in Χρυσαορίς. XV Etymologici Auctor in Ἅρπασος. XVI iterum Stephanus in Ἄγκυρα. XVIII. in Χωλὸν τεῖχος.

APOLLONIVS *Archebij, ſiue Archebuli*, F.

Suidas vnicum eius Opus commemorat. Ἀπολλώνιος, Ἀρχεβούλου, ἢ Ἀρχεβίου. ἔγραψε, Περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν, κατὰ στοιχεῖον.

APOLLONIVS *Aſcalonites*.

Hic Hiſtoricus fuit. Stephanus in Ἀσκαλών, vbi recenſet viros claros, Aſcalone oriundos. Πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι, φιλόσοφοι μὲν, Ἀντίοχος ὁ Κύκνος, καὶ Σῶσος, καὶ Ἀντίβιος, καὶ Εὔβιος, στωϊκοὶ ἐπιφανεῖς. γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος, Ἀρίσταρχου γνώριμος, καὶ Δωρόθεος. ἱστορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος.

APOLLONIVS *Athenienſis*.

Sophiſta fuit, vixitque ſub Seuero Imp. vt diſcere licet ex Philoſtrato, qui eum quoque

recenſet, Sophiſt. lib. II. Operum eius fuit, Καλλίας. Philoſtratus loco citaro. Παρεμβάλλει δὲ ὅμως εἰς ῥυθμοὺς ἐμμέτρους τι, καὶ ἀναπαίοντας· οὓς εἰ φυλάξαιτο, σεμνοπρεπὴς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ, καὶ βεβηκώς· τοῦ δέ ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἐπ᾽ ἄλλων μὲν ὑποθέσεων, μάλιστα δὲ ἐπὶ τοῦ Καλλίου, ᾧ ἀπαγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις, περὶ μὴ θάπτειν. Atque hic fortaſſis eſt, quem inter doctores ſuos recenſet Antoninus Imp. τῶν εἰς ἑαυτὸν lib. I. Παρὰ Ἀπολλωνίου, τὸ ἐλεύθερον, καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύβευτον. Niſi quis de Apollonio Naucratite, ipſi coætaneo, de quo mox agam, accipiendum eſſe exiſtimet.

APOLLONIVS *Attalenſis.*

Scripſir,

Ὀνειροκριτικά.

Artemidorus Onirocrit. lib. I. cap. XXXIV. Μαρτυρήσει δ᾽ αὖ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀτταλεύς, ἐν δευτέρῳ τῆς ἑαυτοῦ συντάξεως, πολλὰ περὶ τοῦ ὀνείρου τούτου λέγων. Iterum lib. III. cap. XXVIII. Διὰ μακροῦ δὲ τὸν ὕπνον τοῦτον ἐξείργασται ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἑαυτοῦ συντάξεως Ἀπολλώνιος ὁ Ἀτταλεύς.

APOL-

APOLLONIVS *Chalcedonius.*

Hic Philoſophus fuit, è Stoicornm ſectâ, Antonini Philoſophi præceptor. Videndus de eo Iulius Capitolinus in Antoninis, Pio, & Philoſopho; item Euſebius Chron. 11.

APOLLONIVS *Citticus.*

Hic medicus fuit. Strabo extremo XIV. Εἶτα κολπώδης, καὶ τραχὺς, παράπλους εἰς Κίτιον. ἔχει δὲ λιμένα κλειστόν. ἐντεῦθέν ἐστι Ζήνων τε, ὁ τῆς στωϊκῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης, καὶ Ἀπολλώνιος ἰατρός. Meminit eius Erotianus. Ὡς δὲ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Κιτιεὺς ἱστορεῖ. Scripſit, libros XVIII

Πρὸς τὰ Ταραντίνου τρία, πρὸς Βακχεῖον.

Idem Erotianus. Ἀπολλωνίου δὲ τοῦ Κιτιέως ὀκτωκαίδεκα Πρὸς τὰ τοῦ Ταραντίνου τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος. Item,

Περὶ ἄρθρων.

Mox apud eundem Erotianum. Ὁ δὲ Κιτιεὺς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, σιγμοειδῆ ἐγκοπήν.

Περὶ

Περὶ ἐπιληπτικῶν.

Cælius Aurelianus Chron. lib. I. cap. IV. *Quod eſt nudum, atque probabile, ex conſcriptione curationum Apollonij Citienſis, libro ſecundo* DE EPILEPTICIS.

APOLLONIVS *Dyſcolus.*

Vide ſupra, *Apollonius Alexandrinus Minor.*

APOLLONIVS *Glaucus.*

Scripſit, *De Interioribus.* Cæl. Aurelianus Chron. lib. IV. cap. VIII. *Apollonius Glaucus libris quos* De Interioribus *ſcripſit, reiectos rotundos lumbricos initio ſignificare (ait) indigeſtionum frequentiam.*

APOLLONIVS *Grammaticus.*

Eius fuit

Κατάλογος νεῶν.

Citatur ab Homeri Scholaſte in Iliad. IX. Ἡ δὲ ἱστορία ἀκριβέστερον εἴρηται παρά τε τοῖς ἄλλοις, καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Γραμματικῷ ἐν Καταλόγῳ νεῶν.

APOL-

APOLLONIVS *Herophileus.*

Scripſit,

Περὶ μύρων.

Athenæus lib. xv. Γίνεται δὲ μύρα κάλλιστα κατὰ τόπους, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶν ὁ Ἡροφίλειος ἐν τῷ Περὶ μύρων. Item,

Εὐπόριστα φάρμακα.

Galenus De Comp. Med. per partes, lib. III. Ἀπολλώνιος ὁ Ἡροφίλειος ἐν τῇ τῶν Εὐπορίστων φαρμάκων γραφῇ. Et citat pluries in illis libris.

APOLLONIVS *Laodicenſis.*

Eius libros v. ſed ſine inſcriptione aliquâ, citat Paulus Alexandrinus Εἰσαγωγῇ εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν, in Præfatione. Καὶ Ἀπολλωνίου τοῦ Λαοδικέως ἐν τοῖς ἰδίοις πέντε βιβλίοις διαβάλλοντος τοὺς Αἰγυπτίους, ὡς πολλὴ ἀπάτη αὐτοῖς γεγένηται, ἐν ταῖς τῶν ζῳδίων ἀναφοραῖς.

APOLLONIVS *Libertus P. Craſſi.*

Meditatus fuit, *Res geſtas Iulij Cæſaris*; & incertum, an ſcripſerit. Cicero Ad familiares lib. XIII. epiſt. ad Cæſarem XVI. *Eius (P. Craſſi) libertum Apollonium iam tum equidem, cum ille viueret, & magni faciebam, & probabam.* Ac poſtea de eodem. *Nunc autem incenſus ſtudio rerum tuarum, eas literis Græcis mandare cupiebat.*

APOLLONIVS *Malacus.*

Vide ſupra, *Apollonius Alabandenſis.*

APOLLONIVS *Memphites.*

Meminit eius Nicandri Scholiaſtes ad Theriaca. Ὁ μὲν Τυραννίων, τὴν σκίλλαν· Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης, τὸ κένορον, ἥδη τινες κενήτρην καλοῦσι. Scripſit autem,

Περὶ ἄρθρων.

Erotianus. Ἀπολλώνιος δέ ὁ Μεμφίτης, ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων, ὑπεροχὴν παρὰ τὸ λοιπὸν ξύλον. Laudat eum item Opere incerto Cæl. Aurelianus Chron. lib. III. cap. VIII. *Item Apollonius Memphites alium dixit fieri hydropem cum retentione.*

tione. Et hic, puto, eſt; qui Ægyptius dicitur Theophilo ad Autolycum lib. III. Ταῦτα μὲν οὖν Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος ἱστορεῖ. Niſi potius de Alexandrino minore accipere velis; cuius Opus Περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας hic damus. Idque vero magis ſimile mihi videtur.

APOLLONIVS *Molon.*

Vide ſupra, *Apollonius Alabandenſis.*

APOLLONIVS *Myndius.*

Grammaticus erat. Stephanus in Μύνδος. Ἀπολλώνιος, καὶ Ζήνων, Μύνδιοι, γραμματικοί.

APOLLONIVS *Naucratites.*

Hic inter Sophiſtas recenſetur à Philoſtrato, Sophiſt. lib. II.

APOLLONIVS *Ophis.*

Laudatur ab Erotiano in Prœmio. ἐπιτεμένου τὰς Βακχείου λέξεις διὰ συντάξεων, Ἀπολλωνίου τε τοῦ Ὄφεως τοῦτο ποιήσαντος.

APOLLONIVS *Parianus.*

Scripſit,

Περὶ παρωνύμων.

Stephanus in Πάρος. Εἰκῆ τοίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ τεχνικὸς Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἴρηκεν, ἐν τῷ Περὶ παρωνύμων.

APOLLONIVS *Pergæus.*

Meminit eius Proclus in Euclidem, lib. III. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Περγαῖος τέμνει τὴν δοθεῖσαν εὐθεῖαν πεπερασμένην δίχα. Intelligit fortè eius libros Κωνικῶν στοιχείων, quos citat Eutocius ad Archimedem De Sphærâ, & Cylindro, lib. II. Καὶ συμπεσεῖται ἐκβαλλομένη τῇ θγ παραλλήλῳ οὔσῃ τῇ διαμέτρῳ τῆς τομῆς, διὰ τὸ ἕβδομον καὶ εἰκοστὸν θεώρημα τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν Ἀπολλωνίου Κωνικῶν στοιχείων. Et illic paſſim. Pappus Collect. Mathem. lib. VII. *Omnes libri ſunt* XXXI. *quorum argumenta vſque ad Apollonij Conica tibi expoſuimus.* Edidit hos libros, Latinè abs ſe verſos, Federicus Commandinus, vir egregius, Bononiæ anno CIƆ IƆ LXVI. Eius

Ὠκυ-

Ὠκυτόβοος

citatur ab Eutocio in Archimedem, lib. De Dimenſ. Circ. Ἰστέον ὅτι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Περγαῖος ἐν τῷ Ὠκυτοβόῳ ἀπέδειξεν αὐτὸ, δι' ἀριθμῶν ἑτέρων ἐπὶ τὸ σύνεγγυς μᾶλλον ἀνάγων. Etiam Περὶ λόγου ἀποτομῆς. Περὶ χωρίου ἀποτομῆς. Περὶ διωρισμένης τομῆς. Περὶ ἐπαφῶν. Περὶ νεύσεων. Περὶ τόπων ἐπιπέδων. Laudantur à Pappo lib. VII. Commemorat eum quoque Vitruuius lib. I. cap. I.

APOLLONIVS *Pergamenus.*

Recenſetur inter Scriptores Rei Ruſticæ à Varrone, & Columellâ, lib. I. cap. I. Et medicus fuit, atque in eâ ſcientiâ libros vulgauit. Oribaſius Euporiſtôn lib I. *Tibias ſcalpellari iube, ſicut Pergamenus Apollonius fieri ſuadet ijs, qui opus habent ſanguinem detrahere.*

APOLLONIVS *Pitanaeus.*

Et hic medicus fuit. Plinius lib. XXIX. cap. VI. *Suffuſionem oculorum canino felle malebat, quam hyenæ, curari Apollonius Pitanæus, cum melle.*

APOLLONIVS *Rhodius.*

Eius fuit,

Καυνωπίς.

Citatur à Stephano, in χώρα. Καὶ Ἀπολλώνιος ἐν Καυνωπῷ,

Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε χωρίτης
Πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.

Item,

Καυνωπὶς δεύτερος.

Apud eundem in Κόρινθος. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Καυνωπῷ δευτέρῳ,

Κορινθιουργής ἐστι κιόνων σχῆμα.

Etiam,

Καῦνος.

Parthenius Erot. I. Ἱστορεῖ Νικαίνετος Λύρκῳ, καὶ Ἀπολλώνιος Καύνῳ. Puto idem Opus fuiſſe, quod mox

Καύνου

Καύνου κτίσις

indigetatur ab eodem Erot. XI. Ἱστορεῖ Ἀγησίκριτος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Καύνου κτίσει. Simile Opus,

Ἀλεξανδρείας κτίσις.

Scholiaſtes Nicandri Theriacis. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει, ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνος αἵματος. Item,

Κνίδης κτίσις.

Stephanus in Ψυκτήριος. Καθὼς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν Κνίδης κτίσει. Non dubito, quin hæ partes fuerint maioris Operis, quod

Κτίσεις

inſcripſerat. Aliud quoque fuit,

Περὶ Ἀρχιλόχου.

Athenæus lib. X. Ὅτι δὲ λευκῷ ἱμάντι περιειλοῦντες τὴν σκυτάλην οἱ Λάκωνες ἔγραφον ἃ ἐβούλοντο, εἴρηκεν ἱκανῶς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ Περὶ Ἀρχιλόχου. Eius.

Ἀργο-

Ἀργοναυτικὰ,

in libros IV. tributa, habemus.

Ἐπιγράμματα.

Antoninus Liberalis Metamorph. XXIII. Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων ά. καὶ Ἡσίοδος ἐν Μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος ἐν Μεταμορφώσεων γ΄, καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς Ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι.

APOLLONIVS *Senior.*

Erotianus. Ἀπολλώνιος δ' ὁ πρεσβύτερος, ὑπεροχὴν στρογγύλην, σφαίρᾳ ὁμοίαν. Hic, puto, eſt; qui ſcripſit,

Περὶ τῆς συγκρίσεως τοῦ δωδεκαέδρου,
καὶ τοῦ εἰκοσαέδρου·

Laudat Hypſicles Περὶ τῶν πέντε σωμάτων, lib. I. Τὸ ὑπὸ Ἀπολλωνίου γραφὲν Περὶ τῆς συγκρίσεως τοῦ δωδεκαέδρου, καὶ τοῦ εἰκοσαέδρου. Locus iſte eſt in Proœmio. Et mox iterum alter, cap. II. Ὑπὸ δὲ Ἀπολλωνίου ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Συγκρίσεως τοῦ δωδεκαέδρου, καὶ τοῦ εἰκοσαέδρου.

APOLLONIVS *Sotadis F.*

Scripſit,

Περὶ τῶν τοῦ πατρὸς ποιημάτων.

Athenæus lib. XIV. Καὶ ὁ τοῦ Σωτάδου παῖς Α᾽πολλώνιος· ἔγραψε δὲ καὶ οὗτος Περὶ τῶν τοῦ πατρὸς ποιημάτων σύγγραμμα.

APOLLONIVS *Stratonius.*

Videtur ſcripſiſſe,

Περὶ σφυγμῶν.

Meminit eius Galenus De Diff. Pulſ. lib. IV. Ἔνιοι δὲ καὶ δύο καὶ τρεῖς ὅρους (τοῦ σφυγμοῦ) ἔγραψαν, ὥσπερ Α᾽πολλώνιος ὁ ἀπὸ Στράτωνος.

APOLLONIVS *Ther.*

Meminit eius Erotianus. Α᾽πολλώνιος δὲ ὁ Θὴρ, ἐξοχλῶ.

APOLLONIVS *Tyaneus Maior.*

Eius

Ἐπιστολαὶ

exſtant.

Διαθῆκαι.

Laudantur à Philoſtrato in eius Vitâ, lib. I. cap. III. Καὶ Διαθῆκαι δὲ τῷ Ἀπολλωνίῳ γεγράφαται, παρ' ὧν ὑπάρχει μαθεῖν, ὡς ὑποθειάζων τὴν φιλοσοφίαν ἐγένετο·

Περὶ μαντείας ἀστέρων.

Idem Philoſtratus lib. III. cap. XIII. Τὸν Ἀπολλώνιον ξυμφιλοσοφεῖν τῷ Ἰάρχᾳ, καὶ ξυγγράψαι μὲν ἐκεῖθεν Περὶ μαντείας ἀστέρων βίβλους τέτταρας, ὧν καὶ Μοιραγένης ἐπεμνήσθη.

Περὶ θυσιῶν.

Idem loco citato. Ξυγγράψαι δὲ Περὶ θυσιῶν, καὶ ὡς ἄν τις ἑκάστῳ θεῷ προσφόρως τι, καὶ κεχαρισμένως, θύοι. Atque hoc ipſum Opus deſignat iterum lib. IV. cap. VI. Τὴν μὲν δὴ πρώτην διάλεξιν, ἐπειδὴ φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους εἶδεν, ὑπὲρ ἱερῶν διελέξατο. καὶ ὡς ἄν τις ἐς τῷ ἑκάστῳ τῶν θεῶν οἰκεῖον, καὶ πηνίκα τῆς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, ἢ θύοι, ἢ σπένδοι, ἢ εὔχοιτο· καὶ βιβλίῳ Ἀπολ-

Ἀπολλωνίου προσευχεῖν ἐστιν, ἐν ᾧ ταῦτα τῇ ἑαυτοῦ φωνῇ ἐκδιδάσκει.

APOLLONIVS *Tyaneus Minor.*

Etiam hic Philoſophus, vixitque ſub Adriano Imperatore. Suidas. Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος, νεώτερος, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ βασιλέως, ὡς Ἀρχέσφων ἐν τῷ Περὶ ὁμωνύμων.

APOLLONIVS *Tyrius.*

Eius Opus,

Πίναξ τῶν ἀπὸ Ζήνωνος φιλοσόφων,
καὶ τῶν βιβλίων.

Strabo lib. XVI. Ἐκ Τύρου δὲ Ἀντίπατρος, καὶ μικρὸν πρὸ ἡμῶν Ἀπολλώνιος, ὁ τὸν Πίνακα ἐκθεὶς τῶν ἀπὸ Ζήνωνος φιλοσόφων, καὶ τῶν βιβλίων. Et ex eo eſt, quod Περὶ Ζήνωνος citat Diog. Laërtius in Zenone, lib. VII. Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ Περὶ Ζήνωνος. Ac mox iterum. Καθὰ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ Περὶ Ζήνωνος φησί.

Atque hæc certa. Verùm etiam alia paſſim Opera videas commemorari, quæ ignores, cui Auctori aſſignare certò poſſis. Feruntur Apollonij cuiuſdam libri,

Περὶ κοχλίυ.

Proclus ad Euclidem lib. II. Καθάπερ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ τοῦ κοχλίου γράμματι δείκνυσι.

Λέξεις.

Scholiaſtes Apollonij lib. I. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον, οὐκ εὖ.

Περὶ βοτανῶν.

Scholiaſtes Nicandri Theriacis. Σημαίνει δὲ, ποτὲ μὲν, τὸ πρίψημα· ποτὲ δὲ, τὴν βοτάνην. ἧς μνημονεύει καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περὶ βοτανῶν. Oribaſius in Præfatione Euporiſtôn ad Eunapium. *A Dioſcoro, & Apollonio, vel ab alijs, qui* De virtutibus herbarum *ſcripſerunt*.

Γλῶσσαι Ἡροδότου.

Etymologici Auctor, in Κωφός. Οὕτως Ἀπολλώνιος

λώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις Ἡροδότου. Iterum in Σοφιστῆς. Οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει τῶν Ἡροδότου Γλωσσῶν.

Ὑπομνήματα.

Schol. Apollonij lib. 1. Ἀπολλώνιός φησιν ἐν πρώτῳ τῶν Ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι.

Τεχνικός.

Athenæus lib. III. Ἐγώ γε οἶδα ἐπινομίδα καλουμένην καὶ μέρος τι τῆς τριήρεος, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν Τεχνικῷ παρατίθεται.

Περὶ Συμποσίων.

Idem Athenæus lib. v. Καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ παλαιὸν σωφρονικὸς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσίων γένος. καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος, περὶ τούτων γεγραφώς.

Χρονικά.

Stephanus. Χαλκητόριον, πόλις Κρήτης. ὁ πολίτης, Χαλκητορεύς. Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Χρονικῶν.

Μεθ' οὗ Χαρίδημος ἐπὶ φυγὰς Χαλκητορεῖς.

Citatur quoque Apollonius quidam, ſed non nominato Opere, apud Plinium Nat. Hiſt. lib. XXVIII. cap. I. *Vi interempti dente gingiuas in dolore ſacrificari, Apollonius efficaciſſimum ſcripſit.* Hactenus.

IOAN-

IOANNIS MEVRSI

IN

APOLLONII

DYSCOLI,

Alexandrini, Grammatici, Hiſtoriæ Commentitiæ Librum,

COMMENTARIVS.

IOANNIS MEVRSI
IN
APOLLONII DYSCOLI,
Alexandrini, Grammatici, Hiſtoriæ Commentitiæ Librum,
COMMENTARIVS.

CAP. I.

BΩ'λȣ Ε'πιμενίδης ὁ Κρής.] De Bolo; patre Epimenidis, non temerè alibi occurrit. Diog. Laertius in eius Vitâ, lib. I. variè patrem tradi refert ex Theopompo. Ε'πιμενίδης, καθά φησι Θεόπομπος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, πατρὸς μὲν

ὴν Φαιςίȣ· οἱ δὲ, Δωσιάδȣ· οἱ δὲ, Ἀγησάρχȣ. Sed de Bolo, vt vides, nulla mentio. Duo quidem Boli leguntur, ambo philoſophi; vnus Democriteus, alter Pythagoreus. De Pythagoreo, ita Suidas. Βῶλος, Μειδήσιος, Πυθαγόρειος. (ἔγραψε) Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱςοριῶν εἰς ἐπίςασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων. Περὶ θαυμασίων. Φυσικὰ δίμερῆ. Ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν λίθων κατὰ ςοιχεῖον. Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίȣ, καὶ σελήνης, καὶ ἄρκτȣ, καὶ λύχνȣ, καὶ ἴριδος. De Domocritéo, idem iſta. Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. (ἔγραψεν) Ἱςορίαν, καὶ Τέχνην ἰατρικήν. ἔχει δὲ ἰάσεις φυσικὰς, ἀπὸ τινων βοηθημάτων τῆς φύσεως. Meminit eius Stephanus in Ἄψινθος. Ἔςι δὲ καὶ εἶδος φυτȣ͂, περὶ ȣ̓ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος. Nec ſcio, an ſit ille ipſe, cuius Theophylactus Simocatta meminit, Phyſ. Quæſt. XIX. Οὐ Θεόφραςον, (λωποδυτήσω) τὴν τῆς γνώσεως θάλατταν· ȣ̓ Βῶλον, ȣ̓κ Αἰλιανόν· ȣ̓ τὸν τῆς ἐπιςήμης πλȣ͂τον Πλȣ́ταρχον. Inclino tamen, vt de Pythagoreo illa capi debere cenſeam, cuius Φυσικὰ laudantur à Suida. Nec ſat certum, vter iſte apud Ioannem Tzetzem in Heſiodi Theogoniam. Ἐκ δ᾽ ἐμπειρίας τέχνη, ἡ ἐπιςήμη, καθὰ φησὶ Βῶλος ὁ φιλόσοφος. Quod enim ibi editur Πῶλος, id mendoſum eſt. Nam, vt obiter illud dicam, Polus non philoſophus erat, verum rhetor. Meminitque eius Ariſtoteles, Rhet. lib. II. cap. XXIII. Κόνων Θρασύβουλον,

λον, Θρασύβουλον ἐκάλει. καὶ Ἡρόδικος Θρασύμαχον, ἀεὶ θρασύμαχος εἶ· καὶ Πῶλον, ἀεὶ σὺ πῶλος εἶ. Et Dionyſius Halicarnaſſeus in Epiſtolâ ad Pompeium. Ἔω γὰρ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν, ἐν αἷς κωμῳδεῖ τοὺς περὶ ἑαυτοῦ, Παρμενίδην τε, καὶ Ἱππίαν, καὶ Πρωταγόραν, καὶ Πρόδικον, καὶ Γοργίαν, καὶ Πῶλον, καὶ Θεόδωρον. Suidas de eo: Πῶλος, Ἀκραγαντῖνος, ῥήτωρ· μᾶλλον δὲ, σοφιστὴς τῶν πάλαι, διδάσκαλος Λικυμνίου. ἔγραψε Γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπήλλαξε. τινὲς δὲ αὐτὸ Δαμάστου ἐπιγράφουσι. νεῶν κατάλογον. περὶ λέξεων. Vbi habes ſcripta eius; quibus addo item tragœdiam, cui titulus erat, Τρῳάδες. Scholiaſtes, Ariſtotelis in Rhetorica, loco citato. Ὁ Πῶλος, μαθητὴς, καὶ παῖς ἦν τοῦ Γοργίου· ἐν ταῖς Τρῳάσι τῷ δράματι. Item Opus de arte Rhetoricâ, Τέχνη inſcriptum. Syrianus in Hermogenem. Ὅθεν καὶ Πῶλος, ὁ Γοργίου μαθητὴς, ἐν τῇ τέχνῃ φησίν. Hic ipſe eſt, cuius meminit Sopater, in Prolegomenis in Ariſtidis Orationes Platonicas. Ἀποδεδειγμένης τὸ τέταρτον μέρος κολακείας ῥητορικῆς ἐπελεύσεγκε Πῶλος. καὶ οἱ ῥήτορες ἄρα κόλακες ἦσαν. Sed ad Boli mentionem, à quo ſum digreſſus paulùm, vt reuertar; neuter horum, ſi rationem temporum videas, pater eſſe Epimenidis huius potuit; niſi fortè Pythagoreum cenſere velis. Ac tum oportet, viuo adhuc Pythagora de ſectâ eius fuiſſe ipſum, & hunc filium ha-

buiſſe, qui Pythagoræ coætaneus. Nam tradit Diogenes, quem laudaui, cum Epimenide Cretam Pythagoram deveniſſe, & in Idæum antrum deſcendiſſe. Verba eius ecce iſta ſunt in Pythagora, lib. VIII. Εἶτα ἐν Κρήτῃ σὺν Ἐπιμενίδῃ κατῆλθεν εἰς τὸ Ἰδαῖον ἄντρον.

καὶ κατακοιμηθῆναι ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα.] De ſomno Epimenidis, res notiſſima eſt; ſed de tempore, variant Scriptores. De LVII annis conſentit Plinius lib. VII. cap. LII. *In Gnoſſio Epimenide ſimili modo accipio. Puerum æſtu, & itinere, feſſum ſeptem & quinquaginta dormiſſe annis.* Diogenes in eius vitâ. Οὗτός ποτε πεμφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς ἐς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον, τῆς ὁδοῦ κατὰ μεσημβρίαν ἐκκλίνας, ἐν ἄντρῳ τινὶ κατεκοιμήθη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα ἔτη. Varro de quinquaginta tantum annis auctor eſt, lib. De L. L. VI. *Nec mirum, cum non modò Epimenides poſt annos quinquaginta expergitus à multis non cognoſcatur: ſed etiam Teucer Liuij poſt annos* XII *ab ſuis qui ſit ignoratur.* Et Plutarchus lib. Εἰ γέροντι πολιτευτέον. Ὥσπερ Ἐπιμενίδην λέγουσι κατακοιμηθέντα νεανίαν ἐξέγρεσθαι γέροντα μετὰ πεντήκοντα ἔτη. Tertullianus non totos quinquaginta dicit, lib. De Animâ, cap. XLIV. *Quod etiam Epimenidem in fabulam impegit, quinquaginta penè annos ſomniculoſum.* Pauſanias in Atticis quadraginta duntaxat annos dormijſſe eum tradit. Πεποίηται δὲ καθήμενος Ἐπιμενίδης Κνώσσιος, ὃν ἐλθόντα ἐς ἀγρὸν κοιμᾶσθαι λέγουσιν ἐσελθόντα ἐς σπήλαιον. ὁ δὲ ὕπνος οὐ

πρότε-

πρότερον ἀνῆκεν αὐτὸν, πρὶν ἢ οἱ πατραγκεςὶν ἔτ⊚ γενέϑαι καϑεύδοντι. Verùm quid Suidâ in Ἐπιμενίδης faciemus, qui ſex tantum annos ſomno eius attribuit? Ἔζησεν, inquit, ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη, τὰ δὲ ἓξ ἐκαϑεύδησεν. Et Appendix Vaticana Cent. III. Prouerb. XCVII ſeptem dicit. Ἐβίω δὲ ἔτ⊚ (ὁ Ἐπιμενίδης) ὡς φησιν ὁ Θεόπομπ⊚, ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ ἑπτά· ἅπερ ἑπτὰ ἐκαϑεύδησεν. Omniò corruptos numeros arbitror; & in Suida reſcribendum, τὰ δὲ νζ ἐκαϑεύδησεν: in Appendice verò Vaticanâ, ἅπερ πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐ.

ἔτι καὶ Θεόπομπ⊚ ἐν ταῖς ἱςορίαις.] De Theopompo hoc, alijſque eius nominis, & eorum item ſcriptis, vide quæ notamus infra, ad cap. x.

Λέγουσι δὲ οἱ Κρῆτες, ὥς φησι Θεόπομπος, ἔτη βιώσαντα αὐτὸν ἑκατὸν πεντήκοντα ἀποϑανεῖν.] Ita Suidas, in verbis iam citatis. Ἔζησεν ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη. Alij ſeptem annos addunt. Diogenes. Καὶ ἐπανελϑὼν ἐπ' οἶκον, μετ' οὐ πολὺ ἀπήλλαξεν, ὥς φησι Φλέγων ἐν τῷ Περὶ μακροβίων, βιοὺς ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Plinius lib. VII. cap. LII. *Rerum faciem mutationemq́; mirantem, velut poſtero experrectum die. hinc pari numero dierum ſenio ingruente, vt tamen in ſeptimum & quinquageſimum atque centeſimum vitæ duraret annum.* Videndus quoque Val. Maximus lib. VIII. cap. XIII. Xenophanes Colophonius annos tribuebat CLIV. Cretenſes verò CCXCIV. Diogenes. Μετήλλαξεν ὥς φησι Φλέγων ἐν τῷ Περὶ μακροβίων,

βιὺς ἔτη ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ὡς δὲ Κρῆτες λέγουσιν, ἑνὸς δέοντα τριακόσια. ὡς δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἀκηκοέναι φησὶ, τέτταρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Itaque, quod de Cretenſibus hîc ait Apollonius, minimè verum eſt; niſi velimus dicere, mutilum locum.

Cap. II.

Ἀρισέαν δὲ ἱςορεῖται τὸν Προικοννήσιον] De Ariſtea paſſim occurrit apud Scriptores. Vide, ſi tanti, quæ à me pridem annotata ad Heſychium Mileſium

οἱ Σικελοὶ ἱερόν τι καθιδρύσαντο αὐτῷ, καὶ ἔθυσαν ὡς ἥρωι.] Statuam Ariſteæ poſitam à Metapontinis in foro, iuxta aram Apollinis, iuſſu ipſius, commemorat Herodotus lib. IV. Μεταποντῖνοι γάρ φασι αὐτὸν Ἀρισέην, φανέντα σφι ἐς τὴν πόλιν, κελεῦσαι βωμὸν ἱδρύσασθαι Ἀπόλλωνι, καὶ Ἀρισέω τοῦ Προκοννησίου ἐπωνυμίην ἔχοντα ἀνδριάντα παρ' αὐτὸν ἱςάναι. φάναι γάρ σφι τὸν Ἀπόλλωνα Ἰταλιωτέων μούνοισι δὴ ἀπικέσθαι ἐς τὴν χώρην, καὶ αὐτὸς οἱ ἕπεσθαι ὁ νῦν ἐὼν Ἀρισέης· τότε δὲ, ὅτε εἵπετο τῷ θεῷ, εἶναι κόραξ. καὶ τὸν, εἰπόντα ταῦτα, ἀφανισθῆναι. σφέας δὲ Μεταποντῖνοι λέγουσι, ἐς Δελφοὺς πέμψαντας, τὸν θεὸν ἐπερωτᾶν, ὅ, τι τὸ φάσμα τοῦ ἀνθρώπου εἴη· τὴν τε Πυθίην σφέας κελεύειν πείθεσθαι τῷ φάσματι· πειθομένοισι δέ, ἄμεινον συνοίσεσθαι. καὶ σφέας, δεξαμένους ταῦτα, ποιῆσαι ἐπιτελέα. καὶ νῦν ἕςηκε ἀνδριὰς ἐπωνυμίην ἔχων Ἀρισέω,

Ἀρισέω, παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι τοῦ Ἀπόλλωνος. περὶ δὲ αὐτὸν δάφναι ἑστᾶσι. τὸ δὲ ἄγαλμα ἐν τῇ ἀγορᾷ ἵδρυται. In eandem rem Æneas Gazæus in Theophraſto. Ἀρισέα φασὶ τὸν Προκοννήσιον, εἰσελθόντα παρὰ τὸν κναφέα ἐν Προκοννήσῳ, ἐκεῖ καὶ τεθνάναι. καὶ ἀφανισθέντα, Κυζικηνοῖς φανερῶς διαλέγεσθαι. καὶ διακοσίοις ὕστερον ἔτεσιν ἐν Ἰταλίᾳ Μεταποντίνοις ἐφθλῶαι. καὶ κελεῦσαι ἑαυτὸν θυσίαις τιμᾶν, καὶ τὸν Ἀπόλλω, συνείπετο γε, ἔφη, τῷ Ἀπόλλωνι τότε κόραξ ὑπάρχων ὁ νῦν Ἀρισέας· καὶ τοὺς Μεταποντίνους, πέμψαντας εἰς Δελφοὺς, ἐρωτᾶν τὸν Ἀπόλλω, εἰ χρὴ τῷ Ἀρισέα πείθεσθαι. καὶ τὴν Πυθίαν χρῆσαι, ὡς πειθομένοις ἄμεινον ἐσεσθαι· καὶ νῦν ἀνδριὰς ἕστηκεν ἐπωνυμία Ἀρισέας, παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις ἡ θυσία κοινὴ νομίζεται. Ad lauros quod attinet, quas circum ſtatuam eius poſitas commemorat Herodotus, eas æneas fuiſſe diſcimus ex Athenæo, lib. XIII. Τῆς δάφνης τῆς χαλκῆς, ἣν ἔστησαν οἱ Μεταποντῖνοι κατὰ τὴν Ἀρισέα τοῦ Προκοννησίου ἐπιδημίαν, ὅτι ἔφησεν ἐξ Ὑπερβορέων παραγεγονέναι. Origenes contra Celſum lib. III. Ἔτι δὲ (ἐκτίθεται) καὶ χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις, ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν τὸν Ἀρισέαν, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ. Et poſteà. Οὐχ ἡ τυχοῦσα θειότης ἦν ἐν αὐτῷ, οὐκέτι δὲ οὔτι ἐν τῷ Προκοννησίῳ Ἀρισέα, κἂν ὁ Ἀπόλλων αὐτὸν βούλεται ἐν θεῶν μοίρᾳ νέμειν. Athenagoras non à Siculis, vt hic Apollonius noſter; neque à Metapontinis, vt Herodotus, & ex eo Æneas, atque Origenes: ſed à Chijs cultum

cultum tradit, communi cum Ioue, & Apolline, honore. Locus eſt in Legat. pro Chriſtianis. Καὶ (ἱδρύνται) Χῖοι Ἀερσέαν, τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες.

CAP. III.

Φασὶ γὰρ αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, ἀπὸ τοῦ σώματος πλαζομένην, ἀποδημεῖν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.] Plinius lib. VII. cap. LII. *Reperimus inter exempla, Hermotimi Clazomenij animam, relicto corpore, errare ſolitam, vagamque è longinquo multa annuntiare, quæ niſi à præſenti noſci non poſſent.* Lucianus in Encomio Muſcæ. Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ᾽ ἑαυτὴν· εἶτα ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστη τὸν Ἑρμότιμον. Origenes contra Celſum lib. III. Ἐπεὶ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ τοῦ Κλαζομενίου ὁ Κέλσος εἶπε, προσθεὶς ἐπὶ τὰς κατ᾽ αὐτὸν ἱστορίας, μῶν οὐ τοῦτό φασιν, ὡς ἄρα ἡ ψυχὴ αὐτοῦ πολλάκις, ἀπολιποῦσα τὸ σῶμα; περιεπόλει ἀσώματος; Vide etiam Tertullianum De Animâ, cap. XLVI.

Εἰσελθόντες τινὲς εἰς τὴν οἰκίαν] Tertullianus De Animâ, cap. XLIV. *Vxor hoc prodidit dormienti. inimici, dormientem nacti, pro defuncto cremauerunt.* Hos Cantharidas appellatos tradit Plinius, loco citato. *Corpore interim ſemianimi, donec eo cremato inimici, qui Cantharidæ voca-*

vocabantur, remeanti anima velut vaginam ademerint.

ϗ ἱερὸν αὐτῷ καθίδρυται.] Origenes loco citato. Μὰν ἐ τέτο φασιν, ὡς ἄρα ἡ ψυχὴ αὐτῦ πολλάκις ἀπολιπῦσα τὸ σῶμα, περιεπόλει ἀσώματος; καὶ ἐδὲ τέτον ἐνόμισαν θεὸν οἱ ἄνθρωποι; Tertullianus De Animâ, cap. II. *Vt Hermotimum, cui Clazomenij mortuo templum contulerint.* Iterum cap. XLIV. *Ciues Clazomenij Hermotimum templo conſolantur.*

Εἰς ὃ γυνὴ ἐκ εἰσέρχεται, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν.] Tertullianus De Animâ, cap. XLIV. *Clazomenij Hermotimum templo conſolantur. Mulier non adit, ob notam vxoris.*

CAP. IV.

Ἄβαρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων ἦν μὲν καὶ αὐτὸς θεολόγων.] Abaridis huius meminerunt varij. Strabo lib. VII. Herodotus lib. IV. Iamblichus, & Malchus, ſiue Porphyrius, De Vitâ Pythagoræ. Origenes contra Celſum lib. III. Clemens Strom. I. Greg. Nazianzenus Orat. in laudem Baſilij Magni, & Epiſt. x. Himerius εἰς τὸν κόμητα Οὐρσίκιον. Harpocration. Suidas. Alij. Quin de nomine etiam ipſius Opus quoddam ſuum Heraclides Ἄβαρις inſcripſit; vt diſcimus ex Plutarcho, initio libri De Aud. Poetis. Καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδε, ϗ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος διερχόμενοι.

Ἔγραφε δὲ καὶ χρησμοὺς.] Abaridis opus fuit, Χρησμοὶ Σκύθινοι. Suidas. Ἄβαρις Σκύθης, Σεύθου υἱός. συνεγράψατο δὲ Χρησμοὺς, τοὺς καλουμένους Σκυθίνους. Scholiaſtes Ariſtophanis meminit ad Equites. Καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς Χρησμοὺς, τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος.

λέγεται δὲ τοῦτον εἰς Λακεδαίμονα παραγενόμενον.] Iamblichus De Vitâ Pythagoræ lib. 1. cap. XXVIII. Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸν γενέσθαι. Spartam veniſſe, obſeruare quoque eſt apud Pauſaniam in Laconicis; qui ait, templum conſtituiſſe Proſerpinæ τῇ Σωτείρᾳ, è regione Veneris Olympiæ: quod alij tamen ad Orpheum referebant. Verba eius ecce iſta. Λακεδαιμονίοις δὲ ἀπαντικρὺ τῆς Ὀλυμπίας Ἀφροδίτης ἐστὶ ναὸς Κόρης Σωτείρας. ποιῆσαι δὲ τὸν Θρᾷκα Ὀρφέα λέγουσιν, οἱ δὲ Ἄβαριν, ἀφικόμενον ἐξ Ὑπερβορείων.

κωλυτήρια θῦσαι τοῖς θεοῖς.] Vocabantur κωλυτήρια ſacra, quæ malo alicui auerruncando, ac prohibendo, faciebant. Heſychius. κωλυτὴρ, σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ. καὶ θυσία τις, κωλυτήρια. Apud Iamblichum, in citatis paullò antè verbis. Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια.

CAP. V.

Ἐν Σκύρῳ τῷ νήσῳ] Xylander malebat, Ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ. Diogenes Laërtius, in Pherecyde, lib. I. ait factum, παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τῆς ψάμμου. Vbi pro ψάμμου Caſaubonus legendum putabat, Σάμου.

ὑδάτιον αἰτῆσαι παρά τινος] Narrat quoque Diogenes Laërtius in Pherecyde, lib. I. Καὶ ἀνιμηθέντος ἐκ φρέατος ὕδατος, πιόντα, προειπεῖν ὡς εἰς τρίτην ἡμέραν ἔσοιτο σεισμός· καὶ γενέσθαι. Plinius lib. II. cap. LXXIV. *Perhibetur & Pherecydis, Pythagoræ doctoris, alia coniectatio, ſed & illa diuina: hauſtu aquæ è puteo præſenſiſſe, ac prædixiſſe, ibi terræ motum.*

πάλιν δὲ εἰς Σάμον πορευόμενος] Idem tradit Diogenes loco citato.

CAP. VI.

καὶ γὰρ τῷ Ποντίου πλοίῳ εἰσερχομένῳ] Vox truncata. Reſcribo. καὶ γὰρ Μεταποντίου πλοίῳ ε. Metaponti accidiſſe hoc fertur. Iamblichus de eius vitâ lib. II. cap. XXVIII. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ εὐξαμένων τινῶν γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ, νεκρὸς τοίνυν ἂν ὑμῖν ἔφη· καὶ ἐφάνη νεκρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. Narrat rem etiam Porphyrius in eius vitâ.

Εὐχομένων σωςὸν εἶναι, κατελθεῖν διὰ τὸν φόρτον.] Reſtituo. i. *σωςὸν ἐκεῖνο κατελθεῖν διὰ τ. φ.*

μικρὸν τοίνυν φανήσεται ὑμῖν σῶμα ἄγον τὸ πλοῖον.] Lego. *νεκρὸν τοίνυν φ.* Non enim exiguum corpus, ſed mortuum, nauis illa aduehebat. Ita hiſtoria teſtatur.

πάλιν δὲ ἐν Καυλωνίᾳ.] Corrige Iamblichum lib. I. cap. XXVIII. *Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγίνετο ἐν Καυλωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν τούτου θάνατον προεῖπεν αὐτός.* Minus rectè hodiè editur, *ἐν Καυκωνίᾳ.* Caulonia, quemadmodum Metapontum, vrbs erat Italiæ; in quâ hæc geſta. Cauconia verò, regio Bithyniæ.

καὶ τὸν ἐν Τυῤῥηνίᾳ φησὶν δάκνοντα θανάσιμον ὄφιν] Vide Iamblichum loco citato.

καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ διαβαίνων.] Erat autem hic fluuius Neſſus. Diogenes in eius Vitâ, lib. VIII. *Καὶ ὅτι Νέσσος ὁ ποταμὸς διαβαίνοντα αὐτὸν προσαγορεύσαι, πολὺς ἦν ὁ φάσκων.* Commemorat quoque Ælianus Var. Hiſt. lib. II. cap. XXVI. & lib. IV. cap. XVII. Porphyrio *Καύκασος* dicitur hic fluuius. *Καύκασον δ' ἔφασαν τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἑταίρων διαβαίνοντά ποτε προσειπεῖν, καὶ ὁ ποταμὸς μεγωνός τε καὶ τρανὸν ἀποφθέγξατο, πάντων ἀκουόντων, χαῖρε Πυθαγόρα.* Sed legendum ego exiſtimo. *Καὶ Νέσσον δ' ἔφασαν τ. π.*

ἐφάνη δέ ποτε καὶ ἐν Κρότωνι καὶ ἐν Μεταποντίῳ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ.] Ita Aelianus Var. Hiſt.

lib.

lib. II. cap. XXVI. *Ἀρισοτέλης λέγει, ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι.* Eademque iterum habet lib. IV. cap. XVII. Porphyrius,qui hodie Malchus inſcribitur, pro Crotone Tauromenium nominat. *Μιᾷ τε καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τε Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐν Ταυρομενείῳ τῆς Σικελίας, συγγεγονέναι, καὶ διειλέχθαι κοινῇ τοῖς ἑκατέρωθι ἑταίροις αὐτῷ διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες.*

καὶ τὸν ἴδιον μηρὸν παρέφαινε τοῖς καθημένοις εἰς χρυσοῦν.] Narrat etiam Porphyrius, Diogenes, & Ælianus, locis citatis. Et alluſum eſt à Luciano in Mort. Dial. vbi ita eum affatur Menippus. *Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι;*

CAP. VII.

Ἀρισοτέλης δ' ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασιν.] Vide Sect. XXI. Problem. XXIV. & Sect. XXXVIII. Problem. X.

CAP. VIII.

Ἄνδρων δ' ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν.] Andronis hic liber, quantum memini, non temerè alibi citatur. Plures autem hoc nomine Scriptores exſtiterunt. Primus,

ANDRON *Alexandrinus.*

Eiuſque

Χρονικὰ

laudantur ab Athenæo lib. IV. οὐ γὰρ οἶδας ἱστορῶντα Μενεκλέα τὸν Βαρκαῖον συγγραφέα, ἔτι τε τὸν Ἄνδρωνα ἐν τοῖς Χρονικοῖς τὸν Ἀλεξανδρέα. Et ex his puto eſſe, quæ profert Etymologici Auctor in Παρνασσός. Ἄνδρων δέ φησιν, ἐπειδὴ προσώρμισεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος. Secundus,

ANDRON *Epheſius.*

Hunc incerto Opere citat Diogenes Laërtius in Pherecyde, lib. I. Ἄνδρων δ' ὁ Ἐφέσιος δύο φησὶ γεγονέναι Φερεκύδας, Συρίους. Et Scholiaſtes Pindari Iſthm. Od. II. Σπαρτιάτην δὲ Ἀριστόδημον ἐν τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς ἀναγράφεται Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος. Atque hic erit ſine dubio, cuius

Τρίπους

commemoratur à Diogene in Thalete, lib. I. Ἄνδρων δ' ἐν τῷ Τρίποδι (φησὶν) Ἀργείους ἆθλον ἀρετῆς τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων τρίποδα θεῖναι. κριθῆναι δὲ Ἀριστόδημον Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρῆσαι Χείλωνι. Evincit

Evincit eadem de Ariſtodemo Spartano narratio. Meminit eiuſdem Operis Clemens Strom. I. Συνεχρόνισαν δὲ οἱ καταλεγέντες σοφοὶ τῷ Θαλεῖ, ὡς φησὶν Ἄνδρων ἐν τῷ Τρίποδι. Etiam Suidas, in Σαμίων ὁ δῆμος. Παρὰ Σαμίοις εὑρέθη πρώτοις τὰ κδʹ γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου, ὡς Ἄνδρων. Et ex eo Apoſtolius, in eodem proverbio. Tertius,

ANDRON *Halicarnaſſeus.*

Nominat incerto itidem Opere Plutarchus Theſeo Ὡς Ἑλλάνικος, καὶ Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, ἱστορήκασι. Et Iſaacius Tzetzes ad Lycophronem, Ἄνδρων δ᾽ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Ὠκεανὸν φησὶ γῆμαι δύο γυναῖκας, Ὀμφολίδην καὶ Παρθενόπην. ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννᾷ, τὴν μὲν, Ἀσίαν, καὶ Λιβύην· θατέρας δὲ, Εὐρώπην, καὶ Θράκην. Sed corrigendus iſte locus, legendumque. γ. δ. γυναῖκας, Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην. Et mox. θ. γεννᾷ. τῆς μὲν, Ἀσίαν. Firmat ecce Scholiaſtes Æſchyli ad Perſas. Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην, καὶ Παρθενόπην.. σχεῖν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης, Εὐρώπην καὶ Θράκην· ἐκ δὲ Πομφολύγης, Ἀσίαν καὶ Λιβύην. Cenſeo autem eſſe ex eo Opere, cui titulus,

Ἐπιτομὴ τῶν συγγενειῶν.

Memorat Scholiaſtes Apollonij lib. I. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν, Θεογνήτην τὴν Λαοδίκου μητέρα Ἰάσωνος γεγονέναι φησι. Et Harpocration in

φορ-

Φορβάντειον. Ὅτι τὸ Ἀθλώνησι Φορβάντι ν ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος, βασιλεύσαντος Κουρητῶν, ἢ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ Συγγενειῶν. Quartus,

ANDRON *Teius.*

Huius

Περίπλους

nominatur à Scholiaſte Apollonij lib. II. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήϊος ἐν τῷ Περίπλῳ φησὶν, Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι τῶν τόπων. Iterum poſtea, ſed ſine vllo Operis titulo. Ὁ δὲ Τήϊος Ἄνδρων φησὶ, μίαν τῶν Ἀμαζόνων, φυγοῦσαν εἰς Πόντον, γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ. Cenſeo autem hunc ipſum eſſe, qui ſcripſerat,

Περὶ Πόντου

ex eoque Opere deſumpta iſta; quemadmodum illa quoque, quæ leguntur apud Etymologici Auctorem in Σινώπη· Ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων, φυγοῦσαν εἰς Πόντον, παρὰ τὸν βασιλέα τοῦ τόπου, πίνουσάν τι πλεῖστον οἶνον, προσαγορευθῆναι Σινώπην. Titulum nobis repræſentat Scholiaſtes Apollonij, lib. II, Τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι· Ἄνδρων ἐν τῷ

Περὶ

περὶ Πόντου. Quod verò hoc loco noſter Apollonius profert περὶ θυσιῶν, πρὸς Φίλιππον. id an horum alicuius, an alterius verò fuerit, planè incertum eſt; neque hîc quicquam coniecturæ indulgere mihi libet.

Κορώνη ἐν τῇ Ἀττικῇ εἰς τὴν ἀκρόπολιν οὐδεμία ἑώραται εἰσερχομένη.] Cornix Athenis arcem non intrabat. Plinius lib. x. cap. XII. *Ab Arcturi ſidere ad hirundinum aduentum notatur eam* (de cornice loquitur) *in Mineruæ lucis templiſque rarò, alicubi omninò non aſpici, ſicut Athenis.* Antigonus Hiſt. Mir. XIV. Ἀμελησαγόρας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ τὴν Ἀτθίδα συγγεγραφώς, οὔ φησι κορώνην προσίπτασθαι πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, οὐδ' ἔχει ἂν εἰπεῖν ἑωρακὼς οὐδείς. Et mox cauſam facti addit ex fabulâ, quam illic vide. At quæ mox de muſcâ addit noſter iſte, nondum alibi legere memini.

CAP. IX.

Οἱ μονοσιτοῦντες πικρότερα τὰ ἤθη ἔχουσι] Hæc ab Ariſtotele tradita fuerint in ijs Problematibus, quæ interciderunt.

CAP. X.

Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Θαυμασίοις] Multa de Theopompis, eorumque ſcriptis, annotaui ante

ſeptennium hoc ad Heſychium Mileſium, quæ refingere per occaſionem hanc libet. Fuerunt autem iſto nomine Auctores plures; & in illis,

THEOPOMPVS *Athenienſis, Comicus.*

De eo Suidas. Θεόπομπος, Θεοδέκτου, ἢ Θεοδώρου, Ἀθηναῖος, κωμικός. ἐδίδαξε δράματα κδ΄. ἐστὶ δὲ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. Scripſit ecce Comœdias XXIV. quarum titulos, quando aliud nihil reliquum tempus fecit, inquiramus. In his fuit,

Ἄδμητος.

Athenæus lib. XV. Μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου τοῦ Πέρωνος καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ, καὶ Ἡδυχάρει.

Ἄλθαι.

Athenæus lib. XI. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ἄλθαις ἔφη. Niſi legendum, quod Caſaubano placuiſſe etiam video, ἐν Ἀλφαίᾳ. Ita enim eſt apud Pollucem, lib. X. cap. XLVI. Ὥσπερ που καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀλφαίᾳ,

Τὴν

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην
Κίστην γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Ἀσκληπιός.

Suidas. Δράματα δὲ αὐτοῦ (τοῦ Θεοπόμπου) εἰσὶ καὶ ἄλλα πολλά, καὶ Ἀσκληπιός.

Ἀφροδίσιοι.

Scholiaſtes Ariſtophanis Pluto. Καὶ Θεόπομπος Ἀφροδισίοις,

Ὄνος μὲν ὀγκᾶθ' ὁ Μελίτου Φιλωνίδης,
Ὄνῳ μιγείσης μητρὸς ἔβλαστε τῇ πόλει.

Ac fortaſſis eadem fuerit,

Ἀφροδίτη.

Cuius meminit Athenæus lib. VII. Θεόπομπος Ἀφροδίτῃ,

—— ἀλλ' ἔντραγε τὴν σηπίαν
Τηνδὶ λαβοῦσα, καὶ τοδὶ τὸ πολυπόδιον.

Εἰρήνη.

Pollux lib. X. cap. XXVI. Τὸ δὲ ὀβελισκολύχνιον,

λύχνιον, στρατιωτικὸν μὲν τὸ χρῆμα, εἴρηται ὑπὸ Θεοπόμπου τοῦ Κωμικοῦ ἐν Εἰρήνῃ. Et mox, cap. XXVIII. Ὥσπερ καὶ Θεόπομπος Εἰρήνῃ. Athenæus lib. IX. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ, ὦ Συραττικὲ Οὐλπιανὲ, καὶ ἔμβαμμα λέγουσιν· ὡς Θεόπομπος ἐν Εἰρήνῃ. Iterum, eodem libro. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα. Et lib. XIV. Θεόπομπος δὲ ἐν Εἰρήνῃ, τὰς Τιθρασίας ἐπαινῶν ἰσχάδας, φησὶν οὕτως.

Ἐποποιοί.

Scholiaſtes Apollonij lib. IV. Καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτά φησι, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης, καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἐποποιοῖς.

Ἡδυχάρης.

Diogenes Laërtius in Platone, lib. III. Θεόπομπος γοῦν ἐν Ἡδυχάρει φησὶν οὕτως,

—— ἕν γὰρ ἐστιν οὐδὲ ἕν.
Τὰ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὡς φησὶ Πλάτων.

Athenæus lib. XV. Μνημονεύει τοῦ μυροπώλου τούτου τοῦ Πέρωνος καὶ Θεόπομπος ἐν Ἀδμήτῳ, καὶ Ἡδυχάρει. Harpocration in Καταχύσματα: Ὡς Θεόπομπος ἐν Ἡδυχάρει.

Θησεύς.

Athenæus lib. III. Καὶ Θεόπομπος ἐν Θησεῖ. Plutarchus lib. De x. Rhet. in Iſæo. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Θεόπομπος ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Θησεῖ. Laudat quoque Suidas in Ἀ'ζυγίακη.

Κάλλαισχρος.

Pollux lib. IX. cap. VI. Τὰ δὲ στατῆρος ἄξια, στατηρίδια φαίης ἄν, ὡς Θεόπομπος ἐν Καλλαίσχρῳ,

> Οὐ φησὶν εἶναι τῶν ἑτέρων τὰς μέσας
> Στατηρίδας. ——

Sed corruptum illum locum, & ſic reſtituendum cenſeo. τ. δ. σ. ἄξια, στατηραῖα φαίης ἄν. Et mox fragmentum Theopompi ſic legendum.

> Οὐ φησὶν εἶναι τῶν ἑταιρῶν τὰς μέσας.
> Στατηραίας. ——

Athenæus lib. VII. Ὅταν δὲ καὶ Θεόπομπος ἐν Καλλαίσχρῳ λέγῃ. Occurritque rurſum apud eundem lib. IX. & X.

Καπηλίδες.

Pollux lib. VII. cap. XXXII. Εἴρηται δὲ καὶ ξιφο-

ξιφομάχαιρα, ἡ μεγάλη μάχαιρα, ἐν Θεοπόμπου Καπηλίσιν,

Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας, καὶ δόρυ.

Et corrigendus eſt idem, lib. x. cap. XXXI. Θεόπομπος δὲ ἐν Καπηλίσιν,

Ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας. ——

Hodie editur, Θεόπομπος δέ ἐν Πόλησιν. Corruptus quoque Zenobij locus Cent. IV. Prouerb. XLIV. Μέμνηται ταύτης (τῆς θυσίας) Θεόπομπος ἐν Καπήλοισιν. Reſcribendum, Θ. ἐν Καπηλίσιν.

Μῆδος.

Athenæus lib. XI. Νίκανδρος δὲ ὁ Θυατειρηνὸς τὸ χωρὶς ὠτίων ποτήριον ὠνομακέναι Θεόπομπον ἐν Μήδῳ. Et mox iterum. Θεόπομπος Παμφίλη, καὶ ἐν Μήδῳ. Scholiaſtes Pindari Pyth. Od. II. Χαρίζεσθαι γὰρ κυρίως τὸ συνουσιάζειν λέγεται, ὥσπερ Θεόπομπος ἐν Μήδῳ εἰσάγει τὸν Λυκαβηττὸν λέγοντα.

Νεμέα.

Athenæus lib. XI. Μνημονεύει δὲ τῆς κύλικος Θεόπομπος μὲν ἐν Νεμέᾳ οὕτως

Ὀδυσ-

Ὀδυσσεύς.

Athenæus lib. IV. Καὶ Θεόπομπος δ' ἐν Ὀ-δυσσεῖ ἔφη. Scholiaſtes Ariſtophanis Veſpis. Καὶ παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν Ὀδυσσεῖ. Plurali numero ſcribitur,

Ὀδυσσεῖς,

apud Pollucem lib. VII. cap. XVI. Θεόπομπος δὲ ἐν Ὀδυσσεῦσιν ἔφη,

Ἐπὶ διακόνου λάσιον ἐπιβεβλημένος.

Et certè videntur duæ hoc titulo fabulæ fuiſſe, quales alijs quoque Comicis; & vna Ὀδυσσεὺς πρῶτος, altera Ὀδυσσεὺς δεύτερος, inſcripta fuerit. Ac prioris meminit, Erotianus. Λάσιον, ὀθόνιον. ὡς Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσεῖ α. Ita enim ibi reſtituendum cenſeo, cum hodie edatur. Θεόπομπος ἐν Ὀδυσσεία.

Παῖδες.

Pollux lib. VII. cap. XIV. Ὤιαν λουτρίδα ἔοικε Θεόπομπος ὁ κωμικὸς ἐν Παισὶ καλεῖν. Iterum lib. X. cap. XLVII. Ὤιαν λουτρίδα ἔξεστι καλεῖν, Θεοπόμπου εἰπόντος ἐν Παισί. Hephæſtion in Enchiridio. Τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦ πνιγομένου Θεόπομπος ὁ

Κωμι-

Κωμικὸς ἐχρήσατο ἐν Παισίν. Itaque corrigendus Scholiaſtes Ariſtophanis Auibus. Καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν Παισί. Perperam editur, Θεόπομπος ἐν Παιᾶσι.

Παμφίλη.

Athenæus lib. XI. Θεόπομπος Παμφίλῃ. Etymologici Auctor in Ἐπιτηδή. Θεόπομπος Παμφίλῃ,

Αὕτη δ' ἐκείνη πρότερον ἐξηπίστατο
Παρὰ τῆς ἐπιτηδῆς. ———

Πανταλέων.

Pollux lib. IX. cap. I. Καὶ Θεόπομπος ἐν Πανταλέοντι καὶ σπηλάδιον εἴρηκεν. Verum dubitatum video, an non titulus auctorem ſuum mentiretur. Idem Pollux, lib. x. cap. VIII. Προσχρήσεται τῷ ῥηθέντι ἐν Πανταλέοντι Θεοπόμπου, εἰ καὶ ἀμφισβητεῖται τὸ δρᾶμα.

Πηνελόπη.

Athenæus lib. V. Καὶ Θεόπομπος ἐν Πηνελόπῃ. Iterum lib. XIV. Θεόπομπος Πηνελόπῃ,

Καὶ τὴν ἱερὰν ἡμῖν σφάττουσι δέλφακα.

Πόλεις.

Πόλις.

Sed corruptus apud Pollucem iſte titulus. Vide ſupra in Καπηλίδες.

Σειρῆνες.

Athenæus lib. IX. Ἐν δὲ Σειρῆσιν (ὁ Θεόπομπος) ὑπήτρια καλεῖ τὰ ὑπογάστρια. Pollux lib. VII. cap. XXXIII. ſect. VIII Θεόπομπος ἐν Σειρῆσι Φρυγὸς φησί. Etymologici Auctor in Ἐπὶ Χαριξένης. Αὐλητρὶς ἡ Χαριξένη ἀρχαία, καὶ ποιήτρια κρουμάτων· οἱ δὲ, μελοποιόν. Θεόπομπος Σειρῆσιν.

Στρατιώτης.

Priſcianus lib. XVIII. Θεόπομπος Στρατιώτῃ.

Στρατιώτιδες.

Pollux lib. IX. cap. VI. Παρὰ μέντοι Θεοπόμπῳ ἐν Στρατιώτισι καὶ τὸ πτρώβολον λαμβάνειν, πτρωβολίζειν ὠνόμασται. Athenæus lib. XI. Θεόπομπος Στρατιώτισιν.

O Φινεύς.

Φινεύς.

Athenæus lib. XIV. Τὸ γὰρ ἀπεσθίειν οὕτως εἴρηκεν ἐν Φινεῖ ὁ κωμῳδοποιὸς Θεόπομπος.

Τισάμενος.

Harpocration in Καταπλήξ. Θεόπομπος Τισαμένῳ. Laudat quoque Scholiaſtes Ariſtophanes Veſpis. Hæc de Theopompo Athenienſi, Comico. Sequitur alter,

THEOPOMPVS *Chius, Rhetor.*

De quo Suidas. Θεόπομπος, Χῖος, ῥήτωρ, υἱὸς Δαμασιστράτου. γεγονὼς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς ἐνενηκοστῆς τρίτης ὀλυμπιάδος, ὅτι καὶ Ἔφορος, Ἰσοκράτους ἀκουστής, ἅμα Ἐφόρῳ. ἔγραψεν ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΩΝ, ἐν βιβλίοις β΄. ΦΙΛΙΠΠΙΚΑ, ἐν βιβλίοις οβ΄. ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ, ἕπονται δὲ ταῖς Θουκυδίδου, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ιά. ἔχουσι τὰ ἀπὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, καὶ λοιπά. ἔγραψε δὲ καὶ ΕΤΕΡΑ ΠΛΕΙΣΤΑ. Eſt in illis, primo loco.

Ἐπιτομὴ τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν, ἐν βιβλίοις β΄.

Quod Opus qui laudaret, nondum vidi. Alterum eſt,

Φιλιπ-

Φιλιππικὰ, ἐν βιϐλίοις οβʹ.

Opus longè nobiliſſimum, & quod paſſim citatur ab Auctoribus antiquis, Græcis pariter & Latinis. Sed in numero librorum mendum eſt in iſtis Suidæ, ſcribendumque. Ἐν βιβλίοις νηʹ. Diodorus Siculus lib. XVI. Τῶν δὲ συγγραφέων Θεόπομπος ὁ Χῖος, τὴν ἀρχὴν τῶν περὶ Φίλιππον ἱστοριῶν ἐντεῦθεν ποιησάμενος, γέγραφε βίβλους ὀκτὼ πρὸς ταῖς πεντήκοντα, ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν. Quæ totidem verbis Anonymus in Olympiadum Deſcriptione, ad Olymp. CV. annum I. Ex his tres, XLI. XLII. XLIII. res Siculas tractabant. Idem Diodorus, libro citato. Θεόπομπος ὁ Χῖος ἐν τῇ τῶν Φιλιππικῶν ἱστορίᾳ κατέταξε τρεῖς βίϐλους, περιεχούσας Σικελικὰς πράξεις. ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῆς Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου τυραννίδος, διῆλθε χρόνον ἐτῶν πεντήκοντα, καὶ κατέστρεψεν εἰς τὴν ἔκπτωσιν Διονυσίου τοῦ νεωτέρου. Εἰσὶ δὲ αἱ βίϐλοι τρεῖς, ἀπὸ τῆς μιᾶς τεσσαρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς. Quæ totidem iterum verbis idem Anonymus Olymp. CIX. anno II. Poſt hæc commemorantur Suidæ,

Ἑλληνικαὶ ἱστορίαι, ἐν βιϐλίοις ιαʹ,

Hoc quoque Opus multis laudatum; verùm iterum in librorum numero mendum eſt, ſcribendumque. Ἐν βιβλίοις ιβʹ. Diodorus lib.

XIV. Θεόπομπος δὲ ὁ Χῖος τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν κατέστρεψεν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν, καὶ εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, γράψας βίβλους δώδεκα. Anonymus in Olymp. Deſcript. ad Olymp. XCII. annum II. Θεόπομπος, τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις διελθὼν ἐπ' ἔτη ἑπτακαίδεκα, καταλήγει τὴν ἱστορίαν εἰς τὴν περὶ Κνίδον ναυμαχίαν, ἐν βιβλίοις ιβ'. Vide eundem iterum ad Olymp. XCVI. annum II. Concludit de eius ſcriptis Suidas. Ἔγραψε δὲ καὶ ἕτερα πλεῖστα. Inter hæc fuerunt, λόγοι πανηγυρικοὶ, καὶ συμβουλευτικοί. Ἐπιστολαὶ ἀρχαϊκαὶ. Ὑποθῆκαι. Dionyſius Halicarnaſſeus in Epiſtolâ ad Pompeium. Θεόπομπος δὲ Χῖος, ἐπιφανέστατος πάντων Ἰσοκράτους μαθητῶν γενόμενος, καὶ πολλοὺς μὲν ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΥΣ, πολλοὺς δὲ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥΣ συνταξάμενος ΛΟΓΟΥΣ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ τε τὰς ΑΡΧΑΙΚΑΣ γραφομένας, καὶ ΥΠΟΘΗΚΑΣ ἄλλας, λόγου ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγμένος, ἄξιος ἐπαινεῖσθαι. Et Epiſtolas quod attinet, earum iterum poſteà meminit. Ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἄν τις ἴδοι, καὶ τῶν ΑΡΧΑΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ, ἃς τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραφεν. Meminitque Epiſtolæ ad Chios Athenæus, lib. XIII. Περὶ ἧς φησὶ Θεόκριτος, ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους Ἐπιστολῇ. Mox alteram ad Alexandrum etiam laudat. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον Ἐπιστολῇ, τὴν Ἁρπάλου διαβάλλων ἀκολασίαν, φησίν. Et an in iſtâ fuere, αἱ πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαὶ, quas nominat lib. VI?

Omninò

Omninò arbitror. Ecce verba. Θεόπομπος δ' ὁ Χῖος, ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον συμβουλαῖς, περὶ Θεοκρίτου τὸν λόγον ποιούμενος, φησίν. Fuit quoque liber quidam,

Κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς.

Athenæus extremo XI. Καὶ γὰρ Θεόπομπος ὁ Χῖος, ἐν τῷ Κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, τοὺς πολλοὺς φησὶ τῶν διαλόγων αὐτοῦ ἀχρείους καὶ ψευδεῖς ἄν τις εὕροι. Item,

Θαυμάσια.

Quæ hîc citat Apollonius. Eſtque illud ipſum Opus, quod allegat cap. I. Ἔτι καὶ Θεόπομπος, ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐπιτρέχων τὰ κατὰ τόπους θαυμάσια. Diogenes Laërtius in Epimenide, lib. I. Θεόπομπος δ' ἐν τοῖς Θαυμασίοις, κατασκευάζοντος αὐτοῦ τὸ τῶν Νυμφῶν ἱερὸν, ἐξαγγεῖλαι φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ. Iterum in Pherecyde, eodem libro. Καὶ Λακεδαιμονίοις εἰπεῖν, μήτε χρυσὸν τιμᾶν, μήτε ἄργυρον, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν τοῖς Θαυμασίοις. Seruius ad Eclog. VI. *Hæc autem omnia de Sileno à Theopompo in eo libro, qui* THAVMASIA *appellatur, conſcripta ſunt.*

Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων.

Athenæus lib. XIII. Θεόπομπος δ' ἐν τῷ Περὶ

pompi, ad creandam ipſi inuidiam, nomen inſcripſerat. Pauſanias Eliac. II. Φαίνεται δὲ καὶ ἄνδρα ὁ Ἀναξιμένης ἐχθρὸν οὐκ ἀμαθέστατα, ἀλλὰ καὶ ἐπιφθονώτατα, ἀμυνάμενος. ἐπεφύκει μὲν αὐτὸς σοφιστὴς, καὶ σοφιστῶν λόγους μιμεῖσθαι. ὡς δέ οἱ διάφορα ἐς Θεόπομπον ἐγεγόνει τὸν Δαμασιστράτου, γράφει βιβλίον ἐς Ἀθηναίους, καὶ ἐπὶ Λακεδαιμονίους ὁμοῦ καὶ Θηβαίους συγγραφὴν λοίδορον. ὡς δὲ ἦν ἐς τὸ ἀκριβέστατον αὐτοῦ μεμιμημένα, ἐπιγράψας τοῦ Θεοπόμπου τὸ ὄνομα τῷ βιβλίῳ, διέπεμπεν ἐς τὰς πόλεις. καὶ αὐτός τε συγγεγραφὼς ἦν, καὶ τὸ ἔχθος τὸ ἐς Θεόπομπον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἐπηύξητο. Præter hunc tertius fuit,

THEOPOMPVS *Colophonius,*
Poëta epicus.

Eius

Ἁρμάτιον

laudatur ab Athenæo, lib. IV. Μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Θεόπομπος ὁ Κολοφώνιος, ἐποποιὸς, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἁρματίῳ,

Σκίνδαψον λυρόεντα μέγαν χείρεσσι τινάσσων,
Ὀξύϊνον, προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος.

Quar-

Quartus,

THEOPOMPVS *Sinopenſis.*

Huius fuit,

Περὶ σεισμῶν.

Phlegon Hiſt. Mirab. cap. XIX. Θεόπομπος δέ φησιν ὁ Σινωπεὺς, ἐν τῷ Περὶ σεισμῶν, ἐν τῷ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ αἰφνιδίως σεισμοῦ γενομένου, τὸν παρ' αὐτοῖς τινὰ ἀναῤῥαγῆναι λόφον, καὶ ἀναβαλεῖν ὀστᾶ ὑπερμεγέθη. Et hæc de Theopompis mihi, eorumque omnium ſcriptis, obſeruata.

ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Ὀλυμπίων πολλῶν ἐπιπλαζόντων ἰκτίνων] Hoc Plinius quoque tradit lib. x. cap. x. *Milui ex eodem accipitrum genere, magnitudine differunt. Notatum in his, rapaciſſimam, & famelicam ſemper, alitem, nihil eſculenti rapere vnquam ex funerum ferculis, nec Olympiæ ex arâ.* Pauſanias Eliac. I. Ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ βωμὸς παρέχεται καὶ ἄλλο τοιόνδε ἐς θαῦμα. οἱ γὰρ ἰκτῖνες, πεφυκότες ἁρπάζειν μάλιστα ὀρνίθων, ἀδικοῦσιν οὐδὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ τοὺς θύοντας. ἣν δὲ ἁρπάσῃ ποτὲ ἰκτῖνος ἤτοι σπλάγχνα, ἢ τῶν κρεῶν, νενόμισται τῷ θύοντι οὐκ αἴσιον εἶναι τὸ σημεῖον. Ælianus generaliter omnibus, Ioui ſacrificatis, abſtinere ait. Locus eſt Hiſt. Anim. lib. II. cap. XLVII. Ἰκτῖνες εἰς ἁρπαγὴν ἀφειδέστατοι.

οἱ δὲ,

οἱ δὲ, εἰ δέοι, τῶν μὲν ἐξ ἀγορᾶς ἐμπλησθέντων κρεαδίων ἐὰν γίνωνται κρείττους, ἥρπασαν προσπεσόντες· τῶν δὲ ἐκ τῆς τοῦ Διὸς ἱερουργίας, οὐκ ἂν προσάψαιντο.

CAP. XI.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Νομίμοις Βαρβαρικοῖς.] Diogenes Laërtius, qui in Vitâ huius philoſophi accuratum eius Operum indicem ſcribit, mentionem huius omnino nullam facit. Meminit tamen etiam Varro, De L.L. lib. VI. *Hoc factitatum Ariſtoteles ſcribit in libro, qui inſcribitur,* Νόμιμα Βαρβαρικά.

τῆς Καρίας σκορπίοι γίνονται.] Habes quoque apud Antigonum Caryſtium, Hiſt. Mirab. XVIII. Vbi vide, quæ notamus.

CAP. XII.

Περὶ Βαβυλῶνα δὲ, διαβάντι τὸν Εὐφράτην ποταμόν.] Ariſtoteles, lib. Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Ecce verba. Περὶ δὲ τὸν Εὐφράτην καὶ πλείους φασὶ γίγνεσθαι. πολλοὺς γὰρ φαίνεσθαι περὶ τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, καὶ διανέοντας ἐφ' ἑκάτερα· ὥστε τῆς δείλης ἐνταῦθα θεωρουμένους, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ θατέρου μέρους φαίνεσθαι. καὶ τοὺς ἀναπαυομένους τῶν μὲν Σύρων, μὴ δάκνειν· τῶν δὲ Ἑλλήνων, μὴ ἀπέχεσθαι. Plinius lib. VIII. cap. LIX. *In Syriâ angues, circa Euphratis maximè ripas, dormientes Syros non attingunt; aut*

etiam, ſi calcati momordere, non ſentiuntur malefi-cia: alijs cuiuſcunque gentis infeſti, auidè, & cum cruciatu, exanimantes. Adi etiam Ælianum, Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXIX.

CAP. XIII.

ἐν Ἁλικαρνασσῷ θυσίας τινὸς τῷ Διῒ τῷ Ἀσκραίῳ συντελουμένης] Lydij frugum primitias Ioui Aſcræo ſacrificabant. Plutarchus, Πότερον τὰ τῆς ψυχῆς, ἢ τὰ τοῦ σώματος πάθη χείρονα. Οὐ θύοντες οὗτοι συνεληλύθασι, πατρίοις θεοῖς, οὐδὲ ὁμογνίων μεθέξοντες ἱερῶν ἀλλήλοις· οὐκ Ἀσκραίῳ Διῒ Λυδίων καρπῶν ἀπαρχὰς φέροντες;

CAP. XIV.

Φύλαρχος ἐν τῇ ή τῶν Ἱστοριῶν] Phylarchus iſtè, ſiue Philarchus, vt alij ſcribunt, à quamplurimis citatur, incerto Opere; ſed Hiſtorias nominatim qui laudaret, nondum legi. Scripſit tamen Hiſtoriarum libros XXVIII. Inſuper, τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὸν Περγαμηνὸν Εὐμένην. Ἐπιτομὴν μυθικήν. Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας. Περὶ εὑρημάτων. Παρεκβάσεων libros IX. Suidas. Φύλαρχος, Ἀθηναῖος, ἢ Ναυκρατίτης. οἱ δὲ, Σικυώνιον: ἄλλοι δὲ, Αἰγύπτιον ἔγραψαν. ἱστορικός· τὴν ἐπὶ Πελοπόννησον Πύῤῥου τοῦ Ἠπειρώτου στρατείαν ἐν βιβλίοις

βιβλίοις κή. κατάγει δὲ καὶ μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος, καὶ τῆς Βερενίκης τελευτῆς.. καὶ ἕως τοῦ θανάτου Κλεωνύμου, τοῦ Λακεδαιμονίου, ἐπιστρατεύσαντος αὐτῷ Ἀντιγόνου. τὰ κατὰ τὸν Ἀντίοχον, καὶ τὸν Περγαμηνὸν Εὐμένην. Ἐπιτομὴν μυθικήν. Περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας. Περὶ εὑρημάτων. Παρεκβάσεων βιβλία θ'. Et Hiſtoriarum quidem etiam viceſimum nominat idem hic noſter infra, cap. XVIII. De ſtylo eius iudicium exſtat Dionyſij Halicarn. lib. Περὶ συνθέσ. ὀνομ.

CAP. XV.

Σκυθῖνος δὲ ὁ Χῖος] Scribe. Σκύμνος δὲ ὁ Χ. Nam quæ de Britanniâ hic noſter ex eo profert, ſine dubio petita ex Opere, cui auctor titulum fecerat Περιήγησις. Laudat Stephanus in Πάρος. Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος, νῆσος Λιβυρνῶν, ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος, ἐν πρώτῳ Περιηγήσεως. Eiuſdem Operis pars fuit Ἀσία, eidem Stephano commemorata. Ἄρεος νῆσος. πρὸς τοῖς Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ. Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Et Scholiaſtæ Apollonij, lib. IV. Καὶ Σκύμνος ἐν τοῖς Περὶ Ἀσίας λέγει, καὶ Ἡρόδοτος βεβαιοῖ. Item, Εὐρώπη. Laudatur ab eodem Stephano. Ἀγάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν. Σκύμνος δὲ Φωκαίων αὐτὴν φησὶν, ἐν Εὐρώπῃ. Et Scholiaſto Apollonij, ad librum citatum. Σκύμνος δὲ, ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ Περὶ Εὐρώπης, αὐτὸν μόνον φησὶν ἀπὸ ἐρήμου φέρεσθαι τὸν Ἴστρον. Alius autem Scythinus fuit,

Teius ille, & non Chius; deinde Hiſtoricus, non Geographus, vt hic Scymnus. Eius meminit Athenæus, lib. XI. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Σκυθῖνος ὁ Τήϊος, ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἱστορίῃ. Præterea vt Iamborum poeta celebratur. Stephanus in Τέως. Ἀφ᾽ οὗ Πρωταγόρας, Τήϊος· καὶ Σκυθῖνος, ἰάμβων ποιητὴς, Τήϊος. Et ita laudatur à Diogene quoque Laërtio in Heraclito. lib. IX. Ἱερώνυμος δέ φησι, καὶ Σκυθῖνον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μέτρου ἐκβαλεῖν. Eſtque Scythini etiam Περὶ φύσεως fragmentum apud Stobæum Eclog. Phyſ. I. cap. XI.

Τὴν Βρεττανικὴν νῆσον λέγει σταδίων εἶναι τετρακοσίων τὸ περίμετρον.] Itane? Britannicæ inſulæ ſtadia tantùm CCCC ambitus erit? Atqui vtrumque eius latus longum eſſe ſtadia CIↃ CIↃ CIↃ CIↃ & CCC, aut CCCC, auctor eſt Strabo, lib. IV. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μέν ἐστι τῷ σχήματι. παραβέβληται δὲ τὸ μέγιστον αὐτῆς πλευρὸν τῇ Κελτικῇ, οὐ μήκους οὔθ᾽ ὑπερβάλλον, οὔτ᾽ ἐλλεῖπον. ἔστι γὰρ ὅσον τετρακισχιλίων καὶ τριακοσίων, ἢ τετρακοσίων, σταδίων ἑκάτερον. Libro autem primo dixerat, latus Celticæ obiectum longum eſſe ſtadia IↃↃ. Ἡ Βρεττανικὴ τὸ μῆκος ἴση πως ἐστὶ τῇ Κελτικῇ παρεκτεταμένη, τῶν πεντακισχιλίων οὐ μείζων σταδίων. Plinius eius circuitum tradit, tricies octies centena viginti quinque millia paſſuum, lib. IV. cap. XVI. *Circuitu verò patère* (de Britanniâ illi ſermo.)

mo.) *Tricies octies centena viginti quinque millia paſſuum.* Et auget Solinus, cap. xxv. *Circuitus Britanniæ, quadragies octies centena ſeptuaginta quinque millia paſſuum ſunt.* Ergo omninò in hoc Apollonij loco magnum mendum; quod facilius indicare, quàm corrigere. Certè ſtadia quadraginta illa Scymni, miliaria quinquaginta tantum faciunt. Quantum autem infra Plinij numerum iſta, aut Solini?

CAP. XVII.

Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον γενέσθαι φησὶν, ὃ καλεῖται πάρυβον.] Scribe, ὃ καλεῖται πάρηβον. Eſt hic locus in Excerptis illis Cteſiæ, quæ apud Photium in Bibliothecâ, & ex eâ olim vulgata Henrico Stephano. Καὶ ξύλον ἐστὶ, πάρηβον καλούμενον, τὸ μέγεθος ὅσον ἐλαία. Heſychius apud Cretenſes memorat. Ita enim eſt in eius Gloſſis. Πάρηβον, παρὰ Κρησὶ ξύλον τι.

ἕλκει πᾶν τὸ προσκομισθὲν αὐτῷ, οἷον χρυσὸν, ἄργυρον, κασσίτηρον, χαλκὸν, καὶ τἄλλα μεταλλικὰ πάντα.] Omniane? Succinum excipit ipſe Cteſias. Ἅπαντα ἕλκει πρὸς ἑαυτὴν, (ἡ ῥίζα τοῦ παρήβου) χρυσὸν, ἄργυρον, χαλκὸν, λίθους. καὶ τἄλλα πάντα, πλὴν ἠλέκτρου.

CAP. XIX.

Ἡρακλείδης δὲ ὁ Κρητικὸς, ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων.] De Heraclide hoc, alijſque eius nominis, & eorum item ſcriptis, dicam ad Heraclidem Ponticum, cuius libros duos Λύσεων Ὁμηρικῶν, volente Deo, breui vulgabo.

κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαι φησὶν ἄκανθαν.] Meminit ſpinæ quoque huius, ſed non vim eandem narrat, Plinius lib. XII cap. VII. *Ea ſpina & in Pelio monte naſcitur, adulteratque medicamentum.*

CAP. XX.

Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν.] Scripta Cteſiæ varia commemorantur. In his,

Περσικὰ,

libris XXIII. Suidas. Κτησίας, συνέγραψε Περσικὰ, ἐν βιβλίοις κγ΄. Photius in Bibliothecâ. Ἀνεγνώσθη βιβλίον Κτησίου τοῦ Κνιδίου τὰ Περσικὰ, ἐν βιβλίοις κγ΄. De his eſt, quod loquitur Diodorus Siculus, Biblioth. lib. II. Κτησίας δὲ ὁ Κνίδιος φησὶν ἐκ τῶν βασιλικῶν διφθερῶν, ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς παλαιὰς πράξεις κατά τινα νόμον εἶχον συντεταγμένας, πολυπραγμονῆσαι τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ συνταξάμενον

μένον τὴν ἱστορίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενεγκεῖν. Inchoabat autem Hiſtoriam illam à Nino, & Semiramide; & deſinebat in Olympiadis XCV, anno III. Idem Diodorus teſtis eſt, lib. XIV, in eius anni rebus geſtis. Κτησίας δ' ὁ συγγραφεὺς τὴν τῶν Περσικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστρεψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ Νίνου, καὶ Σεμιράμεως. Citant hoc Opus plures. Athenæus lib. IV. Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς, ὥς φασι Κτησίας καὶ Δίνων, ἐν τοῖς Περσικοῖς, ἐδείπνει μετὰ ἀνδρῶν μυρίων πεντακισχιλίων. Iterum lib. XIV. Μνημονεύει τῆς ἑορτῆς καὶ Κτησίας ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. Stephanus. Δυρβαῖοι, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους, καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Iterum alibi. Χωραμναῖοι, ἔθνος Περσικὸν, ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Excerpta huius Operis habemus apud Photium, è quo vulgauerat anno CIↃ IↃ LVII typographorum facile princeps; Henricus Stephanus. Scripſit etiam

Ἰνδικὰ,

libro ſingulari, habemuſque eius Excerpta apud eundem, quem laudaui ſtatim, Photium, in Bibliothecâ, item vulgata vná cum Perſicis ab Henrico Stephano. Strabo quoque

Ἀσυ-

Ἀσσυριακά.

nominat, lib. XIV. Ἐντεῦθεν μὲν καὶ Κτησίας, ὁ ἰατρεύσας μὲν Ἀρταξέρξην, συγγράψας δὲ τὰ Ἀσσυριακά, καὶ τὰ Περσικά. Eiuſdem fuit,

Περὶ ὀρῶν.

Laudat Plutarchus De Flum. in deſcriptione montis Teuthrantis. Καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας ὁ Κνίδιος, ἐν δευτέρῳ Περὶ ὀρῶν. Ac cenſeo emendandum eſſe Scholiaſten Apollonij, lib. II. Ὄρος οὕτω καλούμενον, τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. μέμνηται αὐτοῦ ϗ Κτησίας, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ὀρῶν. Hodie editur, ἐν τῷ Πρώτῳ Περιόδων. Simile eiuſdem Opus,

Περὶ Ποταμῶν.

Plutarchus iterum, in libello jam citato. Καὶ ἀπαλλάττουσιν αὐτοὺς τῆς μανίας, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας, ἐν τῷ Πρώτῳ Περὶ ποταμῶν. Etiam,

Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Φόρων.

Athenæus lib. X. Τὰ δ' αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Κτησίας, ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Φόρων. Fuit quoque inſigne Opus,

Περὶ-

Περίπλων.

Commemoratur ecce à Stephano. Σίγυνος, πόλις Αἰγυπτίων· ὡς Κτησίας, ἐν Πρώτῳ Περίπλων. Eius pars quædam fuerit,

Περίπλους Ἀσίας.

Harpocration meminit, in Σκιάποδες. Ἔθνος ἐστὶ Λιβυκὸν· Κτησίας ἐν Περίπλῳ Ἀσίας φησίν.

πρὸς Μιλήσια ἔρια μαλακότητι.] Mileſijs lanis laudem tribuit Columella lib. VII. cap. II. *Generis eximij Mileſias, Calabras, Appulaſque, noſtri exiſtimabant, earumque optimas Tarentinas.* Plinius tertio loco cenſet, lib. VIII. cap. XLVIII. *Lana autem laudatiſſima Appula, & quæ in Italiâ Græci pecoris appellatur, alibi Italica. Tertium locum Mileſiæ oues obtinent.* Euſtathius ad Dionyſium. Ἔρια δὲ ὁ τόπος οὗτος (de Mileto loquitur) φέρει ἀγαθά. Inde eſt illud Theocriti Idyll. XV.

Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλητος ἐρεῖ· ——

Varro Atticas, & Tarentinas, laudat, nullâ Mileſiarum mentione, De Re Ruſt. lib. II. cap. II. *Pleraq; ſimiliter faciendum in ouibus pellitis,*

quæ propter lanæ bonitatem, vt ſunt Tarentinæ, & Atticæ, pellibus teguntur, ne lana inquinetur. Athenæus lib. v. Atticis primas laudes dat. *Βλάξ γέ τις τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν θεὸν, ὡς αὖ εἰ καὶ τοιαῦτά τινα, τῶν Ἀττικῶν ἐρίων εἰ ἄλλ' ἐστι μαλακώτερα.*

CAP. XXII.

μηδὲν τῶν κερασφόρων ζώων ἀποψοφεῖν.] Vide Ariſtotelem Problem. Sect. x. cap. XXXVII.

CAP. XXIII.

θαυμαστὸν δὲ, καὶ τὸν ἥλιον ἐπικαίειν ἡμᾶς· τὸ δὲ πῦρ, μηδ' ὅλως.] Vide Ariſtotelem Probl. Sect. XXXVIII. cap. VII.

καὶ τὸ τὸν ἀδάμαντα μὴ θερμαίνεσθαι πυρούμενον.] Idem Plinius lib. XXXVII. cap. IV. *Duritia (adamantis) inenarrabilis eſt, ſimulque ignium victrix natura, & nunquam incaleſcens.* Vide egregiam hâc de re diſſertationem apud Theophylactum Simocattam, Phyſ. Quæſt. I.

CAP. XXIV.

Εὔδοξος ὁ Ῥόδιος.] Eudoxi plures fuerunt. Celeberrimus ex iſtis,

EVDO-

EVDOXVS *Cnidius, Maior;*

cuius vitam ſcribit Diogenes Laërtius, lib. VIII. Scripſit autem, vt ille inquit, καὶ Ἀστρολογούμενα, καὶ Γεωμετρούμενα, καὶ ἕτερ' ἄλλα ἀξιόλογα. Inueſtigemus. Primò ponit,

Ἀστρολογούμενα;

quæ δι' ἐπῶν ἀστρολογίαν vocat Suidas in Εὔδοξος. Ea autem inſcripſerat,

Φαινόμενα.

Anonymus in Vitâ Arati. Καὶ γὰρ Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἔγραψε Φαινόμενα, καὶ Λάσος ὁ Μάγνης. Hipparchus in Aratum Comment. lib. I. Ἐμπειρότερον δὲ Εὔδοξος τὴν αὐτὴν τῷ Ἀράτῳ περὶ τῶν Φαινομένων σύνταξιν ἀναγέγραφεν. Eratque id Opus in libros duos diſtributum; quorum primo titulus, Ἔνοπτρον: alteri, Φαινόμενα. Hipparchus ibidem. Ἀναφέρεται δὲ εἰς τὸν Εὔδοξον δύο βιβλία περὶ τῶν Φαινομένων, σύμφωνα κατὰ πάντα σχεδὸν ἀλλήλοις, πλὴν ὀλίγων σφόδρα. τὸ μὲν οὖν ἓν αὐτῶν, ἐπιγράφεται Ἔνοπτρον· τὸ δὲ ἕτερον, Φαινόμενα. Quod attinet

Ἔνοπτρον,

id laudatur quoque alibi ab Hipparcho in eodem Commentariorum libro. Καὶ γὰρ ὁ Εὔδοξος, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἐνόπτρῳ, τὸν τροπικὸν τέμνεσθαι φησὶν οὕτως, ὥστε λόγον ἔχειν τὰ τμήματα πρὸς ἄλληλα τὸν αὐτὸν, οἷον ἔχει τὰ έ πρὸς τὰ γ´. Idem eſt, quod.

Κάτοπτρον.

vocat in Arati Vitâ Anonymus. Προετράπη ὑπ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα γράψαι, τοῦ βασιλέως Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κάτοπτρον δόντος αὐτῷ. Iam quæ

Γεωμετρούμενα

eius Diogenes nominat, ea fuerint; Opus multò celebratiſſimum,.

Γῆς περίοδος.

Laudat ille ipſe Diogenes, in Proœmio lib. I. Φησὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ Περὶ μάγων, καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Iterum in eius Vitâ, lib. VIII. Εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἄλλον ἰατρὸν Κνίδιον, περὶ οὗ φησιν Εὔδοξος ἐν Γῆς περιόδῳ. Scholiaſtes Apol-

Apollonij lib. IV. οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Plutarchus contra Colotem, lib. I. Ὅσα δὲ Ὅμηρος ἐθίσμοι ποικίλα εἰδώς, ἢ τὰς Περιόδους Εὐδόξου, ἢ Κτίσεις καὶ Πολιτείας Ἀριστοτέλης. Vbi vides plurali numero Περιόδους appellari, idque rectè. nam in plures ſanè libros diſtinctum erat illud Opus. Itaque primum nominat Stephanus in Ἀρμενία. Οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι· ὡς Εὔδοξος πρώτῃ Γῆς περιόδου. Sextus Empiricus Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV. *Apud nos adulterium vetitum eſſe, apud Maſſagetas autem conſuetudine illud receptum eſſe, tanquam rem indifferentem, vt Eudoxus Cnidius in primo libro* Γῆς περιόδου *commemorat*. Athenæus lib. IX. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν πρώτῳ Γῆς περιόδου τοὺς Φοίνικας λέγει θύειν τῷ Ἡρακλεῖ ὄρτυγας. Secundus à Stephano commemoratur. Ἄσδωνις, νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην. Εὔδοξος δευτέρῳ. Clemens in Protreptico. Ἔστι δὲ Σκυθῶν τὸ ποιοῦντον, καθάπερ Εὔδοξος ἐν δευτέρᾳ Γῆς περιόδου λέγει. Quartus Stephano laudatur, in Ἄβδηρα. Τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται Εὔδοξος, ἐν τετάρτῃ Περιόδων. Scholiaſtes Apollonij lib. I. Μέλας πόντος, οὕτω λεγόμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ Γῆς περιόδου. Sextus apud eundem Stephanum commemoratur, in Ἀζανία. Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ Γῆς περιόδου φησίν, ἔστι κρήνη τῆς Ἀζανίας, ἢ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ἀνέχεσθαι. Iterum alibi. Ἄγιον, πόλις Ἀχαίας...

ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ. Et in Ἀσίνη. Ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ Γῆς περιόδου. Etiam apud Athenæum, lib. VII. Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῳ Γῆς περιόδου, γόγγρους δὲ φησὶ πολλοὺς ἀνδραχθεῖς ἐν Σικυῶνι ἁλίσκεσθαι, ὧν ἐνίους εἶναι καὶ ἁμαξιαίους. Septimum citat ipſe noſter Apollonius infra, cap. XXXVIII. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ἑβδόμῳ Γῆς περιόδου. Octaui mentionem habemus apud Harpocrationem in Λιπάρα. Μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν ἡ Λιπάρα, ὡς Εὔδοξος ἐν ὀγδόῃ Γῆς περιόδου. Vides Opus valdè celebratum fuiſſe. Aliud quoque fuit,

Ὀκταετηρίς.

Suidas. Ἔγραψε (Εὔδοξος) πλεῖστα τοῦ εἴδους τούτου, καὶ Ὀκταετηρίδα. Cenſorinus De die natali, cap. XVIII. *Hanc Octaëterida vulgò creditum eſt, ab Eudoxo Cnidio inſtitutam; ſed hanc Cleoſtratum Tenedium ferunt primum compoſuiſſe, & poſteà alios aliter: qui menſibus variè intercalandis ſuas Octaëteridas protulerunt. Vt fecit Harpalus, Nauteles, Mneſiſtratus, item alij, in quîs Doſitheus: cuius maximè* OCTAETERIS EVDOXI inſcribitur. Referuntur quoque eius,

Νόμοι.

Diogenes Laërtius in eius Vitâ. Ἀλλὰ καὶ παρὰ

τοῖς Ἕλλησιν ἐπιφανεστάτοις ἐγένετο, γράψας τοῖς ἰδίοις πολίταις Νόμους. Plutarchus contra Coloten, lib. II. Εὔδοξος δὲ Κνιδίοις, καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίταις, Πλάτωνος ὄντες συνήθεις, Νόμους ἔγραψαν. Denique eidem attributi,

Κυνῶν διάλογοι.

Habes apud Diogenem item, loco citato. Φησὶ δ' αὐτὸν Ἐρατοσθένης, ἐν τοῖς Πρὸς Βάτωνα, καὶ Κυνῶν διαλόγους συνθεῖναι. Alter verò ab hoc erat,

EVDOXVS *Cnidius, Minor;*

medicus, cuiuſque ipſe in libris Περιόδων meminit. Diogenes ibidem. Εὑρίσκομεν δὲ καὶ ἄλλον ἰατρὸν Κνίδιον, περὶ οὗ φησὶν Εὔδοξος ἐν Γῆς περιόδῳ, ὡς εἴη παραγγέλλων ἀεὶ συνεχὲς κινεῖν τὰ ἄρθρα πάσῃ γυμνασίᾳ. Item tertius,

EVDOXVS *Rhodius;*

cuius Opus,

Ἱστορίαι.

Diogenes ibidem. Ἕτερος (Εὔδοξος) Ῥόδιος, Ἱστορίας γεγραφώς. Eſtque iſte, quem hîc laudat Apol-

Apollonius; item Etymologici Auctor in Ἀδρίας. Εὔδοξος δὲ ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἱστοριῶν, τὸ πέλαγος, καὶ τὴν πόλιν ὀνομασθῆναι Ἀδρίαν φησὶν, ἀπὸ Ἀδρίου τοῦ Μεσσαπίου Παύσωνος. Quartus, qui Diogeni tertius,

Evdoxvs *Siculus.*

Atque is Comicus erat. Diogenes ibidem. Τρίτος (Εὔδοξος) Σικελιώτης, παῖς Ἀγαθοκλέους, ποιητὴς κωμῳδίας· νίκας ἑλὼν, ἀστικὰς μὲν, τρεῖς· ληναϊκὰς δὲ, πέντε. καθά φησιν Ἀπολλόδωρος Χρονικοῖς. Et hic ipſe eſt cenſendus, cuius

Ναύκληρος

citatur à Polluce, lib. VII. cap. XXXIII. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμῳδιῶν Εὔδοξος, ἐν Ναυκλήρῳ δράματι.

Cap. XXV.

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ μέθης] Ariſtotelis iſte liber non memoratur à Diogene in Catalogo eius Operum; niſi fortè corrupta iſta, Περὶ μεγέθους, α. ſcribendumque, Περὶ μέθης, α. Quod vt non abnuerim planè, ita ſine libris tamen adiuuantibus non omninò affirmandum eſſe cenſeo. Certè Περὶ μέθης ſcripſiſſe Ariſtotelem, lucu-

Iuculentus mihi teſtis Athenæus lib. x. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Περὶ μέθης φησίν, εἰ ὁ οἶνος μετρίως ἀφεψηθείη, πινόμενος ἧττον μεθύσκει. Iterum. Ἀλλ', ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν, οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Et occurrit pluries quoque libro xi. Macrobius Sat. lib. vii. cap. vi. *Legiſſe apud Philoſophum Græcum memini, ni fallor, ille Ariſtoteles fuit, in libro, quem* DE EBRIETATE *compoſuit; mulieres rarò in ebrietatem cadere, crebrò ſenes.* Vt autem Opus hoc Περὶ μέθης non memoratum eſt Diogeni, ita alia etiam plura. In his,

Νόμιμα βαρβαρικά.

Laudat ſupra hic Apollonius, cap. xi, item Varro, cuius ibi locum profero.

Περὶ Ἑρμιόνης ἱερῦ.

Scholiaſtes Theocriti, Idyll. xv. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ, ἐν τῷ Περὶ Ἑρμιόνης ἱερῦ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου.

Περὶ κυάμων.

Diogenes Laërtius in Pythagora, lib. viii. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης, ἐν τῷ Περὶ κυάμων, παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἤτοι ὅτι αἰδοίοις

εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι ἄδου πύλαις.

Περὶ ποταμῶν.

Plutarchus extremo lib. De Flum. Καθὼς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τετάρτῳ Περὶ ποταμῶν.

Περὶ μετάλλων.

Olympiodorus in Meteora, Πράξει α΄. Σύνθετα ὁμοιομερῆ ἄψυχα, ἅπερ διδάσκει (ὁ Ἀριστοτέλης) ἐν τῷ πέρατι τοῦ τρίτου τῆς παρούσης πραγματείας, καὶ ἐν τῷ μονοβίβλῳ, Περὶ μετάλλων γεγραμμένῃ.

Τελετή.

Scholiaſtes Apollonij lib. IV. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Τελεταῖς φησι, μηδὲ ὑπάρχειν τὸ ὄνομα, μηδὲ τὸ τούτου εἶδος.

Θεολογούμενα.

Macrobius Sat. lib. I. cap. XVIII. *Ariſtoteles, qui* THEOLOGVMENA *ſcripſit, Apollinem, & Liberum patrem, vnum eundemque deum eſſe, cum multis argumentis aſſerat, etiam apud Ligyreos ait in Thraciâ eſſe adytum, Libero conſecratum, ex quo redduntur oracula.*

Περὶ ἰχθύων.

Athenæus lib. VII. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Περὶ ἰχθύων, ἀγελαῖον, καὶ ἐκτοπιστικὸν, εἶναι (φησὶ) τὴν θυννίδα.

Παράδοξα.

Plutarchus in Parallelis. Ἡ δὲ κατὰ χρόνον ἔτικε κόρην εὐειδεστάτην, Ὀνόσκελιν τοὔνομα, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν δευτέρᾳ Παραδόξων.

Κωμικοί.

Erotianus in Lexico Hippocratis. Ἡρακλείης νόσου. τῆς ἐπιληψίας. διὰ τὸ ἰσχυρὸν τοῦ νοσήματος, καὶ τὸ δυσκαταμάχητον. ὡς μαρτυρεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Κωμικοῖς. His adiungatur, etſi ſuſpecta,

Ἀπολογία.

Athenæus lib. XV. Ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος, φησίν. Item,

Πέπλ@.

De quo vide, quæ mihi nuper annotata in Panathenæis, cap. XVIII.

Ἄνδρων, φησὶν, Ἀργεῖ@, ἐσθίων πολλὰ, καὶ ἁλμυρὰ, καὶ ξηρὰ, δι' ὅλε τ͂ βίε ἄδιψ@, καὶ ἄποτ@, διετέλεσεν.] Meminit huius quoque Andronis Diogenes Laërtius in Pyrrhone, lib. IX. Ἄνδρων δὲ ὁ Ἀργεῖ@, ὥς φησὶν Ἀριστοτέλης, διὰ τῆς ἀνύδρε Λιβύης ὥδευσεν ἄποτ@. Sextus Empiricus: Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV. *Andron Argiuus adeò parum erat ſiticuloſus, vt vel per aridam Libyam iter faceret, potu non indigens.*

CAP. XXVI.

Τὴν χελώνην, στερισκομένην τῆς καρδίας, ζῆν.] Verba Ariſtotelis ecce iſta. χωριζομένων γὰρ τῶν σπλάγχνων, ποιεῖται κίνησιν· οἷον καὶ αἱ χελῶναι, τῆς καρδίας ἀφῃρημένης.

CAP. XXIX.

Θεόφραστ@ ἐν τῇ Περὶ φυτῶν πραγματείᾳ, ἐαν αἱ μῆτραι, φησὶ, προσπίωσιν ἀριστολοχίαν ἐν ὕδατι βεβρεγμένην, καταπλεάσωσαν πλείονας ἡμέρας.] Locus corruptus, quem ſic emendo, & interpungo. Ἐὰν αἱ μῆτραι, φησὶ, προσπίσωσιν, ἀριστολοχίαν ἐν ὕδατι

ἐν ὕδατι βεβρεγμένην καταντλείσθωσαν π. ἡ. Locus Theophraſti, quem reſpexit, exſtat De Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XIII. Vbi de ariſtolochiæ huius viribus agit. Ἐὰν δὲ αἱ μῆτραι προπέσωσι, τῷ ὕδατι ἀποκλύζειν.

CAP. XXX.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικός.] Scrib. Ἀριστόξενος δὲ, οὐ Μουσικός. Nam Medici illud eſt, quod tradit, & non Muſici. Vide quæ notata mihi ad Ariſtoxenum, in Notarum ipſo initio; vbi de Herophileo Ariſtoxeno, eiuſque ſcriptis, à me agitur.

CAP. XXXI.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν, τὰ πρόβατα, φησὶν, τὰ ἐν τῷ Πόντῳ, τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, οὐκ ἔχει χολήν.] Hunc Theophraſti quoque locum citat Stephanus in Ἄψινθος. Ἔστι καὶ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, ὅτι Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν ἐννάτῳ, τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ, τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, οὐχ ἔχει χολήν. Plinius non de ouibus iſtud ſpeciatim, verùm de hominibus tradit, lib. XI. cap. XXXVII. *Carent eo (felle) qui abſinthium veſcuntur in Ponto.*

CAP. XXXIII.

Θεόφραςος ἐν τῷ ζ′ Περὶ φυτῶν] Scribe. Θ. ἐν τῷ η′ Περὶ φ. Nam lib. VIII. cap. IV. eſt iſte locus, quem deſignat. Καὶ Περὶ τὴν Ἀσίαν, πόῤῥω Βάκτρων, ἐν μέν τινι τόπῳ ὕτως ἁδρὸν φασὶν εἶναι τὸν σῖτον, ὥστε πυρῆνος ἐλαίας μέγεθος λαμβάνειν.

CAP. XXXIV.

Ὁ αὐτὸς φιλόσοφος ἐν Ὀλυμπία καὶ Ζακύνθῳ δημιγνυμένη φησὶ τῷ σίτῳ εὐγενέστερον ποιεῖ φαίνεσθαι τῦτον.] Inſigniter corruptus locus, quem ſic reſtitüendum puto. Ὁ αὐτὸς φιλόσοφος, ἐν Ὀλύνθῳ, καὶ Κηρίνθῳ, γῆ μιγνυμένη, φησὶ, τῷ σίτῳ, εὐγενέστερον π. φ. τ. Verba Theophraſti, quæ in oculis habuit, ecce iſta, Hiſt. Plant. lib. VIII. cap. XI. Δοκεῖ δὲ καὶ γῆ τις εἶναι περὶ τισιν, ἡ διαπαττομένη συντηρεῖ τὸν πυρόν. ὥσπερ ἥτε ἐν Ὀλύνθῳ, καὶ ἐν Κηρίνθῳ τῆς Εὐβοίας.

CAP. XXXV.

Ἀριστοτέλης ἐν τῇ ιά τῶν ἱστοριῶν.] Intelligit Opus, Περὶ ζώων ἱστορίας. Reſcribe autem, Α′. ἐν τῇ ζ′ τῶν ἱστοριῶν. Nam hoc ipſum ab illo traditur Hiſt. Anim. lib. VII. cap. IV. iſtis verbis.

Αἱ δὲ

Αἱ δὲ πλησιάζουσαι περὶ τῶν τόκων, θᾶττον τίκτουσι.

CAP. XXXVI.

Τάκος ἐν τῷ Περὶ λίθων] Tacum iſtum qui citaret, præter Apollonium noſtrum, nondum vidi. Sed truncatum omninò nomen; ſcribendumque: Σώτακος ἐν τῷ Περὶ λ. Plinius lib. XXXVI. cap. XVI. *Quinque genera magnetis Sotacus demonſtrat.* Item cap. XX. *Sed Sotacus, è vetuſtiſſimis auctoribus, quinque genera hæmatitarum tradit.* Iterum lib. XXXVII. cap. II. *Sotacus tradidit in Britanniâ arboribus effluere, quas electridas vocauit.* Et mox, cap. VI. *Taleſque eſſe Indicas tradunt Iſmenias, Demoſtratus, Zenothemis, Sotacus.* Nec multo poſt. *Sotacus & Arabicam onychem tradit; ſed eam à cæteris diſtare.* Solinus Polyhiſt. cap. XXIII. *Auctor Sotacus gemmam hanc etiam ſibi viſam ſcribit.* Vides Plinium, & Solinum, vbi de lapidibus agunt, hunc citare; quod ſat clarum argumentum rectæ emendationis.

ὁ Καρύστιος λεγόμενος λίθος ἐπιφύσεις ἔχει ἐριώδεις, καὶ χροώδεις, ἐξ οὗ νήθεται, καὶ ὑφαίνεται, χειρεκμαγεῖα.] Eadem de mantilibus è Caryſtio lapide tradit etiam Strabo lib. X. Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ἡ λίθος φύεται, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα χειρόμακτρα γίνεσθαι· ῥυπωθέντα δ', εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τὸν

πῖνον

πῖνον παραπλησίως. Et Stephanus in Κάρυστος, totidem penè verbis. Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίνεσθαι. ῥυπωθέντα δὲ, εἰς φλόγα βάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τὸν πῖνον τῇ πλύσει παραπλησίως. Breuiter, vt omnia, Solinus, cap. XVII. *Caryſtos aquas calentes habet, quas* Ἑλλοπίας *vocant; & Caryſtias aues, quæ flammas inuolant: & carbaſa, quæ inter ignes valent.* Vbi legendum equidem cenſeo, *quæ inter ignes lauent.* Vult enim dicere, lauari conſueuiſſe, in ignem abiecta; quod conſenſu omnes dicunt. Habes quoque apud Plutarchum, De Defectu Orac. Τῆς δ' ἐν Καρύστῳ πέτρας, χρόνος οὐ πολὺς ἀφ' οὗ πέπαυται μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη συνεκφέρουσα. καὶ γὰρ ὑμῶν ἑωρακέναι τινὰς οἴομαι χειρόμακτρα, καὶ δίκτυα, καὶ κεκρυφάλους ἐκεῖθεν, ἔτι περικαιομένους, ἀλλ' ὅσ' αὖ ῥυπανθῇ χρωμένων, ἐμβαλόντες εἰς φλόγα, λαμπρὰ καὶ διαφανῆ κομίζονται. νῦν δὲ ἠφάνισται, καὶ μόλις οἷον ἶνες, ἢ τρίχες ἀραιαὶ, διατρέχουσιν ἐν τοῖς μετάλλοις. Vbi vides, deſijſſe iam Plutarchi tempore. Plinius, nullâ Caryſti mentione, quod mirandum, Indiæ lapidem iſtum tribuit. Ecce lib. XIX. cap. I. *Inuentum eſt etiam, quod ignibus non abſumeretur. Viuum id vocant, ardenteſque in focis conuiniorum ex eo vidimus mappas, ſordibus exuſtis, ſplendeſcentes igni magis, quàm poſſent aquis. Regum inde funebres tunicæ, corporis fauillam ab reliquo ſeparant cinere. Naſcitur in deſertis, aduſtiſq́ ſole,*

ſole, Indiæ; vbi non cadunt imbres, inter diras ſerpentes.

ἅπαντα χρόνον ἀκατασκεύαστα] Scrib. ἅ. χ. ἀκατάκαυστα. Sic paullò ante dixit, in hâc ipſâ narratione. Καὶ ἐστι καιόμενα λαμπρά, καὶ ἀκατάκαυστα.

πολὺς δ' ἐν Κύπρῳ] In Cypro etiam talis lapis, Ἀμίαντος dictus. Dioſcorides lib. v. cap. CLVI. Λίθος Ἀμίαντος γεννᾶται μὲν ἐν Κύπρῳ, συμφερεία σχιστῇ ἐοικώς. ὃν ἐργαζόμενοι, ὑφάσματα ποιοῦσιν ἐξ αὐτοῦ, ὄντος ἱμαντώδους πρὸς θέαν. ἃ βληθέντα εἰς πῦρ, φλογοῦνται μὲν, λαμπρότερα δὲ ἐξέρχονται, μὴ κατακαιόμενα.

ἀπὸ τοῦ Γεράνδρου ὡς ἐπὶ Σόλους πορευομένοις, ἐν ἀριστερᾷ τοῦ Ἐλμαίου, ὑποκάτω πετρῶν.] Gerandrum, & Elmæum, in Cypro quæro; Certè nec Strabo, qui hanc accuratè ſat deſcribit; neque veterum etiam quiſquam, alterutrius facit mentionem vllam.

CAP. XXXVIII.

Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ Γῆς περιόδου, ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι τῶν ἐν Λιβύῃ τι ἔθνος εἶναι, ὃ ὑπὲρ ἄνω, Σύρτεων δὲ καὶ Καρχηδόνος πρὸς ἀνατολὰς κείμενοι, οἱ καλοῦνται Γύζαντες.] Locus non vno mendo inſeſſus. Sic reſtituo. Εὔδοξος δὲ ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ' Γῆς περιόδου φησὶν, ἐπὶ πᾶσι τῶν ἐν Λιβύῃ τι ἔθνος εἶναι, οἵ, ὑπεράνω Σύρτεων καὶ Καρχηδόνος πρὸς ἀνα-

πόλας κείμθμοι, καλῦνται Γύζαντες.

CAP. XXXIX.

Ἀριςοτέλης ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν φησίν.] Ariſtoteles, vt ex Diogene Laërtio diſcimus, ſcripſit Ἀνατομῶν libros VIII, & ſeorſim Eclogarum ex eo Opere, librum vnum. Ecce enim in catalogo. Ἀνατομῶν, ά, β΄, γ΄, δ΄, έ, ϛ΄, ζ΄, ή. Ἐκλογὴ ἀνατομῶν, ά.

CAP. XL.

Ἀριςόξενος ὁ Μουσικὸς ἐν τῷ Τελέςου βίῳ.] Inſigne quondam Ariſtoxeni opus fuit, De Vitis virorum illuſtrium; cuius fragmenta, quæ mihi obſeruata pridem, vide in Notis ad eius Muſica, quæ vulgaui.

CAP. XLI.

Θεόφραςος ἐν τῷ ή τῶν φυτῶν.] Scribe. Θ. ἐν τῷ θ΄ τῶν φ. Vide eum lib. IX. cap. XIX.

CAP. XLIII.

Θεόφραςος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν] Locus exſtat Hiſt. Plant. lib. II. cap, III.

περὶ

παρὰ τὸν ποταμὸν τὸν λεγόμενον Πίναρον, ἡ μάχη Ἀλεξάνδρου πρὸς Δαρεῖον ἐγένετο.] Memorabilis illa Alexandri cum Dario pugna ad Pinarum flumen eſt pugnata. Arrianus De Exped. Alexandri, lib. II. vbi hanc deſcribit. Τὴν δὲ Ἴσσον καταλαβὼν, ὅσους διὰ νόσον ὑπολελειμμένους αὐτοῦ τῶν Μακεδόνων κατέλαβε, τούτους χαλεπῶς αἰκισάμενος ἀπέκτεινεν. εἰς δὲ τὴν ὑστεραίαν προὐχώρει ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Πίναρον. καὶ Ἀλέξανδρος ὡς ἤκουσεν, &c. Corrigendus eſt Plutarchus Alexandro. Ἤδη γὰρ ἐγνώκει παρὰ τὸ συμφέρον ἐμβεβληκὼς ἑαυτὸν εἰς χωρία θαλάττῃ, καὶ ὄρεσι, καὶ ποταμῷ διὰ μέσου ῥέοντι τῷ Πινάρῳ, δύσιππα, καὶ διεσπασμένα πολλαχοῦ. Hactenus eſt in excuſis, τῷ Πινδάρῳ. Etiam Strabo, lib. XIV. Μετὰ δὲ Αἰγαίας Ἴσσος, πολίχνιον ὕφορμον ἔχων· καὶ ποταμὸς Πίναρος. Ἐνταῦθα ὁ ἀγὼν συνέπεσεν Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Δαρείῳ. Perperam editur. καὶ ποταμὸς Πίνδος. Apud Theophraſtum, loco ſtatim indicato, Πίνναρος ſcribitur, ν geminato. Curtius, lib. III. *Præter hæc viginti millia præmiſſa cum ſagittariorum manu, Pinarum amnem, qui duo agmina interfluebat, tranſire, & obijcere ſeſe Macedonum copijs, iuſſerat.*

CAP. XLIV.

Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Περὶ ζώων.] Habes Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XL.

CAP. XLVI.

Θεόφραστος ἐν τῇ ἑ τῶν Φυσικῶν Αἰτίων] Scribo, τῶν Φυτικῶν Αἰτίων. Intelligit Opus De Cauſis Plantarum. Apud Diogenem Laërtium in Philoſophi huius Vitâ, vbi ſcripta eius recenſet Φυσικῶν Ἱστοριῶν, & Φυσικῶν Αἰτίων, perperam item editum; quod à Caſaubono etiam illic monitum. Vera enim omninò lectio eſt, Φυτικῶν. Et ita laudat Scholiaſtes Ariſtophanis Equitibus. Τὰς δὲ θαλαττίας καὶ Ἀριστοτέλης ἀκαλήφας ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ ζώων, καὶ Θεόφραστος ἐν ἑβδόμῳ Φυτικῶν. Athenæus lib. II. Θεόφραστος δὲ ἱστορεῖ ἐν Αἰτίοις Φυτικοῖς, ὅτι θέρμος, καὶ ὄροβος, καὶ ἐρέβινθος, μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν. Eſt hoc Opus inter pauca Theophraſti, quæ ad manus eruditorum pervenere; nam reliqua ferè periere, cum magno rei literariæ damno. Indicem habes apud Diogenem Laërtium in eius Vitâ, lib. V. Et Auctores paſſim nobis titulos Operum repræſentant; quos referre, iſthoc loco, non ingratum eius philoſophi, aut librorum antiquorum, ſtudioſis exiſtimaui. Itaque initio apud Diogenem quæ laudantur,

Ἀναλυτικῶν προτέρων, ά, β', γ'.
Ἀναλυτικῶν ὑστέρων, ά, β', γ', δ', έ, ζ'.
Περὶ ἀναλύσεως συλλογισμῶν, ά.

Ἀνα-

Ἀναλυτικῶν ἐπιτομή. α.
Ἀνηγμένων τόπων, α, β.

Ea Suidas quoque commemorat, in Θεόφραστος. Ac Priora quidem laudantur non ſemel ab Alexandro ad Priora Ariſtotelis.

Περὶ Βασιλείας.

Plutarchus in Themiſtocle. Θεόφραστος γὰρ ἐν τοῖς Περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεμιστοκλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἱέρωνος ἵππους ἀγωνιστὰς, καὶ σκηνὴν τινα κατεσκευασμένην πολυτελῶς, &c. Dionyſius Halicarnaſſeus Antiquit. Rom. lib. v. Οἱ γὰρ αἰσυμνῆται καλούμενοι παρ' Ἕλλησι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς Περὶ Βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἱρετοί τινες ἦσαν τύραννοι. An idem Opus?

Περὶ βασιλείας Κυπρίων.

Suidas citat in Πάρα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ βασιλείας Κυπρίων, τὴν κιθάραν ὡς διάφορον.

Ἐρωτικός.

Athenæus lib. XIII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονα φησὶ τὸν τραγικὸν λέγειν. Et mox. Ἐρωτοδιδάσκαλε οὐδὲν ἄρα διαφέρεις Ἀμάσιος τοῦ Ἠλείου, ὃν Θεόφραστος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ περὶ τοὺς ἔρωτας

 δεινὸν

δεινὸν γεγονέναι λέγει. Rurſum extremo ferè libro. Τὸν δὲ παῖδα τοῦτον Θεόφραστος ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Ἀμφίλοχον καλεῖσθαι φησί. Diuerſum ab eo fuiſſe Diogenes dicit,

Περὶ ἔρωτος.

Et laudat Strabo, lib. x. Ἐκ δὲ Λεβλῶος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ Εὐξύνθετος, ὥς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἔρωτος λόγῳ.

Περὶ Εὐδαιμονίας.

Athenæus lib. XII. Ἀλλ' οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο, ἀλλὰ ῥᾳδίως, ὡς καὶ ᾄδειν γράφοντα. ὡς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ εὐδαιμονίας. Iterum lib. XIII. Ὃν φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ εὐδαιμονίας περιιόντα ἐπαγγέλλεσθαι διδάσκειν εὐτυχίαν. Cicero De Fin. lib. v. *Quod maximè efficit Theophraſti* DE BEATA VITA *liber; in quo multum admodum fortunæ datur.*

Περὶ Ἐπιλήψεως.

Apuleius in Apologiâ. *Longum eſt, ſi velim Theophraſti quoque ſententiam de eodem morbo recenſere. Eſt enim etiam eius egregius liber,* DE CADVCIS.

Περὶ

Περὶ Ἐνθουσιασμοῦ.

Athenæus lib. XIV. ὅτι καὶ νόσους ἰᾶται μουσικὴ, Θεόφραστος ἱστόρησεν ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Minus rectè Apollonius infra cap. XLIX numero plurali laudat, Περὶ ἐνθουσιασμῶν.

Περὶ Εἰδῶν.

An verus titulus? an ſcribendum?

Περὶ Ἠθῶν.

Laudat Euſtratius ad Ethic. lib. IV. cap. I. Ὡς φιλαργυρίας γὰρ αὐτοῦ μέμνηνται ἄλλοί τι καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἠθῶν. Aliud autem, ne confundas, Opus erat,

Ἠθικῶν σχολῶν.

Et diſtinguit diſertis verbis Michael Epheſius ad Ethic. lib. V. cap. I. Ἡ δὲ παροιμία Θεόγνιδός ἐστιν, ὡς Θεόφραστος φησὶν ἐν πρώτῳ Περὶ ἠθῶν. ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἠθικῶν ὡς Φωκυλίδους αὐτῆς μέμνηται. Plutarchus extremo Pericle. Ὁ γοῦν Θεόφραστος ἐν τοῖς Ἠθικοῖς διαπορήσας εἰ πρὸς τὰς τύχας τρέπεται τὰ ἤθη, καὶ κινούμενα τοῖς τῶν σωμάτων πάθεσιν, ἐξίσταται τῆς ἀρετῆς, ἱστόρηκεν &c.

Περὶ

Περὶ ἐπιφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν.

Athenæus lib. IX. Θεόφραστος γοῦν ἐν τῷ Περὶ ἐπιφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησὶν, πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλοῦ, πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν· οἱ δὲ ἐπέκεινα, τιττυβίζουσιν.

Περὶ δακετῶν, καὶ βλητικῶν.

Athenæus lib. VII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν φωλευόντων, διὰ τὸ ψῦχος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι. ἐν δὲ τῷ Περὶ τῶν δακετῶν καὶ βλητικῶν, διαπέμπεσθαι φησὶ τὴν νάρκην τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν.

Περὶ τῶν φωλευόντων.

Athenæus lib. II. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ Περὶ φωλευόντων, οἱ κοχλίοι, φησὶ, φωλεύουσι μὲν καὶ τοῦ χειμῶνος, μᾶλλον δὲ τοῦ θέρους. Iterum lib. III. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν φωλευόντων, τοὺς ἀστακοὺς, καὶ καράβους, καὶ καρίδας, ἐκδύεσθαι φησὶ τὸ γῆρας. Et lib. VII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν φωλευόντων, διὰ τὸ ψῦχος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι.

Περὶ ζώων.

Athenæus lib. IX. Θεόφραστος δὲ ὁ Ἐρέσιος, Ἀριστοτέλους μαθητὴς, ἐν τρίτῃ Περὶ ζώων μνημονεύων αὐτῶν, οὑτωσί πως λέγει.

Περὶ ἡδονῆς.

Athenæus lib. XII. Οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου, καὶ τὸν Σαρδαναπάλου· καίτοι κατά γε τὴν δόξαν, φησὶ ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς Θεόφραστος, οὐχ ὁμοίως λαμπρός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἐτρύφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι.

Θέσεις.

Theon in Progymnaſm. Παραδείγματα δὲ τῆς τῶν Θέσεων γυμνασίας λαβεῖν ἐστι παρά τε Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου· πολλὰ γάρ ἐστιν αὐτῶν βιβλία, Θέσεων ἐπιγραφόμενα. Athenæus lib. IV. Σὺ δὲ μόνον ἐν Ἀθήναις μένων εὐδαιμονίζεις, τὰς Θεοφράστου Θέσεις ἀκούων.

Περὶ καταφάσεως, καὶ ἀποφάσεως.

Alexander in Priora Analytica, lib. I. cap. I. Ὡς δὲ πολλαχῶς λεγομένης τῆς προτάσεως, ἔοικε καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ καταφάσεως φρονεῖν. Iterum

cap. v. Ἐμνημόνευσε δὲ τοῦ οὕτως ἀδιορίστου καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ καταφάσεως.

Καλλισθένης, ἢ, Περὶ πένθους.

Reſpexit Cicero Tuſc. III. *Theophraſtus, interitum deplorans Calliſthenis, ſodalis ſui, rebus Alexandri proſperis angitur: itaque dicit, Calliſthenem incidiſſe in hominem ſummâ potentiâ, ſummâque fortunâ, ſed ignarum, quemadmodum rebus ſecundis vti conueniret.* Ac diſertè nominat Tuſc. v. *Vexatur idem Theophraſtus & libris, & ſcholis, omnium philoſophorum; quod in* CALLISTHENE *ſuo laudaret illam ſententiam,*

Vitam regit fortuna, non ſapientia.

Alexander Aphrodiſeus De Animâ, extremo lib. II. Φανερώτατα δὲ Θεόφραστος δείκνυσι, ταυτὸν ὂν τὸ καθ' εἱμαρμένην τῷ κατὰ φύσιν, ἐν τῷ Καλλισθένει.

Μεγαρικός.

Diogenes Laertius in cognomine Cynico, lib. VI. Καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ.

Περὶ Μετάλλων.

Idem Opus ſine dubio, quod alij indigetant, τὰ Μεταλλικόν. Pollux lib. x. cap. XXXI. Περίοδον δὲ

καὶ..

καὶ σάλακα (λέγει) Θεόφραστος ἐν τῷ Μεταλλικῷ. Heſychius. Προσφανῆ. Θεόφραστος ἐν Μεταλλικῷ, χρυσίου σύῤῥοας. Alibi idem ſine Auctoris nomine citat. Σύζωσμα, ἐν τῷ Μεταλλικῷ, τὸν ἐκρέοντα χαλκόν.

Μετεωρολογικά.

Idem quod Περὶ μετεώρων vocat Plutarchus in Græc. Quæſt. Τὰς ὑπόμβρους μάλιστα καὶ περιφερομένας (νεφέλας) ἐκάλουν πλωϊάδας, ὡς Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ Περὶ μετεώρων εἴρηκεν. Verum quartum eius Operis librum nominat, cuius duos tantum fuiſſe Diogenes ait. Certè mendum in altrutro.

Περὶ μέθης.

Athenæus lib. x. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ Περὶ μέθης, ζωρότερον φησὶν εἶναι τὸ κεκραμένον. Iterum, lib. xi. Καὶ Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ μέθης φησὶν, ὅτι τοῦ Διονύσου τροφοὶ αἱ νύμφαι κατ' ἀλήθειαν. Deinde. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ μέθης, τὸ ῥυτὸν φησὶν ὀνομαζόμενον τοῖς ἥρωσι μόνοις ἀποδίδοσθαι.

Νόμοι.

Sæpe citantur ab Harpocratione, Polluce, Suida, & alijs.

Πολιτικά.

Harpocration in Ἀσπασία. Ὡς ἔστι μαθεῖν παρά τε Δούριδος τοῦ Σαμίου, καὶ Θεοφράστου ἐκ τοῦ τετάρτου τῶν Πολιτικῶν. Aliud ab his Opus fuit,

Πολιτικὰ πρὸς τοὺς καιρούς.

Laudatque idem Harpocration in Ἐπίσκοπος. Θεόφραστος γοῦν ἐν πρώτῳ τῶν Πολιτικῶν τῶν πρὸς καιροὺς, φησὶν οὕτω. Meminere quoque Parthenius, & Suidas; quorum loca rectè ibi animaduerſa, & correcta, à V. C L. Philippo Mauſſaco.

Περὶ παροιμιῶν.

Harpocration in Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς Ἐλεγείαις, Σόλωνος φησὶν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Παροιμιῶν, καὶ Ἀριστοτέλης, Βίαντος. Nominat quoque Apoſtolius Cent. IV. Prouerb. LI. & Cent. VI. Prouerb. XXXVI.

Περὶ πνιγμοῦ.

Athenæus lib. II. Ἐν δὲ τῷ Περὶ πνιγμοῦ γράφει (Θεόφραστος.) ἡ δὲ τούτων ἀνάκτησις ὄξους ἐγχύσει, καὶ πεπέριδος, ἢ κνίδης.

Περὶ

Περὶ σημείων.

Proclus in Timæum Comment. IV. Πάντα δ' ὧν αὐτὺς, καὶ τὰ ἴδια, καὶ τὰ κοινὰ, προγινώσκειν ἀπὸ τῶν ὀρανίων, ἐν τῇ Περὶ σημείων βίβλῳ φησὶν (ὁ Θεόφραστος) ἐκεῖνος.

Τοπικά.

Alexander Aphrodiſeus in Metaphyſ. lib. v. *Ad ea verò dici, in quibus habentur, declarant Theophraſti verba, qui ſic in ſecundo* Topicorum *ait.*

Περὶ ὕδατος.

Athenæus numero plurali laudat, Περὶ ὑδάτων, lib. II. Θεόφραστος δὲ φησὶν ἐν τῷ Περὶ ὑδάτων, τὸ Νείλυ ὕδωρ πολυγονώτατον, καὶ γλυκύτατον· διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων.

Περὶ φιλίας.

A. Gellius lib. I. cap. III. *Super hâc quæſtione cùm ab aliis, ſicuti dixi, multis, tum vel diligentiſſimè à Theophraſto diſputatur, viro in philoſophiâ Peripateticâ modeſtiſſimo, doctiſſimoque. Eaque diſputatio ſcripta eſt, ſi rectè meminimus, in libro* DE AMICITIA *primo.*

Φυσικά.

Simplicius in Phyſ. lib. I. cap. I. Ὁ μέντοι Θεόφραστος ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην ἀπέδειξε. Et ſæpiſſimè in toto illo Commentario.

Περὶ γελοίου.

Athenæus lib. VIII. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ γελοίου, λεχθῆναί μὲν φησὶ τὴν παροιμίαν ὑπὸ τοῦ Στρατονίκου, ἀλλ' εἰς Σιμύλαν τὸν ὑποκριτήν.

Περὶ τῶν διαφορῶν.

Pleniùs Athenæus, Περὶ τῶν κατὰ τόπους διαφορῶν, lib. VII. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τῶν κατὰ τόπους διαφορῶν ὁ Θεόφραστος πολύποδας οὐ γίνεσθαι φησὶ περὶ Ἑλλήσποντον.

Περὶ ἐνθυμημάτων.

Scholiaſtes Hermogenis in Proleg. Θεοφράστῳ δὲ γέγραπται τέχνη ῥητορικὴ Περὶ ἐνθυμημάτων.

Περὶ εὑρημάτων.

Clemens Alexandrinus Strom. I. Σχάμων μὲν οὖν ὁ Μιτυληναῖος, καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος, Κύδιπ-

κύδιππός τι ὁ Μαντινεὺς, ἔτι τι Α᾽ντιφάνης, καὶ Α᾽ριστόδημος, καὶ Α᾽ριστοτέλης, πρὸς τούτοις δὲ Φιλοστέφανος, ἀλλὰ καὶ Στράτων ὁ Περιπατητικὸς, ἐν τοῖς Περὶ εὑρημάτων, ταῦτα ἱστόρησαν. Scholiaſtes Homeri Iliad. ά. Ω῾ς γὰρ φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ εὑρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημήτριακὸν καρπὸν, οὕτω σύας αὐτοὺς ἤσθιον. Et Pindari, Olymp. Od. XIII. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ Περὶ εὑρημάτων, Υ῾πέρβιον τὸν Κορίνθιον φησὶν εὑρηκέναι τὴν τοῦ κεραμικοῦ τροχοῦ μηχανήν.

Περὶ κολακείας.

Athenæus lib. VI. Θεόφραστος δ᾽ ἐν τῷ Περὶ κολακείας φησὶ, ὡς Μύρτις, μύστης ὁ Α᾽ργεῖος, Κλεώνυμον χορδὴν ἅμα καὶ κόλακα προσκαθίζοντα πολλάκις αὐτῷ, &c.

Πρὸς Κάσανδρον, περὶ βασιλείας.

An diuerſum ab eo Opere, quod ſupra Περὶ βασιλείας commemorat? Ipſe ſeorſim ponit; & video dubitatum fuiſſe, an ipſius iſtud eſſet: ac nonnullos Soſibio attribuiſſe. Athenæus lib. IV. Θεόφραστος ἐν τῷ Πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας, εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασὶν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν.

Περὶ

Περὶ κωμῳδίας.

Athenæus lib. VI. Τιρυνθίους δὲ φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ κωμῳδίας φιλογέλως ὄντας, ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἀπαλλαγῆναι βουλομένους τοῦ πάθους.

Περὶ λέξεως.

Dionyſius Halicarnaſſeus Περὶ συνθ. ὀνομ. Εἴρηται δέ τινα περὶ τούτων καὶ Θεοφράστῳ τῷ φιλοσόφῳ κοινότερον ἐν τοῖς Περὶ λέξεως. Et in Lyſia. Ἐν γοῦν τοῖς Περὶ λέξεως γραφεῖσι, τῶν τε ἄλλων καταμέμφεται (ὁ Θεόφραστος) τῶν περὶ τὰς ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ παρομοιώσεις, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις σχήματα διεσπουδακότων, καὶ δὴ καὶ τὸν Λυσίαν ἐν τούτοις καταριθμεῖ.

Περὶ μουσικῆς.

Plutarchus Sympoſ. lib. I. Quæſt. V. Ὁ μέντοι Σόσσιος ἐπαινέσας ἐκείνους, εἶπεν, ὡς οὐ χεῖρον ἄν τις ἐπιχειρήσειεν ὁρμηθεὶς ἀφ᾽ ὧν Θεόφραστος εἴρηκεν Περὶ μουσικῆς. καὶ γὰρ ἔναγχος, ἔφη, τὸ βιβλίον ἀνέγνων.

Περὶ

Περὶ πλούτου.

Cicero De Officijs, lib. II. *Miror, quid in mentem venerit Theophraſto, in eo libro, quem* de divitiis *ſcripſit.* Euſtratius, ſiue Aſpaſius eſt, in Ethic. lib. IV. cap. I. Ὡς γὰρ φιλαργυρίας τῆς αὐτοῦ μέμνηνται ἄλλοι τε καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἠθῶν, καὶ ἐν τῷ Περὶ πλούτου.

Ἐπιστολαὶ αἱ ἐπὶ τῷ Ἀστυκρέοντι, Φανίᾳ, Νικάνορι.

Epiſtolæ ad Phaniam meminit Scholiaſtes Apollonij, lib. I. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν Ἐπιστολῇ καὶ ὄνον αὐτὸν φησὶ καλεῖσθαι. Et hæc omnia in Diogenis indice habes. Præter iſta autem inuenio,

Ἱστορικὰ ὑπομνήματα.

Scholiaſtes Apollonij lib. IV. Καὶ Θεόφραστος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι φησὶ τὸν βρόμον τοῦ πυρὸς, τὸν ἀπὸ τῶν τοῦ Αἰόλου νήσων, ἀκούεσθαι ἕως χίλια στάδια.

Περὶ Τυρσηνῶν.

Scholiaſtes Pindari Pyth. Od. II. Τὸ γοῦν ἀν-

θρωποθυτεῖν φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ τυρσηνῶν παύσασθαι αὐτοὺς, Γέλωνος προστάξαντος.

Γεωργίας παραγγέλματα.

Iulianus in Epiſtolâ ad Serapionem. Θεόφραστος δὲ ὁ καλὸς ἐν Γεωργίας Παραγγέλμασι, τὰς τῶν ἐπιροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν ἔχουσι, πάντων, οἶμαι, τῶν φυτῶν μᾶλλον ἐπαινεῖ τῆς συκῆς τὸ δένδρον. Hæc de ſcriptis Theophraſti hactenus mihi obſeruata.

Φησὶ τὰ κελύφη τῶν κυάμων, περὶ τὰς ῥίζας τῶν δένδρων περιτιθέμενα, ξηραίνειν τὰ φυόμενα) Locus Theophraſti, quem deſignat, iſte eſt, De Cauſis Plant. lib. v. cap. XXI. Φθείρει γὰρ τῶν κυάμων κελύφη, περιβαλλόμενα ταῖς ῥίζαις, καὶ τοῖς βλαστοῖς, οὐ πάντα, ἀλλὰ τὰ ἄρτι ἀναφυόμενα.

ὅθεν καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν, τάχα δὲ καὶ δι' ἄλλας, οἱ Πυθαγόρειοι ἀπηγορεύκασιν τῷ κυάμῳ χρῆσθαι. καὶ γὰρ πνευματωτικὸν, καὶ δύσπεπτον. καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ἡμῖν ἐμποιεῖ.] . In hanc rem Plinius lib. XVIII. cap. XII: *Hebetare ſenſus (faba) exiſtimata, inſomnia quoque facere. Ob hæc Pythagoricâ ſententiâ damnata: vt alij tradidere, quoniam mortuorum animæ ſint in ea.* Aliter Plutarchus factum iſtud Pythagoræ explicat, lib. De Educ. Puer. Κυάμων ἀπέχεσθαι. ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι. κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν

πρόσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. Lucianus, Βίων πρᾶσις. ΑΓΟΡ. Τίνος ἕνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘΑΓ. οὐκ, ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον, ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. ἑψηθέντα δὲ ἢν ἐπαφῆς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. Diogenes Laertius ex Ariſtotele Περὶ κυάμων, in Pythagora, lib. VIII. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ κυάμων, παραγγέλλειν αὐτὸν ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἤτοι ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι ᾅδου πύλαις. ἀγόνατον γὰρ μόνον. ἢ ὅτι φθείρει, ἢ ὅτι τῇ τοῦ ὅλου φύσει ὅμοιον, ἢ ὅτι ὀλιγαρχικόν. κληροῦνται γοῦν αὐτοῖς. Quod autem Apollonius hîc ait, eſſe πνευματοποιὸν, καὶ δύσπεπτον, καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ἐμποιεῖν, illud ipſum etiam Dioſcorides dicit, lib. II. cap. CXXVII. Κύαμος Ἑλληνικὸς πνευματώδης, φυσώδης, δύσπεπτος, δυσόνειρος. Et hinc nimirum fabis abſtinere iubebantur, pariter atque polypi capite, qui per ſomnum diuinare futura cuperent. Plutarchus Symp. lib. VIII. Quæſt. X. Ὅτι δέ ἐστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα, καὶ ταραχτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις, καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολύποδος, ὧν ἀπέχεσθαι κελεύουσι τοὺς δεομένους τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς.

CAP. XLVII.

τὰ ὕδνα, βροντῶν συνεχῶν γινομένων, σκληρότερα γίνεται.] Iuuenalis Sat. v.

> —— *poſt hunc tradentur tubera, ſi ver*
> *Tunc erit, & facient optata tonitrua cœnas*
> *Maiores.* ——

Vbi Interpres Vetus. *Quia tubera tonitruis dicuntur naſci, vt coclea.* Videndus Plutarchus Symp. lib. IV. Quæſt. II.

CAP. XLVIII.

ἡ λιβανωτὶς βοτάνη, συνδεθεμένη μετὰ ἱματίων, κωλύει σῆτας ἐγγίγνεσθαι. Vide Theophraſtum Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XII.

CAP. XLIX.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν.] Scribe potius numero ſingulari, Περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ita eſt apud Diogenem Laertium lib. v. in Operum eius Catalogo. Περὶ ἐνθουσιασμοῦ, α. Neque aliter laudat Athenæus, lib. XIV. Vide quæ notata ſupra, cap. XLVI.

ἴαται

Ἴαται γὰρ, φησὶ, καταύλησις καὶ ἰσχιάδα.] Theophraſti locum, è libro Περὶ ἐνθουσιασμοῦ, quem deſignat, Athenæus quoque refert, lib. XIV. Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικὴ, Θεόφραστος ἱστόρησεν ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἰσχιακοὺς φάσκων ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλοῖ τις τοῦ τόπου τῇ φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Ac reſpexit etiam Plinius, lib. XXVIII. cap. II. *Dixit Homerus, profluuium ſanguinis vulnerato femine Vlyſſem inhibuiſſe carmine: Theophraſtus, iſchiadicos ſanari.* Athenæi locum, iam citatum, ob oculos habuit Euſtathius, ad Iliad. π'. Θεόφραστος δὲ, ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν, εἴ τις τοῦ τόπου καταυλήσει τῇ φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ.

τοῦ μαντείου τοῦ τῆς Πασιφίλης * δαμωῆ ἀδελφῆς] Paſiphile meretrix quædam fuit; ſed quis de oraculo eius vnquam legit? Reſcribo, τῆς Πασιφάης. Paſiphaës oraculum apud Thalamios celebratum. Plutarchus in Agide. Ἱερὸν δὲ Πασιφάης, καὶ μαντεῖον, ἦν ἐν Θαλάμαις τιμώμενον. Sed quis ille, cuius Paſiphaë ſoror fuit? nomen eius hîc corruptum, ideoque aſteriſcus eſt appoſitus. Ego reſtituendum arbitror totum locum, ſublato aſteriſco, mendi indice. τῆς Πασιφάης, Αἰήτου ἀδελφῆς. Nam Solis è Perſâ liberi crediti, Circe, Paſiphaë, Æetes, Perſes.

καταύλησις γινέσθω ἡμέρας ἕως ἐλάχιστα.] Excidit hîc dierum numerus. Itaque reſtitu-

endum arbitror. ἡμέρας ε, ὡς ἐλάχιστα. Fiat, inquit, fiſtulæ cantus quàm minimum per quinque dies.

CAP. L.

Θεόφραστος ἐν τῷ Περὶ φυτῶν, ἐν τῇ ἐσχάτῃ τῆς πραγματείας.] Scribo. ἐν τῇ ἐννάτῃ τῆς πρ. Nam habes ea in Theophraſti Hiſt. Plant. non vltimo libro, ſed penultimo, qui eſt nonus, cap. XVIII.

Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, ὁ φαρμακοπώλης.] Scribe, Εὔδημος, φ. Ecce verba Theophraſti, è quibus hauſit, loco citato. Εὔδημος γοῦν ὁ φαρμακοπώλης, εὐδοκιμῶν σφόδρα κατὰ τὴν τέχνην, συνθέμενος μηδὲν πείσεσθαι πρὸ ἡλίου δύνοντος, κατέφαγε μέτριον πάνυ, καὶ οὐ κατέσχεν, οὐδ' ἐκράτησεν. ὁ δὲ Χῖος Εὔδημος, πίνων ἐλλέβορον, οὐκ ἐκαθαίρετο· καί ποτε ἔφη πιεῖν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο καὶ εἴκοσι πόσεις ἐν τῇ ἀγορᾷ, καθήμενος ἐπὶ τῶν σκευῶν. καὶ οὐκ ἐξαναστῆναι, πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι. Sed non rectè Apollonius Theophraſti verba attendit, qui Eudemum iſtum Chium pharmacopolam fuiſſe dicit; quum diſertè tamen alium â pharmacopolâ Chium ille dicat. Aut legendum certè erit, Εὔνομος, φησὶν, ὁ Χῖος, οὐ φαρμακοπώλης. Sexto Empirico pro Eudemo Rufinus dicitur, Pyrrh. Hypotyp. lib. I. cap. XIV.

XIV. *Fuit & Rufinus quidam apud Chalcidem, qui bibens elleborum, neque poſtea vomebat, neque vllo modo purgabatur; ſed, vt conſuetum aliquem potum, ſumebat, & concoquebat.*

prædita ſola talos habent in poſterioribus pedibus. 21
Apes emiſſo aculeo moriuntur, & ab aliјs extra alueare mortuæ efferuntur. 44
Arabicum apud ſinum fons mirabilis. 14
Ariſteæ Proconneſiј mortui ſpectrum. 2. *ara ei, & ſacra, inſtituta apud Siculos. ibid.*
Ariſtolochiæ vis. 29
Aſcræus Iupiter Halicarnaſſi cultus. 13
Athenienſem arcem cornix nulla ingreſſa. 8
Aurium ſordes, quæ amaræ alioquin, in morituris dulceſcunt. 28

B.

Babyloniј angues peregrinos feriunt, indigenis parcunt. 12
Bactriani tritici grana olearum nucleos æquant. 33
Bolus, pater Epimenidis. 1
Britannicæ inſulæ ambitus. 15. *eius vuæ acino carentes. ibid.*

C.

Camelorum Perſicorum pili molliſſimi. 20
Cariæ ſcorpiј, peregrinos ferientes, non admodum lædunt; indigenas verò, ſtatim occidunt. 11
Carnes, thapſiâ radice additâ, in ollâ coaleſcunt. 16
Cariſtiј lapidis fila pro lucernis, ſplendent, nec cre-

mantur. 36. *mantilia quoque ex ijs texta.* ibid.
Celtica quædam natio interdiu cæca, noctu tantùm videt. 24
Cibo ſemel tantùm vtentes moroſiores. 9
Cicer apud Indos non naſcitur. 32
Clazomenij fanum Hermotimo erexerunt. 3
Clematis ſordes mantilium purgat. 36
Comitialis morbus fiſtulæ cantu curatur. 49
Corde carens teſtudo viuit. 26
Cornix nulla arcem Athenienſem ingreſſa. 8
Cornutum animal nullum pedit. 22
Crocodilus terreſtris duos habet pedes. 39
Cyprus lapidem mirabilem profert. 36

E.

Elmaum. 6
Epimenidis ſomnus, & ætas. 1
Eunomus Chius veratri XXII *potiones hauſit, nec eſt purgatus.* 50
Eunuchorum ſimiles fiebant, qui radice albâ Indicâ contusâ cum aquâ pedes illinebant. 18

F.

Faba apud Indos non naſcitur. 32
Fabæ eſu cur Pythagoras interdixerit. 46
Fabarum putamina, radicibus arborum appoſita, fructus ſiccant. 45

Fiſtulæ cantu curantur iſchias, & morbus comitialis. 49
Fontis apud ſinum Arabicum vis mira. 14
Frigoris ſenſum arcet ſpina frugifera, apud Pelium montem naſcens. 19

G.

Gallinæ domeſticæ quomodo ſterileſcant. 46
Gerandrum inter & Solos lapis naſcitur, cum lunâ creſcens, & decreſcens. 36
Grauidæ mulieres frequentiore coitu facilius pariunt. 35. *earum vlcera non facile cicatrice obducuntur.* 42
Gyzantes, gens Africæ, è floribus iſtius loci mel conficiunt. 38

H.

Halicarnaſſi ſacra fieri Ioui Aſcræo ſolita. 13
Helxines vis aduerſus quartanam. 30
Hermotimi Clazomenij defuncti ſpectrum. 3. *fanum eius apud Clazomenios.* ibid.
Homini, poſt cibum ſumptum, idem pondus eſt, quod ieiuno. 51
Hordei plantatores pallere. 7

I.

IEiunis idem pondus, quod ijs, qui cibum ſumpſerunt. 50
India nec cicerem, nec fabam, nec lentem habet. 32
Iſchiadi cantus fiſtulæ medetur. 49
Iupiter Aſcræus vbi cultus. 13

L.

LAcedæmon ab Abaride quomodo peſte liberata. 4
Lanarum Mileſiarum mollities. 20
Lentem India non profert. 32
Libanotis herba, veſtibus appoſita, tineas arcet. 48
Locri pæanas vernos LX *deo canere oraculo iuſſi.* 40

M.

MAgnes interdiu tantum trahit. 23
Malorum punicorum grana, ſemper vinum referentia, vbi. 42
Medicamenta apud aſſuetos minus valent. 49
Mel è floribus Gyzantes faciunt. 38
Mileſiarum lanarum mollities. 20
Mneſarchus, Pythagoræ pater. 6
Moroſiores ſunt, qui ſemel tantum cibum ſumpſerunt. 9
Mulieres mentis alienatæ pæanum cantu curatæ. 40

Muſca

Muſca in Papho à Veneris foribus abſtinet. 8
Muſica & animi, & corporis, affectionibus medetur. 49

N.

N*Atura nihil fruſtra facit.* 21
Nucleis carentes fructus in Britanniâ. 15

O.

O*Lympijs in ſacrificijs carnes à miluijs intactæ.* 10
Oſſibus carent mala punica iuxta Pinarum amnem. 43
Oues Ponticæ, abſinthio veſcentes, bile carent. 31

P.

P*AEanas vernos ſexaginta deo canere Locri, & Rhegini, oraculo iuſſi.* 40
Pæanum ſcriptores in Italiâ multi. ibid.
Paphiæ Veneris foribus muſca non inſiſtit. 8
Paribum lignum, eiuſque vis. 17
Paſiphila. 49
Pediculi à morituris recedunt. 27
Pelij montis ſpina frugiferæ vis. 19
Perſicorum camelorum pili molliſſimi. 20
Pinarus fluuius, Alexandri cum Dario pugna nobilis. 43. *mala punica iuxta eum ſine oſſibus, quorum*

rum grana ſemper vinum referant. ibid.
Punica mala ſine oſſibus vbi. 43. *eorum grana ſemper vinum referentia.* ibid.
Pythagoras, Mneſarchi filius. 6. *eius præſtigiæ.* ibid. *femur aureum.* ibid. *cur fabæ eſu interdixerit.* 46

R.

R*Hegini pæanas vernos ſexaginta deo canere oraculo iuſſi.* 40

S.

S*Acra Ioui Aſcræo facta Halicarnaſſi.* 13
Sacrificiorum carnes in Olympijs à miluijs intactæ. 10
Scorpij herbæ vis. 41
Scorpij, impoſitâ ſcorpio herbâ, ſtatim moriuntur. ibid. *in Cariâ peregrinos ferientes, non admodum lædunt; indigenas autem, illicò occidunt.* 11
Sol corpora adurit, non ignis. 23
Solos inter, & Gerandrum, lapis naſcitur, qui cum lunâ creſcit, & decreſcit. 36. *iuxta eoſdem mala punica ſine oſſibus, quorum grana vinum ſemper referrent.* 43
Spina frugifera Pelij montis frigus arcet. 19

Talos

T.

Talos quæ animalia habeant in poſterioribus pedibus. 21
Teleſtæ vita, ab Ariſtoxeno deſcripta. 40
Teſtudo ſine corde viuit. 26
Tineæ quomodo veſtibus arceantur. 47
Tritici Bactriani grana olearum nucleos æquant. 33
Tubæ clangore muſicus, qui mente exciderat, ad ſe rediјt. 48
Tubera crebris tonitruis duriora fiunt. 47

V.

Veratri potiones aſſuetis minus efficaces. 50
Violæ albæ coronis cur lucernæ per noctem adhibeantur. 45
Vlcera quæ difficulter cicatrice obducantur. 42
Vuæ acinis carentes in Britanniâ. 15.

FINIS.

AVCTORVM,

Qui ab

APOLLONIO

Citantur,

INDEX.

Numerus Capita deſignat.

ANdron, ἐν τῇ τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν. 8
Ariſtoteles. 6
ἐν τοῖς Φυσικοῖς Προβλήμασι. 7.9.21.37
ἐν Νομίμοις Βαρβαρικοῖς. 11
ἐν τῷ Περὶ μέθης. 25
ἐν τῷ Περὶ τῆς ζωῆς, καὶ θανάτου. 26
ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς. 27.28
ἐν ταῖς Ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν. 39
ἐν τοῖς Περὶ ζώων. 44
Ariſtoxenus. 30
ἐν τῷ Τελέστου βίῳ. 17
Cteſias. 40

ἐν τῇ

ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν. 20
Eudoxus Cnidius, ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῆς Περιόδου. 38
Eudoxus Rhodius. 24
Heraclides Cretenſis, ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. 19
Μυθικὸν τὸ κατὰ πόντους. 13
Phylarchus. ἐν τῇ ὀγδόῃ Ἱστοριῶν. 14
ἐν τῇ εἰκοστῇ Ἱστοριῶν. 18
Scytinus Chius. 15
Tacus, ἐν τῷ Περὶ λίθων. 36
Theophraſtus, ἐν τῷ Περὶ φυτῶν. 16.29.31.32
33.34-41.43.47.50.
ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φυσικῶν Αἰτίων. 46
ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. 49
Theopompus, ἐν τοῖς Θαυμασίοις. 1.10.

FINIS.

AVCTORVM,
Qui in hoc
SYNTAGMATE,
Aut
COMMENTARIO,
Citantur, Illuſtrantur, Emendantur,
INDEX.

Ælianus. 92.93.112.114
Æneas Gazæus. 87
Alexander Aphrodiſeus. 141.145.146.149
Anonymus in Olympiadum Deſcriptione. 107.108. 110.
Anonymus in Vitâ Apollonij. 57
Anonymus in Vitâ Arati. 123.124
Antigonus Caryſtius. 97.113.
Antoninus Imp. 62
Antoninus Liberalis. 72

Apoſto-

Apoſtolius. 95.148
Appendix Prouerbiorum Vaticana. 85
Apuleius. 142
Ariſtoteles. 82.113.122.132.134.139
Arrianus. 139
Artemidorus. 62
Aſpaſius. 153
Athenæus. 65.71.73.77.87.94.98.99.100. 101. 102.103.104.105.106.108.109.111.116.119.120. 122.125. 126.129.131.140.141.142.143.144.145. 147.148.149.150.151.152.156.157.
Athenagoras. 87
Aulus Gellius. 149
Cælius Aurelianus. 64.66
Cenſorinus. 126
Cicero. 54.55.56.66.142.146.153
Clemens. 95.125.150
Columella. 69.121
Conſtantinus Porphyrogeneta. 59
Cteſias. 117
Curtius. 139
Diodorus Siculus. 107.118.119
Diogenes Laërtius. 75.81.84.85.91.92.94.100. 109.116.123.124.126.127.128.129.132.138.140. 146.155.156.
Dionyſius Halicarnaſſeus. 83.108.115.141.152
Dioſcorides. 137.155
Erotianus. 63.66.67.72.73.103.131. *emend.*103
Etymologici Auctor. 59.61.76.94.96.106.128

Euſebius. 63
Euſtathius. 121.157
Euſtratius. 143.153
Eutocius. 68.69
Galenus. 65.73
Gregorius Nazianzenus. 89
Harpocration. 53.89.95.100.106.121.126.147.148
Hephæſtion. 103
Herodotus. 86.89
Heſychius. 90.117.147
Himerius. 89
Hipparchus. 123.124
Hypſicles. 72
Iamblichus. 90.91.92. *emend.* 92
Ioannes Tzetzes. 82
Ioſephus. 56.110
Iſaacius Tzetzes. 95. *emend. ibid.*
Iulianus. 154
Iulius Capitolinus. 63
Iuuenalis, 156
Lucianus. 88.93.155
Macrobius. 129.130
Malchus. 89
Michaël Epheſius. 143
Olympiodorus. 130
Oribaſius. 69.76
Origenes. 87.88.89
Pappus. 68.69
Parthenius. 70.148
Paulus

Paulus Alexandrinus. 65
Pauſanias. 84.90.111.112
Philoſtratus. 61.62.74
Phlegon. 112
Photius. 118.119
Plinius. 69.78.84.85.88-91.97.112.113.116.118.
121.122.133.135.136.154.157.
Plutarchus. 56.84.89.95.101.114.120.125.127.
130.131.136.139.141.143.147.152.154.155.157.
emend. 139
Pollux. 98.99.103.104.105.128.146.147.
emend. 101.102
Porphyrius. 56.89.91.92.93
Priſcianus. 105
Proclus. 68.76.149
Quintilianus. 55
Schol. *Aeſchyli.* 95
Schol. *Apollonij.* 76.77.95.96.100.115.120.
124.125.130.153. *emend.* 120
Schol. *Ariſtophanis.* 54.90.99.103.106.110.140.
emend. 104
Schol. *Ariſtotelis.* 83
Schol. *Hermogenis.* 150
Schol. *Homeri.* 64.151
Schol. *Iuuenalis.* 156
Schol. *Nicandri.* 66.71.76
Schol. *Pindari.* 94.102.103.151.153
Schol. *Theocriti.* 129
Seruius. 109

Sextus Empiricus. 125.132.158
Simplicius. 150
Solinus, 117.135.136. *emend.* 136
Sopater. 83
Stephanus. 59.61.67.68.70.71.77.82.115.116. 119.121.125.133.136.
Stobaus. 116
Strabo. 54.55.63.75.89.116.119.135.139.142.
emend. 55.139
Suetonius. 56
Suidas. 57.58.60.61.75.82.83.85.90.95.98.99.101. 106.107.108.114.126.141.147.148. *emend.* 85
Syrianus. 83
Tertullianus. 84.88.89
Theocritus. 121
Theon. 145
Theophilus. 97
Theophraſtus. 133.134.138.139.154,156.158
Theophylactus Simocatta. 82.122
Valerius Maximus. 85
Varro. 69.113.121
Vitruuius. 69
Zenobius. 102. *emend. ibid.*

FINIS.

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Rebus Mirabilibus Liber.

GVILIELMO XYLANDRO
Auguſtano Interprete.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ
ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ
Περὶ θαυμασίων.

* * *

Ἐλλείπει τινά.

ΚΕΦ. Α΄.

εἰς τὸν ξενῶνα προσεπορεύετο ταῖς θύραις, καὶ καιομένου τοῦ λύχνου, καθημένην εἶδεν τὴν ἄνθρωπον παρὰ τῷ Μαχάτῃ. οὐκ ἔτι δὲ καρτερήσασα πλείονα χρόνον, διὰ τὸ θαυμαστὸν τῆς φαντασίας, τρέχει πρὸς τὴν μητέρα, καὶ βοήσασα μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Χαριτοῖ καὶ Δημόστρατε, ᾤετο δεῖν ἀναστάντας ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτοὺς μετ' αὐτῆς πορεύεσθαι· πεφηνέναι γὰρ ζῶσαν, εἶναί τε μετὰ τοῦ ξένου διά τινα θείαν βούλησιν ἐν τῷ ξενῶνι. τῆς δὲ Χαριτοῦς παράδοξον λόγον ἀκουούσης, συνέβη τὴν ψυχὴν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλαγῆ̃

γῆ̃ γνω-

PHLEGONTIS TRALLIANI,

De Mirabilibus, Liber.

Deeſt principium.

Cap. I.

* per fores in diuerſorium exit: &, ardente lucerna, videt illam ſedentem apud Machaten. neque diutius ſe continens, ob ſpectri miraculum, ad matrem accurrit, magnaque vociferatione inclamans, Charito & Nicoſtrate, ſurgere eos iuſſit, ſecumque ad filiam accedere. hanc enim ſibi viuam eſſe viſam, & dei cuiuſdam voluntate eſſe in diuerſorio cum hoſpite. Charito, cùm ſermonem incredibilem audiuiſſet, principio nuncij magnitu-

nitudine, & tumultuatione nutricis, conſternata, animi eſt paſſa deliquium: mox filiæ recordata, fleuit: tandem inſanire nutricem dixit, atque abire iuſſit celeriter. Nutrice verò exprobrante ipſi, quòd præ ignauia ſuam filiam videre negligeret, (nam ſe quidem ſanam eſſe, atque animo ſibi conſtare.) ægrè tandem Charito partim à nutrice coacta, partim videre, cupiens quid rei accidiſſet, ad fores hoſpitij ſe confert: idque ſerò, quòd multum effluxiſſet temporis, dum ſecundus nuncius perferretur. quo factum eſt, vt illi iam quieſcerent. Mater igitur, contuita veſtes quidem, & lineamenta vultus, viſa ſibi eſt agnoſcere. Cum autem nulla eſſet veritatis rei perſcrutandæ ratio, quieſcendum ſibi duxit, ſperans ſe manè ſurrecturam, filiamque depræhenſuram: aut, ſi ſeriùs veniret, è Macha-

γῆ γινομένην ἐκλυθῆναι, διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀγγελίας, καὶ διὰ τὴν ταραχὴν τῆς τροφοῦ· μετὰ μικρὸν δὲ μνησθεῖσαν τῆς θυγατρὸς, κλαίειν. τὰ δὲ ἔσχατα, καταγνῶναι τῆς πρεσβύτιδος μανίαν, κελεύειν τε ἀπαλλάττεσθαι ἀπ' αὐτῆς ταχέως. ὀνειδιζούσης δὲ τῆς τροφοῦ, καὶ λεγούσης μετὰ παῤῥησίας, ὡς μὲν φρονεῖ τε καὶ ὑγιής ἐστιν. ἡ δὲ δι' ὄκνον οὐ βούλοιτο τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἰδεῖν, μόλις ἡ Χαριτὼ τὰ μὲν βιασθεῖσα ὑπὸ τῆς τροφοῦ, τὰ δὲ εἰδῆσαι βουλομένη τὸ συμβεβηκὸς, παραγίνεται πρὸς τὰς θύρας τοῦ ξενῶνος, διὰ τὸ γεγονέναι πλείονα χρόνον, ὡς ἂν δευτέρας ἀγγελίας συντετελεσμένης, ὀψέ ποτε ἧκεν ἡ Χαριτώ. διὸ συνέβαινεν ἐκείνους μὲν ἤδη ἀναπαύεσθαι. Ἀνακύψασα δ' οὖν ἡ μήτηρ, τὰ μὲν ἱμάτια, καὶ τὸν τύπον τῆς ὄψεως, ἐνόμιζεν ἐπιγινώσκειν· τὴν δὲ ἀλήθειαν ἐξετάσαι κατ' οὐδένα τρόπον δυναμένη, τὴν ἡσυχίαν ᾤετο δεῖν ἔχειν. πρωῒ γὰρ ἤλπιζεν ἀναστᾶσα, καταλήψεσθαι τὴν ἄνθρωπον· ἐὰν δὲ ὑστερήσῃ,

διερωτήσειν τὸν Μαχάτην περὶ πάντων· οὐ γὰρ ἄν ποτε ψεύσασθαι τηλικαύτην πρᾶξιν ἐρωτώμενον αὐτόν· διόπερ σιωπήσασα, ἀπῆλθεν. Ὄρθρου δὲ γινομένου, τὴν μὲν εἴτε διὰ θείαν βούλησιν, εἴτε κατ᾽ αὐτοματισμὸν, λαθοῦσαν, ἀπελθεῖν συνέβη. τὴν δὲ παραγινομένην, διὰ τὴν ἀπόλυσιν δυσφορεῖν τοῦ νεανίσκου· καὶ τοῦ ξένου πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐξηγησαμένην, ἀξιοῦν περὶ τὰ γόνατα περιπλεκομένην τοῦ Μαχάτου, τὴν ἀλήθειαν εἰπεῖν, μηδὲν ἀποκρυψαμένην· ὁ δὲ νεανίσκος ἀγωνιάσας, τὴν ἀρχὴν μὲν διεταράχθη· μόλις δέ ποτε τὸ ὄνομα διεσάφησεν, ὅτι Φιλίννιον εἴη· καὶ τὴν ἀρχὴν διηγήσατο τῆς εἰσόδου, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἐδήλωσεν ὡς ἥκει, ὅτι λάθρα τῶν γεννησάντων ἔφη παραγίνεσθαι πρὸς αὐτόν· ὥστε ὑπολειμμένα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, βουλόμενος ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα πιστὸν, ἀνοίξας τὸν ῥίσκον, ἐξαιρεῖ τόν τε δακτύλιον τὸν χρυσοῦν, ὃν ἔλαβε παρ᾽ αὐτῆς, καὶ τὴν στηθοδεσμίδα, ἣν ἀπελελοίπει

Machata totam rem cognituram: neque enim mentiturum eum, ſi de tanta re interrogaretur. itaque ſilens abijt. Prima luce illa, ſiue dei quodam nutu, ſiue caſu aliquo, abiens fefellit. Mater autem, cum adueniſſet, ægrè admodum tulit, quòd eam non offenderet: adoleſcenti autem, & hoſpiti, re tota ab initio expoſita, genua amplexa Machatæ, hominem obſecrauit, vt nihil occultans veritatem proderet. Adoleſcens, animo anxius, initio quidem perturbari, vixq́ue demúm nomen edere, eſſe eam inquiens Philinnium: tum principium introitus exponere, & mulieris cupiditatem, quæ ſe clam parentes ad ipſum venire dixiſſet. Vtq́ue rei fidem faceret, quæ ab ea fuerant relicta, aperto riſco, protulit, annulum quem acceperat ab ea aureum, & faſciolam pectoralem, quam ſu-

periore

periore nocte reliquerat. Charito vbi tanta vidit ſigna, exclamauit: ſciſſiſque veſtibus, & vitta à capite proiecta, in terram concidit, indicijſque circumfuſa, luctum ab initio repetijt. Hoſpes iſta cernens, cum omnes in ſummo eſſent mœrore, ac lamentarentur, vt qui iamiam ſepeliendam ſibi Charitonem putarent; animo conturbato conſolari eam cœpit, vt finem eiulandi faceret rogans: promittenſque illam, ſi rediret, ei monſtraturum. quibus Charito mota verbis, mandato, vt operam daret diligenter, quo promiſſa impleret, domum abijt.. Vt nox facta eſt, & hora appetijt, ad quam horam Philinnium ſolebat ad ipſum ventitare, expectarunt ſanè illi aduentum: ipſa autem venit. Quæ cum conſueto tempore eſſet ingreſſa, & in lecto conſediſſet, Machates nihil præ ſe ferens quid vellet, rem

τῇ προτέρῃ νυκτί. Ὡς δὲ εἶδεν ἡ Χαριτὼ τηλικαῦτα σημεῖα, ἀναβοᾷ, καὶ διαρρήξασα ἑαυτῆς τά τε ἐνδύματα καὶ τὸ ἱμάτιον, ἀπό τε τῆς κεφαλῆς ῥίψασα τὸν κεκρύφαλον, πεσοῦσά τε εἰς τὴν γῆν, καὶ περιχυθεῖσα τοῖς γνωρίσμασιν, ἐξ ἀρχῆς ἐποιεῖτο πένθος. Θεωρῶν δὲ ὁ ξένος τὸ γινόμενον, καὶ πάντας ὄντας ὑπερπαθεῖς, καὶ θρηνοῦντας, ὡσανεὶ νῦν μέλλοντας κατορύττειν τὴν ἄνθρωπον, συνεχεῖτο, καὶ παρεκάλει δεόμενος παύσασθαι· ἐπαγγελλόμενος, ἐὰν παραγένηται, δείξειν αὐτήν. ἡ δὲ πεισθεῖσα, καὶ ἐντειλαμένη αὐτῷ φροντίσαι μὴ παρέργως τῶν ἐπηγγελμένων, ἀπελύθη πρὸς αὐτήν. Νυκτὸς δὲ ἐπιγινομένης, καὶ τῆς ὥρας οὔσης, καθ' ἣν ἡ Φιλίννιον εἰώθει παραγίνεσθαι πρὸς αὐτόν· οἱ μὲν προσετήρουν, εἰδῆσαι θέλοντες τὴν ἄφιξιν· ἡ δὲ, ἧκεν. εἰσελθούσης δὲ κατὰ τὸν εἰθισμένον καιρὸν, καὶ καθεζομένης ἐπὶ τὴν κλίνην, οὐδὲν προσποιηθεὶς ὁ Μαχάτης,

ἐξετάσαι δὲ τὸ πρᾶγμα βουλόμενος, τὸ πλέον οὐ πιστεύων, εἰ νεκρὰ πλησιάζοι, οὕτως ἐπιμελῶς παραγινομένη κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἔπι δὲ δειπνούσης μετ' αὐτοῦ, καὶ συμπινούσης, ἀπίστως εἶχεν οἷς ἐκεῖνοι παρήγγελλαν. ᾤετο δὲ νεκρορύκτας τινὰς διωρυχέναι τὸν τάφον, καὶ πεπρακέναι τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ χρύσια, τῷ πατρὶ τοῦ ἀνθρώπου. βουλόμενος οὖν τὴν ἀκρίβειαν εἰδῆσαι, πέμπει τοὺς παῖδας λάθρα, καλοῦντας αὐτούς. ταχέως δὲ παραγινομένων τοῦ τε Δημοστράτου καὶ τῆς Χαρίτους, ἰδόντων τε αὐτὴν, καὶ γινομένων τὸ μὲν πρῶτον ἀφώνων τε καὶ ἐκπλαγῶν, διὰ τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως, ὕστερον δὲ ἀναβοησάντων μέγα, καὶ περιπεσόντων τῇ θυγατρί· τότε ἡ Φιλίννιον τοιαῦτ' εἶπεν αὐτοῖς. Ὦ μῆτερ, καὶ πάτερ, ὡς ἀδίκως ἐφθονήσατέ μοι μετὰ τοῦ ξένου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας γενέσθαι ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ λυποῦσαν οὐδέν. τοιγαροῦν ὑμεῖς μὲν πενθήσετε ἐξ ἀρχῆς, διὰ τὴν πολυπραγμοσύνην· ἐγὼ δὲ, ἄπειμι πά-

λιν

rem modò ipſam explorare cupiens, præſertim vt qui nequaquam crederet ſe cum mortua rem habere, quæ tam accuratè eodem temporis articulo ad ſe veniret; ad hæc etiam ſecum ederet, atque biberet: itaq; etiam ijs fidem non haberet, quæ ab illis narrabantur, putaretque quoſdam eorum, qui mortuos effodere ſolent, effoſſo ſepulcro veſtes & aureum mundum patri puellæ vendidiſſe. cupiens ergo rem certò perſpicere, pueros occultè mittit accitum eos. Cum autem confeſtim veniſſent Damoſtratus & Charito, vidiſſentque ipſam, & primò quidem muti ac conſternati adſtitiſſent, admirabili ſpectaculo attoniti, deinde autem magnum ſuſtuliſſent clamorem, ac filiam fuiſſent circumplexi: ibi tum Philinnium hæc eis dixit: O mater, & pater, quàm iniuſtè inuidiſtis mihi, vt cum hoſpite eſſem per triduum in domo paterna, abſque vllo maleficio. proinde vos denuò lugebitis, propter veſtram curioſitatem: ego autem rurſum abeo ad

locum mihi deſignatum. non enim abſque diuina voluntate huc veni. Hæc locuta, fuit illico mortua, corpuſque eius conſpicuum per lectum eſt extenſum. Matre autem circumfuſa, ac patre, cadaueri, magnoque coorto tumultu in ædibus, atque eiulatu, ob iſtam rem, cum & immedicabile ſpectaculum accidiſſet, & incredibilis caſus: ſtatim fama rei vrbem peruaſit, & ad me allata eſt. Iſtam igitur noctem ego turbam hominum, quæ ad ædes eas confluxerat, diſtinui, veritus ne quid nouarum rerum tentaretur, tali fama diſſipata. Summo manè refertum hominibus fuit theatrum; omnibuſque ſingulatim narratis, placuit, vt primò omnium iremus ad ſepulcrum, eoque aperto videremus, cadauérne in ſandapila eſſet, an verò vacuum locum inueniremus. nondum enim ſex menſes à morte mulierculæ elapſi erant. Poſtquam aperuimus cameram, in

λιν εἰς τὸν διατεταγμένον τόπον. Οὐ γὰρ ἄνευ θείας βουλήσεως ἦλθον εἰς ταῦτα. Τοσαῦτα εἰποῦσα, παραχρῆμα ἐγένετο νεκρὰ, ἐξέτατό τε ἐπὶ τῆς κλίνης ἐμφανὲς τὸ σῶμα. τῆς δὲ μητρὸς περιχυθείσης, καὶ τοῦ πατρὸς περὶ αὐτὴν, καὶ θορύβου πολλοῦ, καὶ θρήνου, κατὰ τὴν οἰκίαν γινομένου διὰ τὸ πάθος, ὡς ἀνηκέστου γεγονότος θεάματος, ἅμα τε ἀπίστου συμπτώματος, ταχέως ἐγένετο διὰ πόλεως τὸ πρᾶγμα περιβόητον, καί μοι προσηγγέλη. Τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην διακατέσχον ἐγὼ τοὺς ὄχλους, ἀθροιζομένους ἐπὶ τὴν οἰκίαν, εὐλαβηθεὶς, μήτις εἴη νεωτερισμὸς, διαδεδομένης τοιαύτης φήμης. ὄρθρου δὲ βαθέος πλῆρες ἦν τὸ θέατρον. Ῥηθέντων δὲ πάντων κατὰ μέρος, ἔδοξεν πρῶτον εἰσελθεῖν ἐπὶ τὸν τάφον ἡμᾶς, καὶ ἀνοίξαντας εἰδῆσαι, πότερον εἴη τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς κλίνης, ἢ κενὸν τόπον εὑρήσομεν. οὐδὲ γὰρ ἑξάμηνος ἐγεγόνει τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνθρώπου. ἀνοιχθείσης δὲ ὑφ' ἡμῶν τῆς καμάρας, εἰς

τὴν πάντες οἱ οἰκεῖοι μεταλλάσσοντες ἐτίθεντο, ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων κλινῶν ἐφάνη τὰ σώματα κείμενα, τῶν δὲ παλαίτερον τελευτηκότων τὰ ὀστᾶ· ἐπὶ μόνης δὲ, ἧς ἡ Φιλίννιον ἐτέθη, καὶ συνέβη ταφῆναι, εὕρομεν ἐπικείμενον τὸν δακτύλιον τὸν σιδηροῦν, ὃς ἦν τοῦ ξένου, καὶ τὸ χρυσόκλυστον ποτήριον, ἅπερ ἔλαβε παρὰ τοῦ Μαχάτου τῇ πρώτῃ τῶν ἡμερῶν. θαυμάσαντες δὲ, καὶ ἐκπλαγέντες, εὐθέως παραγινόμεθα πρὸς τὸν Δημόστρατον εἰς τὸν ξενῶνα, ὀψόμενοι τὴν νεκρὰν, εἰ κατ' ἀλήθειαν ἐμφανής ἐστιν. ἰδόντες δὲ χαμαὶ κειμένην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἠθροιζόμεθα. τὰ γὰρ γεγονότα μεγάλα τε ἦν, καὶ ἄπιστα. Θορύβου δὲ ὄντος νεανικοῦ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ σχεδὸν οὐδενὸς δυναμένου κρῖναι τὰ πράγματα, πρῶτος Ὕλλος, ὀνομαζόμενος παρ' ἡμῖν, οὐ μόνον μάντις ἄριστος, ἀλλὰ καὶ οἰωνοσκόπος κομψὸς εἶναι, τά τε ἄλλα συνεωρακὼς ἐν τῇ τέχνῃ περιττῶς, ἀναστὰς, ἐκέλευεν τὴν μὲν ἄνθρωπον, κατα-

κλείειν

in quam omnes iſtius familiæ defuncti reponebantur, alijs quidem in culcitris conſpeximus cadauera ſita, & oſſa eorum, qui ante ſpacium temporis longius fuerant mortui: in ea ſola, in quam repoſita, & ſepulta, fuerat Philinnium, inuenimus iacentem annulum ferreum, qui fuerat hoſpitis; & poculum inauratum, quæ illa primo die à Machate acceperat. Admirati, atque ſtupentes præ admiratione, ſtatim ad Damoſtratum in diuerſorium nos contulimus, vt videremus, an re vera cadauer mulieris conſpiceretur. Quod cum vidiſſemus humi iacere, in concionem conuenimus: nam & magna erant, quæ euenerant, & incredibilia. Cum autem in concione tumultus exiſteret ingens, ac nemo fere negotium dijudicare poſſet; primus Hyllus, qui apud nos non ariolus modò optimus, ſed & augur præclarus habebatur, atque in arte diuinandi abundè omnia habebat perſpecta, ſurgens, mulieris cadauer

κλείειν ἐκτὸς ὁρίων, (οὐ γὰρ συμφέρειν ἔτι ταύτην ἐντὸς ὁρίων τεθῆναι εἰς γῆν· ἀποτροπιάσασθαι δὲ Ἑρμῆν Χθόνιον, καὶ Εὐμενίδας.) εἶτα οὕτω περικαθαίρεσθαι πάντας, ἁγνίσαι δὲ καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ ὅσα θεοῖς χθονίοις νομίζεται ποιῆσαι, συνέταξεν. ἐμοί τε ἰδίᾳ εἶπεν περὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν πραγμάτων, θύειν τε Ἑρμῇ, Διΐ τε Ξενίῳ, καὶ Ἄρει· καὶ συντελεῖν ταῦτα μὴ παρέργως. Ταῦτα δὲ ἀποφηναμένου τούτου, τὸ μὲν συνταχθὲν ἡμεῖς ἐπράττομεν· ὁ δὲ ξένος ὁ Μαχάτης, πρὸς ὃν παρεγίνετο τὸ φάσμα, ὑπ᾽ ἀθυμίας ἑαυτὸν ἐξήγαγεν τοῦ ζῆν. Ἐὰν οὖν σοι φαίνεται περὶ τούτων γράφειν τῷ βασιλεῖ, ἐπίστειλον κἀμοὶ, ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορούντων τὰ κατὰ μέρος, διαποστείλω σοι. ἔρρωσο.

ΚΕΦ. Β'.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἱέρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἢ Ἐφέσιος, καὶ ἐν Αἰτωλίᾳ φάσμα γενέσθαι. Πολύκριτος γάρ, τις τῶν πολιτῶν, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ δήμου Αἰτωλάρχης, ἐπὶ τρία ἔτη τῶν πολιτῶν αὐτὸν ἀξιωσάντων, διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἐκ προγόνων καλοκαγαθίαν. ὢν δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ ταύτῃ ἄγεται γυναῖκα Λοκρίδα, καὶ συγκοιμηθεὶς τρισὶ νυξὶ, τῇ τετάρτῃ τὸν βίον ἐξέλιπεν· ἡ δὲ ἄνθρωπος, ἔμενεν ἐν τῇ οἰκίᾳ χηρεύουσα. ἡνίκα δὲ ὁ τοκετὸς ἤπειγεν, τίκτει παιδίον, αἰδοῖα ἔχον δύο, ἀνδρεῖόν τε καὶ γυναικεῖον, ἐπὶ τὴν φύσιν θαυμαστῶς διηλλαγμένον. τὰ μὲν ἄνω τοῦ αἰδοίου, ὁλόκληρά τε καὶ ἀνδρώδη ἦν· τὰ δὲ περὶ τοὺς μηροὺς, γυναικεῖα, καὶ ἁπαλώτερα. ἐφ᾽ ᾧ καταπλαγέντες οἱ συγγενεῖς, ἀπήνεγκαν εἰς τὴν ἀγορὰν τὸ παιδίον· καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἐβουλεύοντο περὶ αὐτοῦ, θύτας τε καὶ τερατοσκόπους συγκαλέσαντες.

τῶν

Cap. II.

Narrat etiam Hiero, ſiue Alexandrinus is eſt, ſiue Epheſius, in Aetolia ſpectrum extitiſſe. Polycritus, quidam de ciuibus, à populo gentis Aetolæ præfectus (ipſi Aetolarcham vocant) eſt deſignatus per triennium, ciuibus eum ad hoc munus depoſcentibus, ob virtutem à maioribus ad ipſum propagatam. Eum gerens magiſtratum Polycritus, vxorem ducit Locridem: cum qua vt tres dormiuit noctes, quarta extremum vitæ diem morte confecit. Mulier domi vidua manſit; &, cum partus tempus appetijſſet, infantem peperit binis pudendis, maſculino ac fœminino, mirificè omnino monſtroſum: quæ ſupra pudenda erant partes, ſolidæ erant, & maſculæ: quæ circum femora, fæminea, & tenera. Perterriti hoc caſu propinqui, fœtum in forum protulerunt: aduocataque concione, & coactis ſacrificulis, atque monſtrorum inſpectoribus, de eo deliberarunt. Horum

rum alij pronunciarunt, diſſidium aliquod Aetolorum & Locrenſium portendi. fœtum enim diuiſum eſſe, matris Locridis, ac patris Aetoli. Alij cenſuerunt, matrem cum fœtu extra fines Aetoliæ deportari, ac cremari, debere. Dum hæc conſultantur, ſubitò Polycritus, pridem mortuus, in concione exiſtit prope infantem, atra amictus veſte. Is perterritos ciues eo ſpectro, & pleroſque fugam facientes, bono iubet eſſe animo, neque ob hanc apparitionem conturbari. Poſtquàm tumultus maiori ex parte ſedatus fuit, tenui voce ita infit: Ego, ciues, corpore mortuus, beneuolentia & fauore erga vos viuo; & nunc adſum coram vobis, qui rebus terrenis imperatis, commodi veſtri cauſa. Hortor itaque vos, ciues meos, ne tumultuemini, néue ob tam mirabilem apparitionem aliquid capiatis moleſtiæ.

τῶν δὲ οἱ μὲν, ἀπεφήναντο διάστασίν τινα τῶν
Αἰτωλῶν καὶ Λοκρῶν ἔσεσθαι· κεχωρεῖσθαι γὰρ
ἀπὸ μητρὸς, οὔσης Λοκρίδος, καὶ πατρὸς
Αἰτωλοῦ. οἱ δὲ, δεῖν φόνου, τὸ παιδίον καὶ τὴν
μητέρα ἀπενεγκόντας εἰς τὴν ὑπερορίαν,
κατακαῦσαι. Ταῦτα δὲ αὐτῶν βουλευομένων,
ἐξαίφνης φαίνεται ὁ Πολύκριτος, ὁ προτε-
θνηκὼς, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πλησίον τοῦ τέκνου,
ἔχων ἐσθῆτα μέλαιναν. τῶν δὲ πολιτῶν κα-
ταπλαγέντων ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ, καὶ πολλῶν
εἰς φυγὴν τρεπομένων, παρεκάλεσε τοὺς
πολίτας θαῤῥεῖν, καὶ μὴ ταράττεσθαι ἐπὶ τῷ
γεγονότι φάσματι. Ἐπεὶ δὲ ἔληξε τὸ πλέον
τοῦ θορύβου, καὶ τῆς ταραχῆς, ἐφθέγξατο λεπτῇ
τῇ φωνῇ τάδε. Ἐγὼ, ἄνδρες πολῖται, τῷ
μὲν σώματι τέθνηκα, τῇ δὲ εὐνοίᾳ καὶ τῇ χά-
ριτι πρὸς ὑμᾶς, ζῶ. καὶ νῦν πάρειμι πρὸς
ὑμᾶς, τοὺς κυριεύοντας τῶν κατὰ γῆν, ἐπὶ τῷ
συμφέροντι τῷ ὑμετέρῳ. παρακαλῶ τοίνυν
ὑμᾶς, πολίτας ὄντας ἐμοῦ, οὐ μὴ ταράττεσθαι,
μηδὲ δυσχεραίνειν, ἐπὶ τῷ παραδόξῳ γε-

γονότι φάσματι. δέομαι δὲ ὑμῶν ἁπάντων, καὶ εὐχόμενος πρὸς τῆς ἑκάστου σωτηρίας, ἀποδοῦναί μοι τὸ παιδίον, τὸ ἐξ ἐμοῦ γεγενημένον, ὅπως μηδὲν βίαιον γένηται, ἄλλό τι βουλευσαμένων ὑμῶν· μὴ δ' ἀρχὴ πραγμάτων δυσχερῶν, καὶ χαλεπῶν, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ φιλονεικίαν, ὑμῖν γένηται. οὐ γὰρ ἐνδέχεταί με περιιδεῖν κατακαυθὲν τὸ παιδίον ὑφ' ὑμῶν, διὰ τὴν τῶν ἐξαγγελλόντων ὑμῖν μάντεων ἀποπληξίαν. συγγνώμην μὲν οὖν ὑμῖν ἔχω, ὅτι, τοιαύτην ὄψιν ἀπροσδόκητον ἑωρακότες, ἀπορεῖτε πῶς ποτε τοῖς παροῦσι πράγμασιν ὀρθῶς χρήσεσθε. Εἰ μὲν οὖν ἐμοὶ πειθήσεσθε, ἀδεῶς τῶν παρόντων φόβων, καὶ τῶν ἐπερχομένων κακῶν, ἔσεσθε ἀπηλλαγμένοι· εἰ δὲ ἄλλως πως τῇ γνώμῃ προσπεσεῖσθε, φοβοῦμαι περὶ ὑμῶν, μήποτε εἰς ἀνηκέστους συμφορὰς, ἀπειθοῦντες ἡμῖν, ἐμπέσητε. Ἐγὼ μὲν οὖν, διὰ τὴν ὑπάρχουσαν εὔνοιαν, ὅτ' ἔζων, καὶ νῦν ἀπροσδοκήτως παρὼν, προείρηκα τὸ συμφέρον ὑμῖν. Ταῦτ'

οὖν ὑμᾶς

leſtiæ. obteſtor autem vnumquemque veſtrûm per ſuam ipſius ſalutem, vt mihi ex me genitum infantem reddatis; ne quid violentum contingat, in aliam vobis diſcedentibus ſententiam: néue, contendendi mecum ſtudio, difficilium atatque aduerſarum rerum fiat exordium. Non enim fieri poteſt, vt negligam iſtam iniuriam, ſi, ſecuti ſtupiditatem vatum veſtrorum, infantem cremetis. Ignoſco ſanè vobis, quòd, improuiſo hoc monſtro conſpecto, dubitatis quid ſit agendum. Quòd ſi mihi obtemperatis, metu præſenti, & impendentibus malis, tutò liberabimini: ſin aliò ſententia veſtra inclinabit, metuo ne, dum mihi dicto audientes eſſe non vultis, in extremas incidatis calamitates. Atque ego quidem ea, quam viuus erga vos geſſi, ductus beneuolentia, nunc quoque non expectatus adſum; &, quid in rem ſit veſtram, monui.

A vo-

A vobis autem peto, ne diutius me trahatis: ſed, re recta via putata, mihi obſequamini, & bono cum omine infantem tradatis. non enim licet mihi longiorem moram producere, propter dominos, qui ſub terra ſunt. Hæc locutus, aliquantulum quieuit: expectans, quid ad poſtulata ſua eſſent reſponſuri. Non defuerunt, qui tradendum ei infantem, itaque & monſtrum, & qui apparuiſſet genium, auerruncandum eſſe cenſerent. ſed maxima pars eam ſententiam impugnabat: ac per ocium de re tanta, & quæ haberet explicatus difficillimos, deliberandum contendebat. Cernens ergo Polycritus, eos ſibi animum non aduertere, ſed conſilium ipſius impedire, rurſum ita locutus eſt: Itaque ergo, ciues, ſi quid ob conſilij prauitatem vobis aduerſi eueniet, non mihi id, ſed fortunæ, imputate, quæ vos ita ad deteriora ducit:

quæ

οὖν ὑμᾶς ἀξιῶ, μὴ πλείω με χρόνον παρέλκειν, ἀλλὰ βουλευσαμένους ὀρθῶς, καὶ πεισθέντας τοῖς εἰρημένοις ὑπ' ἐμοῦ, δοῦναί μοι μετ' εὐφημίας τὸ παιδίον. Οὐ γὰρ ἐνδέχεταί μοι πλείονα μηκύνειν χρόνον διὰ τοὺς κατὰ γῆν ὑπάρχοντας δεσπότας. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἡσυχίαν ἔσχεν ἐπ' ὀλίγον, καραδοκῶν ποίαν ποτὲ ἐξοίσωσιν αὐτοὶ γνώμην περὶ τῶν ἀξιουμένων. Τινὲς μὲν οὖν ᾤοντο, δεῖν ἀποδοῦναι τὸ παιδίον, καὶ ἀφοσιώσασθαι τό τε φάσμα, καὶ τὸν ἐπιστάντα δαίμονα. οἱ δὲ πλεῖστοι ἀντέλεγον, ἐπὶ σχολῆς δεῖν βουλεύσασθαι φάσκοντες, ὡς ὄντος μεγάλου τοῦ πράγματος, καὶ οὐ τῆς τυχούσης αὐτοῖς ἀπορίας. Συνιδὼν δὲ αὐτοὺς οὐ προσέχοντας, ἀλλ' ἐμποδίζοντας αὐτοῦ τὴν βούλησιν, ἐφθέγξατο αὖθις τάδε. Ἀλλ' οὖν γε, ὦ ἄνδρες πολῖται, ἐὰν ὑμῖν συμβαίνῃ τι τῶν δυσχερεστέρων διὰ τὴν ἀβουλίαν, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθε, ἀλλὰ τὴν τύχην, τὴν οὕτως ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑμᾶς ποδηγοῦσαν.

ἥτις, ἐναντιουμένη κἀμοὶ, παρανομεῖν ἀναγκάζει με εἰς τὸ ἴδιον τέκνον. Τοῦ δὲ ὄχλου συνδραμόντος, καὶ περὶ τὴν ἄρσιν τοῦ τέρατος ἔχοντος, ἐπιλαβόμενος τοῦ παιδίου, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἀνείρξας ἰταμώτερον, διέσπασέ τε αὐτὸ καὶ ἤσθιε. κραυγῆς δὲ γινομένης, καὶ λίθων ἐπ᾽ αὐτὸν ἐκριπτομένων, ὑπελάμβανον τροπὴν αὐτοῦ ποιήσασθαι. ὁ δὲ ἄπληκτος ὢν ὑπὸ τῶν λίθων, τὸ σῶμα πᾶν τοῦ παιδίου κατανάλωσε πλὴν τῆς κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα ἀφανὴς ἐγένετο. Δυσφορούντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ ἐν ἀπορίᾳ καθεστηκότων οὐ τῇ τυχούσῃ, βουλομένων τε ἀποστεῖλαι εἰς Δελφοὺς, φθέγγεται ἡ κεφαλὴ τοῦ παιδίου, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένη, καὶ λέγει χρησμῷ τὰ ἀποβησόμενα·

Ὦ πολυύμνητον ναίων χθόνα λαὸς ἀπείρων,
Μὴ στεῖχ᾽ ἐς Φοίβου τέμενος, ναόν τε θυώδη·
Οὐ γάρ σοι καθαραὶ χέρες αἵματος αἰθέρ᾽ ἔχουσιν,

Ἀλλὰ

quæ, mihi quoq; aduerſa, in prolem meam me nefarium reddit. Concurrente ad hæc verba turba, & tollere monſtrum conante, arripiens infantem, & pleroſque ferocius abigens, diſcerpſit eum, ac vorauit. Clamorem multitudo ſuſtulit, lapidibuſque eum coniectis arcere aggreſſa eſt: verùm ille, nullis ſaxòrum obnoxius ictibus, totum infantis corpus, demto capite, abſumpſit, ſubitoq; euanuit. Quod factum cum Aetoli ægrè ferrent, & in anxietatem haud mediocrem venirent, Delphoſque mittere vellent, caput infantis, in ſolo iacens, loquitur, & oraculo futura indicat:

O populoſa colens famoſas natio terras,
Non lucos adeas Phœbi, & fragrantia templa:
Namque manus tibi pollutæ tolluntur in auras,

*Ante pedeſque nefas poſitum via publica
tangit.
Mitte iter ad tripodes, atque ex me diſce
futura:
Nam tibi fata canam, quæ ſint ventura-
que dicam.
Hæc vbi lux primùm reuoluto illuxerit
anno,
Corpora Locrorum ſimul Aetolúmque Mi-
neruæ
Paſſim morte atra ſternentur plurima iuſ-
ſu,
Interitus animæ expertes poſt funera vi-
uent.
Nec requies erit vlla mali, vel paruula,
vobis;
Nam iam nunc cædis ſtillæ caput omne per-
errant,
Omnia nox tegit, & nimbus ſuper incidit
ater.
Quiſque domi viduus ſua membra in limi-
ne ponet,*

Nulla

Ἀλλὰ μύσος προπάροιθε ποδῶν ἐνθάδε κελεύθου.
Φράζεο δ' ἐξ ἐμέθεν, τρίποδος δ' ἀπόειπε κέλευθον,
Μαντοσύνης πᾶσαν γὰρ ἐφετμὴν σοι καταλέξω.
Ἤματι καὶ τούτῳ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ,
Ὤρσεται πᾶσιν θάνατος (ψυχαὶ δὲ βίονται)
Λοκρῶν Αἰτωλῶν τ' ἀναμὶξ βουλῆσιν Ἀθήνης,
Οὐδ' ἀναπαύλησις κακοῦ ἔσεται, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἤδη γὰρ ψεκάδες φοινικαὶ κατὰ κρᾶτα κέχυνται·
Νὺξ δὲ ἐπὶ πάντα κέκευθε, μέλας δ' ἐπιδέδρομεν αἰθήρ·
Αὐτίκα νὺξ δὲ ἔρεβος πᾶσαν κατὰ γαῖαν ὄρωρεν,
Χῆροι δ' οἶκοι πάντες ἐπ' οὔδεϊ γοῦνα κλινοῦσιν,

Οὐδὲ γυνὴ πένθος ποτὲ λείψεται, οὐδέ νυ παῖδες,
Ἐν μεγάροις γόωσι φίλους πατέρας περιφῦντες·
Τοῖον γὰρ τόδε κῦμα κατέδραμε πᾶσι κατ' ἄκρης.
Αἲ αἲ πατρίδ' ἐμὴν αἰεὶ στένω, αἰνὰ παθοῦσαν,
Μητέρα τ' αἰνοτάτην, ἣν ὕστερον ἔκλυσεν αἰὼν,
Νώνυμόντε θεοὶ γενέεσιν θήσουσιν ἅπαντες·
Λοκρῶν τ' Αἰτωλῶν τ' ὅπι που καὶ σπέρμα λίποιτο,
Οὕνεκ' ἐμὴν κεφαλὴν λίποι αἰὼν, οὐδέ νυ πάντα
Σώματος ἠφάνικεν μέλε' ἄκριτα, λεῖπε δὲ γαῖαν,
Ἀλλά γ' ἐμὴν κεφαλὴν θέμενοι ἠοῖ φαινομένηφι·
Μὴ δέ θ' ὑπὸ ζοφερὴν γαῖαν καταχρυπτέμενοι ἔνδον·

Αὐτοὺς

Nulla virum mulier lugebit, nulla parentes
Vſque amplexa ſuos deflebit funera proles:
Vſque adeò cunctos lethalis proluet æſtus.
Heu patriam ſemper gemo, tam crudelia paſſam;
Et miſeram matrem, quæ mortem poſtmodò obiuit.
Obſcuros etiam ſuperi, & ſine nomine ponent,
Aetolo & Locro quidquid de ſemine fiet.
Vita meo capiti ſuperat quia, nec mea membra
Protinus à terris aboleuit cuncta recedens;
Vos caput auroræ iubeo hoc exponere luci,
Nec terræ infoſſum nigris celare cauernis:

Atque

Atque ex hinc patria iubeo migrare relicta,
Palladis ad populumque & cultas pergere terras,
Effugium lethi ſi quod fors fata miniſtrent.

Audito hoc Aetoli oraculo, vxores, infantes, & ſenio prouectos expoſuerunt, quò quiſque potuit: ipſi manſerunt domi, &, quid futurum eſſet, expectauerunt. Contigit autem, vt anno proximo inter Aetolos & Acarnanes bellum exiſteret, & vtrinque magna fieret clades.

CAP. III.

Narrat etiam Antiſthenes philoſophus Peripateticus, Acilium Glabrionem conſulem cum legatis Porcio Catone & L. Valerio Flacco, prælio congreſſum cum Antiocho apud Thermopylas, acriter pugnaſſe, & milites Antiochi coëgiſſe arma abijcere. Ipſum Antiochum primum cum

Αὐτοὺς δὲ προλιπόντας ἑὸν χῶρον μετ' ὄπισθεν,
Στείχειν εἰς ἄλλον χῶρον καὶ λαὸν Ἀθηνῶν,
Εἴ τινά που θανάτοιο λύσιν καὶ μοῖραν ἔλησθε.

Ἀκούσαντες δὲ οἱ Αἰτωλοὶ τοῦ χρησμοῦ, γυναῖκας μὲν, καὶ τὰ νήπια τέκνα, τούς τε ὑπεργήρως, ὑπεξέθεντο οὗ ἕκαστος ἐδύνατο· αὐτοὶ δὲ ἔμενον, καραδοκοῦντες τὸ ἀποβησόμενον. καὶ συνέβη τῷ ἑξῆς ἔτει Αἰτωλοῖς καὶ Ἀκαρνᾶσι συστῆναι πόλεμον, καὶ φθορὰν πολλὴν ἑκατέρων γενέσθαι.

ΚΕΦ. Γ'.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀντισθένης Περιπατητικὸς φιλόσοφος, Ἀκίλιον Γλαβρίωνα τὸν ὕπατον, μετὰ πρεσβευτῶν Πορκίου Κάτωνος, καὶ Λευκίου Οὐαλερίου Φλάκκου, παραταξάμενον Ἀντιόχῳ ἐν Θερμοπύλαις, γενναίως τε ἀγωνισάμενον, βιάσασθαι, ῥῖψαι μὲν τὰ ὅπλα τοὺς μετ' Ἀντιόχου· αὐτὸν δὲ, τὰ μὲν πρῶτα

εἰς Ἰταλίαν, μετὰ πεντακοσίων ὑπασπιστῶν, φυγεῖν· ἐκεῖθεν δὲ πάλιν εἰς Ἔφεσον ἀναγκάσαι ὑπεξελθεῖν. ὁ δὲ Ἀκίλιος, Κάτωνα μὲν εἰς Ῥώμην ἀπέστειλεν, ἀπαγγελοῦντα τὴν νίκην· αὐτὸς δὲ, ἐπ' Αἰτωλοὺς καθ' Ἡράκλειαν ἐστράτευσεν, ἣν ἐξ ὑμαροῦς ἔλαβεν. ἐν δὲ τῇ παρατάξει, τῇ γενομένῃ πρὸς Ἀντίοχον ἐν Θερμοπύλαις, ἐπιφανέστατα σημεῖα ἐγένετο Ῥωμαίοις. ἐπιφανέντος γὰρ Ἀντιόχου, καὶ φυγόντος τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ, ἐγίνοντο οἱ Ῥωμαῖοι περὶ ἀναίρεσιν τῶν ἐκ τῆς σφετέρας δυνάμεως πεπτωκότων, καὶ περὶ συλλογὴν λαφύρων τε, καὶ σκύλων, καὶ αἰχμαλώτων. Βούπλαγος δέ τις, τῶν ἀπὸ Συρίας ἱππάρχης, τιμώμενος παρὰ τῷ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ, ἔπεσε καὶ αὐτὸς, γενναίως ἀγωνισάμενος. ἀναιρουμένων δὲ τῶν Ῥωμαίων πάντα τὰ σκῦλα, καὶ μεσούσης τῆς ἡμέρας, ἀνέστη ὁ Βούπλαγος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔχων τραύματα δέκα δύο· καὶ παραγενόμενος εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν, ἀνεῖπε λεπτῇ φωνῇ τούσδε δὲ τοὺς στίχους·

Παῦσαι

cum 10 ſatellitibus in Aetoliam fugiſſe, inde compulſum Epheſum diſcedere. Acilius (vt is narrat) Catonem, victoriæ nunciandæ cauſa, Romam miſit; ipſe in Aetolos mouit: & Heracleam adortus, nullo negotio cepit. In pugna autem apud Thermopylas, Romanis ſigna illuſtriſſima ſunt facta. Nam cum ſe oſtendiſſet ipſis Antiochus, ac fugiſſet: poſtridie Romani ſe colligendis ijs, qui ab ipſorum parte ceciderant, tum legendis ſpolijs, atque exuuijs, & captiuis, dederunt. Ibi Buplagus quidam Syrus, qui magno in precio apud Antiochum fuerat, turmamque equorum duxerat, fortiterque prœlians ceciderat, Romanis, cum omnia ſpolia legiſſent, media die è mortuis ſurrexit, vulneribus affectus XII, & in caſtra eorum aduenit, atque hos verſus exili voce pronunciauit:

Deſiſte ad manes turbam ſpoliare profe-
ctam:
Succenſet Jupiter iam nunc, facta impia cernens,
Iratus cædem ob legionis , & ob tua facta;
Immanem gentemque tuas immittet in oras,
Imperio tibi quæ tua facta rependat ademto.

Perturbati his verbis duces, celeriter multitudinem in concionem conuocarunt, ac de ſpectro conſultarunt. Placuit, vt Buplagus, ſtatim à recitatis verſibus extinctus, cremaretur, ac ſepeliretur; luſtraretur exercitus, Ioui Auerruncatori ſacrum fieret: mitterenturque Delphos, qui, quid agendum

Παῦσαι σκυλεύων στρατὸν ἄϊδος εἰς
χθόνα βάντα,
Ἤδη γὰρ Κρονίδης νεμεσᾷ Ζεὺς, μέρμερα λεύσσων,
Μηνίει δὲ φόνῳ στρατιᾶς, καὶ σοῖσιν ἐπ'
ἔργοις,
Καὶ πέμψει φῦλον θρασυκάρδιον εἰς
χθόνα τὴν σὴν,
Οἵ σ' ἀρχῆς παύσουσιν, ἀμείψῃ δ' οἷά
γ' ἔρεξας.

Ταραχθέντες δὲ οἱ στρατηγοὶ ἐπὶ τοῖς ῥηθεῖσιν, διὰ ταχέων συνήγαγον τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλησίαν. καὶ ἐβουλεύοντο περὶ τοῦ γεγονότος φάσματος. ἔδοξεν οὖν, τὸν μὲν Βούπλαγον, παραχρῆμα μετὰ τὰ λεχθέντα ἔπη ἀποπνεύσαντα, κατακαύσαντας θάψαι. καθαρμὸν δὲ ποιήσαντας τοῦ στρατοπέδου, θῦσαι Διῒ Ἀποτροπαίῳ, καὶ πέμψαι εἰς Δελφοὺς, ἐρωτήσοντας τὸν θεὸν, τί χρὴ ποιεῖν. Παραγενομένων δὲ Πυθῶδε τῶν θεωρῶν, καὶ πυνθανομένων, τί

ποιητέον, ἀνεῖπεν ἡ Πυθία τόν δε τὸν χρησμόν·

Ἴσχεο νῦν, Ῥωμαῖε, δίκη δέ τι ἔμμονος
ἔστω,
Μή σοι ἐφορμήσῃ Παλλὰς πολὺ φέρτερον Ἄρη·
Χηρώσῃ δ' ἀγοράς· σὺ δὲ, νήπιε, πολλὰ
μογήσας,
Ἵξεαι ἐς χώρην τὴν σὴν, πολὺν ὄλβον
ὀλέσας.

Ἀκούσαντες οὖν τοῦ λόγου τούτου, τὸ μὲν ἐπιστρατεῦσαι ἐπί τινα τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικούντων, ἀπέγνωσαν τὸ παράπαν· ἀναζεύξαντες δὲ ἀπὸ τοῦ προειρημένου τόπου, παρεγένοντο ἐπὶ Ναύπακτον τῆς Αἰτωλίας, ὅ ἐστιν ἱερὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, εὐτρεπίζοντες θυσίας δημοτελεῖς, ἀπαρχάς τε, ἐξ ἔθους. Τούτων δὲ ἐπιτελουμένων, ὁ στρατηγὸς Πόπλιος, ἐμμανὴς γενόμενος, καὶ παράφρων, ἀποφθέγγετο πολλά τινα ἐνθουσιωδῶς, τὰ μὲν ἐν μέτρῳ, ἐστὶν δ' ἃ καὶ καταλογάδην. διαγγελθέν-

dum eſſet, perquirerent. Conſultoribus Pythia ſic reſpondit:

Deſine nunc, Romane, & ius fac ſit tibi cordi,
Ne longè maiori inſtructum robore Martem
Immittat Pallas tibi, qui fora ciuibus atrox
Atque domos viduet. poſt multos, ſtulte, labores
Amiſſis opibus repetes tua limina magnis.

Quo audito, Romani omne conſilium expeditionis, in aliquem Europæ habitatorem ſuſcipiendæ, abiecerunt: &, motis caſtris, à dicto loco Naupactum venerunt, Aetoliæ vrbem, vbi commune eſt Græcorum templum; ibique ſacrificia publica, & primitias, de more adornarunt. Hæc cum celebrarentur, imperator Publius, inſania correptus, multa diuino animi inſtinctu pronunciauit; quædam verſibus, alia ſoluta oratione. Quæ res cum

cum eſſet indicata multitudini, omnes ad Publij tentorium concurrerunt, ſimul & conſternati, atque dolore affecti, eo quòd optimus ipſorum dux, atque peritiſſimus, in eam deueniſſet miſeriam: & cupientes audire, quæ diceret. & tantus fuit concurſus, vt quidam, vehementius preſſi, ſuffocarentur. Verſus, quos ille pronunciauit, cum eſſent adhuc in tentorio, hi ſunt:

Eheu quàm dirum Pallas tibi, patria, Martem
Immittet, poſtquàm Auſonias remeâris ad vrbes,
Deuaſtata Aſia natale ſolumque beata,
Thrinaciamque, Deûm quam rex fundauit, amœnam.
Nam procul ex Aſia, quâ ſunt Hyperionis ortus,
Adueniet grauis, atque animis exercitus ingens,

Traiecto-

γελθέντος δὲ τῷ πλήθει τοῦ πράγματος, συνέθεον πάντες πρὸς τὴν σκηνὴν τοῦ Ποπλίου, ἅμα μὲν ὑπαγωνιῶντες καὶ ἐκπεπληγμένοι, ἐπὶ τῷ τὸν κράτιστον αὐτῶν, καὶ δυνάμενον ἀφηγεῖσθαι μετ' ἐμπειρίας, ἠτυχηκέναι· ἅμα δὲ ἀκούειν βουλόμενοι τὰ λεγόμενα· ὥστέ τινας αὐτῶν πιεσθέντας βιαιότερον, ἀποπνιγῆναι. Τὰ μὲν οὖν ἐν μέτρῳ ῥηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἔτι ὄντων ἐν τῇ σκηνῇ, ἐστὶν τάδε.

Ὦ πατρὶς, οἷόν σοι λυγρὸν φέρει Ἄρη Αἰτωλών,
Ἡνίκα πορθήσασ' Ἀσίην πολύολβον ἵκηαι
Ἰταλίην ἐς γαῖαν, εὐστεφανοῦς τε πόληας,
Θρινακίην νήσων πολυηράτων, ἣν κτίσατο Ζεύς.
Ἥξει γὰρ στρατιὴ πολυφέρτατος, ὀβριμόθυμος,
Τηλόθεν ἐξ Ἀσίης, ὅθεν ἡλίου ἀντολαί εἰσιν,

Καὶ βασιλεὺς διαβὰς στενὸν. πόρον Ἑλλησπόντου,
Ὅρκια πιστὰ ταμεῖ πρὸς κοίρανον Ἠπειρωτῶν.
Ἄξει δ' εἰς Ἀσίην στρατιὴν ἀνάριθμον, ἀγείρας
Πάντοθεν ἐκ τ' Ἀσίης ἠδ' Εὐρώπης ἐρατεινῆς,
Καί σε δαμᾷ· χήρους δ' οἴκους, καὶ τείχεα, θήσει·
Δουλοσύνην δ' ἐπὶ πᾶσιν ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας
Τεύξει, μήνιδος οὕνεκ' Ἀθηνάιης μεγαθύμου.

Ἀνθρώπων δὲ τοῦ στίχους τούτους, ὥρμησεν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐν χιτῶνι, καὶ ἀπεφθέγξατο καταλογάδην τάδε. Μηνύομαι, ὦ ἄνδρες στρατιῶται, καὶ πολῖται, διαβάντας ἐπὶ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, νικῆσαι ὑμᾶς τὸν βασιλέα Ἀντίοχον, ναυμαχήσαντάς τε καὶ πεζῇ παραταξαμένους· κυριεῦσαι δὲ τῆς ἐπὶ τάδε τοῦ

Traiectoque freto rex anguſti Helleſponti
.Cum domino Epiri firmiſſima fœdera iunget,
Inque Aſiam innumero conflatas milite turbas
Ex Aſia, Europæque educet finibus amplæ.
Te ſubiget, viduaſque domos, muroſque, relinquet;
Seruitioque premet, ſpe libertatis ademta.
Atque hæc ob ſæuam fient Tritonidis iram.

His pronunciatis, tunicatus è tentorio ſe proripuit, & ſoluta oratione ita eſt locutus: Significamus, milites, atque ciues, vos ex Europa in Aſiam digreſſos, Antiochum regem terra marique commiſſis ſuperaſſe prælijs: ſubegiſſe quidquid eſt citra

Taurum regionis, & vrbium in ea conditarum, expulſo in Syriam Antiocho: regionem eam, & vrbes, Attali filijs vos tradidiſſe: Galatas, qui in Aſia degunt, vobiſcum pugna congreſſos ſuccubuiſſe: mulieres eorum, liberos, & omnia impedimenta vos cepiſſe, & in Europam duxiſſe. A Thracibus, qui in Europa oram Propontidis & Helleſponti accolunt, redeuntes vos, apud Ænianum regionem inuaſum iri, & eos nonnullis occiſis partem prædæ vobis erepturos: reliquis Romam perlatis cum rege Antiocho fœdus extiturum, ea conditione, vt is certam pendat pecuniam, & quadam regione cedat. His dictis, magna voce in hæc verba clamauit: Video ex Aſia traijcere exercitus ferreis pectoribus, regeſque in vnum conductos, & gentes varias in Europam,

Ταύρου χώρας πάσης, καὶ τῶν πόλεων τῶν ἐκτισμένων ἐν αὐτῇ, ἐκβαλόντας τὸν Ἀντίοχον εἰς Συρίαν. ταύτην δὲ παραδοθῆναι, καὶ τὰς πόλεις, τοῖς Ἀττάλου υἱοῖς. Γαλάτας δὲ, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ Ἀσίᾳ, παραταξαμένους πρὸς ὑμᾶς, ἡττηθῆναι. τῶν δὲ γυναικῶν, καὶ τέκνων, καὶ τῆς ἀποσκευῆς πάσης, κυριεῦσαι ὑμᾶς, καὶ ἀγαγεῖν εἰς τὴν Εὐρώπην· τοὺς δὲ κατοικοῦντας ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὴν παραλίαν Θρᾶκας, τῆς τε Προποντίδος καὶ Ἑλλησπόντου, ἀναλύουσιν ὑμῖν ἀπὸ τῆς στρατείας, ἐπίθεσιν ποιήσεσθαι περὶ τὴν τῶν Αἰνιάνων χώραν, καί τινας διαφθείραντας, ἀφελέσθαι μέρος τι τῆς προνομῆς· δηλωθέντων δὲ τῶν ἄλλων, καὶ κομισθέντων εἰς Ῥώμην, ἔσεσθαι συνθήκας πρὸς βασιλέα Ἀντίοχον, ἐφ᾽ ᾧ χρήματα μὲν εἰσοίσει, καὶ χώρας τινὸς ἀποστήσεται. Ἀναγορεύσας δὲ ταῦτα, ἀνακεκράγει μεγάλῃ τῇ φωνῇ, λέγων τάδε. Ἐκ τῆς Ἀσίας ὁρῶ διαβαινούσας δυνάμεις χαλκοστέρνους, καὶ βασιλέας ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνα-

συναγομένους, καὶ ἔθνη παντοδαπὰ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, ἵππων τε κτύπον, στρατῶν τε ψόφον, καὶ φόνον αἱματόφυρτον, λεηλασίαν τε δεινὴν, πτώσεις τε πύργων, καὶ τειχῶν κατασκαφὰς, ἐρημίαν τε χθονὸς ἀμυθήτου. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἔλεξεν αὖθις ἐν ἔπεσι τάδε·

Ἡνίκα Νισαῖαι χρυσάμπυκες ἔρχωνται ἵπποι
Βῶσιν ἐπὶ χθόνα δῖαν, ἑὴν προλιπόντες ἐφέδρην,
Οὕς ποτ᾽ ἐν ἄστει τεῦξε Συρηκοσίων πολυόλβων
Δαίδαλος Ἡετίων, φιλίαν πολυήρατον αὔξων,
Δαῖτ᾽ ἐπὶ χαλκείῃ, δεσμοῖς δ᾽ ἐπὶ δεσμὸν ἴαλλεν,
Χρύσεον ἐν δ᾽ αὐτὸν πᾶσιν Ὑπερίονος υἱὸν
Ἥρμοσεν, ἀκτίνεσσι, καὶ ὄμμασι, μαρμαίροντα.
Καὶ τότε σοι, Ῥώμη, χαλεπ᾽ ἄλγεα πάντα τελεῖται.

Ἥξει

pam, ſtrepitumque equorum, & haſtarum fragorem, cædem cruentam, prædationem grauem, ruinam turrium, & murorum deiectiones, ac euaſtationem immenſæ terræ. Secundum hæc rurſum verſus protulit, quorum hæc fuit ſententia:

Niſææ quando frenis auroque ſuperbæ
Egredientur equæ proprijs de ſedibus albæ,
Arte Syracuſis quas in locupletibus olim
Dædalus Eetion iucundæ nobile pignus
Fecit amicitiæ, præſepia ad ærea ſtantes,
Aureaque inter ſe connectunt vincula cunctas:
Quis ſuper inſignis radijs, oculoſque coruſcans,
Inuehitur famoſi Hyperionis inclyta proles;
Tum grauium te, Roma, attinget ſumma malorum.

Nam

Nam magnus veniens exercitus omnia perdet.
Ciuibus orbabit ſora, & vrbes igne cremabit,
Sanguineque implebit riuos, & ſanguine manes,
Seruitioque premet, ſpe libertatis ademta.
Nulla virum è bello reducem tunc fœmina diro
Excipiet: Pluto nigro ſed triſtis amictu
Sub terras rapiet natos, matreſque, patreſque,
Marſque peregrinis coget ſeruire relictos.

Sic fatus, conticuit: egreſſuſque caſtris, quercum quandam conſcendit. ſequentemque multitudinem aduocans, hæc dixit: Mihi quidem, Quirites, cæteriquе milites,

Ἥξει γὰρ στρατὸς εὐρὺς, ὃς οὐ χθόνα πᾶσαν ὀλέσσει,
Χηρώσει δ' ἀγορὰς, ἄστη δέ τε πυρπολαθήσει·
Αἵματι δὲ πλήσει ποταμοὺς, πλήσει δὲ καὶ ἅδην·
Δουλοσύνην τ' οἰκτρὴν, στυγερὴν, ἀτέκμαρτον ἐφέσσει.
Οὐδὲ γυνὴ πόσιν ὄν γ' ὑποδέξεται ἐκ πολέμοιο
Νοστήσαντ', Ἀΐδης δὲ καταχθόνιος, μελανείμων,
Ἕξει ἐνὶ φθιμένοισιν ὁμοῦ τέκνα μητρὸς ἀπείρας.
Ἄρης δ' ἀλλοδαποῖς περιθήσει δούλιον ἦμαρ.

Ἀποφθεγξάμενος δὲ ταῦτα, ἐσιώπησεν, καὶ πορευθεὶς ἔξω τοῦ στρατοπέδου, ἀνέβη ἐπί τινα δρῦν. ἐπακολουθήσαντος δὲ τοῦ ὄχλου, προσεκαλέσατο αὐτοὺς, καὶ εἶπε τάδε· Ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ῥωμαῖοι, καὶ οἱ λοιποὶ

στρατιῶται, καθήκει τελευτήσαντι ὑπὸ λύκου πυῤῥοῦ τὸ μέγεθος καταβρωθῆναι ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ· ὑμεῖς δὲ, τὰ ῥηθέντα ὑπ' ἐμοῦ γινώσκετε συμβησόμενα ὑμῖν πάντα, τεκμηρίοις χρώμενοι τῇ νῦν ἐσομένῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ θηρίου τε καὶ τῇ ἐμῇ ἀναιρέσει, ὅτι ἀληθῆ εἴρηκα, ἔκ τινος θείας ὑποδείξεως. Τοσαῦτα δὲ εἰπὼν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀποστῆναι, καὶ μηδένα κωλῦσαι τὸ θηρίον προσελθεῖν, φάσκων· ἐὰν ἀποστρέψωσιν, οὐ συνοίσειν αὐτοῖς. ποιήσαντος δὲ τοῦ πλήθους τὸ προσαχθὲν, οὐκ εἰς μακρὰν παραγίνεται ὁ λύκος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Πόπλιος, κατέβη ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ ἔπεσεν ὕπτιος· ὁ δὲ λύκος, ἀνασχίσας αὐτὸν, κατεδαίνυτο πάντων ὁρώντων. ἀναλώσας δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ, πλὴν τῆς κεφαλῆς, ἐτράπετο εἰς τὸ ὄρος. Προσελθόντος δὲ τοῦ ὄχλου, καὶ βουλομένου ἀνελέσθαι τὰ ἀπολελειμμένα, κτερίσαι τε αὐτὸν νομίμως· ἡ κεφαλὴ, κειμένη ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνεῖπε τοὺς στίχους τούτους.

Μη

lites, conuenit vt à lupo rufo magno vorer hodie. Vos autem ſcitote, euentura vobis omnia, quæ prædixi: ac vera me, numine quodam demonſtrante, prædixiſſe, hoc certiſſimo intelligite ſigno, quòd mox lupus aderit, & me interficiet. Hæc locutus, diſcedere eos iuſſit, & lupum non impedire, quo minus accedat, dicens: ſi eum arcerent, malè id ipſis verſurum. Obtemperante dictis multitudine, paulo pòſt acceſſit lupus. quem quum videret Publius, de quercu deſcendit, & ſupinus concidit. lupus autem eum laniauit, & vorauit, omnibus videntibus. cumque, præter caput, omnia conſumpſiſſet, montem petijt. Porrò turba accedente, & reliquias tollere, ac ſepelire, vti leges iubebant, volente; caput, humi iacens, hoc carmen pronunciauit.

Non contingе caput noſtrum; fas non ſinit illos,
Quos animo inſenſo Iouis odit filia Pallas,
Contrectare caput ſacrum. tu tangere ceſſa,
Et, quæ vera canam tibi nunc, oracula ſerua.
Dirus in has mittet Mars agmina fortia terras,
Qui nigrum armatas turbas demittet ad Orcum;
Proſternetque ſolo turres, & mœnia longa:
Noſtras diuitias, teneram & cum coniuge prolem
Abripiens, Aſiæ vehet ille per æquor in oras.
Hæc tibi fata canit veracia Phœbus Apollo
Pythius. is forti miſſo me, crede, miniſtro
Ad ſedes duxit, quas obtinuêre beati,

Quã

Μὴ ψαῦ' ἡμετέρης κεφαλῆς· οὐ γὰρ θέμις ἐστὶν
Οἷσιν Ἀθηναίη χόλον ἄγριον ἐν φρεσὶ θῆκεν,
Ἅπτεσθαι θείοιο καρήατος, ἀλλὰ πέπαυσο·
Μαντοσύνην τ' ἐπάκουσον, ἀληθέα ἥπερ ἐρεῖ σοι.
Ἥξει γὰρ χθόνα τήνδε πολὺς καὶ καρτερὸς Ἄρης·
Ὃς λαὸν μὲν ἔνοπλον ὑπὸ σκότον ἀΐδι πέμψει,
Ῥήξει δ' αὖ λιθίνους πύργους, καὶ τείχεα μακρά·
Ὄλβον δ' ἡμέτερον, καὶ νήπια τέκν', ἀλόχους τε
Μάρψας, εἰς Ἀσίην ἄξει, διὰ κῦμα περήσας·
Ταῦτά σοι εἴρηκεν νημερτέα Φοῖβος Ἀπόλλων
Πύθιος, ὅς μοι ἑὸν κρατερὸν θεράποντ' ἐπιπέμψας,

Ἤγαγεν εἰς μακάρων τε δόμους καὶ
Περσεφονείης.

Ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπῶν τούτων, οὐ μετρίως ἐταράχθησαν. ἱδρυσάμενοί τε ναὸν Ἀπόλλωνος Λυκίου, καὶ βωμὸν, οὗ περ ἔκειτο ἡ κεφαλὴ, ἐνέβησαν εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἀπέπλεον ἕκαστος ἐπὶ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας. καὶ συνέβη ἅπαντα, τὰ ὑπὸ τοῦ Ποπλίου ῥηθέντα γενέσθαι.

ΚΕΦ. Δ΄.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλίταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινες, περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν, τὸν Εὐμάρους, ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄνδρα, ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ, ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας, τρῶσαι τὸν ἕτερον, καὶ παραχρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα, καὶ μιχθῆναι ἀνδρί. τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρήσαντος, ὡς ἐὰν, τηρήσας ὀχεύοντας, ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα, ἔσται οἷος ἦν· παραφυλά-

Quâ manes inter Proſerpina candida regnat.

Quod cum audiuiſſet multitudo, non leuiter perturbata, fanum poſuerunt Apollini Lycio, ſiue Lupino: aramque, eo loco, vbi caput iacebat. tum, nauibus conſcenſis, domum quiſque ſuam nauigarunt. Cæterùm euenerunt omnia, quæ erant à Publio prædicta.

Cap. IV.

Iam Heſiodus, Dicæarchus, Clitarchus, Callimachus, aliíque nonnulli, de Tireſia hæc narrant. Tireſiam, Eumaris F. in Arcadia cum eſſet mas, in monte Cyllene ſerpentum, quos coire videbat, alterum vulneraſſe: illicoque, mutato ſexu, in fæminam mutatum eſſe, ac cum viro concubuiſſe. Monitum autem oraculo Apollinis, vt, cum coëuntes ſerpentes iterum deprehendiſſet, alterum itidem ſauciaret, ita enim

enim in priſtinum ſexum rediturum, obſeruata opportunitate, conſilium Dei fuiſſe exſecutum, itaque recuperaſſe priſtinam naturam. Porrò Ioue cum Iunone altercante, illoque contendente, plus voluptatis è re venerea fæminas percipere quàm viros, Iunone contrarium aſſerente; placuiſſe, vt accitus ea de re pronunciaret Tireſias, vtpote vtrunque ſexum expertus. Hunc interrogatum, reſpondiſſe; decem in partes voluptate iſta diuiſa, vnam viro, nouem mulieri obtingere. Iunonem iratam, eum oculis confoſſis excœcaſſe: Iouem ei vaticinandi artem dono dediſſe, & vitam VII ſeculorum.

CAP. V.

Iidem perhibent, apud Lapithas Elato regi filiam fuiſſe, nomine Cænidem. cum hac Neptunum congreſſum, promiſiſſe,

φυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν, ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα, καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρα, καὶ φαμένου, ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῇ τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς, καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις, ἐρέσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι. τὸν δὲ ἐρωτώμενον, ἀποφήνασθαι· διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα, τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν, ὀργισθεῖσαν, κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ποιῆσαι τυφλόν· τὸν δὲ Δία, δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν, καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά.

ΚΕΦ. Ε'.

Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπιθῶν χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα. ταύτῃ δὲ Πο-

σιδῶνα μεγάλα ἐπαγγείλασθαι, ποιήσειν αὐτῇ, ὃ ἂν ἐθέλῃ· τὴν δὲ ἀξιῶσαι, μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ ἀξιωθὲν ποιήσαντος, μετονομασθῆναι Καινέα.

ΚΕΦ. ς΄.

Καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ, τῇ πρὸς Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἐγένετο ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιπάτρου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Βινικίου, καὶ Τίτου Σταλιλίου Ταύρου, τοῦ Κυρβιλίου ἐπικληθέντος. παρθένος γὰρ, γονέων ἐπισήμων, τρισκαιδεκαέτης ὑπάρχουσα, ὑπὸ πολλῶν ἐμνηστεύετο, οὖσα εὐπρεπής. ὡς δ' ἐνεγγυήθη ᾧ οἱ γονεῖς ἐβούλοντο, ἐνστάσης τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου, προϊέναι τοῦ οἴκου μέλλουσα, αἰφνιδίως πόνου ἐμπεσόντος αὐτῇ σφοδροτάτου, ἐξεβόησεν· ἀναλαβόντες δὲ αὐτὴν οἱ προσήκοντες, ἐθεράπευον, ὡς ἀλγήματα ἔχουσαν κοιλίας, καὶ στρόφους τῶν ἐντός· τῆς δὲ ἀλγηδόνος ἐπιμενούσης τρισὶν

ἡμέραις

miſiſſe, facturum ſe ei quodcunque vellet. ipſam petijſſe, vt ab eo in virum mutaretur, fieretque invulnerabilis. præſtitiſſe id Neptunum, nomenque viro Cæneus factum.

Cap. VI.

Antiocheæ etiã, quæ eſt ad Mæandrum ſita, homo mixto ſexu, quẽ androgynum appellant, fuit, præſidente Athenis Antipatro: Romæ M. Vinicio, & T. Statilio Tauro, cui Corvilij cognomentum fuit, Coſſ. Etenim virgo quædam, parentibus nata illuſtribus, cum annorum eſſet xiii. multis procis petita ob pulcritudinẽ, poſtquam de parentum ſententia deſponſatá eſſet, nuptiarum die appetente domo progreſſura, ſubitò dolore vehementiſſimo correpta, exclamauit. Domeſtici eam reductam in ædes ita curauerunt, vt quæ doloribus ventris, & conuerſionibus inteſtinorum, laboratet. Sed dolore per triduum

 con-

continuum permanente, omnibuſque eum ob caſum anxijs, cruciatibus neque interdiu, neque noctu, remittentibus; cùm omnes eius vrbis medici ipſam curarent, nullam tamen affectus cauſſam inuenirent: quarta die, ſub auroram, intendentibus ſe acriùs doloribus, puellaque magno cum eiulatu exclamante, ſubitò virilia prodierunt, ac è virgine vir eſt factus. qui aliquanto pòſt Romam fuit ad Claudium Cæſarem adductus: atque hic, prodigij iſtius cauſa, in Capitolio Ioui Auerrunco aram poſuit.

CAP. VII.

Alius fuit androgynus Meuaniæ, quæ eſt vrbs Italiæ, in diuerſorio Agrippinæ Auguſtæ, præſide Athenis Dionyſodoro, Romæ D. Iunio Silano Torquato, & Q. Aſterio Antonino Coſſ. Nam virgo quædam, Smyrnæ nata, Philotis nomine, cum matu-

ἡμέραις ἑξῆς, ἀπορίαν τε πᾶσι τοῦ πάθους ποιοῦντος, τῶν πόνων οὔτε νυκτὸς, οὔτε ἡμέρας, ἔνδοσιν λαμβανόντων, καί τοι πᾶσιν μὲν θεραπείαν αὐτῇ προσφερόντων ἐν τῇ πόλει ἰατρῶν, μηδεμίαν δὲ τοῦ πάθους δυναμένων αἰτίαν εὑρεῖν, τῇ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν, περὶ τὸν ὄρθρον, μείζονα τῶν πόνων ἐπίδοσιν λαμβανόντων, σὺν μεγάλῃ οἰμωγῇ ἀνακραγούσης, ἄφνω αὐτῇ ἀρσενικὰ μόρια προέπεσεν, καὶ ἡ κόρη ἀνὴρ ἐγένετο. μετὰ δὲ χρόνον εἰς Ῥώμην ἀνηνέχθη, πρὸς Κλαύδιον καίσαρα. ὁ δὲ, τούτου ἕνεκα τοῦ σημείου, ἐν Καπετωλίῳ Διῒ Ἀλεξικάκῳ ἱδρύσατο βωμόν.

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ἐγένετο καὶ ἐν Μηουανίᾳ, πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησι Διονυσοδώρου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δέκμου Ἰουνίου Σιλανοῦ Τορκουάτου, καὶ Κοΐντου Ἀστερίου Ἀντωνίνου. Φιλωτὶς γάρ τις ὀνόματι παρθένος, Σμυρ-

ναία τὸ γένος, ὡραία πρὸς γάμον, ὑπὸ τῶν γονέων κατεγγεγυημένη ἀνδρί, μορίων αὐτῇ προφανέντων ἀρρενικῶν, ἀνὴρ ἐγένετο.

ΚΕΦ. Η′.

Καὶ ἄλλος δέ τις ἀνδρόγυνος κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐγένετο ἐν Ἐπιδαύρῳ, γονέων ἀπόρων παῖς, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Συμφέρουσα· ἀνὴρ δὲ γενόμενος, ὠνομάζετο Συμφέρων· κηπουρῶν δὲ, τὸν βίον διῆγεν.

ΚΕΦ. Θ′.

Καὶ ἐς Λαοδίκειαν δὲ τῆς Συρίας γυνὴ, ὄνομα Αἰτητὴ, συνοικοῦσα τῷ ἀνδρὶ ἔτι, μετέβαλε τὴν μορφὴν, καὶ μετωνομάσθη Αἰτητὸς, ἀνὴρ γενόμενος· ἄρχοντος Ἀθήνησι Μακρίνου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Λουκίου Λαμία, καὶ Αἰλιανοῦ Οὐέτερος. τοῦτον καὶ αὐτὸς ἐθεασάμην.

matura viro nuptum tradita eſſet à parentibus, maſculino enato membro, in virum abijt.

CAP. VIII.

Eodemque tempore Epidauri alius fuit androgynus, natus inopibus parentibus, cui nomen prius erat Sympheruſa: in virum autem mutatus, Sympheron cœpit vocari, vitamque colendis hortis triuit.

CAP. IX.

Quin & Laodiceæ, quæ eſt in Syria, mulier Æteta nomine, etiamnum cum marito degens, è fœmina vir extitit, cui nomen Ætetus: præſide Athenis Macrino, Romæ conſulatum gerentibus L. Lamia, & Æliano Vetere. Hunc ipſe quoque vidi.

CAP.

CAP. X.

Fuit & Romæ androgynus, præſide Athenis Iaſone: Romæ M. Platio, & Sex. Carminio, Hyæo, ac M. Fuluio Flacco Coſſ. Quam ob cauſam Senatus iuſſit, à ſacerdotibus Sibyllæ oracula recitari, atque exponi. Sunt autem hæc.

Omnia prodigia, & fatales ordine caſus,
Tela mea expediet, ſi condita mente tenebis.
Roma mihi parens. Nam partum fœmina quondam
Ancipitis ſexus edet, cui nulla virilis
Membra abſint ſexus: ſed & omnia protinus adſint
Conſpicienda, gerunt quæ prima ætate puellæ.

Diſce

ΚΕΦ. Ι'.

Ἐγεννήθη καὶ ἐπὶ Ῥώμης ἀνδρόγυνος, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλατίου, καὶ Σέξτου Καρμινίου, Υἱαίου, καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου. δι' ἣν αἰτίαν ἡ σύγκλητος ἐκέλευεν τοὺς ἱερομνήμονας ἀναγνῶναι τοὺς Σιβύλλης χρησμοὺς, καὶ ἐξηγήσασθαι τοὺς χρησμούς. εἰσὶν δὲ οἱ χρησμοὶ οἵδε.

Ὅσα τέρα καὶ ὅσα παθήματα δαίμονος αἴσης,
Ἰσὸς ἐμὸς λύσει· τάδ' ἐνὶ φρεσὶν αἴκε νοήσης,
Ῥώμη ἐμοὶ πίσυνος· καί τοί ποτε φημὶ γυναῖκα
Ἀνδρόγυνον τέξεσθαι ἔχοντά περ ἄρσενα πάντα,
Νηπιαχαί θ' ὅσα θηλύτεραι φαίνουσι γυναῖκες.
Οὐκ ἔτι δὴ κρύψω, θυσίας δέ τοι ἐξαγορεύσω.

Προφρονέως Δήμητρι, καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.
Ἴσω δ᾽ αὐτὴ ἄνασσα θεά, τὰ μὲν εἴκε πίθηται
Σεμνοτάτῃ Δήμητρι, καὶ ἁγνῇ Περσεφονείῃ.
Θησαυρὸν μὲν πρῶτα νομίσματος εἰς ἓν ἀθροίσας,
Ὅττι θέλεις ἀπὸ παμφύλων πόλεών τε καὶ αὐτῶν,
Μητρὶ Κόρης Δήμητρι κέλευ θυσίην προτίθεσθαι·
Αὐτὰρ δημοσίᾳ κέλομαί σε τρὶς ἐννέα ταύρους
Φανὰς ἠϋκέρους θυέμεν λευκότριχας, αἴ κεν
Ὑμετέρᾳ γνώμῃ κάλλει προφερέσταται ὦσιν.
Παῖδας, ὅσας πάρος εἶπα, κέλευ Ἀχαιοῖσι τάδ᾽ ἔρδειν,
Ἀθανάτων βασίλισσαν ἐπευχομένους θυέεσσιν.

Σεμνῶς

Diſce quibus iam tunc operandum ſit tibi
ſacris
Et Cereri, & natæ Cereris: num dicta
faceſſas,
Ipſa mihi teſtis fuerit regina monenti.
Perſephonæ in primis caſtæ, & Cereri vene-
randæ,
Theſaurum ex multis cura componere num-
mis,
Siue volet ex omnigenis hunc vrbibus au-
ctum,
Hunc Cereri ſacrum pones, propriumque di-
cabis.
Hinc coram populo nouies ter ducere vac-
cas
Pulcras, cornutas, nitidas candore pilo-
rum,
Et quas vos cunctis forma præſtare pu-
tetis.
Et totidem ritu peragant hæc ſacra Pe-
laſgo,

Reginam lethi exſortem celebrentque puellæ
Et purè & caſtè. Nec non vxoribus inde
A veſtris ſtabilès diuæ exhibeantur honores.
Hæ, telæ rurſus noſtræ concepta tenentes,
Magnificè Cereri ſplendentia lumina geſtent:
Ter totidem iactentque in flammas ſobria ſacra,
Quæ ritus vetulæ norunt, formamque ſacrorum.
Aſt aliæ totidem Plutonidi munera mittant,
Quarum ætas tenera, & grauibus mens libera curis.
Et venerandam orent Hecaten, ac cuncta ſcientem,
Vt ſurgente domi maneat dea maxima bello

Ne

Σεμνῶς καὶ καθαρῶς, τοῦτο δὴ μετέπειτα δεχέσθω
Ἔμπεδ᾽ ἀφ᾽ ὑμετέρων ἀλόχων ἱερὸν, αὐτὰρ ἐπ᾽ αὐτοῖς
Ἴστω ἐμῷ πίσυνοι λαμπρὸν φάος, αἱ δὲ φερόντων.
Σεμνοτάτῃ Δήμητρι τὸ δεύτερον, * αὐται λαβοῦσαι
Τρὶς τόσα νήφαλα πάντα πυρὸς μαλερῖο πιθέντων,
Ὅσαι ἐπισαμένως θυσίαν γραιαὶ προτίθενται.
Περσεφονέως δ᾽ ἄλλαι Πλουτωνίδι τόσσα λαβοῦσαι,
Ὅσαι ἐν ἡλικίῃ νεοθαλέα θυμὸν ἔχουσιν,
Νηπίαχοι, σεμνὴν Πλουτωνίδα παντοδίδακτον;
Ἐν πάτρᾳ εὔχεσθων μίμνειν πολέμου κρατέοντος,
Λήθην Ἑλλήνεσσι πεσεῖν πόλεώς τε καὶ αὐτῆς.

Θησαυρὸν δ' ἕτεροι καὶ παρθένοι ἔνθα
  φερόντων,
Ἴσῳ θειοπαγεῖ νυμφάσματα ποικίλα
  σεμνὴν,
Πλούτωνι κοσμεῖτε ὅπως * χεσίησι κα-
  κοῖσι.
Περφερνέως δ' ὅτι κάλλισον ἢ εὐκτὸν
  ἐπ' αἶαν
Ὡς θνητοῖσιν ἰδέσθαι ἐπέπλετο καὶ τὸ φέ-
  ρεσθαι·
Ἴσῳ σύμμικτον δῶρον βασιλῆϊδι κούρῃ·
Αὐτὰρ ὅτ' ἂν Δήμητρι καὶ ἁγνῇ Περσε-
  φονείῃ·
Γαίας ὑμετέρας ἀπερυκέμεναι ζυγὸν
  αἰεὶ,
Αἰδώνῃ Πλούτωνι βοὸς κυανότριχος
  αἷμα,
Λαμπροῖς * ἱμάσι κοσμητοὺς μετὰ
  ποιμένος, ὅστις
Ἠματίῳ πίσυνος βοὸς ἄρτεμος αὐ-
  τὸς ὁ δ' ἔσαι.

Ὅσοι

Ne patriæ atque ſui Græcos obliuio tangat.
Inde ferant alij gazam, iunctæ hiſque puellæ
Licia diuino varia & circundata malo,
His exornatus compeſcat vti malo Pluto.
Tum quod præ cunctis pulcrum atque optabile tellus
Educat, id malo cunctum, textoque feratur
Munus reginæ, Cerere eſt quàm nata, puellæ
Jamque deas, vt ſeruitij miſeranda precatus
Auertant patria veſtra iuga: ſanguine nigro
Plutoni Diti tum cærulei bouis, omnes
Veſtibus ornatos nitidis, & paſtor vt adſit
Ipſe bouis ductor, nec non alij quoque veſtra

Paren-

Parentes nutrit quos patria relligioni.
Nemo etenim ſacris incredulus impius adſit.
Turba profana foras, diuûm decedite templis.
Tractent ſacra pij, & qui noſtra oracula callent,
Hi Clario caſtè ſacris operentur, & aris
Pinguia caprarum candentûm ſumina ponant,
Velatoque deum capite ante altaria proni
Suppliciter pacem Paeona poſcite votis.
Hinc regina deûm Juno placanda precando.
Vacca tibi ritu patrio mactabitur alba,
Matronæque canant illam, celebrentque tuarum

Praci-

Ὅσοι τ' ἄλλοι ὁμοῦ πίσυνοι κατὰ πατρίδ' ἔασι·
Μὴ γὰρ ἀπιστόφιλος θυσίαισιν ἀνὴρ παρεπέσθω·
Ἔξω δ' ἔνθ' ἀνόμιστον ἐπέπλετο φωτὶ τάδ' ἔρδειν,
Νούπιστοι καταδαιτὸν ἔχειν θυσίην, κατὰ δ' αὐτὴν
Ὅστις ἂν ἡμετέρων χρησμῶν ἴδρις ἐς τόδ' ἵκηται,
Σεμνὸν Φοῖβον ἄνακτα μετελθέτω ἐν θυσίαισι,
Προφρονέως βωμοῖς ἐπὶ πίονα μηρία καύσας,
Αἰγῶν παλλεύκων νεάτην· ἀτὰρ οἴδατε πάντες,
Λισέσθω Φοῖβον παιήονα κρᾶτα πυκάσας,
Ἰκτῆρες πίπτοντές ὅπως λυσίης ἀκάκοιο,
Νοστήσας δ' ἀπὸ τοῦ βασιληΐδα πότνιαν Ἥρην

Ἀργλὼ βοιῶ θύων πατρίοισι νόμοισι
κατ' αἶσαν,
Ὑμνεῖν αἴκε θέλει προφερέστεραι ὡς ἐνὶ
λαοῖς,
Καὶ νήσων ναέται τὴν ἀντιπάλων ὅτ'
ἂν αἶαν·
Οὐ δόλῳ, ἀλλὰ βίᾳ Κυμαΐδα πρό-
φρονες αὖται,
Νάσσωνται σεμνῆς βασιληΐδος οἷς ἐπί-
θενται,
Ἐν πατρίοισιν ὁμοῖς Ἥρας ξόανόν τε
κατ' οἶκον,
Ἴξει δ' ἂν μύθοισιν ἐμοῖς τάδε πάντα
τίθηνται,
Σεμνοτάτην βασίλισσαν ἐπέλθῃς ἐν
θυσίαισιν·
Ἐν πολλῷ χρόνῳ αὖ τότ' ἐφ' ὕστερον
ὅσκεν ἐπ' αὐτοῖς,
Νήφαλά κεν ῥέξας ὅσαι ἡμέραι εἰς
ἐνιαυτόν.
Ὅσκε τάδε ῥέξει, κείνου κράτος ἔσσεται
αἰεί. Νηφα-

Præcipue , & ſi quas medio tenet inſula ponto.
Non aſtu , ſed vi Cumanam quippe coactam
Illæ habitant terram , venerandæ patria quarum
Reginæ Iunonis habet ſculptum ſimulacrum.
Ipſa aderit , ſi noſtra illam præcepta ſecutus,
Ritè coles à me monſtratis iam tibi ſacris.
Inſuper agnorum quoque ſobria ſacra quotannis
Exhibeas, luces anni totius in omnes,
Manibus adſidua cum relligione deinceps.
Sic tibi propitiam diuam , facilemque tenebis ;
Cætera ſub radijs velo occultata videbis

In folijs noſtris ⋆

Te deſiderium quia dulce feracis oliuæ

Corripuit, folia accipies medicamen ab illa,

Dum mala felici decedant triſtia fine.

Exoptata dies vobis, votiſque petita ⋆

Quæ ſoluat tandem ærumnis, reddatque quietem.

Hæc tu me terris excitam fata Pelaſgis

Euentura tibi quondam prædicere cogis.

CAP.

Νηφαλίμων ἀρνῶν τε ταμὼν χθονίοις τάδε ῥέξον,
Ἦμος ἂν ἤδη ἔχοις μεγαλήτην οὐκ ἀπάντη
Ξεσοδότην ξοάνησιν καὶ τἄλλ᾽ ὅς ἔλεξα-σαφι,
Ἐν πετάλοισιν ἐμοῖς ὑπὸ κερκίδος ἀμφὶ καλύπτρας
Ὑμετέρος σε βάλεν γλαυκῆς ἐλάας πολυκάρπου,
Ἀγλαὰ φῦλλα λαβοῦσα λύσιν κακοῦ ἦμος ἂν ἔλθῃ,
Ὕμμι χρόνος μάλα κεῖνος ἐν ᾧ ποτε τἄλλα νεόγνη·
Τρωσὶ δὴ καύσεις τε κακῶν ἅμα δ᾽ Ἑλλάδος ἐκ γῆς·
Αὐτὰρ τοῦ μεταβᾶσαν ἐποτρυνοὺς ἀγορεῦσαι.

ΚΕΦ. ΙΑʹ.

Ἐν δὲ Μεσσήνῃ οὐ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος, συνέβη πίθον λίθου πεποιημένον ῥαγῆναι, χειμώνων βίᾳ, καὶ ὕδατος πολλοῦ ἐπενεχθέντος. προχυθῆναι δὲ αὐτοῦ κεφαλὴν, τριπλασίαν τῆς ἀνθρωπίνης· τοὺς δὲ ὀδόντας, ἔχειν διστοίχους. ἀναζητούντων δὲ, τίνος εἴη ἡ κεφαλὴ, δηλῶσαι τὴν ἐπιγραφήν. ΙΔΕΩ γὰρ ἐγκεχάρακτο. ἕτερον οὖν δημοσίᾳ κατασκευάσαντες πίθον, ἐνέθεσαν, καὶ ἀσφαλέστερον ἐκήδευσαν τὸν ἥρωα οἱ Μεσσήνιοι, τοῦτον ἰδόντες ὄντα, περὶ οὗ φησιν Ὅμηρος,

Ἴδεώ θ' ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν,
Τῶν τότε, καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον
Φοίβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης.

ΚΕΦ.

Cap. IX.

Meſſenæ ante annos non multos, vt Apollonius auctor eſt, dolium ex lapide confectum, vi tempeſtatum, & alluuione copioſæ aquæ, ruptum eſt: & ex eo dolio effuſum caput, triplæ ad humanum quantitatis, duos habens dentium ordines. Cùm verò quæretur, cuius id fuiſſet: inſcriptio id manifeſtauit. erat enim inſcriptum, ΙΔΕΩ, Idæ. Publico itaque ſumptu aliud dolium Meſſenij curauerunt, inque id caput repoſuerunt: atque accuratius herois eius reliquias coluerunt, cùm viderent hunc eſſe, de quo Homerus ita ſcripſit:

Idæ, mortales valido qui robore cunctos
Tempeſtate illa ſuperauit: quique decoram.
Ob ſponſam rigidum tulit imperterritus arcum,
Aggreſſus telis magno contendere Phœbo.

Cap.

CAP. XII.

In Dalmatia quoque, in ſpelunca, quæ Dianæ dicitur, videre licet multa corpora, quorum coſtæ XVI vlnas excedunt.

CAP. XIII.

Apollonius Grammaticus narrat, T. Neronis ætate terræmotum fuiſſe, quo multæ ac celebres Aſiæ vrbes funditus deletæ ſint, quas deinde Tiberius ſuo ſumtu inſtaurauit. Propter quod beneficium, Aſiani coloſſum ei confecerunt, ac poſuerunt in foro Romano, ponè fanum Veneris, & ſingularum deinceps vrbium ſtatuas ſubiunxerunt.

CAP. XIV.

Sed & Siciliæ non paucæ numero vrbes eo terræmotu afflictæ fuerunt, & loca

Rhegio

ΚΕΦ. ΙΒʹ.

Ἐν Δαλματίᾳ τε, τῷ τῆς Ἀρτέμιδος καλουμένῳ σπηλαίῳ, ἔστιν ἰδεῖν πολλὰ σώματα, ὧν τὰ τῆς πλευρᾶς ὀστᾶ ὑπερβάλλει ἑκκαίδεκα πήχεις.

ΚΕΦ. ΙΓʹ.

Ἀπολλώνιος δὲ ὁ γραμματικὸς ἱστορεῖ ἐπὶ Τιβερίου Νέρωνος σεισμὸν γενέσθαι, καὶ πολλὰς καὶ ὀνομαστὰς πόλεις τῆς Ἀσίας ἄρδην ἀφανισθῆναι· ἃς ὕστερον ὁ Τιβέριος οἰκείᾳ δαπάνῃ πάλιν ἀνώρθωσεν. ἀνθ' ὧν κολοσσόν τε αὐτῷ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν παρὰ τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τῶν πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν.

ΚΕΦ. ΙΔʹ.

Ἔπαθον δὲ καὶ τῆς Σικελίας ὑπὸ σεισμοῦ οὐκ ὀλίγαι πόλεις, καὶ τὰ πλησίον Ῥηγίου. ἐσείσθη

δὲ οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν ἐν Πόντῳ ἐθνῶν. κατὰ δὲ
τῆς γῆς τὰς διαστάσεις, ἐφάνη σωμάτων με-
γέθη, ἃ ἐκπλαγέντες οἱ ἐπιχώριοι, κινῆσαι
μὲν ὤκνησαν, δεῖγμα δὲ ἕνεκεν, ἔπεμ-
ψαν εἰς τὴν Ῥώμην ὀδόντα ἑνὸς, οὐ ποδιαῖον
μόνον, ἀλλ' ὑπερβάλλοντα καὶ τοῦτο τὸ μέτρον.
ἐπιδείξαντες δὲ Τιβερίῳ οἱ πρέσβεις, ἠρώτων
εἰ βούλοιτο κομισθῆναι τὸν ἥρω πρὸς αὐτόν.
ὁ δὲ πρὸς ταῦτα ἐμφρόνως ἐβουλεύσατο,
μήτε τῆς γνώσεως τοῦ μεγέθους ἑαυτὸν ἀποστε-
ρήσας, τό τε ἀνόσιον τῆς νεκροσυλίας παραιτη-
σάμενος. γεωμέτρην γάρ τινα τῶν οὐκ ἀ-
φανῶν, Ποῦλχρον ὀνόματι, τιμώμενον ὑπ'
αὐτοῦ διὰ τὴν τέχνην, καλέσας, πρόσωπον
ἐκέλευσε πλάσαι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ὀδόν-
τος. ὁ δὲ, σταθμησάμενος ἡλίκον ἂν γένοιτο,
τό, τε σύμπαν σῶμα, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ,
τῷ τοῦ ὀδόντος ὄγκῳ ἐργασάμενος διὰ τα-
χέων, ἐκόμισε τῷ αὐτοκράτορι. κἀκεῖνος,
εἰπὼν ἀρκεῖσθαι τῇ θέᾳ ταύτῃ, ἀποπέμπει τὸν
ὀδόντα ἐκεῖσε, ὅθεν καὶ ἐκομίσθη.

ΚΕΦ.

Rhegio vicina: & Ponticæ cum non paucæ gentes ſenſerunt. Enimuerò quibus locis terra à ſe diuulſa fuit, ingentia ſunt reperta cadauera,quorum magnitudine ſtupefacti incolæ, non auſi ea loco mouere. indicij cauſa Romã miſerunt dentem vni exemtum, qui pedis menſuram nõ attigit modò, ſed etiam ſuperauit: quem legati Tiberio oſtendentes, ſimul etiã quæſiuerunt, vellétne ad ſe heroëm,cuius is fuerat, afferri? Ibi Tiberius prudenter conſilium eò direxit, vt neq; cognitione magnitudinis ſeipſum priuaret, & ſpoliandorum cadauerũ flagitium euitaret.Inſignem quendam geometram, nomine Pulcrum,quem ob artem apud ſe honorificè habebat,accitum,faciẽ iuſſit fingere,proportione denti reſpondentẽ. Qui dimenſus,dentis quantitate perſpecta, quanta facies, & quæ totius corporis moles futura eſſet, celeriter opus abſoluit, & ad Imperatorem attulit. iſq; ſufficere ſibi hoc ſpectaculum dicens, dentem eò, vnde erat allatus, remiſit.

CAP. XV.

Neque eſt huic fides deroganda narrationi, cum in Ægypto quoque locus ſit, Litræ appellatus, in quibus Litris corpora iſtis non minora oſtenduntur, non obruta terra, ſed in conſpectu poſita: neq; confuſa, aut cõturbata ea, ſed ordine ſuo collocata: vt, qui accedit, cognoſcere poſſit, quæ femorum oſſa ſint, quæ crurum, aut aliorum membrorum. Itaque ne hæc quidem aliena à vero putanda: ſed cogitandum eſt, quòd initio natura, vigens viribus, omnia deorum naturæ æmula educauit: ſucceſſu autem temporis, cum emarceſceret, naturarum quoque quantitates decreuerunt.

CAP. XVI.

Sed & Rhodi accepimus oſſa tanta eſſe, vt comparati cum ijs noſtri homines, ſint multo minores.

ΚΕΦ. ΙΕʹ.

Οὐ χρὴ δὲ ἀπιστεῖν τῷ εἰρημένῳ, ἐπεὶ καὶ τῆς Αἰγύπτου Λίτραι εἰσὶν τόπος, ἐν αἷς δείκνυται σώματα, οὐκ ἐλάττω τούτων, οὐ κεκρυμμένα γῇ, ἀλλ' ἐμφανῆ ἀφειμένα οὔτε συγκέχυται, οὔτε συμπεφύρηται, ἀλλ' ἐν τάξει κεῖται, ὡς γνωρίσαι προσελθόντα, τοῦτο μὲν μηρῶν ὀστᾶ, τοῦτο δὲ κνημῶν, καὶ τῶν ἄλλων μελῶν. διὸ οὐ χρὴ οὐδὲ τούτοις ἀπιστεῖν, ἐννοουμένους, ὅτι κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ φύσις, ἀκμάζουσα, ἅπαντα ἐγγὺς θεῶν ἐξέτρεφε· μαραινομένου δὲ τοῦ χρόνου, συμμεμάρανται καὶ τὰ μεγέθη τῶν φύσεων.

ΚΕΦ. Ιϛʹ.

Καὶ τὰ ἐν τῇ Ῥόδῳ δὲ παρειλήφαμεν ὀστᾶ τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, ὡς παραβαλλομένους τοὺς νῦν ἀνθρώπους πολὺ καταδεεστέρους εἶναι.

ΚΕΦ. ΙΖ΄.

Ὁ δὲ αὐτός φησιν, πλησίον Ἀθηνῶν, νῆσόν τινα εἶναι. ταύτην δὲ τοὺς Ἀθηναίους βούλεσθαι τειχίσαι. σκάπτοντας οὖν τοὺς θεμελίους τῶν τειχῶν εὑρεῖν σορὸν ἑκατὸν πηχῶν, ἐν ᾗ εἶναι σκελετὸν ἴσον τῇ σορῷ, ἐφ' ἧς ἐπιγέγραπται τάδε.

Τέθαμμ' ὁ Μακρόσειρις ἐν νήσῳ μακρᾷ,
Ἔτη βιώσας πεντάκις τὰ χίλια.

ΚΕΦ. ΙΗ΄.

Εὔμαχος δέ φησιν ἐν Περιηγήσει, Καρχηδονίους, περιταφρεύοντας τὴν ἰδίαν ἐπαρχείαν, εὑρεῖν ὀρύσσοντας δύο σκελετοὺς ἐν σοροῖς κειμένους· ὧν τοῦ μὲν, εἰκοσιτέσσαρας εἶναι πήχεις τὴν σύνθεσιν· τοῦ δὲ ἑτέρου, εἰκοσιτρεῖς.

ΚΕΦ. ΙΘ΄.

Θεόπομπος δέ φησιν ὁ Σινωπεὺς, ἐν τῷ Περὶ σεισμῶν, ἐν τῷ Κιμμερικῷ Βοσπόρῳ αἰφνι-

Cap. XVII.

Idem ait, prope Athenas inſulam eſſe quandam, quam Athenienſes cùm vellent muris munire, dum foderent fundamenta, inuenerint ſepulcrum longitudine c cubitorum, atque intus cadauer, ad oſſa vſque abſumtum, cum hac inſcriptione:

Sepultus ego Macroſeiris in longa inſula
Vitæ peractis annis mille quinquies.

Cap. XVIII.

Eumachus in Periegeſi, ſeu Orbis terrarum enarratione, ſcribit: Carthaginenſes, cum circum ſuam prouinciam agerent foſſam, dum terram exhauriunt, incidiſſe in duo oſſea cadauera, condita arcis: quorum alterius compages longa fuerit xxiv cubitos, alterius xxiii.

Cap. XIX.

Theopompus Sinopenſis in libro De Terræmotibus ſcribit, in Boſporo Cimmerio,

merio, ſubita terræ concuſſione quendam colliculum diſſiluiſſe, eiectaque ingentia fuiſſe oſſa, ita vt compage eorum in morem humani corporis compoſita, longa ea fuerit XXIV cvbitos. aitque, circùm accolentes barbaros oſſa ea in Mæotidem abieciſſe paludem.

Cap. XX.

Ad Neronem allatus eſt infans quadriceps, reſpondentibus proportione etiam cæteris membris, Athenis præfecto Thraſyllo: Romæ, P. Petronio Spaliano, & Ceſennio Peto Coſſ.

Cap. XXI.

Natus eſt & alius, caput habens è ſiniſtro enatum humero.

Cap. XXII.

Athenis præfecto Deinophilo, Romæ Q. Veratio & Cn. Pompeio Gallo Coſſ.

Ræcij

αἰφνιδίως σεισμοῦ γενομένου, τὸν παρ' αὐτοῖς τινὰ ἀναῤῥαγῆναι λόφον, καὶ ἀναβαλεῖν ὀστᾶ ὑπερμεγέθη, ὥστε τὴν σύνθεσιν τοῦ σκελετοῦ, πηχῶν εὑρηθῆναι εἰκοσιτεσσάρων. ταῦτα δέ φησιν τὰ ὀστᾶ τοὺς περιοικοῦντας Βαρβάρους, εἰς τὴν Μαιῶτιν ῥίψαι λίμνην.

ΚΕΦ. Κ'.

Παιδίον πρὸς Νέρωνα ἐκομίσθη τετρακέφαλον, ἀνάλογα ἔχον καὶ τὰ ἄλλα μέλη· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Θρασύλλου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου Πετρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ, καὶ Κεσεννίου Πέτου.

ΚΕΦ. ΚΑ'.

Καὶ ἕτερον ἐγεννήθη, ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου κεφαλὴν ἐκπεφυκυῖαν ἔχον.

ΚΕΦ. ΚΒ'.

Ἐγένετο σημεῖον παράδοξον ἐπὶ Ῥώμης, ἄρχοντος Ἀθήνησι Διοφίλου, ὑπατευόντων

ἐν Ῥώμῃ Κοΐντου Οὐεραλίου, καὶ Γναίου Πομπηΐου Γάλλου· Ῥαικίου γὰρ Ταύρου, ἀνδρὸς στρατηγικοῦ, τῆς γυναικὸς θεράπαινα τῶν τετιμημένων, ἀπεκύησε πίθηκον.

ΚΕΦ. ΚΓ΄.

Κορνηλίου Γαλλικανοῦ ἡ γυνὴ παιδίον ἔτεκεν, κεφαλὴν ἔχον Ἀνούβιδος ἐπὶ Ῥώμης· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δημοστράτου. ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Αὔλου Λουκιννίου Νέρουα Σιλανιανοῦ, καὶ Μάρκου Οὐεστίνου Ἀττικοῦ.

ΚΕΦ. ΚΔ΄.

Γυνὴ ἀπὸ πόλεως Τριδέντου τῆς Ἰταλίας, ἀπεκύησεν ὄφεις ἐσφαιρωμένους· ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δομετιανοῦ καίσαρος τὸ ἔνατον, καὶ Πετιλίου Ῥούφου τὸ δεύτερον, ἐν Ἀθήναις ἀναρχίας οὔσης.

ΚΕΦ. ΚΕ΄.

Ἐν Ῥώμῃ δικέφαλόν τις ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς τὸν

Τίβεριν

Ræcij Tauri, viri prætorij, vxoris primaria ancilla Romæ ſimiam peperit.

CAP. XXIII.

Cornelij Gallicani vxor Romæ infantem partu edidit, capite Anubidis: Athenis præſide Damoſtrato, Romæ A. Lucinnio Nerua Silaniano: & M. Veſtino Attico coſſ.

CAP. XXIV.

Mulier Tridenti vrbe Italiæ nata, ſerpentes enixa eſt, globi in morem conuolutos, Romæ Domitiano Cæſare IX, & Petilio Rufo II. coſſ. Athenis magiſtratu vacantibus.

CAP. XXV.

Romæ quædam bicipitem ab ortu edidit fœtum, qui aruſpicum iuſſu in Tibe-

rim amnem eſt abiectus: Athenis præſide Adriano, qui deinde Imperator eſt factus: Romæ, Traiano VI. & T. Sextio Africano coſſ.

CAP. XXVI.

Dorotheus medicus in Commentarios ſuos retulit, Alexandreæ in Ægypto cinædum peperiſſe: fœtum conditum, miraculi cauſa, aſſeruari.

CAP. XXVII.

In Germania, in exercitu Romano, quem T. Curtilius Mancias duxit, ſeruus militis peperit: Athenis Conone præſide, Romæ Q. Voluſio Saturnino, & P. Cornelio Scipione coſſ.

Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη· ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ, τοῦ αὐτοκράτορος γενομένου, ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ.

ΚΕΦ. ΚϚ'.

Δωρόθεος δέ φησιν ὁ ἰατρὸς ἐν Ὑπομνήμασιν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, τῇ κατ' Αἴγυπτον, κίναιδον τεκεῖν· τὸ δὲ βρέφος ταριχευθὲν, χάριν τοῦ παραδόξου, φυλάττεσθαι.

ΚΕΦ. ΚΖ'.

Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ στρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κουρτιλίῳ Μαγκίᾳ, τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐγένετο. Δοῦλος γὰρ στρατιώτου ἔτεκεν, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Κόνωνος· ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Κοΐντου Οὐλουσίου Σατορνίνου, καὶ Ποπλίου Κορνηλίου Σκιπίωνος.

ΚΕΦ. ΚΗʹ.

Καὶ Ἀντίγονος δὲ ἱστορεῖ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μίαν γυναῖκα ἐν τέτρασι τοκετοῖς εἴκοσι τεκεῖν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκτραφῆναι.

ΚΕΦ. ΚΘʹ.

Καὶ ἑτέρα τὶς γυνὴ, κατὰ τὴν αὐτὴν πόλιν, πέντε ἐν ἑνὶ τοκετῷ ἀπεκύησεν παῖδας· τρεῖς μὲν, ἄρρενας· δύο δὲ, θηλείας. οὓς αὐτοκράτωρ Τραϊανὸς ἐκέλευσεν ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων τρέφεσθαι. πάλιν δὲ, μετ᾽ ἐνιαυτὸν, ἄλλα τρία ἡ αὐτὴ γυνὴ ἔτεκεν.

ΚΕΦ. Λʹ.

Ἱππόστρατος δέ φησιν ἐν τῷ Περὶ Μίνω, Αἴγυπτον ἐκ μιᾶς γυναικὸς Εὐρυόπης, τῆς Νείλου, πεντήκοντα υἱοὺς γεννῆσαι.

Cap. XXVIII.

Sed & Antigonus narrat, Alexandreæ mulierem quandam quatuor partub. xx fœtus edidiſſe, quorum maior pars enutrita ſit.

Cap. XXIX.

Eademq́ue in vrbe alia mulier quinque infantes vnà peperit, tres maſculos, duas feminas, quos ſuis ſumtibus ali iuſſit Traianus imperator. eademq́ue mulier, circumacto exinde anno, tres infantes peperit.

Cap. XXX.

Hippoſtratus in libello de Minoe, Ægyptum perhibet ex vna vxore Euryopa, Nili filia, L filios procreaſſe.

Cap. XXXI.

Itemque Danaus, ex vnica Euryopa, Nili filia, quinquaginta tulit filias.

Cap. XXXII.

Craterus, Antigoni regis frater, nouiſſe ſcribit quendam hominem, qui ſpatio ſeptennij & puer fuerit, & adoleſcens, & vir, & ſenex, & vxorem duxerit, & progenerata prole mortuus.

Cap. XXXIII.

Megaſthenes auctor eſt, mulieres Palææ habitantes, ſex annos natas párere.

Cap. XXXIV.

Arabiæ vrbs eſt Sauna. in ea inuentus eſt hippocentaurus in monte admodum excel-

ΚΕΦ. ΛΑʹ.

Δαναός τε ὁμοίως ἐκ μιᾶς γυναικὸς, τῆς Νείλου Εὐρυόπης, πεντήκοντα θυγατέρας ἔσχεν.

ΚΕΦ. ΛΒʹ.

Κρατερὸς δέ φησιν, ὁ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ἀδελφὸς, γινώσκειν τινὰ ἄνθρωπον, ὃν ἐν ἑπτὰ ἔτεσιν παῖδα γενέσθαι, καὶ μειράκιον, καὶ ἄνδρα, καὶ γέροντα, καὶ γήμαντα, καὶ παιδοποιησάμενον, ἀποθανεῖν.

ΚΕΦ. ΛΓʹ.

Μεγασθένης δέ φησιν, τὰς ἐν Παλαίᾳ καθικούσας γυναῖκας, ἑξαετεῖς γινομένας, τίκτειν.

ΚΕΦ. ΛΔʹ.

Εὑρέθη ἐν Σαύνῃ, τῆς Ἀραβίας πόλει, Ἱπποκένταυρος, ἐπὶ ὄρους μάλα ὑψηλοῦ,

ὅ ἐστιν γέμον φαρμάκου θανασίμου. καλεῖται δὲ τὸ φάρμακον ὁμώνυμον τῇ πόλει. ὀξύτατον δὲ, καὶ ἀνυτικώτατον, τῶν ὀλεθρίων καθέστηκεν. τὸν δὲ Ἱπποκένταυρον συλλαβὼν ὁ βασιλεὺς ζῶον, ἀποπέμπει σὺν ἑτέροις πρὸς καίσαρα εἰς τὴν Αἴγυπτον. τροφὴ δὲ ἦν αὐτοῦ, κρέα. οὐ φέρων δὲ τὴν μεταβολὴν τοῦ ἀέρος, τελευτᾷ. καὶ οὕτως ὁ ἔπαρχος τῆς Αἰγύπτου ταριχεύσας, ἀπέστειλεν εἰς Ῥώμην. καὶ πρῶτον ἐν τοῖς βασιλείοις ἀπεδείχθη, τὸ μὲν πρόσωπον ἀγριώτερον τοῦ ἀνθρωπίνου ἔχων. χεῖρας δὲ, καὶ τοὺς τούτων δακτύλους, τετριχωμένους. πλευρὰ δὲ συναφῆ τοῖς πρώτοις σκέλεσι, καὶ τῇ γαστρί. ὁπλαὶ δὲ ἦσαν αὐτῷ ἵππου στερεαὶ, καὶ ἐπίξανθοι χαῖται, καίπερ ὑπὸ τῆς ταριχείας συμμελαινόμεναι τῷ δέρματι. μέγεθος δὲ ἦν οὐχ οἷοίπερ οἱ γραφόμενοι, οὐδ᾽ αὖ πάλιν μικρόν.

excelſo, qui lethali abundat veneno: cui veneno idem eſt cum vrbe nomen. omnium peſtiferorum acutiſſimum, atque efficaciſſimum. Hippocentaurum rex cum cepiſſet viuum, cum donis ad Cæſarem alijs in Ægyptum miſit. veſcebatur carnibus; ſed, aëris mutati impatiens, mortuus eſt. Eum condîtum, præfectus Ægypti Romam miſit, primumq́ue in palatio eſt monſtratus. Facies, quàm humana fuit ei truculentior; manus, & earum digiti, pilis intecti; latera, ventri, & prioribus pedibus, contigua; vngulæ equinæ ſolidæ, iuba ſubfulua, quanquam condimenta eam ferè cutis in morem nigram feciſſent. magnitudo, non quanta pingitur; non tamen exigua.

CAP. XXXV.

Feruntur in nominata vrbe etiam alij eſſe: ſed eum, qui Romam miſſus eſt, ſi quis non credit, videre poteſt. repoſitus eſt enim in finibus Imperatoris, conditus, vt dixi.

FINIS.

ΚΕΦ. ΛΕ΄.

Ἐν δὲ τῇ προειρημένῃ πόλει Σαύνῃ ἐλέγοντο καὶ ἕτεροι εἶναι Ἱπποκένταυροι· τὸν δὲ πεμφθέντα εἰς Ῥώμην εἴ τις ἀπιστεῖ, δύναται ἱστορῆσαι. ἀπόκειται γὰρ ἐν τοῖς ὁρίοις τοῦ αὐτοκράτορος, τεταριχευμένος, ὡς προεῖπον.

ΤΕΛΟΣ.

PHLEGONTIS
TRALLIANI
De Longæuis Libellus.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ
ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ
Περὶ Μακροβίων.

Περὶ τῶν ἑκατὸν ἔτη ζησάντων.

ΚΕΦ. Α'.

Οἱ ἑκατὸν ἔτη ζήσαντες Ἰταλῶν, ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν ἀποτιμήσεων ἀναζητήσαντες οὐ παρέργως ἐμάθομεν.

Λούκιος Κορνήλιος, Κορνίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Γλαύκος Ὄηρος; Λούκιος πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Οὐετούσιος Σεκοῦνδος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Λικίννιος Πάλος, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Ἀκίλλιος Μάρκελλος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Λούκιος Οὐέτλιος, Μάρκου υἱὸς, Βριξέλλων. Λούκιος Κουσώννιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας. Λού-

κιος

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Longæuis.

De his qui centum annos vixeruut.

C A P. I.

ITALI, qui centum annos vixerunt; quos, ex ipſis Cenſuum commentarijs conquiſitos, non obiter deprehendimus.

L. Cornelius, Cornij F. L. Glauceius Verus, L. F. L. Vetuſtius Secundus, L. F. L. Licinnius Palus, L. libertus. L. Acilius Marcellus, L. F. Omnes hi, vrbe Placentini. L. Vettius M. F. Brixellenſis. L. Cuſſonius, L. F. vrbe Cornelia.

L. Gaminius, L. F. Velia. C. Portenſius Fronto, Sex. F. Bononia. C. Nonius Maximus, P. F. Brixellis. C. Amurius Teiro, C. F. Cornelia. C. Caſtopudes, Titij F. Parma. C. Vatius Tertius, Sp. F. Placentia. C. Iulius Pothus, Rauenna. C. Valerius Primus, Q. F. Velia. Cæſelias Cyrus, Placentia. Catia C. filia, Fauentia. P. Fuluius Phryx, L. libertus, Pollentia. P. Neuius, L. F. Baſilea. P. Decennius Demoſthenes, P. libertus, Arimino. Petronia Quinti, L. liberta, Placentia. Pollia Polla, Sp. filia, Ætoſia. M. Vilonius Seuerus, Veleia. M. Terentius

κιος Γαμίνιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Βελείας. Γάιος Πορτήσιος Φρόντων, Σέξτου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Γάιος Νώνιος Μάξιμος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Βριξέλλων. Γάιος Ἀμούριος Τείρων, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας. Γάιος Κασοπούδης, Τιτίου υἱὸς, πόλεως Πάρμης. Γάιος Οὐάπιος Τέρτιος, Σπορίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Γάιος Ἰούλιος Πόθος, πόλεως Ῥαβέννης. Γάιος Οὐαλέριος Πρίμος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Βελείας. Καισελίας Κῦρος, πόλεως Πλακεντίας. Κατία, Γαΐου θυγάτηρ, πόλεως Φαουεντίας. Πόπλιος Φούλβιος Φροῦξ, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Πολλισίας. Πόπλιος Νέβιος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Βασιλείας. Πόπλιος Δεκέννιος Δημοσθένης, Ποπλίου ἀπελεύθερος, πόλεως Ἀριμίνου. Πετρωνία Κοΐντου, Λουκίου ἀπελευθέρα, πόλεως Πλακεντίας. Πόλλεια Πῶλλα, Σπουρίου θυγάτηρ, πόλεως Αἰτωσίας. Μάρκος Οὐϊλώνιος Σεῦηρος, πό-

λέως Οὐελίας. Μάρκος Τερέντιος Ἄλβιος, Μάρκου ἀπελεύθερος, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκ☉ Ἀντώνι☉, Λουκίου ὑὸς, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκος Τάλπιος Οὐϊταλὶς, Μάρκου ὑὸς, πόλεως Πλακεντίας. Μάρκ☉ Ἀκκέλι☉, Μάρκου ὑὸς, πόλεως Βονωνίας. Μάρκ☉ Νιγέλλι☉, Γαΐου ὑὸς, πόλεως Πάρμης. Τίτος Οὐίβιος Θάλβιος, Σοιρίου ὑὸς, πόλεως Πάρμης. Τίτος Αἰμίλιος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Ῥηγίας. Τίτος Οὐετεράνιος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τίτος Νουμέριος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Τίτος Σερούιος Σέκουνδος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τήτος Πετρώνιος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Πλακεντίας. Τίτος Ἀντώνιος, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Ῥηγίου. Τίτος Ἔρουσιος Πολλίων, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Βονωνίας. Τίτος Καμόριος Τέρτιος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Φιδεντίας. Τουρέλλη Φόρησις, Γαΐου ἀπελευθέρα, πόλεως Βονωνίας. Κοΐντος Κάσσιος Ῥοῦφος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως

Ῥηγίου

rentius Albius, M. libertus. M. Antonius, L. F. M. Talpius Vitalis, M. F. omnes Placentini. M. Accelius, M. F. Bononia. M. Nirellius, C. F. T. Vibius Thalbius, Syrij F. Parmenſes. T. Aemilius Q. F. Regia. T. Veteranius, P. F. Bononia. T. Numerius, T. F. Placentia. T. Seruius Secundus. T. F. Bononia. T. Petronius, Sp. F. Placentia. T. Antonius, M. F. Rhegio. T. Eruſius Pollio, C. F. Bononia. T. Camorius Tertius, T. F. Fidentia. Turella Forenſis, C. liberta, Bononia. Q. Caſſius Rufus, Q. F.

Q. Lucretius Primus, Q. F. Rhegini. Q. Velius, P. F. Velia. Albatia Sabina. Parmenſis. Saluia Varena, P. F. Baſilea. Bebia Marcella, Sex. filia, Ortiſia. Baſcia Aſticoſi, Philippis Macedoniæ. Bonzeſtoni inquilini Polpæ, Macedo. Fronto Albutij Macedo Philippenſis. Sarces Kilamacetis Amphipolitana. Aedeſius Diza Parœcopolis, Macedo. Zækedenthes Mucaſi, eádem patria: Mantis & Prœzi Macedo, ab Amphipoli. Alexander Demetrij Tianus, à Ponto & Bithynia. Gaza Timonis Tianæ, indidem. Chreſta Antipatri, Tiana. Chryſium Theophili, Tiana. Hiero, Hieronis F. Tianus. Muzacus Mucantij,

Ῥηγ' ου. Κόϊντος Λουκρῆτιος Πρίμος, Κοΐντου υἱὸς πόλεως Ῥηγίου. Κόϊντος Οὐέλλιος, Ποπλίου υἱὸς, πόλεως Βελίας.. Ἀντωνία Σεκοῦνδα, Ποπλίου θυγάτηρ, πόλεως Βελίας. Ἀλβατία Σαβῖνα, πόλεως Πάρμης. Σαλουΐα Οὐάρλωα, Ποπλίου θυγάτηρ, πόλεως Βασιλείας. Βεβία Μαρκέλλα, Σέξτου θυγάτηρ, πόλεως Ὀρβισίας. Βασκία Ἀσικόσου, Μακεδὼν, ἀπὸ Φιλίππων. Βονζηστόνου παρθίκου Πόλπης, Μακεδών. Φρόντων Ἀλβουτίου, Μακεδὼν, ἀπὸ Φιλίππων. Σάρκης Κιλαμακέτης Ἀμφιπολίτης. Αἰδέσιος Δίζα, παρθικοπόλεως, Μακεδών. Βίθυσδιζάσου, παρθικοπόλεως, τῶν Μακεδόνων. Ζαικεδένθης Μουκάζου, παρθικοπολίτης, Μακεδών. Μάντις καὶ Πρίζου Μακεδὼν, ἐξ Ἀμφιπόλεως. Ἀλέξανδρος Δημητρίου, Τιανὸς, ἀπὸ Πόντου, καὶ Βιθυνίας. Γάζα Τίμωνος, Τιανὴ, ἀπὸ Πόντου, καὶ Βιθυνίας. Χρήστη Ἀντιπάτρου, Τιανή. Χρυσίον Θεοφίλου, Τιανή. Ἱέρων Ἱέρωνος, Τιανός. Μούζα-

κος

κος Μϰκαντίϰ, Νικομηδϑς, Βιθυνίας. Λϰ́κιος Φιδικλάνιος Νέπως, Σινωπεϑ́ς. Α᾽λϰ́κιος Α᾽πλιϰ́τας, ἀπὸ Λυσιζανίας, πόλεως Ι᾽ντεραννησίας. Α᾽́μϐαλος, Δοκϰείου υἱὸς, τ͂ αὐτῆς πόλεως. Κάμαλος, Καντολγϰνίϰ υἱὸς, τ͂ αὐτῆς πόλεως. Κέλλιος, Πελλίϰ υἱὸς, πόλεως Α᾽πελλοκαρίϰ. Α᾽ῤῥϰ́ντιος Α᾽ππίϰ υἱὸς, πόλεως Κονιμϐριγησίας. Τάμφιος, Κελπίϰ υἱὸς, πόλεως τ͂ αὐτῆς. Δοκκϰ́ριος Α᾽λϰκκίϰ υἱὸς, πόλεως Αἰϐϰρβισυγησίας.

Οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν, μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Β'.

Γάιος Αηλήδιος Πρίμος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κλωδία Ποτέσα, Γαΐϰ ἀπελευθέρα, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κϰσινία Μόσχος, Γαΐϰ ἀπελευθέρα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Κερεωνία

cantij, è Nicomedia Bithyniæ. L. Phidiclanius Nepos, Sinopenſis. Alucius Apiliuta, Luſitanus, vrbe Interaniceſia. eademque vrbe Ambatus Ducurij F. & Camalus Cantolgunij F. Celtius Pellij F. vrbe Apeïlocario. Arruntius Appij F. vrbe Conimbrigeſia, & eadem Tamphius, Celtij F. Duccurius Aluccij F. vrbe Æburobiſyngeſia.

Qui ab annis C *&* IV *vſque ad* CX *protraxiſſe vitam annotati ſunt.*

Cap. II.

C. Leledius Primus, annos CI. Clodia Poteſta, C. liberta, totidem, Bononienſes. Cuſinia Iuuenca, C. liberta, Cornelienſis, annos CI. Cereonia Ve-

recunda, P. liberta, ipſa quoque Cornelienſis, annos totidem. Liuia Attica, P. liberta, & Buria Lychnænis, Parmenſes, annos vixerunt tottidem, C. Samphius, C. F. annos cii. Veliæ natus. Q. Cornelius, Q. F. Rhegij: T. Antonius, T. F. Parmenſis, totidem. Cocnania Muſa, annos ciii, Cornelienſis. Democritus Abderites, annos civ. mortuus eſt abſtinentia cibi. Totidem annos vixit Cteſibius, hiſtoriæ ſcriptor, & (vt in annalibus Apollodorus refert) inter deambulandum viuendi finem fecit. Agatharchides libro hiſtoriæ Aſianæ nono ſcribit, Hieronymum hiſtoricum, cum is & temporis multum in expeditionibus bellicis toleraſſet, & in pugnis permulta accepiſſet vulnera, annos natum totidem, deceſſiſſe.

νία Οὐερηκοῦνδα, Ποπλίου ἀπελευθέρα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Λουΐα Ἀθικὴ, Ποπλίου ἀπελευθέρα, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Βουεία Λύχναυις, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν ἕν. Γάϊος Σάμφιος, Γαΐου υἱὸς, πόλεως Βελείας, ἔτη ἑκατὸν δύο. Κόϊντος Κορνήλιος, Κοΐντου υἱὸς, πόλεως Ῥηγίου, ἔτη ἑκατὸν δύο. Τίτος Ἀντώνιος, Τίτου υἱὸς, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν δύο. Κοκκανία Μοῦσα, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν τρία. Δημόκριτος Ἀβδηρίτης, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα. ἐτελεύτησεν δὲ, τροφῆς ἀποσχόμενος. Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα. ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν. Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς, πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὥς φησιν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν. Γάϊος

Λαλλίας Τιωναῖος, Λȣκίȣ υἱὸς, πόλεως Βιωνίας, ἔτη ἑκατὸν πένλε. Πόπλιος Κȣϊσένλιος Σφυρίων, Ποπλίȣ ἀπελεύθερος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν πέντε. Τίτος Κοΐλινας Χρύσαυλος, Τίτȣ ἀπελεύθερος, πόλεως Φαȣεντίας, ἔτη ἑκατὸν πένλε. Μάρκος Πομώνιος Σεβῆρος, Μάρκου υἱὸς, πόλεως Ταννηζάνης, ἔτη ἑκατὸν πένλε. Σέξτος Νέβιος, Σέξτȣ υἱὸς, πόλεως Πάρμης, ἔτη ἑκατὸν πένλε. Λȣ́κιος Αἴλιος Δωρόθεος, Λȣκίȣ ἀπελεύθερος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ἑκατὸν ἕξ. Γάϊος Πομπȣ́σιος Μονλιανὸς, Ποπλίȣ υἱὸς, ἔτη ἑκατὸν ἑπλά. Πόλλα Δωνάτα, Σέξτȣ θυγάτηρ, πόλεως Βονωνίας ἔτη ἑκατὸν δέκα. Μȣναντία Πρȣκȣ́λα, Λȣκίȣ θυγάτηρ, πόλεως Ῥηγίȣ, ἔτη ἑκατὸν δέκα.

ΚΕΦ.

ceſſiſſe. C. Lallias Tionæus, L. F. vitam pro duxit per annos cv. vrbe natus Bionia. P. Quiſentius Sphyrio, P. libertus, Bononienſis: T. Cottinas Chryſantus, T. libertus, Fauentinus: M. Pomonius Seuerus, M. F. vrbe Tannetana: Sext. Neuius Sext. F. vrbe Parma: omnes totidem. L. Ælius Dorotheus, L. libertus, Bononienſis, annos cvi. C. Pompuſius Montianus. P. F. annos cvii. Polla Donata, Sexti filia, Bononienſis, annos cx. Munantia Procula L. F. Rhegina, totidem.

Qui ab annis CX *vſque ad* CXX *progreſſi, in Commentarijs memorantur.*

CAP. III.

T. Purennius Tutus, L. F. Cornelienſis, annos CXI. L. Antiſtichus Soterichus, L. libertus, Rauennnâs, CXIII. L. Petri, Cornelienſis, CXIIII. Iulia Modeſtina, Corſiolis vrbe nata, liberta primipilarij, noſtra adhuc ætate ſuperſtes, vrbe Brixellis, annos CXX.

Qui ab CXXX *annis vſque ad* CXL *vixiſſe annotati ſunt.*

CAP. IV.

L. Tertius, Bononia, annos CXXXV. Fauſtus, Cæſaris ſeruus, è Sabinis, à Prætorio Pallantiano, annos CXXXVI. quem & ipſi vidimns, Adriano Cæſari exhibitum

Οἱ ἀπὸ τῶν ἑκατὸν δέκα ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν εἴκοσι ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Γ'.

Τίτος Περέννιος Τοῦτος, Λουκίου υἱὸς, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν ἕνδεκα. Λούκιος Ἀντίστιχος Σωτήριχος, Λουκίου ἀπελεύθερος, πόλεως Ῥαβέννης, ἔτη ἑκατὸν δέκα τρία. Λούκιος Πέτρου, πόλεως Κορνηλίας, ἔτη ἑκατὸν δέκα τέσσαρα. Ἰουλία Μοδεστίνα, πόλεως Κορσιόλων, Πριμοπιλαρίου ἀπελευθέρα, καθ' ἡμᾶς ἔτι οὖσα, πόλεως Βριξέλλων, ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι.

Οἱ ἀπὸ ρλ' ἐτῶν, μέχρι ρμ' ἀπογραψάμενοι.

ΚΕΦ. Δ'.

Λούκιος Τέρπος, πόλεως Βονωνίας, ἔτη ρλέ. Φαῦστος, Καίσαρος δοῦλος, ἐκ Σαβίνων, ἀπὸ πραιτωρίου Παλλαντιανοῦ, ἔτη ρλς', ὃν καὶ αὐτὸς ἐθεασάμην, Ἀδριανῷ τῷ καί-

σαρι

σαρὶ ἐπιδειχθέντα. Ἀργανθώνιος, ὁ τῶν Ταρτησσίων βασιλεὺς, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος· καὶ Ἀνακρέων ὁ ποιητὴς, ἔτη ρν΄. Σίβυλλα, ἡ Ἐρυθραία, ἐβίωσεν ἔτη ὀλίγον ἀποδέοντα τῶν χιλίων, ὡς αὐτή φησιν ἐν τοῖς χρησμοῖς τὸν δὲ τρόπον.

Ἀλλὰ τί δὴ πανόδυρτος ἐπ᾽ ἀλλοτρίοισι πάθεσσι
Θέσφατα φοιβάζω, λυσσώδεα μοῖραν ἔχουσα,
Οἴστρου δὲ σφετέρου καταγεύομαι ἀλγινόεντος.
Ἐκνεάομεν * ἀεὶ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἔχουσα,
Μαινομένη μὲν ἐνὶ θνητοῖς, καὶ ἄπιστα λέγουσα,
Πάντα δ᾽ ὑπὲρ προϊδοῦσα βροτῶν δυσανάσχετα κήδη,
Καὶ τότε μοι φθονέσας Λητοῦς ἐρικυδέος υἱὸς
Μαντοσύνης, παθέων δὲ κατικήσας ὀλοὸν κῆρ,

Ψυχὴν

tum. Arganthonius Tarteſſiorum rex, vt Herodotus & Anacreon poëta narrant, c l. Sibylla Erythræa, annos vixit non multo pauciores cIↃ. quod ipſa in Oraculis in hunc modum indicat:

Sed quid flebilibus non noſtra incommoda verbis
Vaticinor, rabie fatali concita mentem?
Quin ſtimulos noſtri potius contrecto furoris?
A teneris ſemper mala ſors me exercuit annis,
Adque ſenectutis prouexit damna moleſtæ.
Inter ego væſana homines, non credita cuiquam
Fata cano, & duros caſus, bene gnara futuri.
Idcirco inuidia Latonæ filius acri
Correptus, mihi fatidicamque infenſus ob artem,

Q Corpo-

Corporis hanc animam miſera de compede ſoluet,
Infeſta carnem ferus interimetque ſagitta.
Et mea tunc liquidas anima vt tranſibit in auras,
Auribus humanis vento permixta volucris,
Fata canet, cæcis ambagibus obſcurata.
At ſupra matrem corpus deforme iacebit
Tellurem: neque enim id quiſquam mandare ſepulcro,
Ingeſtaque volet mortalis condere terra.
Quæ laxata calore meum tamen inde cruorem
Hauriet, hinc varias fæcundaque proferet herbas;
Vnde iecur pecudum ſubiens vis certa futuri,

Conſi-

Ψυχὴν ἐκλύσει δεσμευομένην ἐνὶ λυ-
γρῷ
Σώματι, σαρκολύπιδι ὀϊστεύσας γεγαῖον.
Ἔνθ' ἄρα μοι ψυχὴ μὲν ἐς ἠέρα πιστη-
θεῖσα,
Πνεύματι συγκραθεῖσα βροτῶν εἰς οὔατα
πέμψει
Κληδόνας ἐν πυκινοῖς αἰνίγμασι συμ-
πλεχθείσας,
Σῶμα δ' ἀεικελίως ἄταφον πρὸς μη-
τέρος αἴης
Κείσεται, οὐ γάρ τις θνητῶν ἐπὶ γαῖαν
ἀμήσει,
Οὐδὲ τάφῳ κρύψει, κατὰ γὰρ χθονὸς εὐ-
ρυοδείης
Δύσεται αἷμα μέλαν τερσαινομένοιο
χρόνοιο.
Ἔνθεν δὴ πολλῆς ἀναδύσεται ἔρνεα
ποίης,
Ἣ καταβοσκομένων μήλων εἰς ἥπατα
δῦσα,

Ἀθανάτων δείξει βουλεύματα μαντοσύνῃσι.
Σαρκῶν δ᾽ ὄρνιθες πετροδείμονες αἴκε πάσωνται,
Μαντοσύνην θνητοῖσιν ἀληθέα ποιήσουσι.

Διὰ τούτου τοῦ χρησμοῦ ἀποδείκνυται δέκα γενεὰς αὐτὴν κατ᾽ ἀνθρώπους γεγονέναι, καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν ἐκ τοῦ ζῆν τῆς μὲν ψυχῆς κατὰ τὸν ἀέρα φερομένης, καὶ περιπατούσης, τοῦ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων λαλουμένους παρασκευάσειν τὰς γινομένας κληδόνας διὰ τῶν λόγων. τοῦ δὲ σώματος ἀτάφου γινομένου, τὰ μὲν ὄρνεα τῶν σαρκῶν φαγόντα, τὴν διὰ τῆς ὀρνιθοσκοπίας μαντείαν διασημαίνειν. τοῦ δὲ ὑπολοίπου μέρους εἰς τὴν γῆν σαπέντος, καὶ τὰ κτήνη φαγόντα τῆς ἐκ τῆς γῆς φυομένης πόας, τὴν ἡπατοσκοπικὴν εἰς τὸν βίον εἰσάξειν τέχνην. Τὴν δὲ γενεὰν Σίβυλλα ἱστορεῖ ἐτῶν ἑκατὸν δέκα, ἐν τῷ χρησμῷ τῷ πρὸς Ῥωμαίους περὶ τῶν αἰω-

Conſilia oſtendet gnaris occulta deorum.
Atque meas carnes, ſubeunt quæ ſaxa volucres,
Cum carpent, ventura procul mortalibus edent.

Hoc oraculo indicatur, Sibyllam iſtam decem ætates inter homines egiſſe: &, poſtquam è viuis exceſſit, animam in aërem elatam effeciſſe, vt ad aures hominum omnia & ſermones de futuris acciderent. cadauere autem inſepulto iacente, aues eius carnibus veſcentes, auſpicio ventura indicaſſe: reliqua parte computreſcente, & terram penetrante, pecudes, quæ è terra ea enatas herbas depáſcerent, diuinationem, quæ è iocinorum fit inſpectione, inter homines introducturas. Cæterùm ætatem Sibylla annis cx. definit in oraculo Romanis datò de ludis,

quos ipſi Seculares vocant. Cum enim ipſorum ſocij, & amici, non ſtarent pactis, ſed crebrò nouas res tentarent, & bellum inferrent; cecinit Sibylla, ſi hæc ſpectacula ederentur, Latinos, qui defecerant, ſubditum iri. Oraculi hic eſt tenor:

Viginti & centum reuolutis protinus annis
(Quæ ſunt humanæ longiſſima tempora vitæ)
Hæc memori tum mente tibi, Romane, teneto;
Hæc age, quantumuis obliuiſcare teipſum.
Quâ campus flauas vndoſi ad Tibridis vndas
Stringitur, anguſtis & circunſcribitur oris,
Hîc tu, ſub terras vbi Titan lampada condet,

Obſcuræ

νίων θεῶν, ἃ Ῥωμαῖοι Σεκουλάρεια καλοῦσι. Τῶν γὰρ συμμάχων αὐτῆς, καὶ κοινωνῶν, μὴ ἐμμενόντων ταῖς συνθήκαις, ἀλλὰ πυκνὰ μεταβαλλομένων, καὶ πολεμούντων αὐτοῖς, ἡ Σίβυλλα ἐχρησμῴδησεν, ἐπιτελεσθεισῶν τῶν θεωριῶν τούτων, ὑποταγήσεσθαι τοὺς ἀφεστῶτας Λατίνους. εἰσὶν δὲ οἱ χρησμοὶ οἵδε.

Ἀλλ' ὁπότ' ἂν μήκιστος ἵκῃ χρόνος ἀνθρώποισι,
Ζωῆς εἰς ἐτέων ἑκατὸν δέκα κύκλον ὁδεύσας,
Μεμνῆσθαι, Ῥωμαῖε, καὶ εἰ μάλα λήσει ἑαυτόν,
Μεμνῆσθαι τάδε πάντα, θεοῖσι μὲν ἀθανάτοισι,
Ῥέζειν ἐν πεδίῳ παρὰ Θύβριδος ἄπλετον ὕδωρ,
Ὅππῃ στεινότατον, νὺξ ἡνίκα γαῖαν ἐπέλθῃ,
Ἠελίου κρύψαντος ἑὸν φάος, ἔνθα σὺ ῥέζειν,

Ἱερὰ

Ἱερὰ παντογόνοις μοίραις ἄρνας τε καὶ
αἶγας,
Κυανέας δ' ἐπὶ ταῖς δ' εἰλειθυίας ἀρέ-
σασθαι
Παιδοτόκους θυέεσιν, ὅπῃ θέμις· αὖθι
δὲ γαίῃ
Πληθοχθύῃ χώροις οἷς ἱερεύοιτο μέλαινα.
Πάνλευκοι ταῦροι δὲ Διὸς παρὰ βωμὸν
ἀγέσθων,
Ἤματι, μὴ δέ τε νυκτί. θεοῖσι γὰρ οὐρα-
νίδαισιν
Ἡμέριος πέλεται θυέων τρόπος, ὡς δὲ
καὶ αὖτις
Ἱερεύειν, δάμαλις δὲ βοὸς δέμας ἀ-
γλαὸν Ἥρης
Δεξάσθω νηὸς παρὰ σεῦ· καὶ Φοῖβος Ἀ-
πόλλων,
Ὅστε καὶ ἠέλιος κικλήσκεται, αἴσια δέχθω
Θύματα Λητοΐδης, καὶ ἀειδόμενοί τε Λα-
τῖνοι
Παιᾶνες, κούροις κούρῃσί τε νηὸν ἔχοιεν
Ἀθανά-

Obſcuræ noctis ſeſe intendentque tenebræ,
Omnigenis placa immortalia numina ſacris:
Atque agnos diuis, nitidas & cæde capellas.
Cæruleas etiam veneraberis Eilithyias,
Ritè ſacris factis, fauſtæ quæ partubus adſunt.
Atram frugiferæ Telluri deinde dicabis
Gratus ouem. tauros candentes ad Iouis aram
Tum ſtatues, radijs cum Sol terreſtria luſtrat:
Non noctu. nam cælitibus ſacra ritè feruntur,
Cum lux alma diei cælum terraſque retexit.
Pulcraque Iunonis donetur bucula templo.
Quinetiam Titan Latonia proles Apollo
Placetur ſacris, cantent Pæana Latini,

Atque choros ducant : puerique ætate vigentes
Parte alia, atque alia florentes vere puellæ
Aetatis, nondum charis genitoribus orbæ.
Atque verecundæ matronæ luce ſub iſta
Curuatis celebrem genibus Iunonis ad aram
Concilientque deam, & ſacrata piacula ſoluant
Vir mulierque, magis tamen iſthæc fæmina debet.
Iſta domo ſibi quiſque ferat, quas fas iubet almis
Primitias offerre dijs, & fauſta precari.
Pro ſe quiſque virûm ſibi condita in ædibus iſthac

Aſſer-

Ἀθανάτων, χωρὶς δὲ κόραι χόρον αὐταὶ ἔχοιεν,
Καὶ χωρὶς παίδων ἄρσην στάχυς, ἀλλὰ γονήων
Πάντων ζωόντων τοῖς ἀμφιθαλὴς ἔπι φύτλη,
Αἱ δὲ γάμου ζεύγλαισι δεδμημέναι ἤματι κείνῳ,
Γνὺξ Ἥρης παρὰ βωμὸν ἀοίδιμον ἑδριόωσαι,
Δαίμονα λισσέσθωσαν, ἅπασι δὲ λύματα δοῦναι
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ, μάλιστα δὲ θηλυτέραισιν.
Πάντες δ' ἐξ οἴκοιο φερέσθων, ὅσα κομίζειν
Ἔστι θέμις θνητοῖσιν ἀπαρχομένοις βιότοιο,
Δαίμοσι μειλιχίοισιν ἱλάσματα καὶ μακάρεσσιν
Οὐρανίοις, τάδε πάντα τεθησαυρισμένα κεῖσθαι,

Ὄφρα τελῇ θυμέλῃσι καὶ ἀνδράσιν ἑδριόωσιν.
Ἔνθεν πορσυνῆς μεμνημένος. ἤμασι δ' ἔστω,
Νυξί τ' ἐπασσυτέρῃσι θεοπρεπέας κατὰ θώκους,
Παμπλήθης ἀγυιεῖς· σπουδὴ δὲ γέλωτι μεμίχθω.
Ταῦτά τοι ἐν φρεσὶ σῇσιν ἀεὶ μεμνημένος εἶναι,
Καί σοι πᾶσα χθὼν Ἰταλὴ, καὶ πᾶσα Λατίνων,
Αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει.

ΤΕΛΟΣ.

Aſſeruet, feſtis caſtus promatque diebus.
Lucibus his, noctesque per has ad ſana deorum
Turba hominum feſtiua adſitque, & ſeria riſu
Temperet, adſiduisque adſit creberrima ſacris.
Horum non vllo te obliuio tempore tangat.
Jtala ſic tellus tibi cuncta, omniſque Latinus
Seruiet, & pauidum mittet tua ſub iuga collum.

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Olympijs Fragmentum.

ΦΛΕΓΟΝΤΟΣ

ΤΡΑΛΛΙΑΝΟΥ

Περὶ τῶν Ὀλυμπίων.

Δοκεῖ μοι χρῆναι εἰπεῖν τὴν αἰτίαν δι' ἣν τὰ Ὀλύμπια τεθῆναι συμβέβηκεν. Ἔστι δὲ ἥδε. Μετὰ Πεῖσον καὶ Πέλοπα, ἔτι δὲ Ἡρακλέα, τοὺς πρώτους τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιάσιν ἐνστησαμένους, ἐκλιπόντων τῶν Πελοποννησίων τὴν θρησκείαν χρόνῳ τινὶ, εἰς ὃν ἀπὸ Ἰφίτου Ὀλυμπιάδες ὀκτὼ πρὸς ταῖς εἴκοσι καταριθμοῦνται εἰς Κόροιβον τὸν Ἠλεῖον, καὶ ἀμελησάντων τοῦ ἀγῶνος, στάσις ἐνέστη κατὰ τὴν Πελοπόννησον. Λυκοῦργος δὲ ὁ Λακεδαιμόνιος, υἱὸς ὢν τοῦ Πρυτάνεως, τοῦ Εὐρύπου, τοῦ Σώσου, τοῦ Προκλέως, τοῦ Ἀριστοδήμου, τοῦ Ἀριστομάχου, τοῦ Κλεοδαίου, τοῦ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Δηιανείρας, καὶ Ἴφιτος ὁ Αἵμο-

PHLEGONTIS TRALLIANI

De Olympijs Fragmentum.

EXponenda mihi videtur cauſa, ob quam Olympia inſtitui contigit. eſt autem hæc. Poſt Piſum, Pelopem, atque Herculem, qui primi ſolennem conuentum ac certamen Olympicum inſtituerant, cum Peloponneſij eam feſtiuitatem aliquandiu intermiſiſſent, per id ſcilicet tempus quod ab Iphito ad Corœbum vſque Eleum duodetriginta Olympiadum numeratur, certamenq́ue neglexiſſent, ſeditio in Peloponneſo fuit coorta. Ibi Lycurgus Spartanus, Prytanei filius, Europi N. Soſi pro N. (qui Soſus patrem habuit Procleum, auum Ariſtodemum, proauum Ariſtomachum: fuit autem hic Cleodei filius, cuius pater Hyllus, Hercule & Deianira fuit natus) & Iphitus Hæmonis,

monis, aut (vt alij perhibent) Praxonidæ F. ab Hercule prognati, Eleus domo, ac Cleoſthenes Cleonici F. Piſæus, vt populum ad concordiam pacemq́; reducerent, cùm Olympicam feſtiuitatem ſtatuerunt ad priſtinam formam redigere, tum certamen gymnicum edere. Itaque Delphos miſerunt, qui Deum percontarentur, an hoc eorū probet conſilium. Is reſpondit, bona euentura, ſi id exequantur: iuſſitq́; ferias indîci vrbibus, quæ certaminis eſſe vellent participes. quo oraculo in Græcia renunciato, diſcus etiam conſcriptus eſt à Græcorum iudicibus, quos ipſi Hellanodicas vocant, formam agendorum Olympiorum indicans. Cæterum Peloponneſios non admodum id certamen gratum habentes, moleſteq́; id ferentes, peſtis inuaſit, frugumq́; pernicies afflixit. Itaque ij, qui antè à ſocietate iſtorum ludorum deſciuerant, denuò Lycurgum peſtis amolitionem ac remedium popoſcerunt. Pythia verò ſic reſpondit:

O qui

Αἵμονος, ὡς δὲ ἔνιοι Πραξωνίδου, ἑνὸς τῶν ἀπὸ Ἡρακλέους, Ἠλεῖος· καὶ Κλεοσθένης ὁ Κλεονίκου Πεισάτης, βουλόμενοι εἰς ὁμόνοιαν καὶ εἰρήνην τὸ πλῆθος αὖθις ἀποκαταστῆσαι, τήν τε πανήγυριν τὴν Ὀλυμπικὴν ἔγνωσαν ἀνάγειν εἰς τὰ ἀρχαῖα νόμιμα, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν ἐπιτελέσαι. στέλλονται δὴ εἰς Δελφοὺς χρησόμενοι τῷ θεῷ, εἴ σφισιν συνεπαινεῖ ταῦτα ποιῆσαι. ὁ δὲ θεὸς, ἄμεινον, ἔφη, ἔσεσθαι ποιοῦσιν, καὶ προσέταξεν ἐκεχειρίαν ἀγγεῖλαι ταῖς πόλεσιν, ταῖς βουλομέναις μετέχειν τοῦ ἀγῶνος. ὧν διαγγελθέντων κατὰ τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ δίσκος ἐγράφη τοῖς Ἑλλανοδίκαις, καθ' ὃν ἔδει τὰ Ὀλύμπια ἄγειν. Οὐκ ἄγαν δὲ προσιεμένων τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ δυσχεραινόντων, τῶν Πελοποννησίων, λοιμὸς ἐπιγενόμενος, καὶ φθορὰ καρπῶν, ἐλυμαίνετο αὐτούς. οἱ δὲ ἀποσαντες πάλιν σὺν περὶ τὸν Λυκοῦργον ᾔτουντο τοῦ λοιμοῦ παῦλαν καὶ ἴασιν τινά. ἡ δὲ Πυθία χρᾷ τάδε.

Ὦ γῆς ἀκρόπολιν πάσης Πελοπηΐδα κλεινὴν
Ναίοντες, πρέσβεις τε βροτῶν πάντων, καὶ ἄριστοι,
Φράζεσθ' ἐξ ἐμέθεν χρησμὸν θεοῦ ὅττι κεν εἴπω.
Ζεὺς ἡμῖν τελετῆς μῆνιν ἔχει ἣν διέχρησεν,
Οὕνεκ' ἀτιμάζοντες Ὀλύμπια λᾶσι ἄνακτος
Ζηνός· οὗ πρῶτος μὲν ἱδρύσατο καὶ θέτο τιμὴν
Πεῖσος, καὶ μετὰ τόνδε Πέλοψ, ὅτε δημονναῖην
Ἑλλάδα; θῆκε δ' ἔπειτα ἑορτὴν καὶ ἔπαθλα θανόντι
Οἰνομάῳ. τρίταλος δ' ἐπὶ τοῖς παῖς Ἀμφιτρύωνος
Ἡρακλῆς ἐτέλεσσ' ἑορτὴν καὶ ἀγῶν' ἐπὶ μήτρῳ
Πέλοπι Τανταλίδῃ φθιμένῳ· τὸν δή τοθεν ὑμεὶν.

Λείπετε

O qui telluris famoſam totius arcem
Mortales inter natuque & laude ſupremi
Incolitis, quæ fata Dei cano diſcite iuſſu.
Neglecta altitonans iraſcitur ob ſacra vobis
Iupiter, immenſo qui maximus imperat orbi.
Cuius Olympia vos cultu ſpoliaſtis auito:
Quæ princeps Iouis vt Piſus celebraret honorem
Inſtituit: poſt huncque Pelops, quo Græcia rege
Floruit, vnanimeſque habuerunt mœnia cives,
Oenomao inſtituit certamina lumine caſſo.
Tertius hæc Pelopi ſatus Amphitruone dicauit
Tantalidæ, grati ſeruans pia iura nepotis.

Hæc ſacra, & ludos abolere hos Iupiter auſis
Iratus peſtem immiſit, diramque famemque.
Verùm inſtauratis ceſſabunt hæc mala ſacris.

Peloponneſij, vbi hoc eis renunciatum oraculum fuit, fidem derogantes, denuò communi de ſententia miſerunt ipſi, qui accuratius DEVM de oraculo interrogarent. Pythia autem hæc retulit:

O Peloponneſi ciues, altaria circum
Ite, ſacris factiſque animis aduertite dicta
Vatum, qui leges & iura paterna ſequuntur,
Vatum Eleorum monitis parete volentes.

Hoc oraculo accepto Peloponneſij conceſſerunt Eleis, vt certamen Olympicum inſtituerent, & ferias vrbibus denunciarent.

Λείπεις ϰαὶ τελετὴν, ἧς χωσάμενος ϰατὰ θυμὸν,
Ὦρσε ϰαϰὸν λιμὸν παρὰ τοῖς ϰαὶ λοιμὸν, ὅν ἐστι
Παῦσαι, ἀνορθώσαντας ἑορτὴν τὴν πάλιν αὖθις.

Ταῦτα ἀϰούσαντες, ἀπήγγελλαν τοῖς Πελοποννησίοις· οἱ δὲ, ἀπιστήσαντες τῷ χρησμῷ, ἀπέστειλαν πάλιν ϰαὶ αὐτοὶ ἀπὸ ϰοινοῦ δόγματος ἐπιστρεφέστερον ἐπερωτήσοντας τὸν θεὸν περὶ τῶν χρησθέντων. ἡ δὲ Πυθία λέγει τάδε.

Ὦ Πελοποννήσου ναέται, περὶ βωμὸν ἰόντες
Θύετε, ϰαὶ πείθεσθε τά κεν μάντεις ἐνέπωσιν,
Ἠλείων πρόπολοι, πατέρων νόμον ἰθύνοντες.

τούτων χρησθέντων, οἱ Πελοποννήσιοι ἐπέτρεψαν τοῖς Ἠλείοις ἀγῶνα τιθέναι τῶν Ὀλυμπίων, ϰαὶ ἐϰεχειρίαν ἀγγέλλειν ταῖς πόλε-

πόλεσιν. καὶ Ἠλεῖοι δὲ μετὰ ταῦτα βουλόμενοι βοηθεῖν Λακεδαιμονίοις, ὅτε Ἕλος ἐπολιόρκουν, πέμψαντες εἰς Δελφοὺς, ἐμαντεύοντο. καὶ χρᾷ ἡ Πυθία τάδε.

Τὴν αὐτῶν ῥύεσθε πάτρην, πολέμου δ᾽
 ἀπέχεσθε,
Κοινοδίκου φιλίας ἡγούμενοι Ἑλλήνεσσιν,
Ἔστ᾽ ἂν πενταέτης ἔλθῃ φιλόφρων ἐνιαυ-
 τός.

Χρησθέντων δὲ τούτων, τοῦ μὲν πολεμεῖν ἀνέχοντο, τῆς δὲ Ὀλυμπίων τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο. καὶ ἐστέφετο μὲν οὐδεὶς ἐπὶ πέντε Ὀλυμπιάδας. τῇ δὲ ἕκτῃ ἔδοξεν αὐτοῖς μαντεύσασθαι, εἰ στέμματα περιθῶσι τοῖς νικῶσι. καὶ πέμπουσι τὸν βασιλέα Ἴφιτον εἰς θεοῦ· ὁ δὲ θεὸς, ἔφη τάδε.

Ἴφιτε μήλειον καρπὸν μὴ θῇς ἐπὶ νίκῃ,
Ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώδη
 ἐλαιῶν,
Ὃς νῦν ἀμφέχεται λεπτοῖσιν ὑφάσ-
 μασ᾽ ἀράχνης.

Παρα-

rent. Porrò autem poſtea temporis Elei, cum opitulari vellent Lacedæmonijs, Elos vrbem oppugnantibus, Delphos conſultum miſerunt. & reſpondit Pythia in hanc ſententiam.

Exſortes belli patriam defendite veſtram,
Et pacis Græcos communia iura docete
Autores, anni veniant dum gaudia quinti.

Hoc oraculo dato, Elei bello abſtinuerunt, & Olympia curauerunt. Quinque Olympiades ita ſunt exactæ, vt coronaretur nemo. Sexta placuit oraculum ſcitari, an victoribus coronæ eſſent imponendæ, eamque ob rem miſſus ad fanum Dei rex Iphitus. Deus ſic eſt fatus.

Iphite, victorem malo donare caueto.
Verùm ſylueſtris fructu redimitor oliuæ,
Quem circùm teneris incluſit aranea filis.

T Cum

Cum ergo veniſſet Olympiam, inque luco multi eſſent oleaſtri; vnum eorum deprehendens araneis circumdatum, ædificio cinxit: atque ea ex arbore coronata eſt victoribus. Primus coronatus eſt Daicles Meſſenius, Olympiade ſeptima ſtadio victor.

Cætera deſunt.

Παραγινόμενος οὖν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν,
πολλῶν ἐν τῷ τεμένει κοτίνων ὄντων, εὑρὼν
ἕνα περιεχόμενον ἀραχνίοις, περιῳκοδόμη-
σεν αὐτὸν, καὶ τοῖς νικῶσιν ἐκ τούτου ἐδό-
θη ὁ στέφανος. πρῶτος δ' ἐστεφανώ-
θη Δαϊκλῆς Μεσσήνιος τῇ ἑβ-
δόμῃ Ὀλυμπιάδι στά-
διον ἐνίκα.

Λ Ε Ι Π Ε Ι.

IOANNIS MEVRSI

Ad hæc

PHLEGONTIS TRALLIANI

Opuſcula

NOTÆ.

IOANNIS MEVRSI IN PHLEGONTIS TRALLIANI Opuſcula NOTÆ.

PHlegon iſte, Trallianus, Auguſti libertus; vel, vt alij, Hadriani Cæſaris fuit. Suidas docet. Φλέγων, Τραλλιανὸς, ἀπελεύθερος τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος. οἱ δὲ, Ἀδριανοῦ φασίν, Verùm, qui libertum Auguſti cenſuere, valdè falſi. Hadriani enim fuiſſe, ex Vopiſco ſatis conſtat, in Saturnino. *Hadriani epiſtolam, ex libris Phlegontis, liberti eius, proditam, ex quâ penitus Aegyptiorum vita detegitur, indidi.* Et vis argumentum tibi, quod non fallat? Chronica ſua, vt infra oſtendam, in ſedecim libros diſtributa, ad Olympiadis CXXIX annum II vſque perduxit; qui ab Hadriani exceſſu tertius fuit. Ergo quomodo ſub Auguſto viuere potuit? à cuius obitu ad hoc tempus anni CXXXII numerantur.

rantur. Deinde Adriani ipſe ſemel, iterumque, meminit; & cap. X Conſules nominat M. Plautium Siluanum, & Sentium Augurinum; qui conſulatum obierunt Antonini Pij anno XVIII. Manifeſtus omnino error. Quin Hadriani ipſius fuiſſe, quæ Phlegontis huius nomine circumlata, clarè Spartianus dicit, in eius Vitâ. *Fama celebris Hadrianus tam cupidus fuit, vt libros Vitæ ſuæ, ſcriptos à ſe, libertis ſuis literatis dederit, iubens, vt eos ſuis nominibus publicarent. Nam Phlegontis libri, Hadriani eſſe dicuntur.* Atque vt ipſe Hadriani libertus fuit, ita eius Ælius Maurus commemoratur ab eodem Spartiano in Seuero Imperatore. *Legiſſe me apud Maurum, Phlegontis Tralliani libertum, memini.* Meminit porrò cuiuſdam Phlegontis D. Paulus in Epiſtolâ ad Rom. cap. XVI. Ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν. Et hunc puto Suidam ob oculos habuiſſe, cum libertum Auguſti ſcriberet. Eſt etiam Attij cuiuſdam Phlegontis mentio in arâ marmoreâ, quæ Romæ, in hortis Euryali Rufini; legiturque in Theſauro Inſcriptionum Gruterianarum, pag. DCLXXI. num. 6.

DIS. MANIBVS
ATTIÆ. T. F. QVINTILLÆ
ATTIVS. PHLEGON. PATER

Noſter iſte ſcripſit plurima, quæ à Suida in hunc modum recenſentur. Ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βι-

ἐν βιβλίοις ις´. ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθ´ Ὀλυμπιάδος τὰ πραχθέντα πανταχοῦ. τὰ δὲ αὐτὰ ἐν βιβλίοις η´. Ἔκφρασιν Σικελίας. Περὶ μακροβίων, καὶ θαυμασίων. Περὶ τῶν παρὰ Ῥωμαίοις ἑορτῶν, βιβλία γ´. Περὶ τῶν ἐν Ῥώμῃ τόπων, καὶ ὧν ἐπικέκληνται ὀνομάτων. Ἐπιτομὴν Ὀλυμπιονικῶν, ἐν βιβλίοις β´. καὶ ἄλλα. Ex his omnibus *De Mirabilibus* Opus, initio mutilum; *De Olympiadibus* fragmentum, cum libello *De Longæuis*, ante annos quinquaginta, & quod excedit, primus edidit Gulielmus Xylander, benè de literis Græcis meritus. Ea mihi, cùm tanto temporis interuallo rara exemplaria eſſent, ne iterum quaſi interciderent, reuocare in lucem iſtam publicam placuit, horis aliquot ſubſeciuis recenſita, & emendata.

In Librum

Περὶ θαυμασίων,

CAP. II.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἵερων ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἢ Ἐφέσιος.] An non ſcribendum? καὶ Ἥρων ὁ Α´. Celebris hic Scriptor. Hieròn quidam Siculus inter Rei Ruſticæ Auctores commemoratur à Varrone de R.R.lib.1. cap. 1. *Hi ſunt, quos tu habere in conſilio poteris, cùm quid conſulere voles; Hieron Siculus, & Attalus Philometor.* Et ex eo Columella, libro quoq; 1.& cap.

 1. *Sicu-*

1. Siculi quoque mediocri curâ negotium iſtud proſecuti ſunt, Hieron, & Epicharmus diſcipulus, Philometor, & Attalus. Verùm Hieron Alexandrinus, aut Epheſius, nuſquam mihi alibi lectus.

CAP. III.

Ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀντισθένης Περιπατητικὸς φιλόσοφος.] An hunc deſignat, cuius vitam deſcribit nobis Diogenes Laërtius lib. VI. Atqui Cynicus iſte fuit, princeps ſectæ; & Hiſtoricum nihil ſcripſit. Alius ab iſto quidam, Rhodius, & Hiſtoricus fuit. Diogenes, libro citato. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Ἀντισθένεις, τρεῖς· Ἡρακλείτειος, εἷς· ἕτερος, Ἐφέσιος· καὶ Ῥόδιός τις, ἱστορικός. Puto confundere hîc Phlegontem, & pro Rhodio hoc Athenienſem malè ponere.

Αὐτὸν δὲ τὰ μὲν πρῶτα εἰς Ἰταλίαν μετὰ πεντακοσίων ὑπασπιστῶν φυγεῖν.] Itane Antiochus, profligatis ab Acilio copijs ſuis, in Italiam fugam inſtituit? Contra Hiſtoriam eſt. Gulielmus Xylander legiſſe videtur, εἰς Αἰτωλίαν, pro εἰς Ἰταλίαν. Tu repone, εἰς Ἐλάτειαν. Ita ſeſe Hiſtoria habet. Antiochus victus, fugienſque, non ante ſubſtitit, quam Elatiam, cum quingentis tantùm militibus, perueniſſet. Liuius lib. XXXVI. *Aliquantum viæ præceperat rex,* (de Antiocho victo, ac fugiente, illi ſermo.) *vt qui non antè, quàm Elatiæ, ab effuſo conſtiterit curſu: vbi*

vbi primùm reliquijs pugnæq; & fugæ collectis, cum perexiguâ manu ſemiermium militum Chalcidem ſe recepit. Romanus equitatus ipſum quidem regem Elatiæ aſſecutus non eſt, ſed magnam partem agminis, aut laſſitudine ſubſiſtentis, aut terrore, vt qui ſine ducibus per ignota itinera fugerent, diſſipatos oppreſſerunt. nec præter quingentos, qui circa regem fuerunt, quiſquam effugit.

CAP. IV.

Τειρεσίαν τὸν Εὐμάρους.] Scribe, τὸν Εὐήρους, Nam Tireſiæ pater Eueres erat. Apollodorus lib. III. Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας, Εὐήρους καὶ Χαρικλοῦς Νύμφης. Corruptum quoque nomen eius apud Hyginum. Fab. LXIX. *Tireſias, Eurij filius, augur præmonuit.* Iterum Fab. LXXV. *In monte Cyllenio Tireſias, Eurimi filius, paſtor, dracones venerantes dicitur baculo percuſſiſſe.* Vtrobique reſcribendum, *Tireſias, Eueris filius.* Corruptiſſimè omnium apud Lutatium eſt, ad Theb. II *Tireſias, Pericli filius, genere Thebanus, vates.* Cenſeo initio nomen patris Eueris excidiſſe, & deinde *Chariclûs* ſcribendum, pro *Pericli.* Certè Euerem appellatum Tireſiæ patrem, vel inde clarum; quod Εὐηρείδης ideò Tireſias à Poëtis Græcis dictus. Callimachus Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος:

ci Atrax dicitur. Καθάπερ ἐπὶ Καινὶς μὲν, Ἀτρακος οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης.

CAP. VI.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιπάτρου.] Id fuit Olymp. CCVI anno I. Anonymus in Olymp. Deſcript. ad iſtud tempus diſertè notat. Ὀλυμπιάδος σς' ἔτει α' ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ. Ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Βινικίου, καὶ τίτου Στατιλίου Ταύρου, τοῦ Κορβιλίου ἐπικληθέντος.] Incidit horum Conſulatus in Claudij Imperatoris annum V. Ac primò quidem, qui hîc Βινίκιος, is *Vinicius* Caſſiodoro, & Inſcriptioni Antiquæ. Faſtis Siculis, & Auctori Alexandrini quoq; Chronici, Οὐεννίκιος nuncupatur. Apud Euſebium, Chron. II. Οὐινούκιος, in Faſtis verò Capitolinis, *Vinucius* ſcribitur. Bis autem Conſulatum geſſit; ſemel, Olymp. CCII. anno II. qui erat Tiberij XVI, cum collegâ C. Caſſio Longino: iterum autem, hunc ipſum, de quo Phlegon; annis quindecim interiectis. Eſtque prioris Conſulatus iſta mentio in Inſcriptione Antiquâ.

C. CASSIVS. LONGINVS. M. VINICIVS. COS

Sed in altero illo Conſule, quem Statilium Taurum, cognomento Coruilium, nobis nominat, errat vehementer Phlegon. Ac initio corrupta verba, quæ ſic corrigo. τοῦ Κορβίνου ἐπικληθέντος. Nam *Coruinus*, non *Coruilius*;

 dice-

dicebatur. Confundit autem Titum Statilium Taurum, & Marcum Statilium Coruinum, qui duo fuerunt; non, vt ille ſtatuit, vnus: fuitque Titus Statilius Taurus ſecundùm Conſul, cum collegâ C. Quinctio Criſpino, anno ante M. Statilium Coruinum, qui collegam in Conſulatu ſuo habuit M. Vinucium, ſeu Vinicium mauis, Quartinum, ſecundùm Conſulem. Eſtque hic ipſe Statilius Coruinus, quem in Claudium Imp. cum Gallo Aſinio conſpiraſſe tradit Suetonius in eius Vitâ, cap. XIII. *Conſpirauerant autem ad res nouas Gallus Aſinius, & Statilius Coruinus, Pollionis ac Meſſalæ oratorum nepotes.* Sed emendandus per occaſionem etiam Caſſiodorus in Chronico, apud quem *Cornelius* dicitur, qui *Coruinus.*

CAP. VII.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Διονυσοδώρου.] Magiſtratum Athenis geſſit Dionyſodorus hic Olymp. CCVIII: anno I. quo hoc accidit. Anonymus in Olymp. Deſcript. ΟΔ. ση'. ἔτει α', ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ. Ἐν Μηκανίᾳ, πόλει τῆς Ἰταλίας, ἐν Ἀγριππίνης τῆς Σεβαστῆς ἐπαύλει, ἀνδρόγυνος ἐγεννήθη.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δέκμου Ἰουνίου Σιλανοῦ Τορκουάτου. καὶ Κοΐντου Ἀστερίου Ἀντωνίνου.] Scribendum Δεκίου, pro Δέκμου, & Ἀπερίου, pro Ἀστερίου. Nam Conſu-

Conſulatu tunc functi Decius Iunius Silanus, & Quintus Haterius Antoninus. Adi Faſtos Capitolinos. Fuit autem annus iſte Claudij Cæſaris duodecimus.

Cap. IX.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Μακρίνου.] Id factum Olymp. ccxxiii. anno iii. Sed Archontis huius nomen, vt aliorum etiam plurium, apud Anonymum in Deſcript. Olymp. hodie excidit; reſtituendum aliquando, volente deo, cùm totum id Opus recenſitum divulgabo.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Λουκίου Λαμία, καὶ Αἰλιανοῦ Οὐέτηρος.] Reſtitue, *Λουκίου Αἰμυλίου Αἰλιανοῦ, καὶ Οὐέτηρος.* Nomina his Conſulibus erant, L. Aemylius Aelianus, & L. Antiſtius Vetus. Ita Faſti Capitolini repræſentant; in quibus prænomen Aemylij Aeliani deſideratur, hinc viciſſim reſtituendum. Fuere hi Conſules anno vltimo Traiani Imp. Deſtituit memoria virum ſummum, Ioſephum Scaligerum, qui in Animaduerſionibus in Euſebium, hunc Phlegontis locum citans, negat ſe illos reperire. Meminere eorum præter Capitolinos Faſtos, etiam Siculi; in quibus is annus inſignitur nominibus Conſulum, *Αἰλιανοῦ καὶ Βετήρου.* Et hi ipſi ſunt, qui in Caſſiodori Chronico, ſed anno Traiani xv. inerudité, *Aemylius & Vetus* nominantur.

CAP. X.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰάσονος.] Id fuit Olymp. CCXXXIII. anno IV. Vrbis conditæ DCCCCIX. Et huius quoque archontis nomen excidit apud Anonymum in Deſcript. Olymp.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Μάρκου Πλατίου, καὶ Σέξτου Καρμίνιου, Ὑψαίου, καὶ Μάρκου Φουλβίου Φλάκκου.] Quid ? an Romæ quatuor Conſules vno eodémque anno ? Nugæ meræ. Ego mutilum locum cenſeo, & hiſtorias duas diuerſas hîc in vnam coaluiſſe. Ac primum pro *μάρκου Πλατίου, ἢ Σέξτου Καρμινίου*, reſtituendum; *μάρκου Πλαυτίου, καὶ Σεντίου Ἀυγουρίνου.* Erant enim eo anno Conſules Romæ M. Plautius Siluanus, & Sentius Augurinus. Ita Faſti Capitolini nobis indicant; quibus viciſſim ex Phlegonte Plautij Siluani prænomen redde; quod tamen apud Iul. Obſequentem Publius dicitur, cap. XC. Et per occaſionem etiam corrigendum Chronicon Alexandrinum, quod Raderi beneficio nunc habemus multo integrius. Mendosè editur, *Σισβανοῦ καὶ Ἀυγουρίνου.* Tu reſcribe. *Σιλβανοῦ, καὶ Ἀ.* Iam quæ Conſulum nomina ſequuntur, in his primum eſt corruptum; ac pro *Υἱαίου*, legendum omninò eſt, *Ὑψαίου.* Nam fuere in Conſulatu tunc collegæ, M. Plautius Hypſæus, & M. Fuluius Flaccus; idque fuit anno Vrbis DCXXIX. qui erat IV Olympiadis CLXIII.

Iam

Iam cum duo illi priores Conſulatum ſuum geſſerint anno Vrbis DCCCCIX, ſiue IV Olympiadis CCXXXIII, habes ecce interuallum annorum CCLXXX. Ergo rectè mutilum locum arbitramur: excideritque, præter cætera, archontis Athenienſis nomen, qui, cùm Romæ iſti Conſules, magiſtratum Athenes geſſit: ſiquidem Phlegon archontis Athenienſium cum Conſulibus Romanorum coniungere amat.

CAP. XIII.

ἀνθ' ὧν κολοσσόν τι αὐτοῦ κατασκευάσαντες ἀνέθεσαν παρὰ τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀγορᾷ, καὶ τῶν πόλεων ἑκάστης ἐφεξῆς ἀνδριάντας παρέστησαν.] Vt de terræmotu verum eſt, ita de coloſſo iſto, ſtatuiſque etiam vrbium, nemo veterum, qui hiſtoriam nobis tradunt, mentionem vllam facit. Itaque inter falſa habendum; & rectè ab Apollonio poſitum in eo Opere, cui titulum *Περὶ καταψευσμένης ἱστορίας* fecerat.

CAP. XX.

ἄρχοντες Ἀθήνησι Θρασύλλου.] Id fuit Olymp. CX. anno I. Vbi notat Anonymus in Deſcript. Olympiadum, quod hîc Phlegon. *Παιδίον τετρακέφαλον ἐγεννήθη.*

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Ποπλίου Πετρωνίου τοῦ Σπαλιανοῦ, καὶ Κεσεννίου Πέτου.] Mendum non vnum eſt in nominibus iſtis Conſulum. Reſtituo. ὑ. ἐ. Ῥώμῃ Καίου Πετρωνίου Τουρπιλιανοῦ, καὶ Καισωνίου Παίτου. Nam Conſulatum eo anno Romæ geſſerunt, vt docent Faſti Capitolini, C. Cæſonius Pætus, & C. Petronius Sabinus Turpilianus. Euſebio dicuntur, Καισώνιος, καὶ Πετρώνιος. In Caſſiodori quoque Chronico non leue mendum eſt, in quo leguntur; *Pius, & Turpilianus.* Reſcribe. *Pætus, & T.* Fuerunt autem Conſules iſti anno Neronis Imp. quinto.

CAP. XXII.

ἄρχοντος Ἀθήνησι Δεινοφίλου.] Olymp. CCVII. anno I. Anonymus in Deſcript. Olymp. ad iſtum annum. Ἐν Ῥώμῃ θεράπαινα ἀπεκύησε πίθηκον.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Κοίντου Ὀυεράτου, καὶ Γναίου Πομπηίου Γάλλου.] Scribe. Κοίντου Ὀυηραννίου, καὶ Γαίου Π. Conſules ſimul fuerunt Olymp. CCVII anno I. qui Claudij Cæſaris VIII erat, C. Pompeius Longinus Gallus, & Q. Verannius. Ecce tibi in Faſtis Capitolinis. *C. Pompeius Longinus Gallus, Q. Verannius.* Euſebius in Chronico. Κόϊντος Βεράννιος. Γ. Πομπήϊος Γάλλος.

CAP. XXIII.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Αὔλου Λουκιννίου Νερούα Σιλανιανοῦ, καὶ Μάρκου Οὐεστίνου Ἀττικοῦ.] Omninò cenſeo corruptum locum. Conſules hi fuerunt Olymp. CCXI. anno I. Vrbis conditæ DCCCXVI. Apud Euſebium in Chronico commemorantur, *Νερούας καὶ Ἀττικός.* In Faſtis Capitolinis. *P. Silius Nerua*, *C. Iulius Atticus Veſtinus.* Vide varietatem. Prior Conſulum Aulus Silanianus dicitur Phlegonti, qui in Faſtis Cap. Publius Silius; poſterior Marcus Atticus Veſtinus, qui in Faſtis C. Iulius Atticus Veſtinus. Deinde in prioris nomine *Λουκιννίου* aliunde etiam irrepſiſſe videtur. Puto adhæſiſſe à præcedentis anni Conſulum altero, qui fuerunt, C. Lecanius Baſſus, & M. Licinius Craſſus Frugi. Caſſiodori Chronicon nihil hîc penè ſani habet.

CAP. XXIV.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Δομετιανοῦ Καίσαρος τὸ ἔνατον, καὶ Πεπλίου Ῥούφου τὸ δεύτερον.] Alter Conſulum in Faſtis Capitolinis dicitur, *T. Virginius Rufus.* Sed & illi in prænomine item variant; nam in priore conſulatu, quem viginti annis antè cum L. Memmio Regulo geſſit, Publius, non Titus, nuncupatur.

CAP. XXV.

ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδριανοῦ, τοῦ αὐτοκράτορος γενομένου.] Archon Athenis Adrianus fuit annis ſex ante imperium acceptum, Olymp. CCXXII anno IV. Anonymus hoc ipſum narrat in Olymp. Deſcript. ad illum annum ΑΔΡΙΑΝΟΣ, *ὁ μετὰ ταῦτα αὐτοκράτωρ γενόμενος. Ἐν Ῥώμῃ γυνή τις δικέφαλον ἀπεκύησεν ἔμβρυον, ὃ ὑποθήκαις τῶν θυοσκόπων εἰς Τίβεριν ποταμὸν ἐνεβλήθη.*

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Τραιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τὸ ἕκτον, καὶ Τίτου Σεξτίου Ἀφρικανοῦ.] De ſexto Traiani conſulatu conſentit Euſebius. *Τραιανὸς τὸ ϛʹ. καὶ Ἀφρικανός.* Et Faſti Capitolini. *Imp. Caſ. Nerua Traianus Aug.* VI. *C. Iulius Africanus* II. Chronicon Alexandrinum conſulatum hunc Traiani quintum ſtatuit; Caſſiodorus verò ſeptimum. In altero autem hoc obſeruandum, *C. Iulium* in Faſtis Capitolinis dici, qui Phlegonti *Titus Sextius*. Porrò illi ipſi Faſti ſecundùm Conſulem Africanum iſtum ponunt, ſed manifeſto errore librarij, qui omninò corrigendus, nam prioris Conſulatus nemo meminit, ne ipſi quidem illi Faſti.

CAP.

CAP. XXVII.

ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κυρτιλίῳ Μαγκίᾳ.] Id factum Olymp. CCVIII. anno IV. Anonymus in Deſcript. Olymp. ad illud tempus. ΚΟΝΩΝ. Ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ ςρατῷ τῶν Ῥωμαίων, ὃς ἦν ὑπὸ Τίτῳ Κυρτιλίῳ Μαγκίᾳ, δοῦλος ςρατιώτου ἔτικτεν. Meminit huius Curtilij Manciæ etiam Tacitus extremo Annali XIII.

ὑπατευόντων ἐν Ῥώμῃ Κοΐντου Ὀυλουσίου Σατορνίνου, καὶ Ποπλίου Κορνηλίου Σκιπίωνος.] Hi Conſules fuerunt anno Vrbis DCCCIX. qui inter primum & ſecundum Neronis conſulatum medius. Reſtituendum Caſſiodori Chronicon erit, in quo par hoc Conſulum excidit.

CAP. XXXV.

Ἐν τοῖς ὀρ/οις.] Doctiſſimus Xylander tentabat, ἐν τοῖς ὄρεσι. Non rectè. Scribo, ἐν τοῖς ὀρείοις. Vox eſt Græcobarbara ὄρειον, detorta ex Latino *Horreum*. Gloſſæ Græcolatinæ. Ὄρειον. *Horreum*. Alijs per ω ſcribitur, Ὤρειον. Vide Gloſſarium noſtrum illâ dictione. Sic ſupra, cap. I. Ἀναςὰς, ἐκέλευεν τὴν μὲν ἄνθρωπον κατακλείειν ἐκτὸς ὀρ/ων· οὐ γὰρ συμφέρειν ἔτι ταύτην ἐντὸς ὀρ/ων τεθῆναι εἰς γῆν. Itidem reſcribendum, ὀρείων.

In Libellum,

Περὶ μακροβίων.

CAP. I.

Τῆτος Πετρώνιος, Πορίυ ὑός.] Scrib. Τίτος Πετρώνιος. Σπορίυ ὑός. Et ita videtur legiſſe etiam Gul. Xylander.

Τίτος Ε'ρύσιος Πολλίων.] Fortè. Τίτος Ε'ρύκιος Π.

Βονζησόνυ παροικυ Πόλπης, Μακεδών.] Scrib. Βόνζης Τονυ, Παροικοπολίτης, Μ.

Σάρκης Κιλαμακέτις, Α'μφιπολῖτις.] Scripſerim, Σάρκη Σκίλα Μακέτις, Α'.

Βιθυσδιζάςυ.] Fortè, Βίθυς Διζάςυ.

Μάντις καὶ Προίζυ Μακεδών.] Fortè. Μάντις καπρόιζυ Μ. Vt ſit, *Mantis Capræzi F.*

CAP. II.

Δημόκριτος Α'βδηρίτης, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα.] It: etiam Lucianus in Longæuis. Δημόκριτος μὲν ὁ Α'βδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς, ἐτελεύτα. Hipparchus auctor, vixiſſe annos CIX. Diogenes Laërtius in hoc Democrito, lib. IX. Α'λυπότατα τὸν βίον (ὁ Δημόκριτος)

τ@ πεϐήκατι, ὡς φησὶν Ἵππαρχος, ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιούς.

. Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα.] Lucianus viginti annos Cteſibio addit, loco citato. Συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν, ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Χρονικοῖς ἱστορεῖ. Vterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem noſtrum lemma capitis tuetur; οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραψάμενοι. Itaque ſine vllo dubio corrigendus Lucianus, ſcribendumque, ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν.

CAP. IV.

Διὰ τούτου τοῦ χρησμοῦ ἀποδείκνυται δέκα γενεὰς αὐτὴν κατ' ἀνθρώπους γεγονέναι.] Atqui hoc nuſquam in iſtis verſibus apparet; ergo certum, lacunam eſſe.

In Fragmentum,

Περὶ τῶν Ὀλυμπίων.

Totum Opus, cuius hoc fragmentum tantùm, in ſedecim libros tributum fuit. Suidas de eo. Ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις'. ἔστι δὲ μέχρι τῆς σκθ' ὀλυμπιάδος τὰ πραχθέντα πανταχοῦ.

Et

Et obſerua in iſtis verbis, deſijſſe in Olympiade CCXXIX. Clare id ipſum etiam Anonymus in Deſcript. Olymp. in eius Olympiados anno IV. μέχρι τούτου Φλέγων Τραλλιανὸς, ἀπελεύθερος Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν Ὀλυμπιάδας ἐν βιβλίοις ις'. Photius ait, legiſſe ſe ad CLXXVII Olympiadem. Accipe verba. Ἀνεγνώσθη Φλέγοντος Τραλλιανοῦ, ἀπελευθέρου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, Ὀλυμπιονικῶν καὶ Χρονικῶν συναγωγή. προσφωνεῖ τὸ σύνταγμα πρὸς Ἀλκιβιάδην τινὰ, ὅς εἷς ἦν τῶν εἰς τὴν φυλακὴν τεταγμένων τοῦ Ἀδριανοῦ, ἄρχεται δὲ τῆς συναγωγῆς ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος. διότι τὰ πρότερα, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι σχεδόν τι πάντες φασὶν, οὐκ ἔτυχεν ὑπό τινος ἀκριβοῦς καὶ ἀληθοῦς ἀναγραφῆς· ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλως τῶν ἐπιτυχόντων καὶ οὐ συμφώνως ἔγραψαν, ὅσοις καὶ γράψαι περιφιλοτίμηται. τὴν μὲν οὖν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος, ὥσπερ ἔφημεν, ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ποιεῖται. κάτεισι δὲ, ὡς αὐτὸς φησὶ, μέχρι τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων. ἐμοὶ δὲ ἀνεγνώσθη μέχρι τῆς ροζ Ὀλυμπιάδος. Inſcripſit autem Alcibiadi cuidam, vni è cuſtodibus corporis Hadriani. Habes in citatis ſtatim Photij verbis. Προσφωνεῖ τὸ σύνταγμα πρὸς Ἀλκιβιάδην τινὰ, ὃς εἷς ἦν τῶν εἰς τὴν φυλακὴν τεταγμένων τοῦ Ἀδριανοῦ. De ſtylo mox judicium ſuum ſubiungit Photius. Ἔστι δὲ τὴν φράσιν οὔτε λίαν χαμαιπετὴς, οὔτε τὸν Ἀττικὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς διασώζων χαρακτῆρα. ἄλλως τε δὲ καὶ ἡ περὶ τὰς Ὀλυμπιάδας, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγωνισμάτων ὀνόματα, καὶ τὰς πράξεις, καὶ ἡ

περὶ

περὶ τοὺς χρησμοὺς ἄκαιρος φιλοπονία τι καὶ φιλοτιμία, εἰς κόρον ἀπάγουσα τὸν ἀκροατὴν, καὶ μηδὲν ἄλλο τῶν ἐν τῷ λόγῳ προκύπτειν συγχωροῦσα, ἀηδῆ τι σχεδὸν τὸν λόγον δεικνύει, καὶ χάριτος οὐδὲν ἔχειν παρατίθησι. Χρησμοῖς δὲ παντοίοις εἰς ὑπερβολὴν ἐστὶ κεχρημένος. Vides autem titulum Operis, ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΩΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗ. Itaque bifariam citatur, & *Olympiadas* alij indigetant, alij *Chronicorum libros*. Olympiadas quidem laudat Conſtantinus Porphyrogeneta lib. II. Them. XII. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι πεντεκαιδεκάτῃ. Et pluries Stephanus. Ac primùm in Γέργις. Ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώτῃ. Iterum in Διὸς ἱερόν. Τὸ ἐθνικὸν, Διοσιερίτης· ὡς Φλέγων ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι. In Αὔγουστα. Οἱ πολῖται, Αὐγουστανοί. Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι ὀγδόῃ. Et in Λῆνος. Ὁ πολίτης, Ληναῖος· Φλέγων τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ Ὀλυμπιάδι. Vide eundem in Βέλιτρα, Μαιανδρούπολις, Νίβις, Ταρραχίνη. Chronicorum nomine laudat Origenes in Matthæum Tractatu XXIX. & XXXV. Et diſtinctè librum VIII Stephanus in Κρίμη. Φλέγων ἐν ὀγδόῳ Χρονικῶν. Euſebius XIII nominat in Chron. Γράφει δὲ, καὶ λέγει, ὁ τὰς Ὀλυμπιάδας γράφων Φλέγων, περὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ, ῥήμασιν αὐτοῖς τάδε. Τῷ δὲ ἔτει τῆς σβ΄ Ὀλυμπιάδος ἐγένετο ἔκλειψις ἡλίου μεγίστη τῶν ἐγνωρισμένων πρότερον. καὶ νὺξ ὥρᾳ ἕκτῃ τῆς ἡμέρας ἐγένετο, ὥστε καὶ ἀστέρας ἐν οὐρανῷ φανῆναι. σεισ-

μός τι μέγας κατὰ Βιθυνίαν γενόμενος τὰ πολλὰ Νικαίας κατεστρέψατο. Vbi habes ecce fragmentum item Operis. Ex Euſebio autem tranſtulit Paulus Diaconus, Hiſt. Miſc. lib. VII. *Scribens autem inter cæteros & Phlegon, qui Olympiadas ſuper ipſis enumerat, in tertiodecimo ſermone eiſdem verbis adſerit. Porrò quarto anno CCII Olympiadis facta eſt defectio ſolis maxima, & nox horâ ſextâ diei facta eſt: ita vt etiam ſtellæ in cœlo apparerent. Terramotus etiam magnus in Bithyniâ factus plurimam Nicææ partem vrbis ſubuertit.* Et Maximus in Scholijs ad Dionyſij Areopagitæ Epiſt. VII. μέμνηται μὲν καὶ Φλέγων, ὁ Ἑλλωνικὸς Χρονογράφος, ἐν τρισκαιδεκάτῳ Χρονογραφιῶν, ἐν τῇ σβ΄ Ὀλυμπιάδι, τῆς ἐκλείψεως ταύτης. Ante omnes verò Origenes Contra Celſum, lib. II. qui de numero tamen ambigit. Φλέγων μέντοι ἐν τρισκαιδεκάτῳ, ἢ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν Χρονικῶν, καὶ τὴν περί τινων μελλόντων πρόγνωσιν ἔδωκε τῷ Χριστῷ. Et mox. Περὶ δὲ τῆς ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος ἐκλείψεως, οὗ βασιλεύοντος καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔοικεν ἐσταυρῶσθαι, καὶ περὶ τῶν μεγάλων τότε γενομένων σεισμῶν τῆς γῆς, ἀνέγραψε καὶ Φλέγων ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ, οἶμαι, τῶν Χρονικῶν. Ego rectum numerum cenſeo XIV. Nam, vt calculum ſubducamus, iuſtâ operis diuidendi proportione, in ſingulis libris fuerint Olympiades quindecim; ac poſtremus, imperfectus, quatuor tantùm in ſe habuerit; plures habiturus, ſi Phlegonti vita diuturnior fuiſſet.

Ergo

Ergo Olympias ccii pertractata libro xi-v fuerit. Supergreſſum autem Phlegontem annum quartum Olympiadis ducenteſimæ viceſimæ nonæ, ita vt vlterius etiam progredi eum voluiſſe non inanis ſit coniectura, inde certum eſt; quod in libro περὶ θαυμασίων, cap. x. Conſules nominet M. Plautium Siluanum, & Sentium Augurinnm, qui Conſulatum adminiſtrârunt Olymp. ccxxxiii anno iv. qui fuit Antonini Pij xviii.

τοῦ Εὐρόπου.] Pauſaniæ in Laconicis Eurypon dicitur, Εὐρυπῶντος υἱὸς γίνεται Πρύτανις. Et hoc verum viri nomen fuit, hîc corruptum. Ecce iterum alibi apud eundem Pauſaniam in Corinthiacis. Λακεδαιμονίων δὲ, καὶ τοῦ βασιλέως Νικάνδρου, τοῦ Χαρίλλου. τοῦ Πολυδέκτου, τοῦ Εὐνόμου, τοῦ Πρυτάνιδος, τοῦ Εὐρυπῶντος, ἐς τὴν Ἀργολίδα ἐσβαλόντων στρατιᾷ, συνεσέβαλόν σφισιν οἱ Ἀσιναῖοι. Eſtque geminus iſti locus in Meſſenicis. Corruptus quoque Plutarchi locus in Lycurgo, vbi Εὐρυτίων pro Εὐρυπῶν ſcribitur, procliui lapſu. Δοκεῖ πρῶτος ὁ Εὐρυτίων τὸ ἄγαν μοναχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας. Reſtitue itaque, ὁ Εὐρυπῶν. Et paullò ante. Πατροκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ, Εὐρυτίωνα. Iterum repone, Εὐρυπῶντα. Ab eius nomine poſteri ipſius Εὐρυπωντίδαι nuncupari. Pauſanias in citatis Laconicis. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοῦτο ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην Εὐρυποντίδας

ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν. Et mox. Ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι τῆς Ἀφεταΐδος, ἐγγύτατα ἤδη τοῦ τείχους, Δικτύννης ἐστιν ἱερὸν, καὶ βασίλειοι τάφοι τῶν καλουμένων Εὐρυπωντιδῶν. Themiſtius in Oratione, quæ Βασανιστὴς, ἢ φιλόσοφος inſcribitur. Λακεδαιμονίους δὲ ἐγὼ πυνθάνομαι τά τε ἄλλα τὸν Λυκοῦργον αἰσχύνειν, καὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ὀρθίας ὁμοίως μὲν δούλους, ὁμοίως δὲ ἐλευθέρους ἀνάγειν, τόν τε εἵλωτα, εἰ τύχοι, τόν τε Εὐρυπωντίδην, ἢ Ἀγιάδην. Ita etiam illic ſcribo; nam editur hactenus in vulgatis, τόν τε Ἐρυποντίδην. Quamobrem emendandus rurſum Plutarchus, in citato iam Lycurgo. Οὐκ ἀπὸ τούτου τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας. Et in Agide. Ἆγις μὲν, Εὐρυπωντίδης, καὶ Εὐδαμίδα παῖς. Perperam enim iſthic editum, Εὐρυπιωνίδας; hîc, Εὐρυπιωνίδης. Minus corruptus idem Lyſandro. Ἐβασίλευον ἐκ δυεῖν μόνον, Εὐρυπιωντίδαι καὶ Ἀγιάδαι προσαγορευόμενοι. Corrige ad præſcriptum, Εὐρυπωντίδαι.

τοῦ Σώσου.] Scrib. τοῦ Σόου. Nam Sous, non Soſus, nomen viro. Pauſanias in Laconicis. Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τῷ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, &c. Plutarchus in Lycurgo. Πατροκλέους μὲν τοῦ Ἀριστοδήμου, γενέσθαι Σόον· Σόου δὲ, τὸν Εὐρυπῶντα. Ita enim iam illic ſcribendum eſſe oſtendi; non, Εὐρυτίωνα. Et mox. Λέγεται δὲ τὸν Σόον, ἐν χωρίῳ χαλεπῷ καὶ ἀνύδρῳ πολιορκούμενον

μένον ὑπὸ Κλιταρχίων, ὁμολογῆσαι τὴν δορίκτητον γλῶ αὐτοῖς ἀφῆσιν, Contractè *Σοῦς* dicitur apud Platonem in Cratylo. *Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν ἐνδοκίμων, καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς. τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι.* Vbi habes ſimul rationem nominis, quæ etiam apud Ariſtotelem occurrit De Cœlo lib. IV. cap. VI. *Φησὶ γὰρ οὐκ εἰς ἓν ὁρμᾶν τὸ σοῦν· λέγων σοῦν τὴν κίνησιν τῶν ἄνω φερομένων σωμάτων.*

πρῶτος δ᾽ ἐστεφανώθη Δαϊκλῆς Μεσσήνιος τῇ ἑβδόμῃ ὀλυμπιάδι στάδιον ἐνίκα.] Scribe Δ. *Μεσσήνιος, ὃς τῇ ἑβδόμῃ ο᾽.* Habes hæc ipſa de Daicle apud Dionyſium Halicarnaſſeum Antiquit. Rom. lib. I. & Anonymum in Olymp. Deſcript.

FINIS.

RERVM

In his

PHLEGONTIS

Opuſculis Memorabilium,

INDEX.

Numerus Capita deſignat. M. Mirabilia. L. Longæuos. O. Fragmentum De Olympijs.

A.

Acarnanum & Aetolorum bellum oraculo prædictum. M. 2.

M. *Accelius centum annos vixit.* L. 1

L. *Acilius Marcellus centum annos vixit. ibid.*

Acilij Glabrionis cum Antiocho prælium. M. 3

Adrianus Imp. Athenis archon. M. 25

Aeburobiſyngeſia annos centum vixit. L. 1

Aedeſius Diza annos centum vixit. ibid.

Aegypti quinquaginta filij. M. 30

Aelianus Vetus Conſul. M. 9

L. *Aelius*

L. *Aelius Dorotheus annos centum ſupergreſſus.* L. 2.
T. *Aemilius annos centum amplius vixit.* L. 1
Aetas, quot annorum. L. 4
Aeteta, in virum verſa, Aetetus appellari cœpit. M. 9.
Aetolarcha Polycritus. M. 2
Aetolorum & Acarnanum bellum oraculo prædictum. M. 2.
Aetolis oraculum editum. ibid.
Aetoſia centum annos vixit. L. 1
Albatia Sabina annos centum vixit. L. 1
Alexander Demetrij centum annos vixit. ibid.
Alexandriæ Aegypti cinædus peperit. M. 26. *& mulier quædam quatuor partubus viginti liberos enixa eſt.* M. 28.
Alucius Apiliuta centum annis maior. L. 1
Ambacius Ducurij centum annis maior. ibid.
C. Amurius Tiro centum annis maior. ibid.
Androgyni prodigium. M. 2
Androgynus M. 6.7.8
Antiochiæ androgynus natus. M. 6
Antiochus ab Acilio Glabrione devictus. M. 3
Antipater Athenis archon. M. 6
L. *Antiſtichus Soterichus centum & decem annos ſupergreſſus.* L. 3.
M. Antonius, L. F. *centum amplius annos vixit.* L. 1
T. Antonius, T. F. *centum amplius annos vixit.* L. 1
Anubidis cum capite infans Romæ natus. M. 23

Apollini

Apollini Lycio fanum poſitum. M. 3
Arganthonius vixit annos centum quinquaginta. L. 4.
Ariſtodemus. 0
Ariſtomachus. ibid.
Arruntius centum amplius annos vixit, L. 1
L. Aſterius Antoninus conſul. M. 7

B.

Baſcia centum annis maior. L. 1
Babia Marcella centum annis maior. L. 1
Biceps fœtus, in Tiberim abiectus. M. 25
Bonceſtoni annis centum maior. L. 1
Buplagi Syri ſpectrum. M. 3.
Buria Lychnanis annos fere centum & decem vixit. L. 2.

C.

Cadauerum ſpoliandorum flagitium. M. 3. 14
Caneus Lapitha invulnerabilis. M. 5
Canis in Caneum verſa. M. 5
Caſorum cadauera ſpoliare oraculo vetitum. M. 3
Camalus amplius centum annos vixit. L. 1
T. Camorius Tertius centum annos ſupergreſſus. L. 1.
Capitis humani, à corpore auulſi, oraculum. M. 2
S. Carminius Hyaus conſul. M. 10
Q. Caſſius Rufus centum annis maior, L. 1

C. Ca-

C. Caſtopudes centum annis maior. L. 1
Catia centum annos vixit. L. 1
Celtius centum amplius annos vixit. L. 1
Centum, & amplius, annos qui vixerint. L. 1
Cereonia Verecunda centum & decem ferè annos vixit. L. 2.
Cæſelias Cyrus centenario maior. L. 1
Cæſennius Petus conſul. M. 20
Charito, & de eâ hiſtoria. M. 1
Chreſta centum annos ſupergreſſa. L. 1
Chryſium centum annis maior. ibid.
Cinædi partus. M. 26
Cleodeus. O
Cleonicus. ibid.
Cleoſthenes. ibid.
Clodia Poteſta centum & decem ferè annos vixit. L. 2.
Cocnania Muſa centum & decem ferè annos vixit. ibid.
Coitus voluptas fœminis, quàm viris, maior. M. 4
Conon, Athenis archon. M. 27
Cornelij Gallicani vxor infantem parit cum Anubidis capite. M. 23.
L. Cornelius centum amplius annos vixit. L. 1
Corœbus Eleus. O.
Corporum magnitudines monſtroſæ. M. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
T. Cottinas Chryſanthus centum & decem fere annos attigit. L. 2.

Cteſibius Hiſtoricus annos centum quatuor vixit. L. 2.

T. Curtilius Mancias, exercitus Romani in Germaniâ ductor. M. 27.

Cuſinia Iuuenca centum & decem fere annos nata. L. 2.

L. Cuſſonius centeſimum annum egreſſus. L. 1

D.

Daicles in Olympijs coronatus. O.

Damoſtratus. M. 1. *Athenis archon.* M. 23

Danaus quinquaginta filiarum pater. M. 31

P. Decennius Demoſthenes centum annis maior. L. 1.

Deianira & Herculis filius Hyllus. O.

Deinophilus Athenis archon. M. 22

Democritus Abderites centum quatuor annos vixit. L. 2.

Dens herois pedis menſurâ maior. M: 14

Diana ſpelunca in Dalmatiâ. M. 12

Dionyſodorus Athenis archon. M. 7

Diuinationis ex inſpectis pecudum extis origo. L. 4.

Domitianus Imp. nouies conſul. M. 24

Duccurius centum annis maior. L. 1

E. *Ela-*

E.

ELati, Lapitharum regis, filia mutata in marem. M. 5.
Eleis Olympiorum cura oraculo data. 9.
Elos vrbs à Lacedæmonijs oppugnata. ibid.
T. Erucius Pollio centum amplius annos vixit. L. 1.
Eumares, Tireſiæ parens. M. 4
Europus. M. 1
Euryopa, Nili filia. M. 31
Exta pecudum vnde futura indicandi vim ſortita. L. 4.

F.

FAuſtus, Cæſaris ſeruus, annos centum triginta ſex vixit. L. 4.
Fœcunditatis mirandæ exempla. M. 28. 29. 30. 31
Fronto Albutij, Macedo, centum annis maior. L. 1.
M. Fuluius Flaccus conſul. M. 10
P. Fuluius, Phryx, centum amplius annos vixit. L. 1.

G.

L. Gaminius centum annos ſupergreſſus. L. 1
Gaza Timonis centum annis maior. ibid.
L. Glauceius Verus ſupra centum annos vixit. ibid.

H.

Heraclea capta ab Acilio Glabrione. M. 3.
Hercules Olympicum certamen inſtituit. O.
Hiero Tianus annos amplius centum vixit. L. 1
Hieronymus Hiſtoricus annos centum & quatuor vixit. L. 2.
Hippocentaurus, vbi inuentus, & Cæſari donum miſſus. M. 34.
Hyllus M. 1. augur. ibid.

I.

Iaſon Athenis archon. M. 10
Idæ caput. M. 31
Iecur pecudum vnde futura indicet. L. 4
Infantes quinque vno partu editi. M. 29
Iphitus ad oraculum miſſus. O.
Iulia Modeſtina annum centeſimum vigeſimum ſupergreſſa. L. 3.

C. Iulius Pothus annis centum maior. L. 1
Iunius Silanus Torquatus conſul. M. 7
Iupiter Auerruncator. M. 3. *ei ara in Capitolio à Claudio Cæſare poſita.* M. 6.
Iupiter Hoſpitalis. M. 1

L.

C. Lallias Tionæus centum & quinque annos vixit. L. 2.
L. Lamia conſul. M. 9
Laodiceæ mulier vir facta. ibid.
C. Leledius Primus vixit annos centum, & vnum. L. 2.
L. Licinnius Palus centum annis maior. L. 2
Locrorum & Aetolorum bellum oraculo prædictum. M. 2.
A. Lucennius Nerua Silanianus conſul. M. 23
Q. Lucretius Primus annis centum maior. L. 1
Ludi ſeculares, & de ijs oraculum. L. 4.
Lycij Apollinis fanum, & ara. M. 3
Lycurgus Spartanus. O.

M.

Machates, & ſpectrum Philinnij, ei conuerſatum. M. I. *eius mors. ibid.*
Macrinus Athenis archon. M. 9
Macroſeiris, cum annos quinquies mille vixiſſet, in longâ inſulâ prope Athenas ſepultus. M. 17
Mantis plus centum annis vixit. L. 1
Mercurius Terreſtris. M. 1
Meuaniæ androgynus natus. M. 7
Monſtroſa corporum magnitudines. M. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
Monſtroſi partus. M. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27
Munatia Procula vixit annos centum, & decem. L. 2.
Muſacus centum amplius annos vixit. L. 1

N.

Naupacti commune Græcorum templum. M. 3
P. Nevius annos amplius centum vixit. L. 1.
S. Nevius vixit annos centum, & quinque L. 2.
Nicoſtrate. M. 1
M. Nirellus centenario maior. L. 1
G. Nouius Maximus centenario maior. L. 1
T. Numerius centum amplius annos vixit. ibid.

O. *Olym-*

O.

Olympij ludi cur inſtituti. O.
Olympiadibus prioribus quinque nemo eſt coronatus. ibid.
Olympicum certamen aliquamdiu intermiſſum. ibid.
Olympici certaminis inſtitutores. ibid. de eo rurſum inſtituendo oraculum. ibid.
Oracula varia variè data. M, 2. 3. L, 4. O.

P.

Pallantianum prætorium. L. 4
Palææ mulieres, ſex annos natæ, pariunt. M. 33.
Partus monſtroſi. M. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27.
Peloponneſijs Olympicum certamen aliquamdiu intermiſſum. O.
Pelops inter primos certaminis Olympici inſtitutores. O.
Petilius Rufus M. 24
L. Petri Cornelienſis vixit annos centum & quatuordecim. L. 3.
Petronia liberta annos amplius centum vixit. L. 1.
P. Petronius Spalianus conſul. M. 20

T. Pe-

T. Petronius centum amplius annos vixit. L. 1.
L. Phidiclanius Nepos centenario maior. ibid.
Philinnium. M. 1
Philotis in virum mutata. M. 7
Piſus inter primos ludorum Olympicorum inſtitutores. O.
M. Platius conſul. M. 10
Polla Donata annos centum & decem vixit. L. 2.
Pollentia annis centum maior. L. 1
Pollia Polla annos amplius centum vixit. ibid.
Polpa annos centum tranſgreſſa. ibid.
Polycritus Aetolarcha. M. 2
Cn. Pompeius Gallus conſul. M. 22
Porcius Cato, Acilij Glabrionis legatus. M. 3
C. Portenſius Fronto centenario maior. L. 1
Prætorium Pallantianum. L. 4
Praxonides. O.
Procleus. ibid.
Præzi Macedo centenario maior. L. 1
Prytaneus, Lycurgi pater. O.
Publius à lupo rufo deuoratus M. 3. *oraculum ab eo editum. ibid.*
Pulcer geometra. M. 14
T. Purennius Tutus vixit annos centum & vndecim. L. 3.

Q. P. Qui-

Q.

P. Quiſentius Sphyrio vixit annos centum & quinque. L. 2.

R.

RHacij Tauri vxoris ancilla ſimiam peperit. M. 22.
Rhodi oſſa magna inuenta. M. 16

S.

SAluia Varena annos amplius centum vixit. L. 1.
C. Samphius annos centum & duos vixit. L. 2
Sarces Kilamacetis centeſimum annum ſupergreſſus. L. 1.
Seculares ludi, deq; ijs oraculum. L. 4
Sepulcrum centum cubitorum longitudine. M. 17
Serpentes è muliere nati. M. 24
Serui partus. M. 27

T. Seruius Secundus centenario maior. L. 1
T. Sextius Africanus conſul. M. 25
Sibylla Erythræa annos fere mille vixit. L. 4. *cadauere eius inſepulto aues carnibus veſcentes auſpicio futura indicarunt. ibid.*
Sibyllæ oraculum de androgyno. M. 10
Simia è muliere nata. M. 22
Spectrum Aetolicum. M. 2
Spectri Buplagi oraculum. M. 3
Spectri mortuæ mulierculæ hiſtoria. M. 2
T. Statilius Taurus Coruilius conſul. M. 6
Sympheruſa virgo in virum verſa. M. 8

T.

M. *Talpius Vitalis centenario maior.* L. 1
M. *Tamphius centum amplius annos vixit. ibid.*
M. Terentius Albius centeſimum annum ſupergreſſus. ibid.
Terræ motus ſub Nerone. M. 13
L. Tertius annos CXXXV *vixit.* L. 4
ad Thermopylas pugna Antiochi & Acilij Glabrionis. M. 3.
Thraſyllus archon. Athenis. M. 20
Tiberio coloſſus ab Aſianis collocatus. M. 13

Tibe-

Tiberius iuxta dentis proportionem pingi caput totum iubet. M. 14.

Tireſias à Iunone excæcatus, à Ioue vaticinandi peritiam accipit. M. 4. *vtrumque ſexum expertus fuit. ibid. inter Iouem, & Iunonem iudex. ibid.*

Traianus Imp. ſextùm conſul. M. 25

Turella Forenſis centeſimum annum ſupervixit. L. I.

V.

C. Valerius Primus centenario maior. L. 1

L. Valerius Flaccus, Acilij Glabrionis bello contra Antiochum legatus. M. 3.

C. Vatius Tettius centum amplius annos vixit. L. I.

Q. Velius centeſimum annum tranſgreſſus. ibid.

Q. Veratius conſul. M. 22

M. Veſtinus Atticus conſul. M. 23

T. Veteranius centeſimum annum ſupervixit. L. I.

L. Vettius centum amplius annos vixit. ibid.

L. Vetuſtius Secundus centenario maior. ibid.

T. Vibius Thalbius centenario maior. ibid.

M. Vilonius Seuerus centenario maior. ibid.

M. Vinicius conſul. M. 6

Virgo in marem mutata. ibid.
Volucres vnde futura præſignificandi vim nacta. L. 4.
Q. Voluſius Saturninus conſul. M. 27

Z.

Z*Accedenthes centeſimum annum ſupergreſſus.* L. I.

FINIS.

AVCTO-

AVCTORVM,

Qui apud

PHLEGONTEM

Citantur,

INDEX.

AGatharchides, ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν ἱστοριῶν. L. 2.
Anacreon. L. 4.
Antigonus. M. 28.
Antiſthenes Peripateticus. M. 3.
Apollodorus ἐν τοῖς Χρονικοῖς. L. 2.
Apollonius. M. 11.
Apollonius Grammaticus. M. 13.
Callimachus. M. 4.
Clitarchus. M. 4.
Craterus. M. 32.
Dicæarchus. M. 4.
Dorotheus, ἐν ὑπομνήμασιν. M. 26.
Eumachus ἐν τῇ Περιηγήσει. M. 18.
Herodotus. L. 4.
Heſiodus. M. 4.

Hieron Alexandrinus, ſiue Epheſius. M. 2.
Hippoſtratus, Περὶ κίνω. M. 30.
Homerus. M. 11.
Megaſthenes. M. 33.
Theopompus Sinopenſis, Περὶ σἰσμῶν. M. 19.

FINIS.

ANTIGONI CARYSTII

Hiſtoriarum Mirabilium Collectanea.

GVLIELMO XYLANDRO *Auguſtano Interprete.*

ΑΝΤΙΓΟΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ
Παραδόξων Συναγωγή.

ΚΕΦ. Α΄.

Τίμαιος, ὁ τὰς Σικελικὰς Ἱστορίας συγγεγραφὼς, ἐν Ῥηγίῳ φησὶ τοὺς Λοκροὺς καὶ τοὺς Ῥηγίνους ὁρίζοντος Ἄληκος καλουμένου ποταμοῦ, τῶν τεττίγων τοὺς μὲν ἐν τῇ Λοκρικῇ, ᾄδειν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ῥηγίνων, ἀφώνους εἶναι. Λέγεται δὲ καὶ τοῦτο μυθωδέστερον. ἀφικομένων γὰρ εἰς Δελφοὺς κιθαρῳδῶν, Ἀρίστωνος μὲν ἐκ Ῥηγίου, παρὰ δὲ Λοκρῶν Εὐνόμου, καὶ περὶ τοῦ κλήρου πρὸς ἑαυτοὺς εἰς ἀντιλογίαν ἐλθόντων, ὁ μὲν οὐκ ᾤετο δεῖν ἐλαττοῦσθαι, τῆς ὅλης Ῥηγίων ἀποικίας ἐκ Δελφῶν, καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ, γεγενημένης· ὁ δὲ κατέτρεχεν, ὅτι τὸ παράπαν οὐδὲ κιθαρῳδεῖν καθήκει, παρ' οἷς οὐδ' οἱ τέττιγες ᾄδουσιν. εὐημερήσαντος γ' οὖν τοῦ Ῥηγί-

ANTIGONI HISTORIARVM Mirabilium Collectanea.

Cap. I.

TIMÆVS, is qui Siculas conſcripſit hiſtorias, memoriæ mandauit, apud Rhegium, ad amnem Halecē, qui Locros à Rheginis diſtinguit, cicadas, quæ in Locrenſi ſunt regione, canere; Rheginorum cicadas vocales nequaquam eſſe. Atque aliud hoc ipſo fabuloſius narratur. Veniſſe Delphos à Rhegio Ariſtonem, à Locris Eunomum, citharœdos. ijs de ſorte controuerſiam incidiſſe; cum ille ſibi potiores partes vindicaret, quòd tota Rheginorum colonia eſſet Delphis, & deo auſpice, deducta: hic verbis inſectaretur, & omnino non conuenire ijs cithara canere diceret, apud quos ne cicadæ quidem canerent. Cæterum Rhegino in certami-

ne laudem inueniente, Eunomus Locrenſis hac de cauſa vicit: cum caneret, cicada in lyram ipſius inuolans cecinit. ad quod factum concio clamorem ſuſtulit, & victorem pronunciauit.

CAP. II.

Aliud quoque apud Rheginos fabulæ loco narratur. Herculem quodam eius regionis loco ſomno ſe dediſſe: cumque obturbarent cicadæ, imprecatum ijs eſſe, vt obmuteſcerent.

CAP. III.

Cephalleniam quoque fluuius diuidit, cuius ab altera parte ſunt, ab altera non ſunt cicadæ.

CAP. IV.

Et Seriphi ranæ mutæ ſunt. & fabula ea de re apud Seriphios quoque obtinuit: vtque ab illis ad Herculem, ita ab his res ad Perſeum refertur.

CAP.

Ῥηγίνου ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐνίκησεν Εὔνομος ὁ Λοκρὸς, παρὰ τοιαύτην αἰτίαν· ᾄδοντος αὐτοῦ, μεταξὺ τέττιξ ἐπὶ τὴν λύραν ἐπιστὰς, ᾖδεν· ἡ δὲ πανήγυρις ἀνεβόησεν ἐπὶ τῷ γεγονότι, καὶ ἐκέλευσεν ἐᾶν.

ΚΕΦ. Β'.

Καὶ ἄλλο δὲ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις τοιοῦτον, ὡς μυθικὸν, ἱστορεῖται. ὅτι Ἡρακλῆς ἔν τινι τόπῳ τῆς χώρας κατακοιμηθεὶς, καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῶν τεττίγων, ηὔξατο αὐτοὺς ἀφώνους γενέσθαι.

ΚΕΦ. Γ'.

Καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ δὲ ποταμὸς διείργει· καὶ ἐπὶ τάδε μὲν, γίνονται τέττιγες· ἐπέκεινα δὲ, οὔ.

ΚΕΦ. Δ'.

Οὐδ' ἐν Σερίφῳ δὲ οἱ βάτραχοι φθέγγονται. καὶ μυθῶδες καὶ παρὰ τοῖς Σεριφίοις ἐνίσχυσεν. πλὴν οἱ μὲν περὶ Ἡρακλέους, οἱ δὲ περὶ Περσέως.

ΚΕΦ. Ε΄.

Ὁ δὲ Μυρσίλος, ὁ τὰ Λεσβιακὰ συγγεγραφὼς, φησίν· Τῆς Ἀντισσαίας ἐν ᾧ τόπῳ μυθολογεῖται, καὶ δείκνυται δὲ, ὁ τάφος ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων τῆς τοῦ Ὀρφέως κεφαλῆς, τὰς ἀηδόνας εἶναι εὐφωνοτέρας τῶν ἄλλων.

ΚΕΦ. ϛ΄.

Πίπτοι δ᾽ αὖ τὸ γένος τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς λεγομένους ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ πέρδικας· ὧν τοὺς μὲν, εὐφώνους· τοὺς δὲ, τελείως ἰσχνοφώνους ὁμολογεῖται γίνεσθαι.

ΚΕΦ. Ζ΄.

Ἴδιον δὲ καὶ τὸ περὶ τὰ ἔντερα τῶν προβάτων· τὰ μὲν γὰρ τῶν κριῶν, ἐστὶν ἄφωνα· τὰ δὲ τῶν θηλειῶν, εὔφωνα· ὅθεν καὶ τὸν ποιητὴν ὑπολάβοι τις εἰρηκέναι, πολυπράγμονα πανταχοῦ τὸ περιττὸν ὄντα,

Ἑπτὰ δὲ θηλυτέρων οἰῶν ἐτανύσατο χορδάς.

ΚΕΦ.

Cap. V.

Myrſilus, qui Leſbiaca compoſuit, in Antiſſæa perhibet regione (quo loco fabulæ aiunt ſepultum eſſe Orphei caput, idque ſepulcrum incolæ ibi oſtendunt) luſcinias, quàm alibi, melius canere.

Cap. VI.

Atque hoc diſcriminis competit etiam in Atticos & Bœotos, qui feruntur, perdices: quorum iſtos vocales, hos admodum exili voce eſſe, in confeſſo eſt.

Cap. VII.

Peculiare hoc eſt inteſtinis ouiū; quod arietum, non edunt ſonum: ſed femellarum tantùm, ſunt vocalia. Quò reſpexiſſe etiam poëtam aliquis poſſit cenſere, vtpote curioſum vbique, & exactæ diligentiæ, dum ita canit:

Septem fæmineos neruos intendit ouillos.

CAP. VIII.

Non minus his mirabile, magis etiam vulgatum eſt; ſpinæ genus in Sicilia eſſe, quod appellatur Cactus: quam ſi ceruus calcet, & ſaucietur, oſſa eius nullum ſonum edere poſſe: ideoque ad fiſtulam inutilia fieri. Vnde etiam Philetas de ea hæc expoſuit:

Atque euitato cacti mihi vulnere acutæ,
Argutum carmen mortua cerua canat.

CAP. IX.

In Lemniorum inſulis, quæ Neæ, ſeu Nouæ, vocantur, neque naſcuntur perdices: &, ſi importentur, pereunt. Quidam prodigioſius narrant, mori eas, ſi vel conſpiciant eam terram.

CAP. X.

In Bœotia magna eſt talparum multitudo: in ſolo Coronico agro id animal non

ΚΕΦ. Η΄.

Οὐχ ἧττον δὲ τούτου θαυμαστὸν, καθωμιλημένον δὲ μᾶλλον, τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλουμένην κάκτον. εἰς ἣν ὅταν ἔλαφος ἐμβῇ, καὶ τραυματισθῇ, τὰ ὀστᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηστα πρὸς αὐλοὺς ἔχει· ὅθεν καὶ ὁ Φιλήτας ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἴπας·

Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς ἀπὸ ζωὴν ὀλέσασα,
Ὀξείης κάκτου τύμμα φυλαξαμένη.

ΚΕΦ. Θ΄.

Ἐν δὲ ταῖς τῶν Λημνίων νήσοις, ταῖς καλουμέναις Νέαις, πέρδικες οὐ γίνονται· ἀλλὰ, κἂν ἴδῃ τις, ἀπόλλυνται· ἔνιοι δὲ τοῦτο τερατωδέστερον ἱστοροῦσιν, ὅτι κἂν ἴδωσι τὴν χώραν.

ΚΕΦ. Ι΄.

Τῆς δὲ Βοιωτίας ἐχούσης πλήθει πολλοὺς ἀσπάλακας, ἐν τῇ Κορωνικῇ μόνῃ οὐ γί-

νέται τοῦτο τὸ ζῶον· ἀλλά, κἂν εἰσαχθῇ, τελευτᾷ. καθάπερ αἱ γλαῦκες ἐν Κρήτῃ, ἐν ᾗ λέγουσιν, οὐδὲ ζῶον θανάσιμον οὐδὲν τὴν χώραν φέρειν.

ΙΑ'.

Ἐν Ἀστυπαλαίᾳ δὲ ὄφεις οὐ γίνονται, οὐδὲ ἐν Ἰθάκῃ λαγῶς· οὐδὲ ἐν Λιβύῃ ὗς ἀγρία, οὐδ' ἔλαφοι· οὐδὲ ἐν Ῥηνείᾳ, τῇ πρὸς Δήλῳ, γαλῆ· οὐδὲ μελεαγρὶς οὐδαμοῦ ἄλλῃ ὁρᾶται.

ΚΕΦ. ΙΒ'.

Ἀμελησαγόρας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ τὴν Ἀτθίδα συγγεγραφώς, οὔ φησι κορώνην περιίπτασθαι πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, οὐδ' ἔχοι ἂν εἰπεῖν ἑωρακὼς οὐδείς. Ἀποδίδωσιν δὲ τὴν αἰτίαν μυθικῶς. φησὶν γὰρ Ἡφαίστῳ δοθείσης τῆς Ἀθηνᾶς, συγκατακλιθεῖσαν αὐτὴν ἀφανισθῆναι· τὸν δὲ Ἥφαιστον, εἰς γῆν πεσόντα, προέσθαι τὸ σπέρμα· τὴν δὲ γῆν ὕστερον αὐτῷ ἀναδοῦναι Ἐριχθόνιον· ὃν τρέ-

non naſcitur, illatumque moritur. ſicut & vlulæ in Creta: quam inſulam ferunt nullum lethale animal tolerare.

Cap. XI.

In Aſtypalæa ſerpentes non naſcuntur, neque lepores in Ithaca, neque in Africa ſus ſilueſtris, neque cerui, neque felis in Rhenea, Delo propinqua: neq; Meleagris alibi vſquam conſpicitur.

Cap. XII.

Ameleſagoras Athenienſis, qui Atticæ deſcriptionem condidit, negat ad arcem aduolare cornicem: neque eſſe ait vllum, qui dicere poſſit, ſe id vidiſſe. Cauſam ipſe fabulosè refert. Mineruam Vulcano in matrimonium traditam, cum eundem cum ipſo intraſſet lectum, euanuiſſe. Vulcanum in terram concidiſſe, ac ſemen profudiſſe. terram deinde Vulcano Erichthonium edidiſſe: huncque à

Minerua enutritum, in ciſtam incluſum, traditumque Cecropis filiabus, Agraulo, Pandroſo, & Erſæ, ut aſſeruarent: mandatumque, ne ciſtam ante ſuum aduentum aperirent. ipſam ad Pellenem abijſſe, montis apportandi cauſa, quem propugnaculi loco ante arcem collocaret. Interim Agraulum, & Pandroſon, ciſtam aperuiſſe, & conſpexiſſe circa Erichthonium duos ſerpentes. Mineruæ, montem ferenti, cui nunc Lycabettus nomen, obuiam factam cornicem, & renunciaſſe, detectum eſſe Erichthonium. deam, hoc audito, montem eò loci, ubi nunc eſt ſitus, abieciſſe: cornici autem, ob malum nuncium, dixiſſe; nefas eſſe, eam in arcem intrare.

CAP. XIII.

In Scythicis regionibus, & apud Eliam, mulus non naſcitur.

ἐν τρέφειν τὴν Ἀθηνᾶν, καὶ εἰς κίστην καθεῖρξαι, καὶ παραθέσθαι ταῖς Κέκροπος παισὶν, Ἀγραύλῳ, καὶ Πανδρόσῳ, καὶ Ἕρσῃ, καὶ ἐπιτάξαι μὴ ἀνοίγειν τὴν κίστην, ἕως ἂν αὐτὴ ἔλθῃ. ἀφικομένην δὲ εἰς Πελλήνην, φέρειν ὄρος, ἵνα ἔρυμα πρὸ τῆς ἀκροπόλεως ποιήσῃ· τὰς δὲ Κέκροπος θυγατέρας τὰς δύο, Ἄγραυλον καὶ Πάνδροσον, τὴν κίστην ἀνοῖξαι, καὶ ἰδεῖν δράκοντας δύο περὶ τὸν Ἐριχθόνιον· τῇ δὲ Ἀθηνᾷ, φερούσῃ τὸ ὄρος, ὃ νῦν καλεῖται Λυκαβηττὸς, κορώνην φησὶν ἀπαντῆσαι, καὶ εἰπεῖν, ὅτι Ἐριχθόνιος ἐν φανερῷ· τὴν δὲ, ἀκούσασαν, ῥῖψαι τὸ ὄρος, ὅπου νῦν ἐστι· τῇ δὲ κορώνῃ, διὰ τὴν κακαγγελίαν, εἰπεῖν, ὡς εἰς ἀκρόπολιν οὐ θέμις αὐτῇ ἔσται ἀφικέσθαι.

ΚΕΦ. ΙΓ΄.

Οὐδὲ κατὰ τὴν Σκυθῶν χώραν, ὁμοίως δὲ οὐδὲ κατὰ τὴν Ἠλείαν, ἡμίονος οὐ γίνεται.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Θεόπομπος δέ φησιν κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ Χαλκιδεῖς, εἶναί τινα τόπον τοιοῦτον, εἰς ὃν ὅτι μὲν ἂν τῶν ἄλλων ζώων εἰσέλθῃ, πάλιν ἀπαθὲς διαφεύγει· τῶν δὲ κανθάρων, οὐδεὶς διαφεύγει· κύκλῳ δὲ στρεφόμενοι, τελευτῶσιν αὐτοῦ· διὸ δὴ καὶ τὸ χωρίον ὀνομάζεσθαι Κανθαρόλεθρον.

ΚΕΦ. ΙΕ'.

Ἐν δὲ Κρανῶνι τῆς Θετταλίας, δύο φασὶν μόνον εἶναι κόρακας· διὸ καὶ ἐπὶ τῶν προξένων, τῶν ἀναγραφομένων τὸ παράσημον τῆς πόλεως, (καθάπερ ἐστὶν ἔθιμον πᾶσι προσπαρατιθέναι.) ὑπογράφονται δύο κόρακες ἐφ' ἁμαξίου χαλκοῦ, διὰ τὸ μηδέ ποτε πλείους τούτων ὦφθαι. ἡ δὲ ἅμαξα προσπαράκειται διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ξένον γὰρ ἴσως ἂν καὶ τοῦτο φανείη. Ἔστιν αὐτοῖς ἀνακειμένη χαλκῆ, ἥν, ὅτ' ἂν αὐχμὸς ᾖ, σείοντες, ὕδωρ αἰτοῦνται τὸν θεόν, καί φασι γίνεσθαι. τούτου

δέ τι

Cap. XIV.

Theopompus apud Chalcidenſes, qui ſunt in Thracia, locum eſſe quendam ſcribit, ea natura, vt quæcunque intrent animalia, ſalua rurſum exeant: cantharus autem nullus inde effugiat, ſed omnes in orbem circumagitati pereant. itaque à peſte cantharorum, loco nomen eſſe Cantharolethron.

Cap. XV.

Cranone, Theſſaliæ vrbe, aiunt duos tantùm eſſe coruos. Itaque etiam publici eorum hoſpites, cum (qui mos eſt omnibus vrbibus) ſuis ſcriptis inſigne vrbis ſubijciunt, pingunt duos coruos, currui æreo inſidentes: quòd his plures ibi nunquam ſint viſi. Currus autem (nam hoc quoque mirum alicui videatur) additur, hac de cauſa. Inter ſacra donaria currum ſeruant æreum: quem, vbi ſiccitas incidit, pulſant, & aquam à Deo poſcunt,

atque impetrant. Addit his aliquid ſingulare Theopompus; coruos nimirum tantiſper Cranone morari, dum pullos educent: eo facto, ipſos, relictis Cranone pullis, diſcedere.

CAP. XVI.

Narrat Cteſias aliquid huic hiſtoriæ adſimile,quod Ecbatanis, & in Perſia, fiat. Sed quia multa is mentitur, nos decerpere eam narrationem, cum monſtroſa videatur, omiſimus.

CAP. XVII.

Myrſilus Lesbius in monte Lepetymno ait fanum eſſe Apollinis, ac ſacellum Lepetymni, in quo, ſicuti Cranone, duo tantùm ſint corui: cùm non pauci in vicinia ſint.

CAP. XVIII.

In Latmo Cariæ Ariſtoteles ſcribit,

ſcorpios,

δέ τι ἰδιώτερον ὁ Θεόπομπος λέγει. φησὶν γὰρ, ἕως τούτου διατρίβειν αὐτοὺς ἐν τῷ Κράνωνι, ἕως ἂν τοὺς νεοττοὺς ἐκνεοττεύσωσιν· τούτους δὲ ποιήσαντας, τοὺς μὲν νεοττοὺς καταλείπειν, αὐτοὺς δὲ ἀπιέναι.

ΚΕΦ. ΙϚʹ.

Καὶ ἐν Ἐκβατάνοις δὲ, καὶ ἐν Πέρσαις, Κτησίας ἱστορεῖ παραπλήσιόν τι τούτοις· διὰ δὲ τὸ αὐτὸν πολλὰ ψεύδεσθαι, παρελείπομεν τὴν ἐκλογήν· καὶ γὰρ ἐφαίνετο τερατώδης.

ΚΕΦ. ΙΖʹ.

Μύρσιλος δὲ ὁ Λέσβιος, ἐν τῷ ὄρει φησὶν Λεπετύμνῳ ἱερὸν Ἀπόλλωνος εἶναι, καὶ ἡρῷον Λεπετύμνου· ἐφ᾽ ᾧ, καθάπερ ἐν τῷ Κράνωνι, δύο μόνον εἶναι κόρακας, ὄντων οὐκ ὀλίγων ἐν τοῖς πλησίον τόποις.

ΚΕΦ. ΙΗʹ.

Ἐν Λάτμῳ δὲ τῆς Καρίας φησὶν Ἀριστοτέ-

λης τοῦ σκορπίου, ἐὰν μὲν τῶν ξένων τινὰ παίξωσιν, μετρίως λυπεῖν· ἐὰν δὲ τῶν ἐγχωρίων, ἕως θανάτου καταιτείνειν.

ΚΕΦ. ΙΘ´.

Τῶν δὲ Λιβύων καλοῦνταί Ψύλλοί τινες, παρ' οἷς ἀνάπαλίν τι γίνεται τούτου. ὑπὸ γὰρ τῶν ἀσπίδων ἔτι μὲν οὐδὲν πάσχουσι τυπτόμενοι· τῶν δὲ λοιπῶν, οὐκ ἔστιν ὅστις διαφεύγει δηχθείς.

ΚΕΦ. Κ´.

Ἐν Λυκίᾳ φύεταί τι αἰγόλεθρον, ὃ τῶν μὲν ἐγχωρίων αἰγῶν οὐδεμία γεύεται· ξένη δ' ὅτ' ἂν ἐμπέσῃ, καὶ διὰ τὴν ἄγνοιαν φάγῃ τῆς βοτάνης, ἀπόλλυται, διαφθαρεῖσα τὸν καλούμενον ἐχῖνον τῆς κοιλίας.

ΚΕΦ. ΚΑ´.

Τῆς δὲ Καρυστίας, καὶ τῆς Ἀνδρίας, χώρας ἐστὶν πλησίον νῆσος, ἡ καλουμένη Γύαρος. ἐνταῦθα

ſcorpios, ſi quem peregrinum feriant, mediocriter lædere: ſi quem incolarum, necare.

CAP. XIX.

Inter Afros quidam ſunt Pſylli nomine, quibus diuerſum accidit. ab aſpidibus enim icti, nullum ſentiunt damnum: cum reliquorum hominum morſus ab ijs nemo mortem effugiat.

CAP. XX.

In Lycia naſcitur quædam herba caprarum pernicies, ægolethron Græci vocant. eam nulla Lycia capra guſtat, quòd ſi peregrina incidat, & ob ignorationem edat, interit, corrupto omaſo.

CAP. XXI.

Gyarus inſula eſt, Caryſto, & Andro, vicina. ibi mures ferrum peredunt. Eſt-

que ea in inſula ſpina, nomine acherdos, lethalis: & interficit arbores alias, ſi in eas incutiatur.

CAP. XXII.

Idem facit aculeus marinæ paſtinacæ: quo ſi dentès attingantur, computreſcunt.

CAP. XXIII.

Peculiaria quædam occurrunt in animalium cōmparationibus, alterationibus, atq; ortibus. Nam in Aegypto loca quædam ſunt, vbi ſi defodiatur taurus, ita vt cornua duntaxat ſupra terram emineant, eaque deinde ſerra amputentur, ferunt apes euolare: putredine enim taurum in iſtud animalculum mutari. Quò videtur etiam Philetas animum intendiſſe, homo admodum curioſus. vocat enim apes taurigenas, hoc verſu.

Taurigenas, hæc fatus, apes longinquus adiiſti.

Ferunt

ταῦτα οἱ μύες διατρώγουσι τὸν σίδηρον. ἐν δὲ τῇ νήσῳ θανάσιμός ἐστιν ἡ ἄχερδος. κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς, ἀφαυαίνει.

ΚΕΦ. ΚΒʹ.

Ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον τῆς θαλαττίας· καὶ ἐὰν εἰς τοὺς ὀδόντας ἅψῃ, κατασήπει.

ΚΕΦ. ΚΓʹ.

Ἴδια δὲ καὶ περὶ τὰς συγκρίσεις καὶ ἀλλοιώσεις τῶν ζώων, ἔτι δὲ φύσεις. Οἷον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βοῦν ἐὰν κατορύξῃς ἐν τόποις τισὶν, ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχειν, εἶθ᾽ ὕστερον ἀποπρίσῃς, λέγουσιν μελίττας ἐκπέτεσθαι. σαπέντα γὰρ αὐτὸν, εἰς τοῦτο διαλύεσθαι τὸ ζῶον. ᾧ καὶ φαίνεται Φιλητᾶς προσέχειν, ἱκανῶς ὢν περίεργος. προσαγορεύει οὖν αὐτὰς βουγενεῖς, λέγων·

Βουγενέας φάμενος προσεβήσαο μακρὰ μελίσσας.

Φασὶ δὲ καὶ τὸν κροκόδειλον σκορπίους γεννᾶν, καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφῆκας γεννᾶσθαι. καί τις Ἀρχέλαος Αἰγύπτιος τῶν ἐν ἐπιγράμμασιν ἐξηγουμένων τὰ παράδοξα τῷ Πτολεμαίῳ, περὶ μὲν τῶν σκορπίων, οὕτως εἴρηκεν·

Εἰς ὑμᾶς κροκόδειλον ἀποφθίμενον διαλύει,
Σκορπίοι, ἡ πάντα ζωοθετοῦσα φύσις.

Περὶ δὲ τῶν σφηκῶν·

Ἐκ νέκυος ταύτην ἵππου γράψασθε γενέθλην,
Σφήκεσιν ζώων οἷα τίθησι φύσις.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ ἐκ τῶν παξυμβείων φησὶν σαπέντων σκορπίους γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΚΔʹ.

Οὐχ ἧττον δὲ τούτων θαυμάσια τὰ φαρμακὰ τῶν ὠφελούντων, οἷον ὁ γαλεώτης, ὅταν ἐκδύῃ τὸ γῆρας, ἐπιστραφεὶς καταπίνει· ἐπιληψίας γάρ ἐστι (φασὶν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης καταγράφει), φάρμακον. ὡσαύτως δὲ

ἡ φώκη

Ferunt etiam crocodilum ſcorpios generare, & ex equis veſpas naſci. Atque Archelaus quidam Aegyptius, vnus eorum qui Epigrammatis miraculoſa Ptolemæo enarrarunt; de ſcorpijs ita cecinit:

In vos diſſoluit morte, & redigit crocodilum
Natura extinctum, ſcorpij, omniparens.

De veſpis autem:

Progenies eſt iſta cadauere nata ab equino:
Natura hac veſpas conditione creat.

Ariſtoteles etiam è ſiſymbrijs (herbæ id genus eſt) putrefactis ſcorpios naſci ait.

CAP. XXIV.

Non minus his mirabilia ſunt ea animalia, quæ perdunt id quod prodeſſe poterat: ut galeota, cum exuit ſenium, conuerſus id deglutit. Eſt enim, ut Ariſtoteles recenſet, medicamentum contra

epilepſiam. Similiter phoca, poſtquam peperit, genituram. nam id eiuſdem morbi eſt remedium. Feruntur & equæ vorare hippomanes, quod pullis recens natis in fronte enaſcitur, & ad varios uſus quæritur. Et ceruæ dextrum cornu defodere, utile ad multa. Hæc, ſiue dedita opera, ſiue fortuitò ita fiant, multam deſiderant animaduerſionem.

Cap. XXV.

Polypus per hyemem ſua comedit acetabula. Hoc eſt illud poetæ:

Hyberna iam luce, pedes quando oſſibus
orbus
Arrodit proprios. ——

Muſtelarum fœtus ex utero procedentes paſcunt, rurſumque per os intrant. Leæna bis non concipit. nam, ut perhibet Herodotus, cum fœtibus etiam matricem eijcit. Neque vipera bis parit. nam fœtus eius vterum peredit.

ἡ φώκη μετὰ τὸ τεκεῖν τὸ θορόν· καὶ γὰρ τοῦτο
πρὸς τὴν αὐτὴν ἀῤῥωστίαν χρήσιμον· τὰς δὲ
ἵππους τὸ ἐπιφυόμενον τοῖς ἐμβρύοις ἱππο-
μανὲς ἀπεσθίειν· γίνεσθαι δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μετώ-
που, καὶ πρὸς πολλὰ ζητεῖσθαι· τὴν δὲ ἔλαφον
τὸ δεξιὸν κέρας κατορύσσειν· εἶναι δὲ καὶ τοῦτο
ἐν πολλοῖς χρήσιμον. ταῦτα μὲν οὖν εἴτε κατὰ
προαίρεσιν, εἴτε κατὰ τύχην οὕτως ἔχει, πολ-
λῆς ἐστὶν ἐπιστάσεως δεόμενα.

ΚΕΦ. ΚΕ΄.

Ὁ δὲ πολύπους ἐν τῷ χειμῶνι τὰς πλεκ-
τάνας αὑτοῦ κατεσθίει· τοῦτ' ἐστὶν,

Ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα
τέμνει.

Τῶν δὲ γαλεῶν τὰ ἔμβρυα, ἐξιόντα ἐκ τῆς
κοιλίας, νέμεσθαι· καὶ πάλιν ἐνδύεσθαι κατὰ τὸ
στόμα. Ἡ δὲ λέαινα δὶς οὐ κυΐσκεται· τοῖς γὰρ
ἐμβρύοις, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, συνεκβάλλει
τὰς μήτρας. Οὐδὲ ἔχιδνα δίς· ἐσθίει γὰρ αὐ-
τῆς τὴν κοιλίαν τὰ ἔμβρυα.

ΚΕΦ. ΚϚʹ.

Ἡ νυκτερὶς δὲ μόνον τῶν ὀρνέων ὀδόντας ἔχει, καὶ μαστοὺς, καὶ γάλα. φησὶ δὲ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ φώκην, καὶ φάλαιναν, ἴσχειν γάλα· τούτων δὲ οὐχ ἧττον καταγράφει τερατῶδες. ἐν Λήμνῳ γάρ φησιν ἀμελχθῆναι γάλα τράγου τοσοῦτον, ὥστε τροφαλίδας γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΚΖʹ.

Τῶν δὲ ἀλκυόνων οἱ ἄρσενες κηρύλοι καλοῦνται· ὅτ᾽ ἂν οὖν ὑπὸ τοῦ γήρως ἀσθενήσωσι, καὶ μηκέτι δύνωνται πέτεσθαι, φέρουσιν αὐτοὺς αἱ θήλειαι, ἐπὶ τῶν πτερῶν λαβοῦσαι· καί ἐστι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλκμᾶνος λεγόμενον τούτῳ συνῳκειωμένον· φησὶν γὰρ, ἀσθενὴς ὢν διὰ τὸ γῆρας, καὶ τοῖς χοροῖς οὐ δυνάμενος συμπεριφέρεσθαι, οὐδὲ τῇ τῶν παρθένων ὀρχήσει.

Οὔ μ᾽ ἔτι παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱερόφωνοι
Γυῖα φέρειν δύναται, βάλε δή, βάλε, κηρύλος εἴην,

Ὃς

CAP. XXVI.

Veſpertilio ſola omnium auium dentes habet, ubera, & lac. Ariſtoteles affirmat, phocam quoque, & balænam, lac habere. Et his non minus prodigioſum eſt, quod ſcribit: in Lemno caprum, cum mulgeretur, tantum lactis dediſſe, ut ex eo coloſtra fuerint confecta.

CAP. XXVII.

Mares alcyonum ceryli vocantur: hi, cùm ſenio viribus amiſſis volare poſſe deſinunt, geſtantur alis femellarum. Atque huius hiſtoriæ germanum eſt, quod Alcman cecinit. Imbecillis enim propter ſenectutem, neque iam choros vnà ducere, aut ſaltationes virginum aſſectari valens, ita ait:

Gutture dulciſono cantantes ſacræ puellæ,
Non mea iam me membra valent geſtare choreis.

O vtinam mihi fata darent, vt cerylus eſſem,
Veris auis, qui purpureas maris improbus vndas
Semper obit, fluctus tumidosque ſuperuolat vſque,
Alis alcyonum vectatus. ——

CAP. XXVIII.

Homerus quoque ab omnibus dicitur ſingula accuratè, & curioſè, indagaſſe. Etenim Vlyſſes ad ſubulcum tendens, cum canes irruerent,

Aſtu ſubſedit, manibus delapſaque virga eſt.

Ferunt enim, canes, ſi quem inſequantur, ſi is ſubſideat, maleficio abſtinere.

CAP. XXIX.

Ea quoq; animalia mirabilia ſunt, quæ ſe locis adſimilant. vt polypus, qui colorē ſoli, ſupra quod fertur, ita æmulatur, vt diſcerni ab eo nequeat: omniſque adeò rei, quā amplectitur. itaq; & captu difficilis eſt. Vnde nimirum poëta tritum illud ſumſit:

Fili,

Ὅς τ᾽ ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ᾽ ἀλκυόνεσι ποτῆται,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

ΚΕΦ. ΚΗ΄.

Ἱκανῶς δὲ καὶ ὁ ποιητὴς λέγεται παρὰ πάντων ἐπιμελὴς, καὶ πολυπράγμων, εἶναι· ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἐπιφερομένων αὐτῷ τῶν κυνῶν, ἐν τῇ πρὸς τὸν συβώτην ἀναβάσει,

Ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Οὐ γάρ φασιν, ὅτ᾽ ἂν διωκόμενός τις συγκαθίσῃ, ἀδικεῖν τοὺς κύνας.

ΚΕΦ. ΚΘ΄.

Θαυμαστὰ δὲ καὶ τὰ τοῖς τόποις συναφομοιούμενα, οἷον ὅτε πολύπους· γίνεται γὰρ ἀδιάγνωστος τῷ χρώματι τοῦ ἐδάφους, καὶ παντὸς ᾧ ἂν περιπλακῇ, ὥστε εἶναι δυσεργὸν αὐτοῦ τὴν θήραν· ὅθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ θρυλλούμενον ἔγραψεν,

Πουλύποδος ὡς τέκνον ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν,
Τοῖσιν ἐφαρμόζειν.

ΚΕΦ. Λ.

Γίνεται δὲ ταυτὸν καὶ περὶ τὸν χαμαιλέοντα· καὶ γὰρ τοῖς στελέχεσι τῶν δένδρων, καὶ τοῖς φύλλοις, καὶ τῇ γῇ, τὸν αὐτὸν τρόπον ἅπαντι τόπῳ συμμεταβάλλει τὴν χροιάν.

ΚΕΦ. ΛΑ'.

Ἀριστοτέλης δέ φησι, καὶ τὸν καλούμενον τάρανδον τοῦ πάχειν, ὄντα τετράπουν, καὶ σχεδὸν ἴσον ὄνῳ, καὶ παχύδερμον, καὶ τετριχωμένον. καὶ θαυμαστὸν εἶναι, πῶς αἱ τρίχες οὕτως ὀξέως ἀλλοιοῦνται.

ΚΕΦ. ΛΒ'.

Γίνεται δὲ καὶ βοτάνη τις, ἣ καλεῖται τριπόλιον· φύεται δ' ἐν τοῖς ἐπιθαλαττίοις, ἐπὶ τῶν πετρῶν· ἀφίησι δὲ ἄνθος, ὃ τῆς ἡμέρας τρὶς

μετα-

Fili, polypodis naturam imitare, & ad omnes
Te promtè caſus compone. ——

CAP. XXX.

Idem chamæleo facit, qui ad truncos arborum, & folia, & terram, quocunque loco, colorem ſuum mutat, eique ſimilem aſſumit.

CAP. XXXI.

Ariſtoteles tradit, tarandum quoque ea eſſe natura. animal eſſe quadrupes, ferè aſini ſimile, craſſa cute, & pilis intecta. mirumque eſſe, quòd pili tam citò alterantur.

CAP. XXXII.

Herba quædam tripolium in ſaxis naſcitur, ad oram maris. ea florem edit, qui vna die ter colorem mutat: aliquando albus, aliquando puniceus, aliquando gi-

do giluus. Iam reliqnas animalium calliditates, quibus vtuntur in pugnis, in curatione vulnerum, in apparatu rerum ad vitam neceſſariarum, in amore prolis & parentum, in memorando, abſolutiſſimè aliquis ex Ariſtotelis collectaneis poteſt percipere. Ex quibus nos primùm decerpere ſelecta quædam inſtituimus.

Cap. XXXIII.

Apud Conopium, ad lacum Mæotidem, inquit lupos accipere à piſcatoribus alimenta, & eorum piſcationis inſtrumenta cuſtodire. quòd ſi aliqua ſe affectos iniuria putent, lina & piſces eorum tunc infeſtare.

Cap. XXXIV.

In Thracia, eo loco, qui olim Cedripolis fuit vſurpatus, homines & accipitres ſocietatem aucupij ſeruare. nam auiculas ab hominibus lignis exagitari, inſe-

μεταστρέφεται τὸ χρῶμα· γίνεται δὲ ὅτε μὲν λευκὸν, ὅτε δὲ φοινικοῦν, ὅτε δὲ μήλινον. Καὶ μὴν τάς τε λοιπὰς ἐντρεχείας τῶν ζώων, οἷον ἐν μάχαις, ἐν θεραπείαις τραυμάτων, ἐν παρασκευαῖς τῶν πρὸς τὸν βίον ἀναγκαίων, ἐν φιλοστοργίαις, ἐν μνήμαις, ἀκριβέστατ' ἄν τις ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους συναγωγῆς καταμάθοι· ἐξ ἧς ἡμεῖς πρῶτον ποιησόμεθα τὴν ἐκλογήν.

ΚΕΦ. ΛΓ'.

Φησὶ περὶ Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν θήραν· ἂν δ' ὑπολάβωσί τι ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.

ΚΕΦ. ΛΔ'.

Ἐν Θρᾴκῃ δὲ, τῇ κληθείσῃ ποτὲ Κεδροπόλει, τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἱέρακας, κοινῇ θηρεύειν τὰ ὀρνιθάρια. τοὺς μὲν γὰρ, σοβεῖν τοῖς

ξύλοις· τοὺς δὲ ἱέρακας, καταδιώκειν· τὰ δὲ φεύγοντα, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐμπίπτειν. διὸ καὶ μεταδιδόναι τοῖς ἱέραξιν αὐτοὺς τῶν ληφθέντων.

ΚΕΦ. ΛΕʹ.

Τὰς δ' ἐλάφους λέγει τίκτειν παρὰ τὰς ὁδοὺς, φευγούσας τὰ θηρία. ἥκιστα γὰρ ἐπιτίθεσθαι τοὺς λύκους ἐνθάδε. ἄγειν δὲ καὶ τὰ τέκνα ἐπὶ τῶν σταθμῶν, ἐθιζούσας οὗ δεῖ ἀποφεύγειν. εἶναι δὲ τοῦτο, πέτραν ἀπόῤῥωγα, μίαν ἔχουσαν ὁδόν. ἤδη δὲ διειλῆφθαι ἀχαΐνην ἔλαφον, κιττὸν ἔχουσαν ἐπὶ τῶν κεράτων, ὡς ἂν ἐνύγρων ὄντων. ἁλίσκεσθαι δὲ ἐλάφους καὶ συριττόντων, καὶ ᾀδόντων, ὥστε καὶ κατακλίνεσθαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

ΚΕΦ. Λϛʹ.

Τὰς δ' ἐν Κρήτῃ αἶγας τὰς ἀγρίας, ὅτ' ἂν τοξευθῶσι, ζητεῖν τὴν δίκταμνον. δοκεῖ γὰρ ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν βελῶν.

inſectari exagitatas accipitres, fugienteſque auiculas in homines incidere. itaque homines prædæ partem accipitribus dare.

CAP. XXXV.

Ceruas parere iuxta vias, fuga ferarum. nam ibi lupos minimè eſſe infeſtos. Ducere etiam fœtus ſuos ad ſtationes, & adſuefacere ad locum, in quem ſe fuga recipiant. eum eſſe ſaxum præruptum, ad quod vna tantùm via perueniatur. Iam & achainam ceruam eſſe captam, quæ hederam habuerit in cornibus, veluti humidis, ac mollibus. Capi etiam ceruas fiſtulis, ac cantu, cum præ voluptate procumbant.

CAP. XXXVI.

Capras ſylueſtres in Creta ſagittis ictas, dictamnum quærere: vtpote quæ herba vim teli expellendi habere videatur.

CAP. XXXVII.

Pardalim ferunt deprehendiſſe, quòd ſuo odore animalia delectentur : itaque ſe occultare , & iuxta prætereuntia venari.

CAP. XXXVIII.

Ichneumonem, aſpide conſpecta, non prius eam aggredi, quàm alios ad auxilia acciueri. contra morſus autem, & ictus, humectare eos corpora, & in puluere volutare: itaque ſe luto oblinere.

CAP. XXXIX.

Trochilos aiunt dentes crocodilorum purgare, indeque ali. & ſentire crocodilum hanc ſuam vtilitatem : ideoque cum exire vult trochilus, collum mouere, ne eum commordeat.

ΚΕΦ. ΛΖ'.

Τὴν δὲ πάρδαλιν φάναι τινὰς, κατανενοηκυῖαν, ὅτι τὰ ζῶα τῇ ὀσμῇ αὐτῆς χαίρει, ἀποκρύπτειν ἑαυτὴν, καὶ οὕτως θηρεύειν τὰ προσαπορευόμενα ἐγγύς.

ΚΕΦ. ΛΗ'.

Τὸν δὲ ἰχνεύμονα, ὅτ' ἂν ἴδῃ ὄφιν τὴν ἀσπίδα, οὐ πρότερον ἐπιτίθεσθαι, πρὶν καλέσαι βοηθοὺς ἄλλους. πρὸς δὲ τὰ δήγματα, καὶ τὰς πληγὰς, πηλῷ καταπλάττειν ἑαυτόν. βρέξαντας γὰρ τὸ σῶμα, κυλίεσθαι ἐν τῷ κονιορτῷ.

ΚΕΦ. ΛΘ'.

Τῶν δὲ κροκοδείλων λέγει τοὺς τροχίλους ἐκκαθαίρειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ἀπὸ τούτων τρέφεσθαι· τὸν δὲ ὠφελούμενον, αἰσθάνεσθαι καὶ ὅταν ἐξελθεῖν βούλεται ὁ τροχίλος, τὸν αὐχένα κινεῖν, ἵνα μὴ συνδηχθῇ.

ΚΕΦ. Μ'.

Τὴν δὲ χελώνην, ὅτ' ἂν ὄφεως φάγῃ, ἐπεσθίειν ὀριγάνου· καὶ ποτέ τινος παρατηρήσαντος, καὶ ἐκτίλαντος τὴν ὀρίγανον, οὐκ ἔχουσαν ἐπιφαγεῖν, τελευτῆσαι.

ΚΕΦ. ΜΑ'.

Τὴν δὲ γαλῆν, ὅταν μάχηται μετὰ τοῦ ὄφεως, τοῦ πηγάνου προεσθίειν. πολέμιον γὰρ εἶναι τῷ ὄφει τὴν ὀσμήν· καὶ πρὸς τὰς πληγὰς δὲ τοῦ ὄφεως βοηθεῖν τὸ πήγανον, ἐν ἀκράτῳ διηθηθὲν, καὶ ποθέν· καὶ γὰρ ὗς, ὅτ' ἂν ὑπὸ τοῦ ὄφεως δηχθῇ, φέρεται εὐθέως ἐπὶ τοὺς ποταμοὺς, καὶ ζητεῖ τὸν καρκῖνον. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο τῶν καταγραφομένων, καὶ βοηθεῖ πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ ὄφεως ἰσχυρῶς.

ΚΕΦ. ΜΒ'.

Ἡ φάττα δὲ, ὅταν πληγῇ, τὴν ὀρίγανον ἔσαξεν εἰς τὸ ἕλκος, καὶ γίνεται τοῦτον τὸν τρόπον ὑγιής.

ΚΕΦ.

CAP. XL.

Teſtudinem, ubi ſerpentem edit, origanum inſuper edere. & quodam tempore fuiſſe, qui, re obſeruata, origanum euellerit: itaq; teſtudinem, eo deſtitutam, perijſſe.

CAP. XLI.

Muſtelam, priuſquã cum ſerpente pugnam ineat, rutam edere: cuius odor ſerpenti eſt inimicus. Quin & contra ſerpentum ictus, merum, per rutam decolatum, ac potum, prodeſſe. Sus quoque, à ſerpente morſa, ſtatim ad aquam fertur, & cancrum quærit.. nam & is inter ea recenſetur, quæ aduerſus ſerpentum ictus valent.

CAP. XLII.

Palumbes percuſſa, origanum vulneri indit, hocque modo ſanatur.

CAP. XLIII.

Ariſtoteles hirundinem tradit, in conficiendo nido feſtucis permíſcere, atque implicare, lutum: eóque deficiente, ipſam ſe in cœno volutare, idq́ue alis apportare: atque cubiculum ſibi more hominum conficere, infernè poſitis duris. tum pullis eam diuidere alimentum; obſeruato, ne bis eidem det. Fimum ipſam eijcecere, pullis adhuc paruulis: poſtquam adoleuerint, docere eam, vt foras conuerſi excernant.

CAP. XLIV.

Columbas nolle cum pluribus coire, neque omittere coitum, niſi viduus, aut vidua, fiant. Pullis ſalſugine præditam terram præmanſam in os inſpuere, alimentumq́ue ijs ita præparare.

ΚΕΦ. ΜΓ΄.

Ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης τὴν χελιδόνα φησὶν ἐν τῇ σκηνοποιίᾳ συγκαταπλέκειν τοῖς κάρφεσιν τὸν πηλόν, κἂν ἐλλίπῃ πηλὸς, βρέξασαν αὑτὴν, κυλίεσθαι, καὶ ταῖς πτέρυξιν ἀναλαμβάνειν, στιβαδοποιεῖσθαί τε καθάπερ ἄνθρωπον, κάτωθεν ὑποτιθεῖσαν τὰ σκληρά· τοῖς τε νεοττοῖς τὴν τροφὴν διδόναι κατὰ μέρος, παρατηροῦσαν, ἵνα μὴ δὶς τοῖς αὐτοῖς δῷ. τὴν δὲ κόπρον, μικρῶν μὲν ὄντων, αὐτὴν ἐκβάλλειν· αὐξηθέντων δὲ, διδάσκειν ἔξω στραφέντα τὰ ἀφοδεύειν.

ΚΕΦ. ΜΔ΄.

Τὰς δὲ περιστερὰς οὐ θέλειν πλείοσιν συνευνάζεσθαι, οὐδὲ προλείπειν τὴν συνουσίαν, ἐὰν μὴ χῆρος ἢ χήρα γένηται· τοῖς δὲ νεοττοῖς τῆς ἁλμυριζούσης γῆς διαμασησαμένας, εἰσπτύειν εἰς τὸ στόμα, προπαρασκευαζούσας τροφήν.

ΚΕΦ. ΜΕ.

Τοὺς δὲ πέρδικας, ὅτ' ἂν θηρεύῃ τις τοὺς νεοττοὺς, προκυλίεσθαι τοῦ θηρεύοντος, ὡς ἐπιλήπτους ὄντας, καὶ ἐπισπᾶσθαι, ἕως ἂν διαδρᾷ τὰ νεόττια. διὰ δὲ τὸ εἶναι ἀφροδισιαστικοὺς, λυμαίνεσθαι τὰ ᾠὰ, ἵνα μὴ ἐπωάζῃ ἡ θήλεια· τὴν δὲ, ἀντιμηχανᾶσθαι· καὶ διαδρᾶσαν, τίκτειν. τοὺς δὲ χήρους, μάχεσθαι πρὸς αὐτούς· τὸν δὲ ἡττηθέντα, ἀκολουθεῖν, ὀχευόμενον ὑπὸ μόνου τούτου.

ΚΕΦ. ΜϚ.

Τὰς δὲ γεράνους ἐς ὕψος πέτεσθαι, ἵνα καθορῶσιν μακράν. κἂν ἴδωσι νέφη, καὶ συστροφὴν, ἡσυχάζειν· ἔχειν δὲ καὶ ἡγεμόνα. τὰς μὲν οὖν ἄλλας καθεύδειν, ὑπὸ τὴν πτέρυγα τὰς κεφαλὰς θείσας· τὸν δὲ ἡγεμόνα γυμνὴν ἔχειν, προσορώμενον· κἂν αἴσθηται, σημαίνειν ταῖς ἄλλαις βοῶντα.

CAP. XLV.

Perdices, ſi quis eorum pullos venetur, ante venatorem prouolui, veluti caduco laborantes morbo: itaque eum trahere, dum effugiant pulli. Et cum perdices ſint coitus auidi, ouis damnum eos dare, & cupere effectum, ne ijs incubare poſſit femella. Sed hanc aſtu contrà vti: atque fuga elapſam, ita pullos excludere. Viduos porrò inter ſe pugnare: victum ſequi, atque ab eo ſolo iniri.

CAP. XLVI.

Grues in altum euolare, vt procul proſpiciant: ac ſi nubes, aut tempeſtatem, cernant imminere, quieſcere. Eſſe etiam ijs ducem. & reliquas quidem dormire, capite ſubter alam abdito: ducem nudo capite proſpicere: &, ſi quid ſentiat, clamore alijs ſignum dare.

CAP. XLVII.

Pelecanos narrat, conchas fæmellas deglutire; cumque eas aliquantulum in ſummo ventris detinuerint, hiſcere, atque euomere eas, ſicque carnes eruere, & vorare.

CAP. XLVIII.

Sunt qui affirment, vulturis nunquam neque pullum viſum cuiquam eſſe, neque nidum. itaque Herodorum, Bryſonis ſophiſtæ patrem, dixiſſe; eos venire ab alia ſublimiore terra, & parere in rupibus inacceſſis.

CAP. XLIX.

Quoſdam narrare, eſſe etiam auem cinnamomum, quæ aromata ferat, è cinnamomoque nidum conſtruat in celſis inacceſſiſque arboribus: incolas ſagittis, plumbo præfixis, iaculari; & deijcere nidos.

ΚΕΦ. ΜΖ΄.

Τοὺς δὲ πελεκάνας τὰς θηλείας κόγχας καταπίνειν ἱστορεῖ· ἔπειτα ὀλίγον κατασχόντας ἐν τῷ ἄνω τῆς κοιλίας, ἐξεμεῖν κεχηνυίας· εἶτα, οὕτω τὰ κρέα ἐξαιροῦντας, ἐσθίειν.

ΚΕΦ. ΜΗ΄.

Γυπὸς δὲ λέγεται ὑπό τινων, ὅτι οὐδεὶς ἑώρακε νεοττὸν, οὐδὲ νεοττείαν. Διὸ καὶ Ἡρόδωρον, τὸν Βρύσωνος τοῦ σοφιστοῦ πατέρα, ἀπό τινος αὐτοὺς ἑτέρας φάναι γῆς εἶναι μετεώρου· τίκτειν δ' οὖν ἔνια πρὸς ἀβάτοις πέτραις.

ΚΕΦ. ΜΘ΄.

Λέγειν δέ τινας καὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι, καὶ τὰ ἀρώματα φέρειν, καὶ τὰς νεοττείας ἐκ τούτου ποιεῖσθαι. νεοττεύειν δ' ἐφ' ὑψηλῶν δένδρων, καὶ ἀβάτων· τοὺς δὲ ἐγχωρίους, μόλιβδον τοῖς οἰστοῖς περιειληθέντας, τοξεύειν, καὶ καταῤῥηγνύειν τὰς νεοττείας.

Cap. L.

Cuculum credi ſuppoſiticios adſciſcere pullos. quòd enim ſit timidus, & defendendo impar, eum etiam à minimis velli auibus. Aues autem, quæ pullos ipſius rapiunt, ſuos eijcere, eò quòd cuculi pullus ſit elegans.

Cap. LI.

Aegithum auem aduolare ad capram, & lac eius ſugere: inde ei nomen hoc factum. mammam autem, quam ſugit, obthurari. Clauda eſt hæc auis. Itaque Callimachus Aegyptius, vt admodum diſertus videretur, facta alterius auis mentione, ita ſcripſit:

----- *Et partes claudus in ambas Aegithus.* --- Verùm non ſtat hæc eius ſententia. non eſt enim vtrinque claudus; quod vox Græca ἀμφιγυήεις vult, qua vſus eſt, quæ Vulcano tribuitur, claudo vtrunque pedem. Ac de Callimacho quidem vt dicerem, abſurdum eius dictum fecit.

Cap.

CAP. LII.

Porrò Ariſtoteles ait, aquilæ ſeneſcenti roſtrum exſiccari, & incuruari, tandemque eam fame interire. Phanam verò pullos ab aquila proiectos accipere, & enutrire. Aquilam pullos ſuos, etiamnum paruulos, cogere in ſolem intueri: &, qui lacrymatur, neque oculos ſoli obuertere ſuſtinet, interficere. Inter piſces ranam, quæ piſcator vocatur, piſciculos venari ijs, quæ ab oculis extremis propendent, oblonga, & rotunda, ſeu teretia, & inſtar eſcæ ſunt. his eum occultatis, ſeſe protendere.

CAP. LIII.

Torpedinem in mare ſe demergere, & piſciculos, qui propius vbi acceſſere, præ torpore natare nequeunt, capere.

CAP.

ΚΕΦ. ΝΒʹ.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, τοῦ ἀετοῦ γηράσκοντος τὸ ῥύγχος αὐξάνεσθαι, καὶ γαμψοῦσθαι, τὸ τέλος ἀποθνήσκειν λιμῷ· τὴν φήνην δὲ τοὺς ἐκβληθέντας τῶν νεοττῶν ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ λαμβάνειν, καὶ ἐκτρέφειν· τὸν δὲ ἀετὸν ἐπαναγκάζειν τὰ τέκνα, ἔτι ψιλὰ ὄντα, πρὸς τὸν ἥλιον βλέπειν· τὸ δὲ δακρῦον αὐτῶν, καὶ μὴ θέλον ἀντοφθαλμεῖν, ἀποκλείειν. τῶν ἰχθύων δὲ, τὸν ἁλιέα καλούμενον βάτραχον, θηρεύειν τὰ ἰχθύδια τοῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμαμένοις, ὧν τὸ μὲν μῆκός ἐστι τροχοειδὲς, ἐπ' ἄκρου δὲ προσκείμενον, ὥσπερ δέλεαρ, στρογγύλον· ταῦτ' οὖν, κρύψαντα ἑαυτὸν, περιδείνειν.

ΚΕΦ. ΝΓʹ.

Τὴν δὲ νάρκην, καθαλμίσασαν ἑαυτὴν, τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ἰχθύων, ὅτ' ἂν σύνεγγυς ᾖ, κολυμβᾶν, διὰ τὴν νάρκησιν, συλλαμβάνειν.

ΚΕΦ. ΝΑ΄.

Τὰς δὲ καλουμένας ἀλώπεκας, ὅτ' ἂν αἴσθωνται, ὅτι τὸ ἄγκιστρον καταπεπώκασιν, ἀναδραμούσας ἄνωθεν τῆς ὁρμιᾶς, ἀποτρώγειν.

ΚΕΦ. ΝΕ΄.

Τὸν δὲ πολύποδα κατατίθεσθαι τροφὴν εἰς τὰς θαλάμας· καὶ ὅτ' ἂν τὰ χρήσιμα ἀναλώσῃ, τὰ ἀχρεῖα ἐκβάλλειν· καὶ τὰ συνερχόμενα τῶν ἰχθυδίων ἐπὶ τὰ ἐκβεβλημένα θηρεύειν. ποιεῖται δὲ τὸ χρῶμα παραπλήσιον οἷς ἂν ἐγγὺς ᾖ λίθοις· καὶ, ὅταν φοβηθῇ δὲ, τοῦτο ποιεῖν αὐτόν.

ΚΕΦ. ΝϚ΄.

Ἴδε καὶ τὸν ναυτίλον πολύποδα, οἷς ποιεῖ περιττόν. ἔχει μὲν γὰρ ὄστρακον, ὃ καταστρέψας ἄνω φέρεται, ἵνα ῥᾳδίως ἀνενεχθῇ καινόν· ἄνωθεν δὲ γενόμενον, μεταστρέφει· ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν ἐπί τι συνεχὲς, οἷον ὑμένα·

καὶ

CAP. LIV.

Vulpes quæ vocantur, cum ſentiunt ſe hamum deglutijſſe, ſurſum efferri, ac funem mordicùs rumpere.

CAP. LV.

Polypum alimenta reponere in ſuas cauernas, & conſumtis, quæ vſui erant, inutilia eijcere, piſciculoſque ad eiecta conuenientes captare. colorem imitatur lapidum, aliarumque ad quas accedit rerum: idque facit, cum eſt in metu.

CAP. LVI.

Vide quid nauta polypus ſubtilitatis vſurpet. Teſtam habet, qua inuerſa ſurſum fertur, vt deinde facilius deorſum ferri queat. cum enim ſurſum euaſit, obuertit eam. Habet autem inter ſua flagella quippiam continuum, membranæ

inſtar: eo, cum ventulus eſt, loco veli vtitur, demiſſis flagellis, quæ ei claui vſum exhibent.

CAP. LVII.

Apes, cùm fumo ſuffiuntur, atque vexantur, tum maximè edere: reliquo tempore ijs parcere, quæ cibi gratia repoſuerunt. Lacrymis arborum aluearia inungere oportet, propter alias beſtias. Quas bonæ apes occidunt, conari occidere extra alueare: quòd ſi intus occidant, efferre. Qui fures appellantur fuci, ſi inſinuare ſe intrò poſſint, nocere. verùm raro hoc fieri: quia obſeruentur ab apibus, quæ vbique cuſtodiant. Singulis eas eſſe operibus deſtinatas: alias flores congerere, alias mel conficere. Moleſtum ijs eſſe alimenti fœtorem, vnguentumque: & excrementa foris deponere, ætate grauiores

καὶ τούτῳ, ὅτ' ἂν πνευμάτιον ᾖ, ὥσπερ ἱστίῳ χρῆσθαι· ἀντὶ πηδαλίων δὲ, παρακαθιέναι τῶν πλεκτανῶν.

ΚΕΦ. ΝΖ'.

Τὰς δὲ μελίττας θυμιωμένας ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, καὶ κακοπαθούσας, τότε μάλιστα μὲν ἐσθίειν· τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον φείδεσθαι, ὡς τροφῆς χάριν ἀποτιθεμένας. τοῖς ἀπὸ τῶν δένδρων δὲ δακρύοις δεῖ χρίειν τὸ σμῆνος, τῶν ἄλλων ἕνεκεν θηρίων. ἃς δὲ ἂν ἀποκλείνωσιν αἱ χρησταὶ μέλιτται, πειρᾶσθαι μὲν αὐτὰς ἔξω τοῦτο ποιεῖν· ἐὰν δὲ ἔσω τοῦ σμήνους ἀποκλείνωσιν, ἐκφέρειν. τοὺς δὲ φῶρας καλουμένους, κακουργεῖν, ἐὰν λάθωσιν παρεισελθόντες. εἰσέρχονται δὲ σπανίως. τηρεῖσθαι γὰρ αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ πασῶν φύλακας εἶναι. εἶναι δὲ αὐτὰς τεταγμένας ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἔργων· καὶ τὰς μὲν, ἀνθοφορεῖν· τὰς δὲ, κατορθοῦν τὰ κηρία. δυσχεραίνειν δ' αὐτὰς καὶ τῇ δυσωδίᾳ τῆς τροφῆς, καὶ τῷ μύρῳ. καὶ τὸ περίττωμα δὲ ἔξω ἀφιέναι. καὶ

CAP. XLVII.

Pelecanos narrat, conchas fæmellas deglutire: cumque eas aliquantulum in ſummo ventris detinuerint, hiſcere, atque euomere eas, ſicque carnes eruere, & vorare.

CAP. XLVIII.

Sunt qui affirment, vulturis nunquam neque pullum viſum cuiquam eſſe, neque nidum. itaque Herodorum, Bryſonis ſophiſtæ patrem, dixiſſe; eos venire ab alia ſublimiore terra, & parere in rupibus inacceſſis.

CAP. XLIX.

Quoſdam narrare, eſſe etiam auem cinnamomum, quæ aromata ferat, è cinnamomoque nidum conſtruat in celſis inacceſſiſque arboribus: incolas ſagittis, plumbo præfixis, iaculari; & deijcere nidos.

ΚΕΦ. ΜΖ΄.

Τοὺς δὲ πελεκᾶνας τὰς θηλείας κόγχας καταπίνειν ἱστορεῖ· ἔπειτα ὀλίγον κατασχόντας ἐν τῷ ἄνω τῆς κοιλίας, ἐξεμεῖν κεχηνυίας· εἶτα, οὕτω τὰ κρέα ἐξαιρουμένους, ἐσθίειν.

ΚΕΦ. ΜΗ΄.

Γυπὸς δὲ λέγεται ὑπό τινων, ὅτι οὐδεὶς ἑώρακε νεοττὸν, οὐδὲ νεοττείαν. Διὸ καὶ Ἡρόδωρον, τὸν Βρύσωνος τοῦ σοφιστοῦ πατέρα, ἀπό τινος αὐτοὺς ἑτέρας φάναι γῆς εἶναι μετεώρου· λέγειν δ᾽ οὖν ἔνια πρὸς ἀβάτοις πέτραις.

ΚΕΦ. ΜΘ΄.

Λέγειν δέ τινας καὶ τὸ κιννάμωμον ὄρνεον εἶναι, καὶ τὰ ἀρώματα φέρειν, καὶ τὰς νεοττείας ἐκ τούτου ποιεῖσθαι. νεοττεύειν δ᾽ ἐφ᾽ ὑψηλῶν δένδρων, καὶ ἀβάτων· τοὺς δὲ ἐγχωρίους, μόλιβδον τοῖς οἰστοῖς περιτιθέντας, τοξεύειν, καὶ καταῤῥηγνύειν τὰς νεοττείας.

CAP. L.

Cuculum credi ſuppoſiticios adſciſcere pullos. quòd enim ſit timidus, & defendendo impar, eum etiam à minimis velli auibus. Aues autem, quæ pullos ipſius rapiunt, ſuos eijcere, eo quòd cuculi pullus ſit elegans.

CAP. LI.

Aegithum auem aduolare ad capram, & lac eius ſugere: inde ei nomen hoc factum. mammam autem, quam ſugit, obthurari. Clauda eſt hæc auis. Itaque Callimachus Aegyptius, vt admodum diſertus videretur, facta alterius auis mentione, ita ſcripſit:

----- *Et partes claudus in ambas Aegithus.* — Verùm non ſtat hæc eius ſententia. non eſt enim vtrinque claudus; quod vox Græca ἀμφιγυήεις vult, qua vſus eſt; quæ Vulcano tribuitur, claudo vtrunque pedem. Ac de Callimacho quidem vt dicerem, abſurdum eius dictum fecit.

CAP.

CAP. LII.

Porrò Ariſtoteles ait, aquilæ ſeneſcenti roſtrum exſiccari, & incuruari, tandemque eam fame interire. Phanam verò pullos ab aquila proiectos accipere, & enutrire. Aquilam pullos ſuos, etiamnum paruulos, cogere in ſolem intueri: &, qui lacrymatur, neque oculos ſoli obuertere ſuſtinet, interficere. Inter piſces ranam, quæ piſcator vocatur, piſciculos venari ijs, quæ ab oculis extremis propendent, oblonga, & rotunda, ſeu teretia, & inſtar eſcæ ſunt. his eum occultatis, ſeſe protendere.

CAP. LIII.

Torpedinem in mare ſe demergere, & piſciculos, qui propius vbi acceſſere, præ torpore natare nequeunt, capere.

CAP.

ΚΕΦ. ΝΒʹ.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶν, τοῦ ἀετοῦ γηράσκοντα τὸ ῥύγχος αὐξάνεσθαι, καὶ γαμψοῦσθαι, τὸ τέλος ἀποθνήσκειν λιμῷ· τὴν φήνην δὲ τοὺς ἐκβληθέντας τῶν νεοττῶν ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ λαμβάνειν, καὶ ἐκτρέφειν· τὸν δὲ ἀετὸν ἐπαναγκάζειν τὰ τέκνα, ἔτι ψιλὰ ὄντα, πρὸς τὸν ἥλιον βλέπειν· τὸ δὲ δακρύον αὐτῶν, καὶ μὴ θέλον ἀντοφθαλμεῖν, ἀποκτείνειν. τῶν ἰχθύων δὲ, τὸν ἁλιέα καλούμενον βάτραχον, θηρεύειν τὰ ἰχθύδια τοῖς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκρεμαμένοις, ὧν τὸ μὲν μῆκός ἐστι τροχοειδὲς, ἐπ᾽ ἄκρου δὲ προσκείμενον, ὥσπερ δέλεαρ, στρογγύλον ταῦτ᾽ οὖν, κρύψαντα ἑαυτὸν, προτείνειν.

ΚΕΦ. ΝΓʹ.

Τὴν δὲ νάρκην, καθαλμίσασαν ἑαυτὴν, τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ἰχθύων, ὅτ᾽ ἂν σύνεγγυς ᾖ, κολυμβᾶν, διὰ τὴν νάρκησιν, συλλαμβάνειν.

ΚΕΦ. ΝΔ'.

Τὰς δὲ καλουμένας ἀλώπεκας, ὅτ' ἂν αἴσθωνται, ὅτι τὸ ἄγκιστρον καταπεπώκασιν, ἀναδραμούσας ἄνωθεν τῆς ὁρμιᾶς, ἀποτρώγειν.

ΚΕΦ. ΝΕ'.

Τὸν δὲ πολύποδα κατατίθεσθαι τροφὴν εἰς τὰς θαλάμας· καὶ ὅτ' ἂν τὰ χρήσιμα ἀναλώσῃ, τὰ ἀχρεῖα ἐκβάλλειν· καὶ τὰ συνερχόμενα τῶν ἰχθυδίων ἐπὶ τὰ ἐκβεβλημένα θηρεύειν. ποιεῖται δὲ τὸ χρῶμα παραπλήσιον οἷς ἂν ἐγγὺς ᾖ λίθοις· καί, ὅταν φοβηθῇ δέ, τοῦτο ποιεῖν αὐτόν.

ΚΕΦ. ΝϚ'.

Ἴδε καὶ τὸν ναυτίλον πολύποδα, οἷς ποιεῖ περιττόν. ἔχει μὲν γὰρ ὄστρακον, ὃ καταστρέψας ἄνω φέρεται, ἵνα ῥᾴδιον ἀνενεχθῇ καινόν· ἄνωθεν δὲ γενόμενον, μεταστρέφει· ἔχει δὲ μεταξὺ τῶν πλεκτανῶν ἐπί τι συνεχές, οἷον ὑμένα·

καὶ

CAP. LIV.

Vulpes quæ vocantur, cum ſentiunt ſe hamum deglutijſſe, ſurſum efferri, ac funem mordicùs rumpere.

CAP. LV.

Polypum alimenta reponere in ſuas cauernas, & conſumtis, quæ vſui erant, inutilia eijcere, piſciculoſque ad eiecta conuenientes captare. colorem imitatur lapidum, aliarumque ad quas accedit rerum: idque facit, cum eſt in metu.

CAP. LVI.

Vide quid nauta polypus ſubtilitatis vſurpet. Teſtam habet, qua inuerſa ſurſum fertur, vt deinde facilius deorſum ferri queat. cum enim ſurſum euaſit, obuertit eam. Habet autem inter ſua flagella quippiam continuum, membranæ

καὶ τούτῳ, ὅτ᾽ ἂν πνευμάτιον ᾖ, ὥσπερ ἱστίῳ χρῆσθαι· ἀντὶ πηδαλίων δὲ, παρακαθιέναι τῶν πλεκτανῶν.

ΚΕΦ. ΝΖʹ.

Τὰς δὲ μελίττας θυμιωμένας ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, καὶ κακοπαθούσας, τότε μάλιστα μὲν ἐσθίειν· τὸν δὲ λοιπὸν χρόνον φείδεσθαι, ὡς τροφῆς χάριν ἀποτιθεμένας. τοῖς ἀπὸ τῶν δένδρων δὲ δακρύοις δεῖ χρίειν τὸ σμῆνος, τῶν ἄλλων ἕνεκεν θηρίων. ἃς δὲ ἂν ἀποκλείωσιν αἱ χρησταὶ μέλιτται, πειρᾶσθαι μὲν αὐτὰς ἔξω τοῦτο ποιεῖν· ἐὰν δὲ ἔσω τοῦ σμήνους ἀποκλείωσιν, ἐκφέρειν. τοὺς δὲ φῶρας καλουμένους, κακουργεῖν, ἐὰν λάθωσιν παρεισελθόντες. εἰσέρχονται δὲ σπανίως. τηρεῖσθαι γὰρ αὐτοὺς, καὶ ἐπὶ πασῶν φύλακας εἶναι. εἶναι δὲ αὐτὰς τεταγμένας ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν ἔργων· καὶ τὰς μὲν, ἀνθοφορεῖν· τὰς δὲ, καθορθοῦν τὰ κηρία. δυσχεραίνειν δ᾽ αὐτὰς καὶ τῇ δυσωδίᾳ τῆς τροφῆς, καὶ τῷ μύρῳ. καὶ τὸ περίττωμα δὲ ἔξω ἀφιέναι. καὶ

τὰς μὲν πρεσβυτέρας εἴσω ἐργάζεσθαι. σφῆκα δ' ἂν λάβῃ τις τῶν σκελῶν, καὶ τοῖς προλέργις ἀπορομβαι προπέτεσθαί φησιν τοὺς ἀκέντρους· τῶν δ' ἐχόντων τὸ κέντρον, οὐδένα.

ΚΕΦ. ΝΗ′.

Τὸν δὲ μόνωτον γίνεσθαι μὲν φασιν ἐν Παιονίᾳ, ἐν τῷ ὄρει Μαρσάνῳ· ὀδόντας δὲ τοὺς ἄνωθεν οὐκ ἔχειν, ὥσπερ βοῦν, οὐδ' ἄλλο τῶν δικεράτων οὐδέν. καὶ τἆλλα προσεμφερὲς εἶναι τῷ ταύρῳ. διωκόμενον δὲ, προσαφοδεύειν πόρρωθεν. καὶ τὴν κόπρον, ὅταν πεφοβημένος τοῦτο ποιήσῃ, ἐπικάειν οὕτως, ὥστε τὰς τρίχας ἀπορρεῖν τῶν κτηνῶν· ἂν δ' ἄνευ φόβου τοῦτο ποιήσῃ, οὐδὲν πάσχειν, οὐδὲ βλάπτεσθαι· ὃ δ' ἂν ὀχεύσῃ, καὶ ἔγκυον ποιήσῃ, τούτου πάλιν οὐχὶ ἅπτεσθαι.

ΚΕΦ. ΝΘ′.

Τῷ δὲ Σκυθῶν βασιλεῖ ἵππον φασὶ γενναίαν γενέσθαι· ταύτῃ τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα

πῶλον

uiores intus operari. Si quis veſpam cruribus arripiat, & prioribus * aduolare ait eos qui aculeo carent, aculeatos non item.

Cap. LVIII.

Monotum naſci aiunt in Pannoniæ monte Marſano, carere ſuperioribus dentibus, vt & bouem, & reliqua duobus cornibus prædita: cætera quoque tauro eſſe adſimilem. Agitatum longè emittere merdam: quæ, ſi id metu compulſus faciat, tanto ſit ardore, vt iumentis ea tactis pili defluant. ſi metu liber faciat, nihil tale fieri. Quam femellam ſemel iniuerit, ac imprægnauerit, ab ea porrò abſtinere.

Cap. LIX.

Ferunt, Scytharum regi equam fuiſſe generoſam. ad hanc adductum pullum

ex ipſa natum, vt eam iniret. verùm id pullum detrectaſſe. Equam tamen velatam ad ſe adductam conſcendiſſe: cumq; detectæ faciem vidiſſet, profugiſſe, ac ſe ipſum per præcipitium deieciſſe.

CAP. LX.

Animalium in mari degentium eſſe manſuetiſſimum delphinum. nam & puerorum amore eum capi, vt circa Tarentum, Cariam, aliaque multa loca. In Caria cum vinctus eſſet delphinus, ac multis affectus vulneribus, multos ferunt alios delphinos in portum auxilij ferendi cauſa aduenisse, dum illum piſcator dimitteret.

CAP. LXI.

De luparum partu quippiam prorſus fabuloſum narrat, ſimiliſque eſt ſibi eius conſcio. Ait enim, eas omnes quotannis XII dies parere. Cauſam huius eſſe, vt fertur, quòd Latonam ſub lupæ adſpe-

πῶλον προσάγειν, ἵνα ὀχεύσῃ· τὸν δ', οὐ θέλειν. ὡς δὲ περικαλύψαντες προσήγαγον τὴν ἵππον, ἀναβῆναι· ἀποκαλυφθείσης δὲ, ἰδόντα τὸ πρόσωπον, φεύγειν, καὶ κατακρημνίσαι ἑαυτόν.

ΚΕΦ. Ξ'.

Τῶν θαλαττίων δὲ ζώων ἡμερώτατον εἶναι δελφῖνα. καὶ γὰρ πρὸς παῖδας ἐρωτικῶς ἔχειν, οἷον περὶ Τάραντα, καὶ Καρίαν, καὶ ἄλλους τόπους πολλούς. ἐν δὲ Καρίᾳ, δεθέντος δελφῖνος, καὶ τραύματα λαβόντος πολλὰ, παραγίγνεσθαι πολλοὺς ἐπὶ βοήθειαν εἰς τὸν λιμένα, ἕως ἀφῆκεν ὁ ἁλιεύς.

ΚΕΦ. ΞΑ'.

Περὶ δὲ τοῦ τόκου τῶν λύκων, μυθικόν τι τελείως διεξέρχεται· καὶ ὅμοιός ἐστι καὶ τῷ συνειδότι. φησὶν γὰρ αὐτοὺς ἅπαντας ἐν δεκαδύο τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτειν· εἶναι δὲ τούτου αἴτιον, ὡς ὁ λόγος, ὅτι ἐν ιβ' ἡμέραις τὴν

Λητὼ παρεκόμισαν ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον, λύκαιναν φαινομένην.

ΚΕΦ. ΞΒ'.

Τὴν δὲ γλαῦκα, καὶ τὴν κορώνην, πολεμίους εἶναι. τὴν μὲν κορώνην τῆς γλαυκὸς μεθ' ἡμέραν, διὰ τὸ μὴ βλέπειν τὴν γλαῦκα· τὴν δὲ γλαῦκα τῆς κορώνης νύκτωρ, διὰ τὸ τὴν κορώνην μὴ ὁρᾷν. διὸ καὶ κρατεῖν αὐτῶν, τὴν μὲν νύκτωρ, τὴν δὲ μεθ' ἡμέραν.

ΚΕΦ. ΞΓ'.

Καὶ τὸν ὄνον, καὶ τὸν αἴγιθον, πολεμεῖν ἑαυτοῖς· παριόντα γὰρ, λίεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας. διά τε οὖν τοῦτο καὶ, ὅταν ὀγκήσαιτο, ἐκβάλλειν τὰ ᾠὰ τῆς αἰγίθου, καὶ τοὺς νεοττοὺς φοβουμένους ἐκπίπτειν· τὸν δὲ, διὰ τὴν βλάβην ταύτην, κολάπτειν τὰ ἕλκη αὐτοῦ ἐπιπετόμενον.

ΚΕΦ. ΞΔ'.

Καὶ τὸν αἰσάλωνα δὲ πολέμιον εἶναι τῇ ἀλώ-

ctu xii dierum ſpacio ex Hyperboreis in Delum pertulerunt.

Cap. LXII.

Noctuam, & cornicem, inimicitias exercere: & inſidiari cornicem noctuæ ininterdiu, quia hæc tum viſu priuatur: noctuam verò cornici noctu, quia tunc ea nihil cernit. itaque alteram interdiu, noctu alteram ſuperare.

Cap. LXIII.

Item aſinum, & ægithum. prætereuntem enim, ſolui in ſpinas. eam ob rem, & quòd aſino rudente ægithi oua excidunt, perterritique pulli: huius damni memor ægithus, inuolans, vlcera aſini roſtro ferit.

Cap. LXIV.

Aeſalonem quoque vulpis eſſe hoſtem,

coruum vulpis ſocium: atque hunc cum æſalone bellum gerere, & vulpi plagas accipienti opitulari.

CAP. LXV.

Caprarios perhibent dicere, quando primùm Sol ſe conuertit, capras verſis oculis cubare.

CAP. LXVI.

Huius germanum eſt, quod Lycus narrat: in Africa iumenta reliquo tempore alia alijs aduerſa, alia vtcunque poſita, cubare. nocte autem ea, qua canis oritur, cubare ea ipſi aſtro obuerſa: eoque ortus caniculæ ſigno incolas vti. Enimuerò Ariſtoteles, præter calliditatis, quam animalia in vita ſua degenda vſurpant, deſcriptionem, etiam huiuſmodi quædam narrat, vt qui permultum diligentiæ pleriſque eorum impenderit: & non obiter,

ἀλώπεκι· τὸν δὲ κόρακα, καὶ τὴν ἀλώπεκα, φίλους. πολεμεῖν δὲ καὶ τὸν κόρακα τῷ αἰσάλωνι· διὸ καὶ τυπτομένῃ τῇ ἀλώπεκι βοηθεῖν.

ΚΕΦ. ΞΕʹ.

Τοὺς αἰπόλους δέ φασι λέγειν, ὅτι, ὅταν τάχιστα ὁ ἥλιος τραπῇ, ἀντιβλέπουσαι αὐτῷ αἱ αἶγες κατάκεινται.

ΚΕΦ. ΞϚʹ.

Τούτῳ τι παραπλήσιον Λύκος ἱστορεῖ. φασὶ γὰρ ἐν Λιβύῃ τὰ κτήνη τὸν μὲν ἄλλον χρόνον, τὰ αὐτοῖς ἐναντία· τὰ δ', ὡς ἔτυχεν, κοιμᾶσθαι. τῇ δὲ νυκτὶ, καθ' ἣν τοῦ κυνὸς ἀνατολὴ γίνεται, πρὸς αὐτὸ τὸ ἄστρον ἐστραμμένα. καὶ τούτῳ τεκμηρίῳ τῆς ἐπιτολῆς τοὺς ἐκεῖ χρῆσθαι. Πλὴν ὅγε Ἀριστοτέλης, χωρὶς τῆς περὶ τοὺς βίους τῶν ζώων ἐντρεχείας, καὶ τοιαῦτά τινα διεξέρχεται· πάνυ πολλὴν ἐπιμέλειαν πεποιημένος ἐν τοῖς πλείστοις αὐτῶν, καὶ οἷον ἔργῳ, οὐ παρέργῳ, χρώμενος τῇ περὶ τούτων ἐξηγή-

ἐξηγήσει· τὰ γ' οὖν πάντα σχεδὸν ἑβδομήκοντα περὶ αὐτῶν καταβέβληται βιβλία. καὶ πεπείραται ἐξηγητικώτερον, ἢ ἱστορικώτερον, ἐν ἑκάστοις ἀναστρέφεσθαι, πρός τε ἡμετέραν ἐκλογὴν ἐπιποιεῖν προειρημένων αὐτῷ τὸ ξένον καὶ παράδοξον· ἔκ τε τούτων, καὶ τῶν ἄλλων, ἐπιδραμεῖν.

ΚΕΦ. ΞΖ'.

Λέγει γ' οὖν τὰ χερσαῖα πάντα ἀναπνεῖν, ὅσα πνεύμονα ἔχειν· σφῆκας δὲ, καὶ μελίσσας, οὐκ ἀναπνεῖν.

ΚΕΦ. ΞΗ'.

Ὅσα τε κύστιν ἔχει, πάντα καὶ κοιλίαν· ὅσα τε κοιλίαν, πάντα καὶ κύστιν.

ΚΕΦ. ΞΘ'.

Ἄναιμα δὲ εἶναι, πολλὰ μὲν τῶν ζώων· καθόλου δὲ, ὅσα πλείω πόδας ἔχει τεττάρων.

ter, ſed ſeriò narrationibus hiſce vacauerit: ad ſummam LXX circiter libros de ijs compoſuit, conatuſq; eſt longiore, quàm hiſtoria requirit, narratione ſingula tractare. noſque inſtituimus, ea quæ rarum aliquid habent, aut mirabile, cùm ex ijs, tum ex alijs delibare.

CAP. LXVII.

Ait igitur, terreſtria omnia reſpirare, quæcunque pulmones habent: veſpas autem, & apes, non reſpirare.

CAP. LXVIII.

Item, quibus venter, ijs etiam veſicam eſſe: ac contrà.

CAP. LXIX.

Exſanguia eſſe cùm alia multa animalia, tum in vniuerſum, quæ plures quatuor habent pedes.

CAP. LXX.

Omnia crinita viuos edere fœtus: non viciſſim.

CAP. LXXI.

Omnia animalia inferiorem mouere mandibulam: demto fluuiatili crocodilo; qui ſolus ſuperiorem mouet.

CAP. LXXII.

Eſſe in Illyrio, & Pannonia, monychos. Nullum animal inuentum eſſe, quod ſolidam vngulam, & duo haberet cornua: aſinum Indicum ſolida vngula, & vno eſſe cornu. ſolumque de ſolidungulis talum habere.

CAP. LXXIII.

Felis genitale membrum eſſe oſſeum.

CAP. LXXIV.

Et inter homines, & in reliquis animalibus, plures dentes eſſe mari, quã fœminæ.

CAP.

ΚΕΦ. Ο'.

Ὅσα δὲ τρίχας ἔχει, πάντα ζῳοτοκεῖν· οὐκ ἀντιστρέφει δέ.

ΚΕΦ. ΟΑ'.

Πάντα τὰ ζῷα κινεῖν τὴν κάτω σιαγόνα, πλὴν τοῦ ποταμίου κροκοδείλου· τοῦτον δὲ μόνον, τὴν ἄνω.

ΚΕΦ. ΟΒ'.

Ἐν Ἰλλυριοῖς εἶναι, καὶ Παιονίᾳ, μονωνύχους. μώνυχον δὲ, τὸ δίκερων, οὐθὲν ἑωρᾶται. μονοκέρωτα δὲ, καὶ μωνυχαῖον, τὸν Ἰνδικὸν ὄνον. τοῦτον δὲ τὸν ἀστράγαλον τῶν μωνύχων ἔχειν ζῴων.

ΚΕΦ. ΟΓ'.

Τῆς δὲ γαλῆς, ὀστοῦν εἶναι τὸ αἰδοῖον.

ΚΕΦ. ΟΔ'.

Τὸ δ᾽ ἄρρεν τοῦ θήλεος πλείους ἔχειν ὀδόντας, καὶ ἐν ἀνθρώποις, καὶ τοῖς ἄλλοις ζῴοις.

ΚΕΦ. ΟΕ΄.

Τὴν δ' τῶν ἵππων καρδίαν, ὀστοῦν, καὶ βοῶν δὲ τινῶν.

ΚΕΦ. ΟϚ΄.

Τῶν δὲ ἐλάφων τοὺς ἀχαΐνους καλουμένους, δοκεῖν ἐν τῇ κέρκῳ τὴν χολὴν ἔχειν.

ΚΕΦ. ΜΖ΄.

Τοὺς δὲ ἰχθῦς οὐκ ἔχειν στόμαχον· διὸ καὶ τῶν μεγάλων, ἑτέρους ὅταν διώκωσιν ἐλάττονα, προσπίπτειν τὴν κοιλίαν εἰς τὸ στόμα.

ΚΕΦ. ΟΗ΄.

Τοὺς δ' ὄφεις πλευρὰς ἔχειν λ΄. καὶ ὄμματα δὲ αὐτῶν ἐάν τις ἐκκεντήσῃ, καθάπερ τὰ τῶν χελιδόνων, πάλιν γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΟΘ΄.

Τῶν δ' ἰχθύων τὸν κλυζόμενον μὴ ῥυγχάζειν.

CAP. LXXV.

Equorum, aliarumque nonnullarum beſtiarum cor, eſſe oſſeum.

CAP. LXXVI.

Ceruorum, qui Achaini vocantur, fel videri eſſe in cauda.

CAP. LXXVII.

Piſces ſtomacho carere. ideoque magnorum, cum minorem inſectantur, ventriculum in os prolabi.

CAP. LXXVIII.

Serpentes coſtis eſſe xxx præditos: & ſi quis oculos eorum effodiat, itidem vt hirundini renaſci.

CAP. LXXIX.

Piſcium * ſolum non habere os acutum.

CAP. LXXX.

Leonis oſſa ita eſſe ſolida, vt ſæpe ijs percuſſis ignis exilierit.

CAP. LXXXI.

In Phrygia boues eſſe, qui moueant cornua.

CAP. LXXXII.

Crines habere animalia, quæ pedes habent, & viua pariunt; ſquamas, quæ pedes habent, & oua pariunt.

CAP. LXXXIII.

Quibuſdam ægrotantibus, canos enatos; qui, ſanitate reddita, rurſum in nigrum colorem verterint.

CAP. LXXXIIII.

In Thracia flumen ad Chalcidicam, nomine Cochrynnam, ab ouibus potum, nigros facere fœtus. Duo etiam eſſe in Antandria flumina, quorum alterum nigra,

ΚΕΦ. Π΄.

Τοῦ δὲ λέοντος οὕτως εἶναι τὰ ὀστᾶ στερεὰ, ὥστε πολλάκις κοπτομένων πῦρ ἐκλάμπειν.

ΚΕΦ. ΠΑ΄.

Ἐν Φρυγίᾳ δὲ βοῦς εἶναι, οἳ κινοῦσι τὰ κέρατα.

ΚΕΦ. ΠΒ΄.

Τρίχας δὲ ἔχειν τῶν ζώων, ὅσα πεζὰ, καὶ ἀτὰ, καὶ ζωοτόκα· φολίδας δὲ, ὅσα πεζὰ, καὶ ᾠοτόκα.

ΚΕΦ. ΠΓ΄.

Ἤδη δέ τισιν κάμνουσιν, πολιὰς γίγνεσθαι· ὑγιασθεῖσι δὲ, πάλιν μελαίνας.

ΚΕΦ. ΠΔ΄.

Τὸν δὲ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸν, τὸν ἐπὶ Θρᾴκης, τὸν καλούμενον Κοχρύνναν, πίνοντα τὰ πρόβατα, ἔχειν τὰ γεννώμενα μέλανα ποιεῖ. καὶ ἐν τῇ Ἀντανδρίᾳ δύο ποταμοὺς εἶναι,

ὧν τὸν μὲν, λευκά· τὸν δὲ, μέλανα γίνεσθαι. δοκεῖν δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ξανθὰ ποιεῖν· διὸ καὶ τὸν ποιητὴν ἀντὶ Σκαμάνδρου Ξάνθον αὐτὸν προσαγορεύειν. καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ, κατὰ τὴν Ἰταλικὴν, τὴν συνοικίζουσαν τῇ Χαλκίδι, δύο ποταμοὶ, Κέρων καὶ Νηλεύς· ὧν αἱ γυναῖκες ἐὰν περὶ τὸ συλλαμβάνειν οὖσαι πίωσιν, ἐὰν μὲν ἀπὸ ποταμοῦ Κέρωνος, μέλανα τίκτουσιν· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ Νηλέως, λευκά.

ΚΕΦ. ΠΕ΄.

Τοὺς δὲ μύρμηκας φησὶν ὑπὸ ὀριγάνου καὶ θείου περιπαττομένους, ἐκλείπειν τὰς μυρμηκιάς.

ΚΕΦ. ΠϚ΄.

Τὴν δ' ἔγχελυν, οὔτ' ἄρρεν εἶναι, οὔτε θῆλυ.

ΚΕΦ. ΠΖ΄.

Τοὺς δὲ πέρδικας, ἐὰν κατ' ἄνεμον στῶσιν αἱ θήλειαι τῶν ἀρρένων, ἐγκύους γίνεσθαι.

ΚΕΦ.

gra, alterum alba gignat. Videri etiam Scamandrum fulua facere: vnde & poëta eum pro Scamandro Xanthum, id eſt fuluum, dixerit. In Eubœa, iuxta Italicam, Chalcidi finitimam, duos eſſe amnes, Cerontem & Neleum: de quibus ſi bibant mulieres circa concipiendi tempus, à Ceronte nigra, à Neleo alba parere.

CAP. LXXXV.

Formicas, ſi origano, & ſulfure, circùm obturentur, deſerere ſua formicaria.

CAP. LXXXVI.

Anguillam neutrius eſſe ſexus.

CAP. LXXXVII.

Perdices, ſi ad ventum à maribus ſtent fæmellæ, concipere.

CAP. LXXXVIII.

Aſterem adeò eſſe calidum, vt, quemcunque piſcium arripiat, eum illicò elixum reddat.

CAP. LXXXIX.

Spongiæ ſenſum eſſe. nam, ſi præſentiat adeſſe, qui velit auellere, contrahere ſe, & difficulter reuelli poſſe. idem fieri ſub ventum, aut fluctus.

CAP. XC.

Etiam in niue eſſe animalia, vermium forma, ac hirſuta. In Cypro, cum Chalcitis lapis vritur, animal naſci, mure paulo maius. idemque in animalibus Caryſtijs; emori illa, à niue; hæc, ab igni ſeparata.

CAP. XCI.

A Salamandra ignem extingui.

ΚΕΦ. ΠΗʹ.

Τὸν δὲ καλούμενον ἀστέρα, οὕτω διάθερμον εἶναι, ὥστε ὅντινα ἂν λάβῃ τῶν ἰχθύων, παραχρῆμα δίεφθον ποιεῖν.

ΚΕΦ. ΠΘʹ.

Ἔχειν δὲ καὶ σπογγίον αἴσθησιν. ἂν γὰρ μέλλοντος ἀποσπᾶν προαίσθηται, συσπᾶσθαι, καὶ ἔργον εἶναι ἀφελεῖν. τοῦτο δὲ, ἂν ἄνεμος ἢ κλύδων ᾖ, γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ςʹ.

Εἶναι δὲ καὶ ἐν χιόνι ζῷα σκωληκοειδῆ δασέα. Ἐν Κύπρῳ γοῦν οὗ χαλκίτης λίθος καίεται, καὶ γίνεται θηρίον, μικρῷ μεῖζον μυῶν. τὸ αὐτὸ δὲ, καὶ ἐν τοῖς Καρυστίων θηρείοις. ἀποθνήσκειν δὲ τὰ μὲν, τῆς χιόνος· τὰ δὲ, τοῦ πυρὸς χωριζόμενα.

ΚΕΦ. ςΑʹ.

Τὴν δὲ σαλαμάνδραν, σβεννύειν τὸ πῦρ.

ΚΕΦ. ϛΒ΄.

Περὶ δὲ τὸν Ὕπανιον ποταμὸν, τὸν περὶ Βόσπορον τὸν Κιμμέριον, περὶ τροπὰς χειμερινὰς, καταφέρεσθαί φασιν οἷον θυλάκους μείζους ῥαγῶν· ἐφ' ὧν ῥηγνυμένων, ἐξέρχεσθαι ζῶον πτερωτὸν, τετράπουν· ζῆν δὲ μίαν ἡμέραν. ἴδιον δὲ καὶ τὸ, πτερωτὸν τετράπουν εἶναι.

ΚΕΦ. ϛΓ΄.

Τὰ δὲ σμήνη ἀπόλλυται, ἐάν τε ἡγεμον- * ωσιν, ἐάντε τοὐναντίον πολλοὶ *

ΚΕΦ. ϛΔ΄.

Τοὺς δὲ σκορπίους τοὺς χερσαίους ὑπὸ τῶν τέκνων ἀποθνήσκειν· καὶ φαλάγγια δὲ κτείνειν τὴν τεκοῦσαν· πολλάκις δὲ καὶ τοὺς ἄρρενας, συνεπωάζει γάρ.

ΚΕΦ. ϛΕ΄.

Ἐν δὲ τῷ σώματι τῶν ἀνθρώπων γίνεσθαι

οἷον

Cap. XCII.

Ad Hypanim fluuium, qui eſt apud Boſporum Cimmerium, ſub brumam deferri quaſi vtriculos quoſdam, maiores acinis: quibus ruptis, exire animal quadrupes, alatum: idque vnum modò diem viuere. Peculiare eſt hoc, quòd quadrupes animal eſt alatum.

Cap. XCIII.

Aluearia perire, ſiue rege carent apes, ſiue plures vno habeant.

Cap. XCIV.

Scorpios terreſtres à ſua perimi prole. Phalangia matri necem inferre, ſæpe etiam patri: is enim iuxtà ouis incubat.

Cap. XCV.

In hominis corpore exiſtere veluti pu-

ſtulas exiguas, quas ſi quis perforet, exire pediculos: & ſi quis omittat, in pedicularem morbũ incidere, quo Alcmæon Phyſicus, & Pherecydes Syrus, confecti ſunt.

Cap. XCVI.

Id quoq; ſingulare eſt, cadauerum quorundam medulla putrefacta, è ſpina ſerpentes paruos enaſci, ijs qui ante obitum ſerpentis cadauer odorati ſunt. Et nos in Epigramma incidimus Archelai eius, cuius antè quoque facta eſt mentio à nobis. is de mirabilibus id quoque ſcribit:

Cuncta in ſe alternis æui vis longa reuoluit,
Et vicibus certis omnia mundus alit.
E curuæ ſpinæ ſerpens (res mira) medulla
Naſcitur, hoc monſtrum putre cadauer habet.
Traxerat exanimi viuus ſerpentis odorem,
Poſt ſua quem rurſus funera gignit homo;
Credamus naſci Cecropem potuiſſe bimembrem;
Exemplis res eſt nunc ea mira minus:

Hoc

οἷον ἴονθους μικρούς· τούτους δὲ ἐάν τις κεντήσῃ, ἐξέρχεσθαι φθεῖρας· καὶ ἐάν τις ἐάσῃ, εἰς νόσημα τοῦτ' ἐμπίπτει· ὥσπερ Ἀλκμαίωνι τῷ φυσικῷ, καὶ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ.

ΚΕΦ. ϛϛ΄.

Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτ' νεκρῶν τινῶν, τὸν μυελὸν σαπέντα, ἐκ τῆς ῥάχεως ὀφίδια γίνεσθαι, ἐὰν περὶ τὸ τελευτᾶν ὄφεως τεθνηκότος ἑλκύσωσι τὴν ὀσμήν. καί τινι καὶ ἐπιγράμματι περιπεπτώκαμεν Ἀρχελάου, οὗ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, ὃς περὶ τῶν θαυμασίων καὶ τοῦτ' καταγράφει, καί φησιν·

Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζε-
ται αἰών,
Ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελοῦ ῥάχεως
Δεινὸς γίνετ' ὄφις, νέκυος δειλοῖο σαπέντος,
Ὃς νέον ἐκ τούτου πνεῦμα λαβὼν τέρατος
Τεθνεότος, ζωὴν ἕλκων φύσιν· εἰ γὰρ τόδ' ἐστίν,
Οὐ θαῦμα βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέ-
κροπα.

Τοῦτο μὲν οὖν ἐν ἀκοῇ τε καὶ φερομένῃ τινὶ καὶ παρέργως τῇ τοῦ ἐπιγράμματος ποιεῖ μαρτυρίᾳ κεῖσθαι.

ΚΕΦ. ϛΖ'.

Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν κηρῷ φησὶ γίνεσθαι ζῷον, ὃ δὴ δοκεῖν ἐλάχιστον εἶναι, καὶ καλεῖσθαι ἀκάρην τὸν Διὸς ταμίον.

ΚΕΦ. ϛΗ'.

Τὸν δὲ κροκόδειλον ἐξ ἐλαχίστου γίνεσθαι μέγιστον. τὸ μὲν γὰρ ᾠόν, μεῖζον γίνεσθαι χηνείου· αὐτὸν δέ, γίνεσθαι καὶ ἑπτὰ καὶ δεκάπηχυν.

ΚΕΦ. ϛΘ'.

Τῶν δὲ καράβων, τοὺς πολύποδας κρατεῖν. οὐθὲν γὰρ ὑπὸ τῶν ὀστράκων πάσχειν. τῶν δὲ πολυπόδων, τοὺς γόγγρους. οὐθὲν γὰρ αὐτοῖς, διὰ τὴν λειότητα, δύνασθαι τὸν πολύποδα χρῆσθαι. τοῦ δὲ γόγγρου, κάραβον. οὐ γὰρ ἐξολισθαίνειν αὐτόν, ἀλλὰ κατατέμνεσθαι, διὰ τὴν τῶν ὀστράκων τραχύτητα.

Hoc ita & auditu accepimus, & iſto epigrammate teſtatum.

CAP. XCVII.

Cæterùm Ariſtoteles ait, in cera naſci animal, quod omnium vid atur eſſe mnimum, & Acaretum vocetur, Iouis promum.

CAP. CXVIII.

Crocodilum verò, è minimo fieri maximum. quippe ouum, eſſe maius anſerino; ipſum animal, ad VII atque adeò X cubitos creſcere.

CAP. XCIX.

Carabos à polypode capi, quòd à teſtis nihil ei accidat mali. Polypum à congro, cui ob læuitatem nocere polypus non poteſt. A carabo congrum vinci: quòd elabi non poſſit, ſed ob aſperitatem teſtarum conſcindatur.

CAP.

ὧν τὸν μὲν, λευκά· τὸν δὲ, μέλανα γεννᾶν.
δοκεῖν δὲ καὶ τὸν Σκάμανδρον ξανθὰ ποιεῖν·
διὸ καὶ τὸν ποιητὴν ἀντὶ Σκαμάνδρου Ξάνθον
αὐτὸν προσαγορεύειν. καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ,
κατὰ τὴν Ἰταλικὴν, τὴν συνοικίζουσαν τῇ
Χαλκίδι, δύο ποταμοὶ, Κέρων καὶ Νηλεύς·
ὧν αἱ γυναῖκες ἐὰν περὶ τὸ συλλαμβάνειν
οὖσαι πίωσιν, ἐὰν μὲν ἀπὸ ποταμοῦ Κέρωνος,
μέλανα τίκτουσιν· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ Νηλέως,
λευκά.

ΚΕΦ. ΠΕ'.

Τοὺς δὲ μύρμηκας φησὶν ὑπὸ ὀριγάνου καὶ θείου περιπαττομένους, ἐκλείπειν τὰς μυρμηκιάς.

ΚΕΦ. ΠϚ'.

Τὴν δ' ἔγχελυν, οὔτ' ἄῤῥεν εἶναι, οὔτε θῆλυ.

ΚΕΦ. ΠΖ'.

Τοὺς δὲ πέρδικας, ἐὰν κατ' ἄνεμον στῶσιν αἱ θήλειαι τῶν ἀῤῥένων, ἐγκύους γίνεσθαι.

ΚΕΦ.

gra, alterum alba gignat. Videri etiam Scamandrum fulua facere: vnde & poëta eum pro Scamandro Xanthum, id eſt fuluum, dixerit. In Eubœa, iuxta Italicam, Chalcidi finitimam, duos eſſe amnes, Cerontem & Neleum: de quibus ſi bibant mulieres circa concipiendi tempus, à Ceronte nigra, à Neleo alba parere.

Cap. LXXXV.

Formicas, ſi origano, & ſulfure, circùm obturentur, deſerere ſua formicaria.

Cap. LXXXVI.

Anguillam neutrius eſſe ſexus.

Cap. LXXXVII.

Perdices, ſi ad ventum à maribus ſtent fœmellæ, concipere.

CAP. LXXXVIII.

Aſterem adeò eſſe calidum, vt, quemcunque piſcium arripiat, eum illicò elixum reddat.

CAP. LXXXIX.

Spongiæ ſenſum eſſe. nam, ſi præſentiat adeſſe, qui velit auellere, contrahere ſe, & difficulter reuelli poſſe. idem fieri ſub ventum, aut fluctus.

CAP. XC.

Etiam in niue eſſe animalia, vermium forma, ac hirſuta. In Cypro, cum Chalcitis lapis vritur, animal naſci, mure paulo maius. idemque in animalibus Caryſtijs; emori illa, à niue; hæc, ab igni ſeparata.

CAP. XCI.

A Salamandra ignem extingui.

ΚΕΦ. ΠΗ΄.

Τὸν δὲ καλούμενον ἀστέρα, οὕτω διάθερμον εἶναι, ὥστε ὅντινα ἂν λάβῃ τῶν ἰχθύων, παραχρῆμα δίεφθον ποιεῖν.

ΚΕΦ. ΠΘ΄.

Ἔχειν δὲ καὶ σπογγίον αἴσθησιν. ἂν γὰρ μέλλοντος ἀποσπᾶν παραίσθηται, συσπᾶσθαι, καὶ ἔργον εἶναι ἀφελεῖν. ταὐτὸ δὲ, ἂν ἄνεμος ἢ κλύδων ᾖ, γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ϛ΄.

Εἶναι δὲ καὶ ἐν χιόνι ζῷα σκωληκοειδῆ δασέα. Ἐν Κύπρῳ γ᾽ οὖν οὗ χαλκίτης λίθος καίεται, καὶ γίνεται θηρίον, μικρῷ μεῖζον μυῶν. τὸ αὐτὸ δὲ, καὶ ἐν τοῖς Καρυστίων θηρίοις. ἀποθνήσκειν δὲ τὰ μὲν, τῆς χιόνος· τὰ δὲ, τοῦ πυρὸς χωριζόμενα.

ΚΕΦ. ϛΑ΄.

Τὴν δὲ σαλαμάνδραν σβεννύειν τὸ πῦρ.

ΚΕΦ. ϛΒ΄.

Περὶ δὲ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν, τὸν περὶ Βόσπορον τὸν Κιμμέριον, περὶ τροπὰς χειμερινὰς, καταφέρεσθαί φασιν οἷον θυλάκους μείζους ῥαγῶν· ἐφ' ὧν ῥηγνυμένων, ἐξέρχεσθαι ζῶον πτερωτὸν, τετράπουν· ζῆν δὲ μίαν ἡμέραν. ἴδιον δὲ καὶ τὸ, πτερωτὸν τετράπουν εἶναι.

ΚΕΦ. ϛΓ΄.

Τὰ δὲ σμήνη ἀπόλλυσθαι, ἐάν τε ἡγεμόν* ωσιν, ἐάν τε τοὐναντίον πολλοὶ *

ΚΕΦ. ϛΔ΄.

Τοὺς δὲ σκορπίους τοὺς χερσαίους ὑπὸ τῶν τέκνων ἀποθνήσκειν· καὶ φαλάγγια δὲ κλείνειν τὴν τεκοῦσαν· πολλάκις δὲ καὶ τοὺς ἄῤῥενας, συνεπωάζει γάρ.

ΚΕΦ. ϛΕ΄.

Ἐν δὲ τῷ σώματι τῶν ἀνθρώπων γίνεσθαι

οἷον

Cap. XCII.

Ad Hypanim fluuium, qui eſt apud Boſporum Cimmerium, ſub brumam deferri quaſi vtriculos quoſdam, maiores acinis: quibus ruptis, exire animal quadrupes, alatum: idque vnum modò diem viuere. Peculiare eſt hoc, quòd quadrupes animal eſt alatum.

Cap. XCIII.

Aluearia perire, ſiue rege carent apes, ſiue plures vno habeant.

Cap. XCIV.

Scorpios terreſtres à ſua perimi prole. Phalangia matri necem inferre, ſæpe etiam patri: is enim iuxtà ouis incubat.

Cap. XCV.

In hominis corpore exiſtere veluti pu-

ſtulas exiguas, quas ſi quis perforet, exire pediculos: & ſi quis omittat, in pedicularem morbũ incidere, quo Alcmæon Phyſicus, & Pherecydes Syrus, confecti ſunt.

CAP. XCVI.

Id quoq; ſingulare eſt, cadauerum quorundam medulla putrefacta, è ſpina ſerpentes paruos enaſci, ijs qui ante obitum ſerpentis cadauer odorati ſunt. Et nos in Epigramma incidimus Archelai eius, cuius antè quoque facta eſt mentio à nobis. is de mirabilibus id quoque ſcribit:

Cuncta in ſe alternis æui vis longa reuoluit,
Et vicibus certis omnia mundus alit.
E curuæ ſpinæ ſerpens (res mira) medulla
Naſcitur, hoc monſtrum putre cadauer habet.
Traxerat exanimi viuus ſerpentis odorem,
Poſt ſua quem rurſus funera gignit homo:
Credamus naſci Cecropem potuiſſe bimembrem;
Exemplis res eſt nunc ea mira minus.

Hoc

οἷον ἴονθους μικρούς· τούτους δὲ ἐάν τις κεντήσῃ, ἐξέρχεται φθεῖρας· καὶ ἐάν τις ἐάσῃ, εἰς νόσημα τοῦτο ἐμπίπτει· ὥσπερ Ἀλκμαίωνι τῷ φυσικῷ, καὶ Φερεκύδει τῷ Συρίῳ.

ΚΕΦ. ϛϛʹ.

Ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο νεκρῶν τινῶν, οὗ μυελὸς σαπέντος, ἐκ τῆς ῥάχεως ὀφίδια γίνεται, ἐὰν περὶ τὴν τελευτὴν ὄφεως τεθνηκότος ἑλκύσωσι τὴν ὀσμήν. καί τινι καὶ ἐπιγραμματίῳ περιπεπτώκαμεν Ἀρχελάου, οὗ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, ὃς περὶ τῶν θαυμασίων καὶ τοῦτο καταγράφει, καί φησιν·

Πάντα δι' ἀλλήλων ὁ πολὺς σφραγίζεται αἰών,
Ἀνδρὸς γὰρ κοίλης ἐκ μυελοῦ ῥάχεως
Δεινὸς γίνετ' ὄφις, νέκυος δηλοῖο σαπέντος,
Ὃς νέον ἐκ τούτου πνεῦμα λάβῃ τέρατος
Τεθνεότος, ζωὴν ἕλκων φύσιν· εἰ γὰρ τόδ' ἐστὶν,
Οὐ θαῦμα βλαστεῖν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Hoc ita & auditu accepimus, & iſto epigrammate teſtatum.

CAP. XCVII.

Cæterùm Ariſtoteles ait, in cera naſci animal, quod omnium vid atur eſſe mnimum, & Acaretum vocetur, Iouis promum.

CAP. CXVIII.

Crocodilum verò, è minimo fieri maximum. quippe ouum, eſſe maius anſerino; ipſum animal, ad VII atque adeò X cubitos creſcere.

CAP. XCIX.

Carabos à polypode capi, quòd à teſtis nihil ei accidat mali. Polypum à congro, cui ob læuitatem nocere polypus non poteſt. A carabo congrum vinci: quòd elabi non poſſit, ſed ob aſperitatem teſtarum conſcindatur.

CAP. C.

Mugilem ait, cùm in metum venit, caput abdere, quaſi totum ita corpus occultet.

CAP. CI.

Omnia adunca eſſe imitandi facultate prædita.

CAP. CII.

A cane rabioſa morſa omnia in rabiem agi, præter hominem.

CAP. CIII.

Animalium longa, eſſe maſcula; ſecunda, fæmella.

CAP. CIV.

In Ægypto, defoſſis in fimum ouis, pullos excludi.

CAP. CV.

Syracuſis quendam bibulum hominem oua

ΚΕΦ. Ρ'.

Τὸν δὲ κεστρέα φησὶν, ὅτ' ἂν φοβηθῇ, τὴν κεφαλὴν κρύπτειν, ὡς ὅλον τὸ σῶμα κρύπτοντα.

ΚΕΦ. ΡΑ'.

Τὰ γαμψὰ πάντ' εἶναι μιμητικά.

ΚΕΦ. ΡΒ'.

Ὑπὸ κυνὸς λυττώσης λυττᾶν πάντα τὰ δηχθέντα, πλὴν ἀνθρώπου.

ΚΕΦ. ΡΓ'.

Τῶν ζωων τὰ μακρὰ, ἄρσενα εἶναι· τὰ δεύτερα, θήλεα.

ΚΕΦ. ΡΔ'.

Καὶ ἐν Αἰγύπτῳ κατορύττοντας εἰς κόπρον, νεοττοὺς ποιεῖν.

ΚΕΦ. ΡΕ'.

Ἐν Συρακούσαις δὲ φιλοπότην τινὰ ἐς

τὴν γῆν κατορύξαι· καὶ ἐπιθέντα τὴν ψίαθον, ἕως τούτου πίνειν συνεχῶς, ἕως γλυφῆναι τὰ ᾠά· ἤδη δὲ κείμενα ἐν ἀγγείοις λαγήνοις, ἐκτριφθῆναι, καὶ προσελθεῖν.

ΚΕΦ. ΡϚʹ.

Τῶν δὲ χελιδόνων τοὺς νεοττοὺς, ἐάν τις ἐκτυφλώσῃ, πάλιν βλέπειν.

ΚΕΦ. ΡΖʹ.

Τὸν δὲ ἱέρακα, τρία μὲν τίκτειν· αὐξανομένων δὲ τῶν νεοττῶν, ἐκλέγειν τὸν ἕνα· οὐ γὰρ δύνασθαι τρέφειν, διὰ τὸ τὸν χρόνον τοῦτον τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ διαστρέφεσθαι, καὶ μηθὲν ἁρπάζειν· τὸν δὲ πλανηθέντα τὴν φωνὴν ὑποβάλλεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΗʹ.

Καὶ τὸ ὅλως ἐπιεικῶς τοὺς γαμψώνυχας, ὅτ' ἂν θᾶττον οἱ νεοττοὶ δύνωνται πέτεσθαι, ἐκβάλλειν, πλὴν τῆς κορώνης· ταύτην δὲ, καὶ πετομένους ἐπί τινα χρόνον ψωμίζειν.

ΚΕΦ.

oua in terram deſodiſſe, impoſitoque tegete continenter eò vſq; bibiſſe, dum oua exculperentur. iam poſita in vaſis, lagenis extrita fuiſſe, & acceſſiſſe.

CAP. CVI.

Hirundinum pullis oculi ſi effodiantur, eos viſum recipere.

CAP. CVII.

Accipitrem terna parere: ſed, pullis iam adultis, vnum deligere, quia omnes alere non poſſit, cùm per id tempus vngues eius peruertantur, nihilque rapiat. eum autem deceptum, vocem ſimulare.

CAP. CVIII.

Et in vniuerſum aduncis vnguibus præditas volucres, pullos ſuos, cum primum volare poſſint, eijcere, demta cornice, quæ etiam volantes aliquandiu nutriat.

CAP. CIX.

Cuculi pullos, à nemine vnquam viſos. parere enim eum non in proprio nido, ſed ornithiarum, phaborum, aut hypodyſidum nidos inuolare, cum ad ſua oua confugit.

CAP. CX.

Perdices facere cellas ouorum, incubare, & alere vtroſque. & pullos, cum primùm eos educunt ad coitum, pugnare, ſuâ cute armatos, quam aſperam faciant affricando ad arbores, cœnoq; contaminando, & reſiccando. At quoſdam ſcribere, ſibi non compertum, ſi cui alter oculorum exſcindatur, eum mox mori.

CAP. CXI.

Capras, & oues, ſi ſeptentrionalibus locis

ΚΕΦ. ΡΘʹ.

Κόκκυγος δὲ νεοττοὺς οὐδένα ἑωρακέναι. τίκτειν γὰρ αὐτὸν οὐκ ἐν τῇ ἰδίᾳ νεοττείᾳ, ἀλλ' εἰς τὰς τῶν ὀρνιθίων, ἢ εἰς τὰς τῶν φαβῶν, ἢ * ὑποδυσιδέων εἰσπεπτωμένον, ὅτ' ἂν καταφύγῃ πρὸς ὑπάρχοντα ὠά.

ΚΕΦ. ΡΙʹ.

Τοὺς δὲ πέρδικας ποιεῖσθαι σηκοὺς τῶν ὠῶν, καὶ ἐπωάζειν, καὶ τρέφειν ἑκατέρους· καὶ τοὺς νεοττοὺς, ὅταν πρῶτον ἐξαγάγωσιν, ὀχεύειν αὐτούς. τοὺς δὲ, πρὸς ἀλλήλους μάχεσθαι, θωρακιζομένους τῷ ἰδίῳ δέρματι· ποιεῖν δὲ τραχὺ, ἐκ περισκελοῦς τρίβοντας πρὸς δένδρα, καὶ τῷ πηλῷ μολύνοντας, καὶ ξηραίνοντας· φασὶ δέ τινας καταγράφειν, ὡς αὐτὸς οὐ πεπειραμένος, ὅτι ἄν τις τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἐκκοπείη, ἀποθνήσκει ταχέως.

ΚΕΦ. ΡΙΑʹ.

Αἶγας δὲ, καὶ πρόβατα, βορρείοις μὲν ὀ-

χούμενα, ἀῤῥενοτοκεῖν ὡς τὸ πολύ· νοτίοις δὲ, θηλυτοκεῖν. λευκὰ δὲ τὰ γεννώμενα γίνεσθαι, ἐὰν ὑπὸ τῇ γλώττῃ τοῦ κριοῦ λευκαὶ φλέβες ὦσιν· μέλανα δὲ, ἐὰν μέλαιναι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυῤῥῶν, πρότερον ἢ ὀχεῖσθαι, τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πίνοντα.

ΚΕΦ. ΡΙΒ'.

Τοὺς δὲ Λακωνικοὺς κύνας πονήσαντας, μᾶλλον ὀχεύειν.

ΚΕΦ. ΡΙΓ'.

Θαυμασιωτάτην δ' εἶναι τῷ τάχει τὴν τῶν μυῶν γένεσιν· ἤδη γάρ ποτε τῆς θηλείας κυούσης, καὶ ἐναποληφθείσης ἐν ἀγγείῳ, φανῆναι μετ' οὐ πολὺν χρόνον, μῦς εἴκοσι καὶ ἑκατόν. τῶν δὲ Περσικῶν ἔν τισιν ἀνασχιζομένων τῶν θηλειῶν τῶν μυῶν, τὰ ἔμβρυα ἤδη κύοντα εὑρίσκεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΙΔ'.

Α'πείθου δὲ λέγεται, καὶ ἀκανθίδος, αἷμα μόλις μίγνυσθαι.

cis coëant, plerunque maſcula: ſi auſtrinis, fæminea parere. albos fieri fœtus, ſi ſub lingua arietis albæ ſint venæ: nigros, ſi nigræ. Idem eſſe de rufis, ſi ante coitum ſalſam bibant aquam.

CAP. CXII.

Laconicos canes, vbi defatigati fuerint, magis coire.

CAP. CXIII.

Maximè admirabilem eſſe murium generationis celeritatem. nam aliquando fœtam murem in vaſe incluſam fuiſſe, pauloque pòſt ibi extitiſſe mures cxx. & in Perſia quodam loco diſſectis muribus fœminis, fœtus in vtero prægnantes eſſe inuentos.

CAP. CXIIII.

Apeithi fertur, & acanthidis, ſanguis ægrè miſceri.

CAP. CXV.

Caprarum vna ſi arripiat extremitatem orytij, quod eſt inſtar pili, reliquas ſtare veluti dementatas, & in illam intueri.

CAP. CXVI.

Genitale viuerræ oſſeum eſſe, & pro remedio ſtranguriæ haberi.

CAP. CXVII.

Nullum eunuchum vnquam caluum fuiſſe.

CAP. CXVIII.

Secundo loco natos crines ijs, qui à puero ſunt corrupti, non manere: poſteriores amitti, ijs qui ad pubem ſunt exceptis.

CAP. CXIX.

Mulierem non vltra

ΚΕΦ. ΡΙΕ'.

Τῶν δὲ αἰγῶν ὅταν μία τὶς λάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ ὀρυπίου, ἐστὶν δ' οἷον θρὶξ, τὰς ἄλλας ἑστάναι οἷον μεμωραμένας, ἐμβλεπούσας εἰς ἐκείνην.

ΚΕΦ. ΡΙϚ'.

Τὸ δὲ τῆς ἰκτίδος αἰδοῖον εἶναι μὲν ὀστοῦν· δοκεῖ δὲ εἶναι φάρμακον στραγγουρίας.

ΚΕΦ. ΡΙΖ'.

Εὐνοῦχον δὲ φαλακρὸν, οὐδένα γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΙΗ'.

Τὰς δ' ὑστερογενεῖς τρίχ... τῶν μὲν ἐκ παιδὸς διαφθαρέντας. ... τῶν δὲ ὕστερον, ἀποβάλλειν, πλὴ...

ΚΕΦ. ...

πλεῖ ... καὶ μνημονεύεσθαι

νέσθαι μίαν ἐν τέτταρσιν τόκοις, εἴκοσι τετοκυῖαν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκτραφέντων· ἐὰν δὲ κύουσα δαψιλεστέρῳ χρήσηται, οὐκ ἔχοντα ὄνυχας γίνεσθαι τὰ παιδία.

ΚΕΦ. ΡΚ΄.

Εἶναι δὲ καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας θηλυγόνους καὶ ἀῤῥενογόνους· ὃ καὶ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ἱστόρηται. ἐν δύο γὰρ καὶ ἑβδομήκοντα τέκνοις, μίαν αὐτὸν γεννῆσαι θυγατέρα.

ΚΕΦ. ΡΚΑ΄.

Γίνεσθαι δέ τινας καὶ ἐκ χωλῶν, καὶ ἐκ τυφλῶν, ὁμοίως τυφλοὺς, καὶ χωλούς· ἤδη δέ τινας καὶ στίγματα ἐνηνοχέναι.

ΚΕΦ. ΡΚΒ΄.

Ἐν Ἤλιδι δὲ, ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Αἰθίοπος μοιχευθείσης, θυγατέρα μὲν γενέσθαι λευκήν· τὸν δὲ ἐκ ταύτης, Αἰθίοπα.

tu edere: memoriæque fuiſſe proditum, quandam quatuor partubus viginti enixam, & pleroſque horum enutritos fuiſſe. Si prægnans copioſiore vtatur, pueros naſci vnguibus carentes.

Cap. CXX.

Eſſe autem cùm viros, tum mulieres, vel mares ſolos, vel fæminas duntaxat qui procreent. quod & de Hercule narratur, qui inter LXXII liberos vnicam tantùm filiam habuit.

Cap. CXXI.

Quoſdam etiam à claudis & cæcis, claudos cæcoſque eſſe prognatos: nonnullos & ſtigmata in natiuitate ſua protuliſſe.

Cap. CXXII.

Elide mulierem ab Æthiope adultero imprægnatam, filiam peperiſſe albam, atque ex hac natum æthiopem.

CAP. CXXIII.

Puerulos intra quadrageſimum à natali diem neque ridere, neque flere, vigilantes; dormientes, vtrunque facere.

CAP. CXXIV.

Quin & de pernoſcendis ex corporis lineamentis hominum naturis, atq; moribus, talia tradidit. Tardiores eſſe, quibus frons eſt magna; quibus parua, mobiliores: (vbique addens, id in pleriſque locum habere.) quibus lata, attonitos.

CAP. CXXV.

Supercilia recta, molle ingenium; ad naſum inflexa, auſterum: ad tempora, illuſores atque ſimulatores notare.

CAP. CXXVI.

Hirquos carneos malitiæ ſignum eſſe; aures mediocres, optimi ingenij: magnas & arrectas, ſtoliditatis & nugacitatis.

CAP.

ΚΕΦ. ΡΚΓ'.

Τὰ δὲ παιδία, ἄχρι γένηται τετταράκοντα ἡμερῶν, ἐγρηγορότα μὲν, οὐ γελᾶν, οὐδὲ δακρύειν· ὑπνοῦντα δὲ, ἀμφότερα.

ΚΕΦ. ΡΚΔ'.

Καὶ φυσιογνωμονεῖ δέ τινα τοιαῦτα· τοὺς τὸ μέτωπον μέγα ἔχουσιν, βραδυτέρους γίνεσθαι· μικρὸν δὲ, εὐκινήτους. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προστιθεὶς ἐν ἑκάστοις. οἷς πλατὺ, ἐκστατικοῖς.

ΚΕΦ. ΡΚΕ'.

Ὀφρῦς εὐθείας, μαλακοῦ ἤθους· πρὸς τὴν ῥῖνα κεκαμμένας, στρυφνοῦ· πρὸς τοὺς κροτάφους, μώκου, καὶ εἴρωνος.

ΚΕΦ. ΡΚϚ'.

Κανθοὺς κρεώδεις, πονηρίας· ὦτα μέσα, βελτίστου ἤθους· τὰ δὲ μεγάλα, τὰ ἐπανεστηκότα, μωρολογίας, καὶ ἀδολεσχίας.

ΚΕΦ. ΡΚΖ'.

Τῶν δὲ θηλέων ζώων, τροπικώτερόν φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν ἵππον, καὶ ἱππομανίαν ἰσχυρῶς· ὅθεν καὶ πρὸς τὴν βλασφημίαν ἀπὸ τούτου μεταφέρεσθαι, καὶ τὰς πρὸς τὰ ἀφροδίσια κεκινημένας ὀνειδίζεσθαι. φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον οὕτως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισιν.

Ἀδὼν τὰς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων. Λέκτρων * ασ[illegible]μη βλεμμάτων * ρεπιβουλή· καὶ διαλιπὼν, προσέθηκεν.

— οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
Ἔχων δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Πολλῶν δὲ ὄντων, ὧν καταγέγραφεν Ἀριστοτέλης, ἐπὶ τοσοῦτον ἠδυνήθημεν ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ μὲν, ἐκλέξαι· τὰ δ', ἀναμνησθῆναι.

CAP. CXXVII.

Animalium fæminei ſexus, ad coitum maximè eſſe procliuem equam: vnde hippomania, ſeu equæ furor dictus ſit, ac de ſcelerata vſurpetur etiam maledicentia: itaque exprobrari mulieribus rei Venereæ cupiditatem. Videtur etiam Æſchylus ſcienter hoc expreſſiſſe in Toxotidibus, his ad virgines verbis.

Ego nuptiales caſtis virginibus canam
Aſtus, oculorumque inſidias micantium.

&, facta intercapedine, addit:

Non vlla experta virgo nos fefellerit
Virum: ſe prodit ipſa oculis flagrantibus.
Hac arte gnarus ipſe equas dijudico.

Atque hæc ſunt quæ de multis Ariſtotelis ſcriptis in præſentia potuimus vel deligere, vel memoria repetere.

χνυόμενα, ἀρσενοτοκεῖν ὡς τὸ πολύ· νοτίοις δὲ, θηλυτοκεῖν. λευκὰ δὲ τὰ γεννώμενα γίνεσθαι, ἐὰν ὑπὸ τῇ γλώττῃ τῶν κριῶν λευκαὶ φλέβες ὦσιν· μέλανα δὲ, ἐὰν μέλαιναι. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυῤῥῶν, πρότερον ἢ ὀχεῖσθαι, τὸ ἀλυκὸν ὕδωρ πίνοντα.

ΚΕΦ. ΡΙΒ´.

Τὰς δὲ Λακωνικὰς κύνας πονήσαντας, μᾶλλον ὀχεύειν.

ΚΕΦ. ΡΙΓ´.

Θαυμασιωτάτην δ' εἶναι τῷ τάχει τὴν τῶν μυῶν γένεσιν· ἤδη γάρ ποτε τῆς θηλείας κυούσης, καὶ ἐναποληφθείσης ἐν ἀγγείῳ, φανῆναι μετ' οὐ πολὺν χρόνον, μῦς εἴκοσι καὶ ἑκατόν. τῶν δὲ Περσικῶν ἔν τισιν ἀνασχιζομένων τῶν θηλειῶν τῶν μυῶν, τὰ ἔμβρυα ἤδη κύοντα εὑρίσκεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΙΔ´.

Ἀπείθου δὲ λέγεται, καὶ ἀκανθίδος, αἷμα μόλις μίγνυσθαι.

cis coëant, plerunque maſcula: ſi auſtrinis, fœminea parere. albos fieri fœtus, ſi ſub lingua arietis albæ ſint venæ: nigros, ſi nigræ. Idem eſſe de rufis, ſi ante coitum ſalſam bibant aquam.

CAP. CXII.

Laconicos canes, vbi defatigati fuerint, magis coire.

CAP. CXIII.

Maximè admirabilem eſſe murium generationis celeritatem. nam aliquando fœtam murem in vaſe incluſam fuiſſe, pauloque pòſt ibi extitiſſe mures cxx. & in Perſia quodam loco diſſectis muribus fœminis, fœtus in vtero prægnantes eſſe inuentos.

CAP. CXIIII.

Apeithi fertur, & acanthidis, ſanguis ægrè miſceri.

CAP. CXV.

Caprarum vna ſi arripiat extremitatem orytij, quod eſt inſtar pili, reliquas ſtare veluti dementatas, & in illam intueri.

CAP. CXVI.

Genitale viuerræ oſſeum eſſe, & pro remedio ſtranguriæ haberi.

CAP. CXVII.

Nullum eunuchum vnquam caluum fuiſſe.

CAP. CXVIII.

Secundo loco natos crines ijs, qui à puero ſunt corrupti, non manere: poſteriores amitti, ijs qui ad pubem ſunt excepti.

CAP. CXIX.

Mulierem non vltra quinque vno partu ede-

ΚΕΦ. ΡΙΕ΄.

Τῶν δὲ αἰγῶν ὅταν μία τὶς λάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ ὀρυντίου, ἐστὶν δ᾽ οἷον θρὶξ, τὰς ἄλλας ἑστάναι οἷον μεμωρωμένας, ἐμβλεπούσας εἰς ἐκείνην.

ΚΕΦ. ΡΙϚ΄.

Τὸ δὲ τῆς ἰκτίδος αἰδοῖον εἶναι μὲν ὀστοῦν· δοκεῖ δὲ εἶναι φάρμακον στραγγουρίας.

ΚΕΦ. ΡΙΖ΄.

Εὐνοῦχον δὲ φαλακρὸν, οὐδένα γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΙΗ΄.

Τὰς δ᾽ ὑστερογενεῖς τρίχας, τοὺς μὲν ἐκ παιδὸς διαφθαρέντας, οὐκ ἴσχειν· τοὺς δὲ ὕστερον, ἀποβάλλειν, πλὴν τῆς ἥβης.

ΚΕΦ. ΡΙΘ΄.

Γυναῖκα τίκτειν πλεῖστα πέντε· καὶ μνημο-

νέσθαι μίαν ἐν τέτταρσιν τόκοις, εἴκοσι τετοκυῖαν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκτραφέντων· ἐὰν δὲ κύουσα δαψιλεστέρῳ χρήσηται, οὐκ ἔχοντα ὄνυχας γίνεσθαι τὰ παιδία.

ΚΕΦ. ΡΚ'.

Εἶναι δὲ καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας θηλυγόνους καὶ ἀρρενογόνους· ὃ καὶ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ἱστόρηται. ἐν δύο γὰρ καὶ ἑβδομήκοντα τέκνοις, μίαν αὐτὸν γεννῆσαι θυγατέρα.

ΚΕΦ. ΡΚΑ'.

Γίνεσθαι δέ τινας καὶ ἐκ χωλῶν, καὶ ἐκ τυφλῶν, ὁμοίως τυφλοὺς, καὶ χωλούς· ἤδη δέ τινας καὶ στίγματα ἐνηνοχέναι.

ΚΕΦ. ΡΚΒ'.

Ἐν Ἤλιδι δὲ, ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Αἰθίοπος μοιχευθείσης, θυγατέρα μὲν γενέσθαι λευκήν· τὸν δὲ ἐκ ταύτης, Αἰθίοπα.

tu edere: memoriæque fuiſſe proditum, quandam quatuor partubus viginti enixam, & pleroſque horum enutritos fuiſſe. Si prægnans copioſiore vtatur, pueros naſci vnguibus carentes.

Cap. CXX.

Eſſe autem cùm viros, tum mulieres, vel mares ſolos, vel fæminas duntaxat qui procreent. quod & de Hercule narratur, qui inter LXXII liberos vnicam tantùm filiam habuit.

Cap. CXXI.

Quoſdam etiam à claudis & cæcis, claudos cæcoſque eſſe prognatos: nonnullos & ſtigmata in natiuitate ſua protuliſſe.

Cap. CXXII.

Elide mulierem ab Æthiope adultero imprægnatam, filiam peperiſſe albam, atque ex hac natum æthiopem.

CAP. CXXIII.

Puerulos intra quadrageſimum à natali diem neque ridere, neque flere, vigilantes; dormientes, vtrunque facere.

CAP. CXXIV.

Quin & de pernoſcendis ex corporis lineamentis hominum naturis, atq; moribus, talia tradidit. Tardiores eſſe, quibus frons eſt magna; quibus parua, mobiliores: (vbique addens, id in pleriſque locum habere.) quibus lata, attonitos.

CAP. CXXV.

Supercilia recta, molle ingenium; ad naſum inflexa, auſterum: ad tempora, illuſores atque ſimulatores notare.

CAP. CXXVI.

Hirquos carneos malitiæ ſignum eſſe; aures mediocres, optimi ingenij: magnas & arrectas, ſtoliditatis & nugacitatis.

CAP.

ΚΕΦ. ΡΚΓ'.

Τὰ δὲ παιδία, ἄχρι γένηται τετταράκοντα ἡμερῶν, ἐγρηγορότα μὲν, οὐ γελᾶν, οὐδὲ δακρύειν· ὑπνοῦντα δὲ, ἀμφότερα.

ΚΕΦ. ΡΚΔ'.

Καὶ φυσιογνωμονεῖ δέ τινα τοιαῦτα· τοῖς τὸ μέτωπον μέγα ἔχουσιν, βραδυτέρους γίνεσθαι· μικρὸν δὲ, εὐκινήτους. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προστιθεὶς ἐν ἑκάστοις. οἷς πλατὺ, ἐκστατικοῖς.

ΚΕΦ. ΡΚΕ'.

Ὀφρῦς εὐθείας, μαλακοῦ ἤθους· πρὸς τὴν ῥῖνα κεκαμμένας, στρυφνοῦ· πρὸς τοὺς κροτάφους, μώκου, καὶ εἴρωνος.

ΚΕΦ. ΡΚϚ'.

Κανθοὺς κρεώδεις, πονηρίας· ὦτα μέσα, βελτίστου ἤθους· τὰ δὲ μεγάλα, τὰ ἐπανεστηκότα, μωρολογίας, καὶ ἀδολεσχίας.

ΚΕΦ. ΡΚΖ΄.

Τῶν δὲ θηλέων ζώων, τροπικώτερόν φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν ἵππον, καὶ ἱππομανίαν ἰσχυρῶς· ὅθεν καὶ πρὸς τὴν βλασφημίαν ἀπὸ τούτου μεταφέρεσθαι, καὶ τὰς πρὸς τὰ ἀφροδίσια κεκινημένας ὀνειδίζεσθαι. φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον οὕτως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισιν.

Ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων Λέκτρων * ασ‹ μη βλεμμάτων * ρεπιβουλη καὶ διαλιπὼν, προσέθηκεν.

— οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Πολλῶν δὲ ὄντων, ὧν καταγέγραφεν Ἀριστοτέλης, ἐπὶ τοσοῦτον ἠδυνήθημεν ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὰ μὲν, ἐκλέξαι· τὰ δ᾽, ἀναμνησθῆναι.

CAP. CXXVII.

Animalium fæminei ſexus, ad coitum maximè eſſe procliuem equam: vnde hippomania, ſeu equæ furor dictus ſit, ac de ſcelerata vſurpetur etiam maledicentia: itaque exprobrari mulieribus rei Venereæ cupiditatem. Videtur etiam Æſchylus ſcienter hoc expreſſiſſe in Toxotidibus, his ad virgines verbis.

Ego nuptiales caſtis virginibus canam
Aſtus, oculorumque inſidias micantium.

&, facta intercapedine, addit:

Non vlla experta virgo nos feſellerit
Virum: ſe prodit ipſa oculis flagrantibus.
Hac arte gnarus ipſe equas dijudico.

Atque hæc ſunt quæ de multis Ariſtotelis ſcriptis in præſentia potuimus vel deligere, vel memoria repetere.

CAP. CXXVIII.

Hiſtoriæ ſcriptor ait, Arſamen Perſam natum eſſe dentatum.

CAP. CXXIX.

Myrſilus Leſbius, Locros Ozolas ait gentile cognomen adeptos à fœtore ſuæ regionis, maximè montis, qui Taphius appellatur, vnde in mare defluat quaſi riuus puris. eò in monte ſepultum fuiſſe Neſſum centaurum, ab Hercule interfectum.

CAP. CXXX.

Lemnias mulieres fœtorem contraxiſſe, cum ad eas Medea cum Iaſone aduenisſet, & venenis regionem infeciſſet. ac maximè eò tempore, quo Medea ibi fuit, ita eas oluiſſe, vt viri earum abſtinerent congreſſu.

ΚΕΦ. ΡΚΗ΄.

Φησὶν δ᾽ ὁ ἱστοριογράφος, Ἀρσάμην τὸν Πέρσην εὐθὺς ἐκ γενετῆς ὀδόντας ἔχειν.

ΚΕΦ. ΡΚΘ΄.

Μυρσίλος δὲ ὁ Λέσβιος, Λοκροὺς τοὺς Ὀζόλας τῆς ἐπωνυμίας ταύτης τετυχηκέναι· ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν ὄζει, καὶ μάλιστα τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους. καὶ ῥεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν, ὥσπερ πύον. τετάφθαι δ᾽ ἐν τῷ ὄρει τούτῳ Νέσσον τὸν Κένταυρον, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

ΚΕΦ. ΡΛ΄.

Τὰς δὲ Λημνίας δυσόσμους γενέσθαι, Μηδείας ἀφικομένης μετ᾽ Ἰάσονος, καὶ φάρμακα ἐμβαλλούσης εἰς τὴν νῆσον. κατὰ δέ τινα χρόνον, καὶ μάλιστα ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς ἱστοροῦσι τὴν Μήδειαν παραγενέσθαι, δυσώδεις αὐτὰς οὕτως γίνεσθαι, ὥστε μηδένα προσιέναι.

ΚΕΦ. ΡΛΑ'.

Θεόπομπος δέ φησιν ἱστοριογράφος τὸ καλούμενον ἀκόνιτον, γίνεσθαι μὲν περὶ Ἡράκλειαν τὴν ἐν τῷ Πόντῳ, ταῖς ὀνομαζομέναις Ἀκόναις, ὅθεν καὶ τῆς προσηγορίας τετυχηκέναι· δυναμικὸν ἐναργῶς δ' ὂν, οὐκ ἐνεργεῖν οὐθὲν, ἂν πίῃ τις πήγανον ταύτην τὴν ἡμέραν· ὥστ' Ἀγαθάρχου τοῦ τυράννου πολλοὺς ἀποκτείναντος φαρμάκῳ, καὶ πειρωμένους λανθάνειν, ὡς ἐγένετο συμφανὲς, τοὺς πλείστους Ἡρακλεωτῶν οὐ πρότερον ἐξιέναι, πρὶν τοῦ φαγεῖν πήγανον· γράφει δὲ καὶ τὴν πρόφασιν, καὶ τὴν ἀρχὴν, ἐξ ἧς ὤφθη, σφόδρα μακρῶς· διὸ καὶ παρελείπομεν.

ΚΕΦ. ΡΛΒ'.

Ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὅρους συγγεγραφὼς, ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, φησὶν χελιδόνα λευκὴν φανῆναι.

CAP. CXXXI.

Theopompus hiſtoricus ſcribit aconitum naſci in cautibus (eæ Græcis ſunt aconæ) ad Herculeam in Ponto, indéque nomen habere. id cum ſit venenum admodum validum, nihil tamen ei obeſt; qui, qua die id offertur ipſi, rutam biberit. Itaque cum Agatharchus tyrannus multos veneno ſuſtuliſſet, conareturque latere: re detecta, pleroſque Heracleotarum non antè egreſſos domo, quàm rutam ediſſent. Scribit etiam occaſionem, & principium, rei: ſed, quia hoc nimis longum videbatur, omiſimus.

CAP. CXXXII.

Is qui Samios fines deſcripſit, ætate eorum, qui Heroſtrati diſcipuli primi ſunt vocati, ait hirundinem albam viſam.

Cap. CXXXIII.

Hippo Rheginus De locis, quæ res incidentes perdunt, ſic ſcribit. Athenis, regnante Epæneto, Olympiade XXXVI, qua Arytamas Laco ſtadium vicit, in Sicilia apud Palecios locum exædificatum fuiſſe, in quem ſi quis ingreſſus ſe reclinaſſet, mortuus fuerit: ſin obambulaſſet, nihil mali paſſum.

Cap. CXXXIIII.

Traditur etiam apud Leucen inſulam nulla volucris ſuperuolare poſſe aram Achillis.

Cap. CXXXV.

Multis locis videtur voraginum, ſeu quæ Charonia vocantur, eſſe genus: vt foſſa, quæ Cimbrica vocatur, in Phrygia, Eudoxo teſte: & foſſa in Latmo.

ΚΕΦ. ΡΛΓ'.

Ἵππων δὲ ὁ Ῥηγῖνος Περὶ τῶν λεγομένων τόπων φθείρειν τὰ ἐμπίπτοντα, τοιοῦτόν τι γράφει. φησὶν ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ βασιλέως Ἐπαινέτου, Ὀλυμπιάδος ἕκτης καὶ τριακοστῆς ἐν ᾗ Ἀρυτάμας Λάκων νικᾷ στάδιον, τῆς Σικελίας ἐν Παληκίοις οἰκοδομηθῆναι τόπον εἰς ὃν ὅστις ἂν εἰσέλθῃ, εἰ μὲν κατακλιθείη, ἀποθνήσκει· εἰ δὲ περιπατοίη, οὐδὲν πάσχει.

ΚΕΦ. ΡΛΔ'.

Ἱστορεῖται δὲ καὶ περὶ τὴν Λευκὴν νῆσον μηθὲν ὑπεραίρειν δύνασθαι τῶν ὀρνέων τῆ πλήσιον τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ναόν.

ΚΕΦ. ΡΛΕ'.

Καὶ πολλαχοῦ δὲ ἔοικεν, τό, τε τῶν βαράθρων καλουμένων, καὶ Χαρωνίων εἶναι γένος. οἷον ὅτε Κίμβρος καλούμενος, ὁ περὶ Φρυγίαν, βόθυνος, ὡς Εὔδοξός φησιν, καὶ τὸ ἐν Λάτμῳ ὄρυγμα.

ΚΕΦ. ΡΛϚ'.

Καὶ τὰ τῇ σελήνῃ συναυξανόμενά τε καὶ συμφθίνοντα· οἷον τὰ τῶν μυῶν ἥπατα. λέγεται γὰρ καὶ συμπληροῦσθαι, καὶ συμφθίνειν, καὶ συναύξεσθαι τὴν νυῶ· διὸ καὶ παρὰ πολλοῖς ἐν παροιμίας εἰρῆσθαι μέρει, ἐπὶ τῶν θαυμαστῶν τεράτων, μυῶν ἥπατα.

ΚΕΦ. ΡΛΖ'.

Καὶ τὰ τῶν θαλαττίων δὲ ἐχίνων ᾠά, ταὐτὸ πάσχειν. ἴδιον δὲ καὶ τὸ πάντας αὐτοὺς ἔχειν πέντε, καὶ ἴσον ἀλλήλων διεστηκότα· καὶ περὶ τὴν περιφέρειαν τοῦ ὀστράκου κύκλον, ὥστε ἴσας τὰς ἐκ τοῦ κέντρου περιαπτεῖν αὐτῇ.

ΚΕΦ. ΡΛΗ'.

Φασὶν δὲ καὶ περὶ τὸν τῆς Ἰταλίας πορθμὸν φθίνειν, καὶ πληροῦσθαι κατὰ τὴν μείωσιν τῆς σελήνης, καὶ αὔξησιν.

CAP. CXXXVI.

Sunt & quæ cum luna creſcunt, ac decreſcunt: vt murium iocinora, quæ ſimul cum luna ferunt augeri, & minui: ideoque de prodigioſis miraculis apud multos prouerbij loco vſurpari, *Murium iocinora.*

CAP. CXXXVII.

Idem accidere marinorum echinorum ouis. Peculiare eſt, quòd quiuis eorum quinque habet, æqualibus inter ſe interuallis diſſita: & circulum, qui teſtæ ambitum circundat, vt ei æquales à centro lineæ accidant.

CAP. CXXXVIII.

Ferunt etiam: circa fretum Italiæ decreſcere,& impleri, ſecundum lunæ incrementa,& decrementa.

Cap. CXXXIX.

Hellanicus Leſbius narrat, Thebis Ægyptijs eſſe ſpecum in vrbe, in quo trigeſimo quoque menſium die nullus ventus ſit, reliquis diebus ventoſis: videriq́; eum delectum aliquid inſcrutabile, & obſeruatu difficile, habere.

Cap. CXL.

Sicut & hoc, quod Euripus ſeptimo quoque die non reciprocat: & formicæ nouilunio quieſcunt.

Cap. CXLI.

Delphi autem aiunt, in Parnaſſo certis quibuſdam temporibus Coricium videri auri ſimile. Itaque etiam Philoxenum nemo rectè reprehenderit, qui ita ſcripſit:

Parnaſſios Nympharum per thalamos,
Auratis inſignes culminibus.

ΚΕΦ. ΡΛΘʹ.

Ἑλλάνικος δ' ὁ Λέσβιος ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις ἱστορεῖ σπήλαιον ἐν ἄστει, καθ' ὃ εἶναι τὰς μὲν τριακάδας, νηνεμίαν· τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας, ἄνεμον.

ΚΕΦ. ΡΜʹ.

Δόξαι δ' ἀνεξέταστόν τι ἔχειν καὶ δυσπαραλήπτον ἡ ἐκλογὴ, καθάπερ ὁ Εὔελπος ταῖς ἑβδόμαις οὐ στρέφεσθαι· καὶ ὅτι οἱ μύρμηκες νουμηνίαις ἀναπαύονται.

ΚΕΦ. ΡΜΑʹ.

Οἱ Δελφοὶ δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐν τῷ Παρνάσσῳ κατά τινας χρόνους τὸ κωρύκιον φαίνεται χρυσοειδές· διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον οὐδεὶς ἀνεικοτολαλεῖν εἴποι, λέγοντα οὕτως.

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ χρυσορόφων
Νυμφέων εἴσω θαλάμων.

ΚΕΦ. ΡΜΒ΄.

Ἐν δὲ τοῖς Φύλλοις λέγεται, τὰς ποίμνας διὰ πέμπτης ἡμέρας ποτίζεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΜΓ΄.

Τοῦτο δὲ τερατωδέστερον ἐν Ζακύνθῳ· ὑπὸ γὰρ τῶν ἐτησίας χαίνοντες ἑστήκασιν οἱ τράγοι πρὸς τὸν βορέαν· καὶ τοῦτο πράττοντες, οὐ προσδέονται ὕδατος, οὐδὲ πίνουσιν.

ΚΕΦ. ΡΜΔ΄.

Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν παραδόξων· ἧς ἀναγράφομεν, ἅ ποτε ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θράκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνους ἄσφαλτος· ἡ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς.

ΚΕΦ.

Cap. CXLII.

Phyllis ferunt greges quinto demum die potari.

Cap. CXLIII.

Prodigioſius eo eſt, quod in Zacyntho fit. Nam quo tempore ſpirant Eteſiæ, capri hiantes ſtant verſus Boream: eoq́ue contenti, aquam non requirunt, neque bibunt.

Cap. CXLIV.

Conſcripſit etiam Callimachus Cyrenæus quendam mirabilium delectum: ex quo ea decerpemus, quæ auditione videbuntur digna. Eudoxum ait narrare, in mari Thraciæ, ad montem qui Sacer dicitur, quibuſdam temporibus bitumen in ſuperficie ferri. Et mare, quod eſt ad Chelidonas, multis locis fontes habere dulces.

CAP. CXLV.

Theophraſtus tradit, mare circa Æoli inſulas, ad duorum iugerum ſpacium, ita feruere, vt ob æſtum intrare id nemo poſſit.

CAP. CXLVI.

E mari autem, quod ad Delum inſulam eſt, Carthaginenſium vrinatores æs ad duas vlnas efferre: è quo ære, ſtatuæ in Phæneo ab Hercule poſitæ, fuerint confectæ.

CAP. CXLVII.

Megaſthenem, rerum Indicarum ſcriptorem, referre, arbores in mari Indico naſci.

CAP. CXLVIII.

De fluminibus, & fontibus; Lycum ait perhi-

ΚΕΦ. ΡΜΕʹ.

Θεόφραστος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως, ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην.

ΚΕΦ. ΡΜϚʹ.

Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων, τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φαινεῷ, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναλυθέντας, ἀνδριάντας εἰργάσθαι.

ΚΕΦ. ΡΜΖʹ.

Μεγασθένην δὲ, τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱστορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ, δένδρεα φύεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΜΗʹ.

Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν, καὶ κρηνῶν, Λύκον

μὲν φησι λέγειν· ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος, θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ· ὁ δὲ Κάπαιος, καὶ Κεριμίσιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων, εἰσὶ ψυχροί· τὰ δὲ κάτω, θερμοί. τὸν δ' Ἱμέραν, ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν· τὸ δὲ, πότιμον.

ΚΕΦ. ΡΜΘ'.

Τίμαιον δὲ, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱστορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας.

ΚΕΦ. ΡΝ'.

Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις, οὐ ψευδῶς ὠνομάσθαι Λίπαριν, ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος· τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μύαβιν, ἀπολιθοῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν, ἢ λίθον.

ΚΕΦ. ΡΝΑ'.

Περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χώραν,

perhibere, Camiſcum fluente mari fluere: Capæum, & Crimiſium, in ſuperficie frigidos, infra calidos eſſe. Himeram ex vno fonte in duos ſcindi alueos, alterumque fluuium ſalſum, alterum potabilem eſſe.

Cap. CXLIX.

Timæum narrare, Crathin, vnum de amnibus Italiæ, crines flauos facere.

Cap. CL.

Polycritum ſcripſiſſe, fluuium, qui eſt apud Solos, non iniuria Liparin, id eſt pinguem, appellari: quippe ita pinguedinem corporibus illinere, vt vnctione nihil ſit opus. Muabum in Pamphilia iniectam ſtœben vel * in lapidem vertere.

Cap. CLI.

In regione Thracum, qui Agrij id eſt feri

ſeri appellantur, fluuium eſſe, nomine Pontum, qui lapides carbonum ſimiles alueo deferat ſuo. hos lapides vri quidem, ſed planè contrario modo atque carbones ligneos. quippe extingui, ſi flabris exſuſcitentur: aqua conſperſos, facilius ardere: odorem horum nullum reptile tolerare.

CAP. CLII.

Fontem qui Luſis eſt, itidem vt eum qui Lampſaci, mures in ſe habere, domeſticorum ſimiles. hæc Theopompum narrare.

CAP. CLIII.

Eudoxum porrò tradere, Ophiuſam, quæ eſt in Alo, impetiginem abolere.

CAP. CLIV.

Lycum Rheginum dicere, fontem in Sicano-

ρεῖν, φησὶν ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον, καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις· τούτους δὲ κάεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακουμένοις. ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένους, σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους, βέλτιον κάεσθαι· τὴν δ' ὀσμὴν αὐτῶν, οὐδὲν ὑπομένειν ἑρπετόν.

ΚΕΦ. ΡΝΒʹ.

Τὴν δ' ἐν Λέσοις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς, ὁμοίους τοῖς κατοικιδίοις. ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον.

ΚΕΦ. ΡΝΓʹ.

Εὔδοξον δὲ, τὴν ἐν Ἅλῳ ὀφίουσαν τὸν ἀλφὸν παύειν.

ΚΕΦ. ΡΝΔʹ.

Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν

τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος, ὥστε ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῆσθαι. τὴν δὲ ἐν Κυστράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν· τούτου δ᾽ ἔντε τοῖς λύχνοις κάεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα, καὶ ψώρην, ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον Κυστραῖον. πλήσιον δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Ἀρκτούρου μέχρι Πλειάδος ἀναβάλλουσαν, οὐθενὸς χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων· ἀπὸ δὲ Πλειάδος μέχρι πρὸς Ἀρκτοῦρον, τῆς μὲν ἡμέρας, καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ πνέουσαν θερμόν· ἐν δὲ τῇ νυκτὶ, φλογὸς πληρουμένην.

ΚΕΦ. ΡΝΕʹ.

Ἀρέθουσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποὶ φασὶν, καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειοῦ· διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνουσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ὄνθῳ· φησὶν δὲ καὶ φιάλην ποτὲ, εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν, ἐν ἐκείνῃ φανῆναι. τοῦτο δ᾽ ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος.

ΚΕΦ.

Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis vtantur. fontem in Cyſtitrato, tanquam oleo fluere, quod oleum & in lucernis vtatur, & ad tubercula ſcabiemque ſanandam faciat, appelleturq; Cyſtitræum. In propinquo fontem eſſe, qui ab Arcturo vſque ad Pleiades, non ſecus quàm alij fontes, aquam ſuppeditet. ſed à Pleiade vſq; ad Arcturum, interdiu fumum efferre, & calidum ſpirare: noctu autem, flamma impleri.

CAP. CLV.

Arethuſam, qui Syracuſis eſt fons (vt & alij, & Pindarus, teſtantur.) fontem habere ex Alpheo, qui Elidem præterfluit. itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluuio eluuntur, aquam in Sicilia puram non eſſe, ſed fimo fluere. Et ait quodam tempore pateram, in Alpheum coniectam, in Arethuſa extitiſſe. idem narrat Timæus.

CAP. CLVI.

Theopompum ait memoriæ prodidiſſe, mori illicò, qui fontem guſtarint, qui eſt apud Cincropſoſes Thraces.

CAP. CLVII.

Scotuſæ autem fontem eſſe peculiarem, qui non hominum modò, ſed & pecoris vulnera valeat ſanare: lignumque etiam fiſſum, & confractum, ſi inijcias, coaleſcere.

CAP. CLVIII.

Fontem in Chaonia eſſe, cuius aqua elixando in ſalem mutetur.

CAP. CLIX.

De fontibus apud Ammonem, eſſe ab Ariſtotele perhibitum; eum, qui Solis eſſe putatur, media nocte, & media die, caleſcere: manè, & veſperi, inſtar eſſe glaciei. alte-

ΚΕΦ. ΡΝϚ΄.

Θεόπομπον δέ φησιν γράφειν, τὴν μὲν ἐν Κιγχρώψωσιν τοῖς Θρᾳξὶν τὸν ἀπογευσάμενον, τελευτᾷν εὐθύς.

ΚΕΦ. ΡΝΖ΄.

Ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων, ὑγιάζειν δυναμένην· κἂν ξύλον δὲ σχίσας, ἢ θραύσας, ἐμβάλης, συμφύειν.

ΚΕΦ. ΡΝΗ΄.

Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίαν, ὅτ' ἂν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΝΘ΄.

Τῶν δ' ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλη, τὴν μὲν, ἡλίου γε νομιζομένην, μέσων μὲν νυκτῶν, καὶ μεσημβρίας, γίγνεσθαι θερμήν· ἕωθεν δὲ, καὶ δείλης, καθαπερεὶ κρύ-

σαλλον· ἡ δ' ἄλλη διόπι, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει· ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος, ἵσαται.

ΚΕΦ. ΡΞ'.

Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὡσανεὶ κιννάβαρι· τοὺς δὲ ἀπ' αὐτῆς πόντας, παράφρονας γίγνεσθαι. τοῦτο δὲ ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγραψάμενος.

ΚΕΦ. ΡΞΑ'.

Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην * ιλαν ουδεγοκουφατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν· καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασιν, καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων.

ΚΕΦ. ΡΞΒ'.

Εὔδοξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ.

ΚΕΦ.

alterum ſole deſcendente concreſcere; ſtare autem, accedente ſole ad occaſum.

CAP. CLX.

Cteſiam ſcribere, in Æthiopia fontem aquam habere inſtar cinnabaris rubentem, quæ pota væcordes reddat. Idem & Philo tradit, Æthiopicarum rerum conditor.

CAP. CLXI.

In India fontem eſſe, in quem etiam leuiſſima quæque coniecta ſubſidant: idque plures, & diuerſis de aquis, prodiderunt.

CAP. CLXII.

Eudoxum narrare, fontem Carthagine paruos habere crocodilos, Ægyptiorum ſimiles.

CAP.

CAP. CLXIII.

In Athamania fanum eſſe Nympharum, in quo fons ſit, cuius aquæ frigus ſit ineffabile: quidquid autem ſuperponatur, id caleſcere: &, ſi quis ſarmenta, aut aliquid tale, admoueat, id inflammari.

CAP. CLXIV.

In vrbe Arabiæ Leucothea, Amometum ait ſcribere (qui nauigationem à Memphi ad fontem Iſidis expertus eſt) ſi quis vini cotylam infundat, potum fieri probè temperatum.

CAP. CLXV.

De paludibus Cteſiam narrare, eſſe in India paludes; vnam, quæ iniecta omnia demittat: ſicut &, quæ in Sicilia, & Media,

ΚΕΦ. ΡΞΓ΄.

Περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν, ἄφατον ὡς ψυχρόν· ὃ δ᾽ ἂν ὑπερθῆς αὐτοῦ, θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανον, ἢ ἄλλό τι τῶν τοιούτων, προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι.

ΚΕΦ. ΓΞΔ΄.

Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν, ἐν πόλει Λευκοθέᾳ, Ἀμώμητόν φησι γράφειν, τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην, ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν ἄκρατον.

ΚΕΦ. ΡΞΕ΄.

Περὶ δὲ λιμνῶν, Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν, τὴν μὲν, τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ

τὴν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσίον, καὶ σίδηρον, καὶ χαλκόν· καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν· ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην· τῇ δ' ἑτέρᾳ, κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας, ἐπιπολάζειν ἔλαιον.

ΚΕΦ. ΡΞϚ'.

Ζηνόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μειοῦσθαι χαλκώματα.

ΚΕΦ. ΡΞΖ'.

Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρει· τὸ δὲ προσελθὸν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾷ· ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Ἀορνεῖτιν δοκεῖ γίγνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις.

ΚΕΦ.

dia, demto auro, ære, & ferro. &, ſi quid obliquum incidat, rectum eijci: mederi autem vitiligini albæ. aliam, in qua ſtatis diebus oleum ſupernatet.

CAP. CLXVI.

Zenophilum autem, vicinæ Ioppæ paludem non modò quoduis onus ſuſtinere, ſed etiam tertio quoque anno ferre liquidum bitumen: quod cum fit, apud eos, qui intra XXX ſtadium habitant, imminui ſecturas ærarias.

CAP. CLXVII.

Paludem Sarmatiæ, ab Heraclide ſcribi, eſſe, quam nullæ ſuperuolet auis: &, quæ accedat, eam fœtore necari. Quod & apud Aorni lacum contingere creditur, famaque apud plurimos obtinuit.

CAP. CLXVIII.

Timæus id quidem pro mendacio habet. pleraque enim fortuitò fieri, quæ ibi euenire aſſolent. id autem dicit, quòd, cum arboribus obſita ſint loca, quæ ei paludi imminent; multique rami, & folia, ventis defringantur, atque deturbentur: nihil videri, quod ei inſiſtat, ſed manere puram.

CAP. CLXIX.

Eudoxum ait narrare, è lacu Zacynthio picem efferri, quamuis piſces præbeat. Quidquid etiam in eum inijciatur, id in mari apparere, cùm in medio ſit IV ſtadiorum intercapedo.

CAP. CLXX.

Lycum perhibere, circa paludem, quæ eſt Mylis Siciliæ, arbores naſci: in media autem ipſa aquam ſcaturire, aliam frigidam, aliam calidam.

ΚΕΦ. ΡΞΗ'.

Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεῦδος ἡγεῖται εἶναι· τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέν τι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ, καὶ πολλῶν κλάδων, καὶ φύλλων, διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλωμένων, τῶν δὲ ἀποσπωμένων, οὐθὲν ἔστιν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφεστηκὸς, ἀλλὰ διαμένειν καθαράν.

ΚΕΦ. ΡΞΘ'.

Ἐκ δὲ τῆς ἐν Σακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καί τοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς· ὅτι δ' ἂν ἐμβάλῃς εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι, τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων.

ΚΕΦ. ΡΟ'.

Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι. διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν, ψυχρόν· τὸ δὲ, τοὐναντίον.

ΚΕΦ. ΡΟΑ'.

Φανίαν φησὶ, τὴν τῶν Πυῤῥάκων λίμνην, ὅταν ἀναξηρανθῇ, καίεσθαι.

ΚΕΦ. ΡΟΒ'.

Καὶ τὴν Ἀσκανίαν, πότιμον οὖσαν, τὸ προσενεχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἄνευ ῥύμματος· ἐὰν ἐαθῇ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον.

ΚΕΦ. ΡΟΓ.

Περὶ δὲ τὸ ἐν Κιτίῳ φασὶν Νικαγόραν, ὅτι, ἀνιμηθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς, ἅλες εὑρίσκονται.

ΚΕΦ. ΡΟΔ'.

Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, Θεόφραστόν φασι, τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ, στάζει δ' ἔκ τινος πετριδίου· τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύεσθαι, σπόγγοις, πρὸς ξύλοις δεδεμένοις, λαμβάνειν· διακό-

πτειν

CAP. CLXXI.

Phaniam, paludem Pyraçum ſiccatam ardere.

CAP. CLXXII.

Aſcanij lacus aquam eſſe potui aptam: quidquid ei applicetur, id abſque ſapone elui. ſed, ſi in ea aqua diutius relinquatur, ſponte ſua diſſipari.

CAP. CLXXIII.

Nicagoram autorem eſſe, in Citto, paululum exhauſta terra, ſales inueniri.

CAP. CLXXIV.

De ijſdem aquis Theophraſtum aſſerere; aquam Stygis eſſe in Phœnio, deſtillare ex paruulo quodam ſaxo: eam qui petant, ſpongijs ligno præfixis accipere, per-

perrumpi ea omnia vaſa, corneis demptis. qui guſtârit, mori.

CAP. CLXXV.

Apud Leontinos, Lyco referente, qui nominantur * efferuere; ita quidem, vt elixorum nihil ſit calidius: fontes autem habere frigidos. ſi qua auis approqinquet, ſtatim: ſin homo, tertio poſt die mori.

CAP. CLXXVI.

Simile accidere apud Chytrinum Coorum. nam & hunc vaporem exhalare venenatum; &, quæ immittantur, ſupra modum frigida fieri.

CAP. CLXXVII.

Eſſe apud Coos alium quoque riuulum, qui omnes aquæductus, per quos defluxit, in lapides mutarit. Id etiam Eudoxus

πλὴν δὲ πάντα τὰ ἄγρια, πλὴν τῶν κερατίνων· τὸν δὲ ἀπογευσάμενον, τελευτᾶν.

ΚΕΦ. ΡΟΕ'.

Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων ἱστορεῖν Λύκον, τοὺς ὀνομαζομένους * ἀναζεῖν μὲν, ὡς θερμότατον τῶν ἑψομένων· τὰς δὲ πηγὰς ἔχειν ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος, ἀποθνήσκειν εὐθύς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους, μετὰ τρίτην ἡμέραν.

ΚΕΦ. ΡΟϚ'.

Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τὸν Κώων Χύτρινον γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον, ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τὸ ζέον· τὰ δὲ καθήμενα, καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν.

ΚΕΦ. ΡΟΖ'.

Εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ῥευμάτιον, ὃ πάντας τοὺς ὀχετοὺς, ὅθεν διαρρεῖ, λίθους πεποίηκεν. τοῦτο δὲ καὶ Εὔδοξος, καὶ

Καλλίμαχος, παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τοῦδε τοῦ ὕδατος οἱ Κῷοι λίθους λατομήσαντες, ᾠκοδόμησαν τὸ θέατρον. οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος.

ΚΕΦ. ΡΟΗ΄.

Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι. τοῦ μὲν γὰρ θέρους, ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι· τοῦ δὲ χειμῶνος, οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥάδιον εἶναι.

ΚΕΦ. ΡΟΘ΄.

Καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὑδατίου, οὗ οἱ ὑπερκαθίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἄβρεχοι· παραδεδόσθαι δὴ τοῖς Κρησὶν, ἀπ᾽ ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως.

ΚΕΦ. ΡΠ΄.

Ἐν δὲ Λυκήταις Θεόπομπον φάσκειν τι εἶναι

Eudoxus, & Callimachus, reliquerunt, quòd ea ex aqua Coi lapidibus exciſis theatrum exædificarunt. Tantam vim habet omnia in lapides conuertendi.

CAP. CLXXVIII.

Eudoxum porrò de puteis, qui ſunt Mythopoli, ſcribere; ſimile eos cum Nilo aliquid habere. æſtate enim, vltra labra impleri; hyeme, ita deficere, vt tingere quoque non ſit facile.

CAP. CLXXIX.

Item de aquula in Creta, ſuper qua ſedentes, dum pluit, ſicci permanent. Traditumque eſſe Cretenſibus, ea aqua lotam fuiſſe Europam, poſtquam cum Ioue concubuit.

CAP. CLXXX.

Apud Lynceſtas, Theopompo aucto-

re, aquam eſſe quandam acidam; quam qui biberint, non ſecus, quam poto vino, alterentur. eiuſque rei multos eſſe teſtes.

CAP. CLXXXI.

Cteſiam tradere, ex Armenijs petris aquam excidere, quæ ſimul piſces nigros eijciat, guſtataque interficiat.

CAP. CLXXXII.

De igne Cteſiam ait narrare, apud Phaſelitas in Chimæra monte ignem eſſe, qui perennis nominetur. qui ignis, in aquam coniectus, melius ardeat; ſin onus aliquis inijciat, extingui.

CAP. CLXXXIII.

Similiter videtur in ſale euenire. Nam nobis Siculus hoſpes ſalem dono dedit, qui in igne colliquabatur, in aqua exiliebat.

εἶναι ὕδωρ ὀξύ· τοὺς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας, ὥσπερ ἐπὶ τῶν οἴνων, ἀλλοιοῦσθαι. καὶ τοῦθ' ὑπὸ πλειόνων μαρτυρεῖται.

ΚΕΦ. ΡΠΑ'.

Τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενίων ἐκπίπτον, Κτησίαν ἱστορεῖν, ὅτι συμβάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν.

ΚΕΦ. ΡΠΒ'.

Περὶ δὲ πυρὸς Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι περὶ τὴν τῆς Φασηλίτης χώραν, ἐπὶ τοῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους, ἐστὶ τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ· τοῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς, καίεσθαι βέλτιον· ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν πήξῃ τις, σβέννυσθαι.

ΚΕΦ. ΡΠΓ'.

Παραπλήσιον δὲ τούτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός. ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελὸς ξένος τοιοῦτον· ὃ ἐν μὲν τῷ πυρὶ, ἐτήκετο· ἐν δὲ τῷ ὕδατι, ἤλλετο.

ΚΕΦ. ΡΠΔ΄.

Περὶ δὲ λίθων τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν παρὰ τοῖς Βοττιαίοις ἐν Θρᾴκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκθυμιᾶσθαι· ἐκεῖνος δ᾽ ἵνα παρέχῃ, γνοὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν * διαμένοντας ἀφθάρτους· κἂν σβέσαι τίς, πάλιν ἐπικεχρήκασιν τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν.

ΚΕΦ. ΡΠΕ΄.

Περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκανθείσας Ἀριστοτέλην φάσκειν, περὶ τὴν Ἐρύθηναν εὑρίσκεσθαι, διαποίκιλον τὴν χρόαν, ἐξ οὗ πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχεν, καὶ ἐπεδείκνυεν πολλοῖς, φάσκων ὑπὸ τὸν διδάσκαλον Ἀρχκλοῦ δεδωρῆσθαι· εἶναι δ᾽ αὐτῶν τὴν ἀφὴν ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν.

ΚΕΦ.

Cap. CLXXXIV.

De lapidibus eundem tradere, apud Bottiæos in Thracia lapidem naſci; qui, ſolis appulſu, ignem exhalet. Is autem vt præbeat, cognoſcens carbonum colorem permanentes abſque interitu. &, ſi quis extinguat, rurſus conati ſunt eandem efficacitatem præſtare.

Cap. CLXXXV.

De his Acanthiſæ Ariſtotelem dicere inuentum fuiſſe, varijs diſtinctum coloribus, apud Erythenam, ex quo plectra fiant. ac Timon citharœdus habuit, multiſque oſtendit, dicens, ſe eo à magiſtro ſuo Artocle donatum. Eſſe autem durum eius in vſu contactum.

Cap.

Cap. CLXXXVI.

Theopompum ait ſcribere, in Theſprotia carbones è terra effodi, qui poſſint cremari.

Cap. CLXXXVII.

Phaniam perhibere, in quibuſdam Leſbi locis, & apud Neandridas, glebas ad oculorum curationem conducere: inque aquam coniectas neque ſubſidere, neque diſſolui. Sub hoc genus referri poſſint etiam lateres apud Tanam, qui dicuntur innatare.

Cap. CLXXXVIII.

De Cois, Lycum narrare, in Diomedea inſula erodios à Medis, ſi quis ad ea loca perueniat, non modò tangi ſe pati, ſed & in gremium deuolare, & blandè adulari.

ΚΕΦ. ΡΠϚʹ.

Περὶ δὲ Θεσπρωτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι, δυναμένους κάεσθαι, Θεόπομπόν φησιν καταγράφειν.

ΚΕΦ. ΡΠΖʹ.

Φανίαν δὲ, κατά τινας τόπους τῆς Λέσβου, καὶ περὶ τῶν Νεανδρίδων, τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι, καὶ χρησίμας καὶ, εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας, οὔτε καταδύνειν, οὔτε κατατήκεσθαι. ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν, καὶ ἐπὶ Ταύῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν.

ΚΕΦ. ΡΠΗ.

Περὶ δὲ τῶν Κώων Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μίδων, ὅτ' ἂν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους, οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους

ἐνδυνύειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὀρνέων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων.

ΚΕΦ. ΡΛΘ'.

Τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ἐνετοὺς Θεόπομπον φασὶν, κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν, τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα· ταῦτα δ' εἶναι ψαιστὰ, καὶ μάζας. προθέντας δὲ, σὺν ταῦτα κομίζοντας, ἀποχωρεῖν· τῶν δὲ ὀρνέων τὸ μὲν πλῆθος, ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον· δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας, καὶ καταμαθόντας, ἀφίπτασθαι πάλιν, καθάπερ εἴ τινας πρέσβεις, ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ *.

Λείπει.

adulari. & perhibere indigenas, ſocios Diomedis in eam auem fuiſſe transformatos.

CAP. CLXXXIX.

Theopompum memoriæ prodidiſſe, Venetos, qui ad Adriam incolunt, circa tempus ſationis dona graculis mittere, nimirum liba, & paſtam. ea qui ferant, vbi propoſuerunt graculis, diſcedere. auium autem multitudinem, manere in finibus regionis collectam: duas autem, vel tres, aduolare; ac, explorata re, rurſum auolare, veluti legatos quoſdam, aut exploratores. Si igitur mult *

Reliqua deſiderantur.

IOANNIS MEVRSI
AD
ANTIGONI
Hiſtoriarum Mirabilium Collectanea
NOTÆ.

ANtigoni Scripta varia fuerunt; & in iſtis,

Ἱστορία Ἰταλική.

Laudatur à Feſto in *Romam*. *Antigonus*, ITALICÆ HISTORIÆ *ſcriptor, ait, Romum quendam nomine, Ioue conceptum, vrbem condidiſſe in Palatio, Romaq; ei dediſſe nomen*. Meminerunt eius Dionyſius Halicarnaſſeus Antiquit. Rom. lib. I. & Plutarchus in Vitâ Romuli.

Περὶ πινάκων.

Diogenes Laërtius in Chryſippo, lib. VII. Ἔτι τε παρὰ τοῖς ΠΕΡΙ ΠΙΝΑΚΩΝ γράψασι κατακεχωρισμένην. μήτε γὰρ παρὰ Πολέμωνι, μήτε παρ' Ὑψικρά-

τ' ψικράτῳ, ἀλλὰ μηδὲ παρ' Ἀντιγόνῳ εἶναι. Quod Opus non de librorum indicibus fuiſſe puto, quod voluiſſe virum magnum illic video, ſed de tabulis pictorum. Plinius me iuuat, lib. XXXIV. cap VIII. *Plures artifices fecere Attali & Eumenis aduerſus Galatas prælia, Iſigonus, Pyromachus, Stratonicus, Antigonus, qui condidit libros de ſuâ arte*. Et clariùs lib. XXXV. cap. X. *Hanc gloriam conceſſere Antigonus, & Xenocrates, qui* DE PICTVRA *ſcripſere*.

Ἀλλοιώσεις.

Commemorantur ab Antonino Liberali, Metamorph. XXIII. Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α', καὶ Ἡσίοδος ἐν Μεγάλαις Ἠοίαις, καὶ Διδύμαρχος Μεταμορφώσεων γ', καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἈΛΛΟΙΩΣΕΣΙ. Deinde, ſine titulo Operis, apud Nicandri Scholiaſten ad Theriaca. Ἀντίγονος δὲ λέγει, δαῦχον ὁμοίως δάφνη πικρὰν εἶναι. Et mox. Ῥύπαιον δὲ Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαΐδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ καὶ Ῥύπαιοι οἱ Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. Deinde alibi. Ἀντίγονος δὲ φησί· καὶ Λύκωνα μεμνῆσθαι τοῦ λαχάνου.

Περιήγησις Μακεδονική.

Stephanus in Ἀβαντίς. Κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙ.

Sed hæc omnia cuius Antigoni, in incerto; nam non vnus iſto nomine. Inquiramus, quinam fuerint, quæve ſcripſerint; &, quis noſter. Fuit autem quidam,

ANTIGONVS *Alexandrinus.*

Eius meminit Erotianus in Prooemio Lexici ſui Hippocratei. Τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος, περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι, καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς. Ille ipſe eſt, quem poſtea laudat in Πρωτιερά. Τὸν ὄχεον φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Ἀντίγονος ὁ γραμματικός. Alius ab hoc,

ANTIGONVS *Caryſtius.*

Inter huius Opera vnum fuit; inſcriptum,

Βίοι.

Diogenes Laërtius in Polemone, lib. IV. Φησὶ δ' Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τοῖς ΒΙΟΙΣ, τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτόν τε εἶναι τῶν πολιτῶν, καὶ ἁρματοτροφῆσαι. Hieronymus in Præfatione libri De Script. Eccleſ. *Fecerunt quidem hoc ipſum apud Græcos, Hermippus Peripateticus, Antigonus Caryſtius, Satyrus, vir doctus; &, longè omnium doctiſſimus, Ariſtoxe-*

Ariſtoxenus Muſicus. Id variè citat Athenæus. Polemonis quidem vitam, lib. II. Antipatri, III. Menedemi, & Dionyſij Heracleotæ Metathemeni, X. Lyconis, XII. Zenonis, XIII. Quam ipſam allegat quoq; Diogenes Laërtius in Platone, lib. III; vt & Pyrrhonis, lib. IX. in illo Philoſopho. Item Timonis, quam in Timone, eodem libro, idem Diogenes nobis laudat. Scripſit etiam,

Περὶ Λέξεως.

Athenæus lib. III. Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ (φησὶ) τὸ ὄστρεον τοῦτο καλεῖσθαι ὑπὸ Αἰολέων οὖς Ἀφροδίτης. Et iterum bis, lib. VII. Item,

Περὶ Ζώων.

Heſychius in Ἴληοι. Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος ἐν τῷ ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ. Huius quoque eſt, quæ nunc à nobis denuò editur,

Ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγή.

Indicium mihi Stephanus facit Περὶ πόλεων, in voce Γύαρος; vbi iſta eius verba. Ἀντίγονος δ' ὁ Καρύστιος φησὶν, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι τὸν σίδηρον, καὶ ὅτι ἡ ἄχερδος ἐκεῖ θανάσιμόν ἐστι, καὶ,

ἐαν εἰς

ἐαν εἰς ἄλλο δένδρον πήξῃ, ἀπαυαίνε. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐν τῆς γαλατίας τρυγόνος τὸ κέντρον, καὶ τοὺς ὀδόντας καταση πεφραπλόμενον. Nam hæc habentur illis ipſis penè verbis, Capp. XXI. XXII. Tertius eſt,

ANTIGONVS *Cumanus.*

Iſque recenſetur inter Auctores De Re Ruſticâ à Varrone, & Columellâ, lib. I. cap. I. Incertum an hic, an quartus aliquis; cuius, tanquam Mathematici, Demophilus meminit in Scholijs ad Ptolemæi Tetrabiblum. Ἤν αὖ Ἀντίγονος, καὶ Φάνης ὁ Αἰγύπτιος, καὶ ἄλλοί τινες, ὑπέταξαν, καὶ ὠνόμασαν ἰσοσκελὲς τρίγωνον τῶν ἀναφορῶν τῶν ζωδίων. Et hæc mihi de Antigono iſto noſtro, alijſque eius nominis, & illorum item Scriptis, obſeruata; nunc ad ipſum tranſeamus, & loca quædam examinemus.

CAP. I.

τοὺς Λοκροὺς καὶ τοὺς Ῥηγίνους ὁρίζοντος Ἄληκος καλουμένου ποταμοῦ.] Alex fluuius Locros & Rheginos dirimebat. Strabo lib. VI. τοῦ δὲ Ἄληκος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Ῥηγίνων ἀπὸ τῆς Λοκρίδος, βαθεῖαν φάραγγα διεξιόντος, ἴδιόν τι συμβαίνει, τὸ περὶ τοὺς τέττιγας. Dionyſius Alexandrinus in Periegeſi.

Κεῖθεν δ' ἐς Βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη.

Τῇ δ'

Τῇ δ' ὑπὸ Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἔπεσιν
Ἤλθον ἐπ' Αὐσονίην, σφετέρης μιχθέντες ἀνάσσαις·
Τῶν δὲ νυῦ γένος ἐστὶν ἐπὶ προχοῇσιν Ἄληκος.

Vbi Euſtathius. Ποταμὸς ὁ Ἄληξ, διορίζων τὴν Ῥηγίνην ἀπὸ τῆς Λοκρίδος. Thucydides lib. III. Οἱ περὶ Σικελίαν Ἀθηναῖοι πλεύσαντες ἐς τὴν Λοκρίδα, ἐν ἀποβάσει τέ τινι τοὺς προσβοηθήσαντας Λοκρῶν ἐκράτησαν, καὶ Περιπόλιον αἱροῦσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἄληκι ποταμῷ. Sed Pauſaniæ Καικίνης dicitur, Eliac. II. Εἶναι δὲ αὐτὸν οὐ τοῦτο, ποταμοῦ δὲ οἱ ἐπιχώριοι τοῦ Καικίνου φασὶν, ὃς τὴν Λοκρίδα καὶ Ῥηγίνην ὁρίζων τὸ ἐς τοὺς τέττιγας παρέχεται θαῦμα. Corruptum nomen eſt apud Ælianum Var.Hiſt.lib. VIII. cap. XVIII. Λέγουσι δὲ τὸν αὐτὸν Εὔθυμον καταβάντα ἐπὶ τὸν Καίκινον ποταμὸν, ὅς ἐστι πρὸ τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, ἀφανισθῆναι. Reſcribe, ἐπὶ τὸν Καικίνην ποταμόν. Origo mendi ex abbreuiatione ſcripturæ. Certe Cæcines fluuius in Locris ponitur etiam à Plinio,lib.III. cap. x. Videtur etiam vnius eiuſdemque fluuij geminum iſtud nomen fuiſſe; nam Thucydidi qui citato loco Ἄληξ, mox Καικινὸς etiam dicitur. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ Λάχης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐς τὴν Λοκρίδα ἀποβάσεις τινὰς ποιησάμενοι κατὰ τὸν Καικινὸν ποταμὸν, τοὺς προσβοηθοῦντας Λοκρῶν μετὰ Προξένου τοῦ Καπάτωνος, ὡς τριακοσίους, μάχῃ ἐκράτησαν.

Τῶν τεττίγων τοὺς μὲν ἐν τῇ Λοκρικῇ, ᾄδειν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ῥηγίνων, ἀφώνους εἶναι.] Ita etiam Plinius, lib. XI. cap. XXVII. *In Rhegino agro, ſilent (cicadæ) omnes;*

omnes: vltra flumen, in Locrenſi, canunt. Pauſanias Eliac. II. Οἱ μὲν γὰρ τέττιγες οἱ ἐντὸς τῆς Λοκρίδος, ἄχρι τοῦ Καικίνου, κατὰ τὰ αὐτὰ ἄλλοις τέττιξιν ᾄδουσι· διαβάντων δὲ τὸν Καικίνον, οὐδεμίαν ἔτι οἱ ἐν τῇ Ῥηγίνῃ τέττιγες ἀφιᾶσι τὴν φωνήν. Strabo libro VI conſentit, & Euſtathius in Dionyſium. Variat autem Ælianus, & viciſſim Locrenſes in Rhegino agro, Rheginas verò in Locrenſi obmuteſcere; quaſi vtraque in ſuo agro canoræ eſſent. Verba eius ecce iſta, Hiſt. Anim. lib. v. cap. IX. Ῥηγίνοις καὶ Λοκροῖς εἰς τὴν γῆν τὴν ἀλλήλων παρῆναι, καὶ γεωργεῖν, ἔνσπονδόν ἐστιν. οὐ μὴν ὁμολογοῦσι τούτοις, οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσι καὶ τὴν αὐτὴν οἱ τέττιγες οἱ τῶνδε καὶ τῶνδε. ἐπεὶ τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ, σιγηλότατον ἕξεις· τὸν δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς, ἀφωνότατον.

Λέγεται δέ τι τούτου μυθωδέστερον.] Habes apud Strabonem, lib. VI. Clementem in initio Protreptici. Euſtathium ad Dionyſium.

Ἄδοντος αὐτοῦ, μεταξὺ τέττιξ ἐπὶ τὴν λύραν ἐπιστὰς, ᾖδεν.] Factum iſtud, ruptâ fidium aliquâ. Strabo, loco citato. Νικῆσαι μέν τι τὸν Εὔνομον, καὶ ἀναχθῆναι τὴν λεχθεῖσαν εἰκόνα ἐν τῇ πατρίδι, ἐπεὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα, μιᾶς τῶν χορδῶν ῥαγείσης, ἐπιστὰς τέττιξ ἐκπληρώσειε τὸν φθόγγον. Clemens Protreptico. Ῥήγνυται χορδὴ τῷ Λοκρῷ· ἐφίπταται ὁ τέττιξ τῷ ζυγῷ· ἐτερέτιζεν ὡς ἐπὶ κλάδῳ, τῷ ὀργάνῳ· καὶ τοῦ τέττιγος τῷ ᾄσματι ἁρμοσάμενος ὁ ᾠδὸς, τὴν λείπουσαν ἀνεπλήρωσε χορδήν. Euſtathius ad Dionyſium. Τέττιξ, ἐν

Πυθίοις

Πυθίοις ἄγω ἐζομένου τοῦ Εὐνόμου, καὶ μιᾶς τῶν χορδῶν ῥαγείσης, ἐπιστὰς ἀνεπλήρωσε τὸν φθόγγον, ταῖς ᾠδαῖς τὸν μισθὸν ἀποκερδανάμενος.

CAP. V.

ὁ τάφος τῆς Ὀρφέως κεφαλῆς.] Pauſanias Bœoticis non capitis, ſed ſimpliciter Orphei ſepulcrum dicit. Λέγουσι δὲ οἱ Θρᾶκες, αἱ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νοσσιαὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέως, ταύτας ἥδιον, καὶ μεῖζον, ἄδειν. Quod autem hic obſeruare eſt, ſeorſim in Leſbo caput Orphei ſepultum fuiſſe; id Hyginus quoque tradit, in Poëtico Aſtronomico, vbi de lyrâ illi ſermo. *Caput (Orphei) in mare de monte perlatum, fluctibus in inſulam Leſbum eſt reiectum; quod ab his ſublatum, & ſepulturæ eſt mandatum.*

CAP. VI.

πέπλοι δὲ αὖ τὸ γένος τῆς ἐκλογῆς εἰς τοὺς λεγομένους ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ πέρδικας· ὡς τοὺς μὲν, διφώνους· τοὺς δὲ, πλείως ἰσχνοφώνους ὁμολογεῖται γίγνεσθαι.] Pro Bœotiâ Corydalum, Atticæ populum, nominat Ælianus Hiſt. Anim. lib. III. cap. XXXV. Περδίκων φθέγμα ἓν οὐδέποτε ἀκούσαις ἁπάντων, ἀλλ' ἔστι διάφορον. καὶ Ἀθήνησί γε οἱ ἐπέκεινα τοῦ Κορυδαλέων δήμου, ἄλλό γε ἠχοῦσι· καὶ οἱ ἐπὶ τάδε, ἄλλο. τίνα δέ ἐστι τοῖς φθέγμασι τὰ ὀνόματα, ἐρεῖ Θεόφραστος. Ac

diſcrimen ſoni, quod ex Theophraſto petendum monet Ælianus, tradit nobis Athenæus, lib. IX. Θεόφραστος γοῦν ἐν τῷ Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, Ἀθήνησι, φησὶν, πέρδικες ἐπὶ τάδε τοῦ Κορυδαλλοῦ, πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν· οἱ δ' ἐπέκεινα, τιττυβίζουσιν. Et hoc erit, quod Ariſtoteles notat, Hiſt. Anim. lib. IV. cap. IX. Τῶν περδίκων οἱ μὲν, κακκαβίζουσιν· οἱ δὲ, τρίζουσι. Vnde iſta etiam Euſtathij, Iliad. ψ'. Πέρδικες δέ τινες κακκαβίζουσιν, οἳ καὶ καλοῦνται δι' αὐτὸ κακκάβαι. ἴσως δὲ καὶ κικκαβάζουσιν, ὡς ἐμφαίνει ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ κικκαβᾶν. Sed quod addit, ἴσως δὲ καὶ κικκαβάζουσιν, ὡς ἐμφαίνει ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ κικκαβᾶν, ineptum eſt. Quem errorem errat quoque in Comment. ad Iliad. σ'. Δῆλον δὲ ὅτι τραχύτερον τοῦ τρίζειν, τὸ τιτυβίζειν· ὃ ἐπί τινων περδίκων ἱστορεῖται λέγεσθαι. καθὰ ἐπὶ ἑτέρων, τὸ κικκαβάζειν· ὅθεν παρὰ τῷ Κωμικῷ ἐπίρρημα, τὸ κικκαβᾶν. Nam quod è Comico κικκαβᾶν profert, eſt ex Ariſtophanis Auibus, vbi de noctuis ille agit. Perdicum autem quorundam proprium verbum Κακκαβίζειν eſſe, etiam Pollux nobis auctor, lib. V. cap. XIII. Καὶ πέρδικας τιττυβίζειν, ἢ κακκαβίζειν.

CAP. VIII.

ζωλώ.] In verſu Philetæ pro *ζωλῶ*, eſt *ψυχλῶ*, apud Athenæum extremo II.

CAP. X.

τῆς δὲ Βοιωτίας ἐχούσης πλήθη πολλοὺς ἀσπάλακας, ἐν τῇ Κορωνικῇ μόνῃ οὐ γίνεσθαι τοῦτο τὸ ζῶον· ἀλλὰ, κἂν εἰσαχθῇ, τελευτᾷ.] Scribe, τελευτᾶν. De Coroneâ, aſtipulatur Stephanus. Talpas autem apud Coroneam nullas eſſe; &, ſi inferantur, mori; Stephanus quoque locuples teſtis. Κορώνεια, πόλις Βοιωτίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κορώνου, τοῦ Θερσάνδρου. ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῶον. κἄν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ εἰς τὴν Κορωνείαν χώραν, οὐ δύναται ζῆν. Alij de Lebadeâ dicunt. Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. VIII. cap. XXVIII. Καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἀσπάλακες μὲν περὶ τὸν Ὀρχομενὸν πολλοὶ γίνονται. ἐν δὲ τῇ Λεβαδικῇ γειτνιώσῃ, οὐκ εἰσίν· οὐδ', ἄν τις κομίσῃ, ἐθέλουσιν ὀρύττειν. Plinius lib. IX. cap. LVIII. *In Bœotiæ Lebadiâ illatæ ſolum ipſum fugiunt, quæ iuxta in Orchomeno tota arua ſubruunt, talpæ.* His conſentit Aelianus, Hiſt. Anim. lib. XVII. cap. X.

καθάπερ καὶ γλαῦκες ἐν Κρήτῃ· ἐν ᾗ λέγουσιν, οὐδὲ ζῶον θανάσιμον οὐδὲν τὴν χώραν φέρειν.] Animal in Cretâ letiferum nullum eſſe, etiam Aelianus tradit, Hiſt. Anim. lib. V. cap. II. Πυνθάνομαι δὲ ἔγωγε λόγοις Κρῆτας ᾄδειν, καὶ διδάσκειν ἐκεῖνα, καὶ πρὸς τοῖς ἤδη διηνυσμένοις, δῶρον λαβεῖν τὴν γῆν Κρητικὴν ἐκ Διὸς, οἷα δή που τροφὸν, καὶ τὴν κρύψιν τὴν ὑμνουμένην ἀποκρύψασαν αὐτὸν, ἐλευθέραν εἶναι θηρίου πονηροῦ, καὶ

ἐπὶ λύμῃ γινώμενα παντός. Plinius phalangium excipit, lib. IX. cap. LVIII. *In Cretâ inſulâ non vulpes, urſive, atque omninò nullum maleficum animal, præter phalangium.*

CAP. XII.

Ἀμελησαγόρας δὲ ὁ Ἀθηναῖος, ὁ τὴν Ἀτθίδα συγγεγραφώς.] An ſcribendum? Μελησαγόρας δὲ ὁ Α. Ita apud Clementem, Strom. VI. Μελησαγόρου γὰρ ἔκλεψεν Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, καὶ Εὔδημος ὁ Νάξιος, οἱ ἱστορικοί. Et apud Heſychium. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι, τὸν Μίνωος ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. Tamen Amelesagoras, ſed Chalcedonenſis; non, vt hîc, Athenienſis; legitur apud Dionyſium Halicarn. περὶ τοῦ Θουκυδίδου χαρακτῆρος. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοί, καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο, πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. ἐν οἷς ἐστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος, καὶ Δηίοχος ὁ Προικοννήσιος, καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος, καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεύς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος, καὶ ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων, καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας. Et videtur hoc quoque nomen reſtituendum apud Scholiaſten Euripidis in Alceſtidem. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, κεραυνωθῆναι τὸν Ἀσκληπιὸν, ἐπὶ τῷ τὸν Ἱππόλυτον ἀναστῆσαι. Ἀμελησαγόρας δὲ, ὅτι Γλαῦκον. Hodie editur. Ἀμελιαγόρας δέ.

CAP.

CAP. XIV.

κατὰ τοὺς ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χαλκιδεῖς.] Plinius iuxta Olynthum memorat, lib. XI. cap. XXVIII. *In Thraciâ iuxta Olynthum locus eſt paruus, in quo vnum hoc animal exanimatur, ob hoc Cantharolethrus appellatus.* Item Strabo, in Excerptis lib. VII. Πλησίον Ὀλύνθου χωρίον ἐστὶ κοῖλον, καλούμενον Κανθαρώλεθρον, ἐκ τοῦ συμβεβηκότος. Nempe iuxta Olynthum Chalcis: & ita hi Scriptores ſunt conciliandi. Ariſtoteles Περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. Ἐν δὲ τῇ Χαλκίδι τῇ ἐπὶ Θρᾴκης, πλησίον Ὀλύνθου, φασὶν εἶναι Κανθαρώλεθρον ὀνομαζόμενον τόπον. Et quæ ſequuntur.

CAP. XV.

Ἐν δὲ Κρανῶνι τῆς Θετταλίας, δύο φασὶν μόνον εἶναι τοὺς κόρακας.] Ita Ariſtoteles quoque Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. & Stephanus in Κρανών. Sed pro Cranone Coptum nominat Aelianus, Hiſt. Anim. lib. VII. cap. XVIII. Λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν καλουμένην Κοπτόν, δύο μόνους ὁρᾶσθαι κόρακας.

CAP. XVIII.

ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας φησὶν Ἀριστοτέλης τοὺς σκορπίους, ἐὰν μὲν τῶν ξένων τινὰ πατάξωσιν, μετρίως λυπεῖν.

πτεῖν· ἐαὶ δὲ τῶν ἐγχωρίων, ἕως θανάτου καταχτείνειν.] Teſtatur illud etiam Plinius, lib. VIII. cap. LIX. *In Latmo, Cariæ monte, Ariſtoteles tradit à ſcorpionibus hoſpites non lædi, indigenas interimi.* Verùm, ſodes, vbi hoc dixit Ariſtoteles? illic nempe, vbi debebat; in Hiſtoriâ Animalium, cui propria hæc narratio. Exſtat autem eius Operis lib. VIII. cap. XXXIX. locus iſte, ab Antigono, Plinioque, ſine dubio deſignatus. Ἐν ἄλλοις δὲ τόποις, καὶ ἐν τῇ Καρίᾳ, πολλοὶ, καὶ μεγάλοι, καὶ χαλεποὶ (σκορπίοι) γίγνονται. καὶ ἐαν τινα πατάξωσιν ἄνθρωπον, ἢ θηρίον, ἀποκτείνουσι. Sed hîc nuſquam Latmi nomen, quod diſertè ab Ariſtotele commemoratum Plinius, & Antigonus, tradunt; nec diſcrimen indigenarum, hoſpitumve. Manifeſta defectus verba, & mendi, facio; & ſic reſtituenda cenſeo. Ἐν ἄλλοις δὲ τόποις, καὶ ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας, πολλοὶ, καὶ μ. Et mox. καὶ ἐαν τινα πατάξωσιν ἄνθρωπον ἐγχώριον, ἀποκτείνουσι. Apollonius Hiſt. Mirab. XI, laudat hæc ipſa ex eius Opere, quod inſcriptum, Νόμιμα βαρβαρικά. Et neque illic Latmi mentionem facit.

CAP. XXI.

νῆσος, ἡ καλουμένη Γύαρος. ἐνταῦθα οἱ μῦς διατρώγουσι τὸν σίδηρον.] Hunc Antigoni locum citat etiam Stephanus in Γύαρος. Et de Gyaro teſtatur quoque Plinius lib. VIII. cap. LVIII. *Theophraſtus*

phraſtus auctor eſt, in Gyaro inſulâ cùm incolas (mures) fugaſſent, ferrum quoque roſiſſe eos. Item Suidas. Γύαρος, νῆσος, μία τῶν σποράδων. λέγεται δὲ, ὅτι ἐν ταύτῃ διατρώγουσιν οἱ μῦες τὸν σίδηρον. Ergo corruptus eſt hâc de re locus Ariſtotelis περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγεται τοὺς μέτας τὸν σίδηρον ἐσθίειν. Reſcribendum. Ἐν Γυάρῳ τῇ νήσῳ λέγεται τοὺς μῦας σ. ἐ. Et narrationis huius Plinius auctorem Theophraſtum facit: idque rectè. nam ſcripſerat ille in Opere, cui titulus. Περὶ τῶν ἀθρόον φαινομένων ζώων. Ex iſto ecce hæc excerpta apud Photium in Bibliothecâ. Οἱ μῦες ἱστοροῦνται καὶ σίδηρον κατεσθίειν. Sed à Photio, dum compendio rem excerpit, loci nomen eſt omiſſum.

CAP. XXIII.

Σφήκασι δὲ ζώων οἷα τίθησι φύσις.] Malè â Typographo excuſum eſt, Σφήκεσιν ζώων οἷα ἴθησι φύσις. Reſcribendum. Σφῆκας, ἰδὲ ζ.

CAP. XXV.

ἤματι χειμερίῳ.] Heſiodi verſus eſt, Ἔργων β'. Sed in fine πινδί illic, non πέμνει, legitur.

ἡ δὲ λέαινα δὶς οὐ κυΐσκεται. τοῖς γὰρ ἐμβρύοις, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, συνεκβάλλει τὰς μήτρας.] Locus Herodoti, quem deſignat, ecce iſte eſt, lib. III. Ἡ

δὲ δὴ λέαινα, ἐὸν ἰσχυρότατον, καὶ θρασύτατον, ἅπαξ ἐν τῷ βίῳ τίκτειν. τίκτουσα γὰρ, συνεκβάλλει τῷ τέκνῳ τὰς μήτρας.

Cap. XXXI.

καὶ σχεδὸν ἴσον ὄνῳ.] Ariſtoteles, quem hîc laudat, tarandum boui ſimilem dicit. Locus eſt Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Τὸ δὲ μέγεθος ὡσανεὶ βοῦς, τοῦ δὲ προσώπου τὸν τύπον ὅμοιον ἔχει ἐλάφῳ. Conſentit Theophraſtus Περὶ τῶν μεταβαλλόντων τὰς χρόας, in Excerptis Photij. Ὁ δὲ τάρανδος, τὸ μὲν μέγεθός ἐστι κατὰ βοῦν· τὸ πρόσωπον δὲ, ὅμοιος ἐλάφῳ. Philo Περὶ μέθης. Θηρίον, ὃ καλεῖται τάρανδος, μέγεθος μὲν βοὸς οὐκ ἀποδέον, ἐλάφῳ δὲ τὸν τοῦ προσώπου τύπον ἐμφερέστατον. Ælianus De Hiſt. Anim. lib. II. cap. XVI. Ἐστὶ δὲ (τάρανδος) Σκύθης, καὶ τὰ νῶτα παραπλήσιος ταύρῳ, καὶ τὸ μέγεθος. Et, vt Latinos aduocemus, Solinus cap. XXXIII. *Mittit & tarandum, boum magnitudine, biſulco veſtigio, ramoſis cornibus, capite ceruino, vrſino colore, & pariter villo profundo.* Vides conſtantem Auctorum conſenſum. Quomodo ergo Antigonus aſino ſimilem dicit? Soluit nodum ecce Plinius, qui bouem referre magnitudine, aſinum verò colore ait. Habes verba lib. VIII. cap. XXXIV. *Tarando magnitudo, quæ boui; caput maius ceruino, nec abſimile: cornua ramoſa, vngulæ biſidæ, villus magnitudine vrſorum. ſed, cùm libuit ſui coloris eſſe,*

ris eſſe, aſini ſimilis eſt. Ergo compoſitum eſt diſſidium. Verùm tamen ab Ariſtotele, quem hîc ſibi auctorem nominat, noſter abit; nam bouem ille pro aſino dicit. Heſychius cerui ſimilitudinem ei tribuit. Τάρανδος, ζῶον ἐλάφῳ παραπλήσιον. Sed de capite illud accipiendum eſſe, ex Auctorum teſtimonijs, quæ produxi, ſatis clarum.

CAP. XXXII.

Ἣ καλεῖται τριπόλιον.] Heſychio Τελαπόλιον dicitur. Τελαπόλιον, βοτάνη τίς.

γίνεται δὲ ὅτε μὲν, λευκόν· ὅτε δὲ, φοινικοῦν ὅτε δὲ, μήλινον.] Diſcorides lib. I. cap. CXXXV. Ἱστορεῖται τὸ ἄνθος τρὶς ἡμέρας μεταβάλλειν τὸ χρῶμα· πρωῒ μὲν, λευκόν· κατὰ δὲ τὴν μεσημβρίαν, πορφυρίζον· ὀψὲ δὲ, φοινικοῦν.

CAP. XXXIII.

Φησὶ περὶ Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν θήραν· ἂν δ' ὑπολάβωσί τι ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν.] Ait ſe, quæ porrò ſit de animalibus traditurus, ex Ariſtotele accepturum; itaque loca inueſtiganda, & comparandá. Ac de lupis quæ hîc narrat, ea petita ex Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXXVI. Καὶ περὶ

τὴν Μαιῶτιν ἢ λίμνην τοὺς λύκους φασὶ συνήθεις εἶναι τοῖς πυρμένοις τὴν θήραν τῶν ἰχθύων· ἐὰν ἢ μὴ μεταδιδῶσι, διαφθείρειν αὐτῶν τὰ δίκτυα, ξηραινόμενα τῇ γῇ. Sed nulla hic Conopij mentio, & narrationis membrum prius deeſt. Itaque mutila Ariſtotelis iſta verba, quæ citaui: eaque ſic reſtituenda exiſtimauerim. Καὶ περὶ τὴν Μαιῶτιν δὲ λίμνην, περὶ τὸ Κωνώπιον, τοὺς λύκους φασὶ συνήθεις εἶναι τοῖς ποιουμένοις τὴν θήραν τῶν ἰχθύων, ἐὰν μεταδιδῶσιν· ἐὰν δὲ μὴ, διαφθείρειν αὐτῶν τὰ δίκτυα. Narrat eadem hæc Ælianus, Hiſt. Anim. lib. VI. cap. LXV. Περὶ τὸ Κωνώπιον οὕτω καλούμενον, χῶρος δὲ ἄρα τῆς Μαιώτιδός ἐστι, τοῖς ἁλιεῦσί τι καὶ θαλαττουργοῖς ἀνδράσιν οἱ λύκοι δεινῶς παραμένουσι. καὶ εἰ θεάσαιο, οὐκ ἂν εἴποις αὐτοὺς κυνῶν οἰκουρούντων διαφέρειν. ἐὰν μὲν οὖν ἀπολάχωσι τῆς ἄγρας τῆς θαλαττίας μοίρας οἵδε οἱ λύκοι, εἰρηναῖα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ἁλιέας καὶ ἔνσπονδά ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, διαξαίνουσιν αὐτῶν τὰ δίκτυα, καὶ ἀφανίζουσι, καὶ ἔδοσαν ὑπὲρ τῆς σφετέρας ἀμοιρίας ζημίαν οἱ λύκοι αὐτοῖς. Ita autem ibi ſcribendum; non, quemadmodum nunc vulgatur, Περὶ τὸ Καιώπιον. Habes etiam, ipſis noſtri Antigoni verbis, ſed diſſimulato nomine, apud Stephanum in Κωνώπη; meminitque item Plinius lib. x. cap. VIII.

CAP. XXXIV.

Ἐν Θρᾴκῃ δὲ, τῇ κληθείσῃ ποτὲ Κεδροπόλει, τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ἱέρακας, κοινῇ θηρεύειν τὰ ὀρνιθάρια.] Locus

Locus Ariſtotelis eſt in eodem Opere Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXXVI. Ἐν δὲ Θρᾴκῃ, τῇ καλουμένῃ ποτὲ Κεδροπόλει, ἐν τῷ ἕλει θηρεύουσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ ὀρνίθια κοινῇ μετὰ τῶν ἱεράκων. Sed Cedropolim quiſnam veterum commemorauit? Non ignoro Cedream vrbem; verùm hæc Cariæ eſt, non Thraciæ. In libro Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων Amphipolim pro Cedropoli nominat. Περὶ δὲ τὴν Θρᾴκην τὴν ὑπὲρ Ἀμφιπόλεως φασὶ γίνεσθαί τι παράδοξον, καὶ ἄπιστον τοῖς μὴ τεθεαμένοις. ἐξιόντες γὰρ οἱ παῖδες, ἐκ τῶν κωμῶν, καὶ τῶν ἐγγὺς χωρίων, ἐπὶ θήραν τῶν ὀρνιθαρίων, συνθηρεύειν παραλαμβάνουσι τοὺς ἱέρακας. Et ita Plinius, lib. x. cap. VIII. *In Thraciæ parte ſuper Amphipolim homines, atque accipitres, ſocietate quâdam aucupantur.* Ælianus, qui idem narrat, Hiſt. Anim. lib. II. cap. XLII. ſimpliciter Thraciam nobis nominat. Ἀκούω δὲ ὅτι ἐν τῇ Θρᾴκῃ καὶ ἀνθρώποις (οἱ ἱέρακές εἰσι συνθῆροι.) Quid igitur loco hoc faciemus? Non poteſt certè, quin ſit mendum; & quidem non hodie iſtud, aut heri, natum; ſed iam ante Antigoni tempora, qui id ita inuentum expreſſit. Itaque reſtituendum puto Κεκρόπιδι, pro Κεδροπόλει. Exigua omninò eſt mutatio. Quædam autem Thracia regio Κεκροπὶς dicta. Stephanus in Κεκροπία. Ἔστι καὶ Κεκροπὶς, χώρα Θρᾴκης. Fuerit ergo, vt Ariſtotelem ſecum conciliem, Amphipolis vrbs in Thraciâ ſita, in Cecropide regione.

CAP. XXXV.

ἀχαΐνην ἔλαφον.] Narrat Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. IX. cap. V. Et eſt illic *ἀχαΐτης*, non *ἀχαΐνης*. Sed rectum omninò, *ἀχαΐνης*. Ipſe Operis eiuſdem lib. II. cap. XV. Τῶν δὲ ἐλάφων αἱ Ἀχαΐναι καλούμεναι δοκοῦσιν ἔχειν ἐν τῇ κέρκῳ χολήν. Vbi vide, quæ notata à Sylburgio eruditiſſimo: quibus addo. Ab Achaiâ, Cretæ vrbe, nominatos ita ceruos, etiam Apollonij Scholiaſtes tradit, lib. IV. Ἀχαία ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις, ἐν ᾗ γίνονται Ἀχαϊνέαι λεγόμεναι ἔλαφοι· αἳ καὶ παθιναῖαι καλοῦνται. Alij ab ætate nomen inditum volunt. Euſtathius ad Iliad. Θ'. Οἱ Ἀχαΐναι, καὶ οἱ παθῖναι λεγόμενοι (ἔλαφοι,) ἡλικίᾳ τινὶ διαφέρουσι. Nam ætates, quibus diſtingui cerui ſoliti, Ἀχαὶ dictæ. Ecce in Heſychij Gloſſis. Ἀχαὶ νεβρῶν, ἐλάφων ἡλικίαι.

CAP. LVII.

σφῆκα δ' ἂν λάβῃ τις τῶν σκελῶν, καὶ τοῖς πτερύποις ἀρόμβαι περιπέπλεσθαί φησι τοὺς ἀκέντρους· τῶν δ' ἐχόντων τὸ κέντρον, οὐδένα.] Eſt hic locus è corruptiſſimis; itaque media illa verba ſic reſtituo. καὶ τοῖς πτεροῖς ἐᾷ βομβεῖν, περιπέτεσθαί φησι τοὺς ἀ. Verba Ariſtotelis, quæ transſcripſit, ecce iſta, Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XLI. Ἐὰν δὲ λάβῃ τις τῶν ποδῶν

δῶ σφῆκα, καὶ τοῖς πτεροῖς ἐᾷ βομβεῖν, περιαπέτονται οἱ ἄκεντροι· οἱ δὲ τὰ κέντρα ἔχοντες, οὐ περιαπέτονται.

CAP. LVIII.

τὸν δὲ μόνωπον.] Apud Ariſtotelem Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XLV μόνωπον. libro verò Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. in ipſo initio, μόνεπον ſcribitur. Æliano μόνωψ dicitur, Hiſt. Anim. lib. VII. cap. III.

ἐν τῷ ὄρει Μεσσαπίῳ.] Ariſtoteli Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Ἠσαινος. Hiſt. Anim. loco citato, Μεσσάπιος dicitur.

διωκόμενον δὲ προσαφοδεύειν πόρρωθεν.] Ariſtoteles ait, ad quatuor vſque orgyarum longitudinem, loco citato. Ἀμύνεται δὲ λακτίζων, καὶ ἀφοδεύων, καὶ εἰς τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ῥίπτων. Corrigendus in numero Plinius, lib. VIII. cap. XV. *Quapropter fugâ ſibi auxiliari, reddentem in eâ fimum interdum, è* IIII *iugerum longitudine.* Hodie editur, *è* III *iugerum l.* Sed non rectè ὀργυιὰς interpretatur *Iugera.*

ἐπικαίειν οὕτως, ὥστε τὰς τρίχας ἀπορρεῖν τῶν κυνῶν.] Ariſtoteles. Καὶ ἐπικαίει, ὥστε ἀποψήχεσθαι τὰς τρίχας τῶν κυνῶν. Plinius, loco citato. *Cuius contactus, vt ignis aliquis, amburat.* Ælianus ait, occidere. Ἀφίησι πυρῶδες καὶ δριμὺ ἀποπάτημα, ὡς ἀκούω· ὅπερ οὖν εἰ περιζπέσοι τῷ τῶν θηρατῶν, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Sed in noſtri Antigoni verbis legendum,

τῶν

τῶν κυνῶν. Nam de canibus, non iumentis, illi ſermo.

CAP. LXI.

ἐν δεκαδύο τοῦ ἐνιαυτοῦ.] Scribe. ἐν δεκαδύο ἡμέραις τοῦ ἐνιαυτοῦ. Vox hæc excidit. Habes apud Ariſtotelem Hiſt. Anim. lib. VI. cap. XXXV.

CAP. LXIII.

λύεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας.] Scrib. ξύεσθαι εἰς τ. ἀ. Et ita eſt apud Ariſtotelem, Hiſt. Anim. lib. IX. cap. I.

CAP. LXVI.

ἐν Λιβύῃ τὰ κτήνη.] Itane quæuis iumenta? Atqui capras tantùm nominat hîc Plutarchus De Sol. Anim. Λιβύες δὲ Αἰγυπτίων καταγελῶσι, μυθολογούντων περὶ τοῦ ἔρυγος, ὡς φωνὴν ἀφίεντος ἡμέρας ἐκείνης, καὶ ὥρας, ἧς ἐπιτέλλει τὸ ἄστρον, ὃ Σῶθιν αὐτοὶ, Κύνα δὲ, καὶ Σείριον, ἡμεῖς καλοῦμεν. τὰς γὰρ αὐτῶν ὁμοῦ πάσας αἶγας, ὅταν ἀνάσχῃ μεθ᾽ ἡλίου τὸ ἄστρον ἀτρεκῶς, ἐκεῖ στρεφομένας ἀποβλέπειν πρὸς τὴν ἀνατολὴν, καὶ τεκμήριον τοῦτο τῆς περιόδου βεβαιότατον εἶναι.

τὰ γ᾽ οὖν πάντα σχεδὸν ἑβδομήκοντα περὶ αὐτῶν καταβέβληται βιβλία.] An ſeptuaginta Ariſtotelis

De

De Animalibus libri fuerunt? Plinius ferè L fuiſſe ait, lib. VIII. cap. XVI. *Ariſtoteles diuerſa tradit, vir quem in ijs magnâ ſecuturus ex parte præfandum reor. Alexandro Magno rege inflammato cupidine animalium naturas noſcendi, delegatáq; hâc commentatione Ariſtoteli, ſummo in omni doctrinâ viro, aliquot millia hominum in totius Aſiæ Græciæq; tractu parére iuſſa; omnium, quos venatus, aucupia, piſcatuſq; alebant: quibuſq; viuaria, armenta, alvearia, piſcinæ, aviaria in curâ erant: ne quid vſquam gentium ignoraretur ab eo: quos percunctando,* QVINQVAGINTA *fermè* VOLVMINA *illa præclara* DE ANIMALIBVS *condidit*. Variat numerus, emendandus hic, aut illic; ſi non etiam vtrobiq;. Ecce enim, Περὶ ζώων libri tantùm nouem dicuntur à Diogene Laërtio, qui nunc integri item exſtant, ſed in libros decem tributi. Idem Diogenes commemorat nobis, Ὑπὲρ τῶν συνθέτων ζώων, ά. Ὑπερ τῶν μυθολογουμένων ζώων, ά. His ſi addas, qui item exſtant; Περὶ ζώων μορίων, δ'. Περὶ ζώων πορείας, ά. Περὶ ζώων κινήσεως, ά. Περὶ ζώων γενέσεως, έ. Habes libros vniuerſim XXII. Quod ſi his accenſeantur, Ἀνατομῶν, ή. Ἐκλογὴ ἀνατομῶν, ά. qui Diogeni referuntur; erunt ſummum XXXI. Longè vtrumque infra iſtum Plinij numerum, aut Antigoni. Verum tamen, vbi mendum, difficulter affirmaueris. Omnes autem iſti libri in partes duas tributi erant; quarum vna, Περὶ τῶν ζώων

altera, Περὶ τῶν ζωϊκῶν inſcripta. Obſeruo apud Apollonium, Hiſt. Mir. XXVII. Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς (δύο γάρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ μὲν, ΠΕΡΙ ΖΩΩΝ· ἡ δὲ, ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΖΩΙΚΩΝ.) οἱ φθεῖρες φησὶν ἐν τῇ κεφαλῇ ἐν ταῖς μακραῖς οὐ φθίνουσι νόσοις, μελλόντων τελευτᾷν τῶν παθόντων.

CAP. LXXII.

Ἐν Ἰλλυριοῖς εἶναι, καὶ Παιονίᾳ, μονύχους.] Locus mutilus. Nam quæ iſta animalia, quæ μώνυχα dicit? Retraho latentes in duabus poſtremis literis vltimæ dictionis ſues; ac reſcribo, μονύχους ὗς. Ariſtoteles, è quo haurire ſe præfatur, Hiſt. Anim. lib. II. cap. I. Εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν Ἰλλυριοῖς, καὶ ἐν Παιονίᾳ, καὶ ἄλλοθι, μώνυχες ὕες. Plinius lib. XI. cap. XLVI. *Sues in Illyrico ſolidas habent vngulas.*

CAP. LXXX.

Τῶν δ' ἰχθύων τὸν κληρο μόνον μὴ ῥύγχάζειν.] Non leuiter corruptus locus, & ſic omninò reſtituendus. τῶν δ' ἰχθύων τὸν σκάρον μόνον μηρυκάζειν. Scaros è cunctis piſcibus ſolos ruminare, teſtis mihi Ariſtoteles, Hiſt. Anim. lib. II. cap. XVII. Ἔνιοι γὰρ πάμπαν ἐπιρροειδῆ ἔχουσιν, οἷον ἓν καλοῦσι σκάρον, ὃς δὴ καὶ μόνος ἰχθῦς δοκεῖ μηρυκάζειν. Iterum VIII. cap. II. Δοκεῖ τῶν ἰχθύων καὶ ὁ καλούμενος

μὲν ὁ σκάρος μηρυκάζειν. Ad hæc loca quin reſpexerit hîc Antigonus, minimè dubitandum puto. Idem ab Athenæo factum, vbi de ſcaro illi ſermo, lib. VII. Μόνος δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἰχθύων μηρυκάζει. De ruminatione ſcari, etiam Plinius, lib. IX. cap. XVII. *Scaro datur principatus, qui ſolus piſcium dicitur ruminare*. Videndus quoque Ælianus, Hiſt. Anim. lib. II. cap. LIV.

CAP. LXXXIII.

τρίχας δὲ ἔχειν τῶν ζώων, ὅσα πεζὰ, καὶ ἄπο, καὶ ζωοτόκα.] Reſtituo. ὅσα πεζὰ, καὶ ζωοτόκα. Nam iſta, καὶ ἄπο, quæ infarcta, non ſunt nauci. Ariſtoteles mihi auctor, Hiſt. Anim. lib. III. cap. XI. Περὶ δὲ τριχῶν, καὶ τῶν ἀνάλογον, καὶ δέρματος, ἔχει τόνδε τὸν τρόπον. τρίχας μὲν ἔχει τῶν ζώων, ὅσα πεζὰ, καὶ ζωοτόκα. Vides ipſa eum verba repræſentaſſe; itaque emendatio certa.

CAP. LXXXIV.

τὸν δὲ ἐν τῇ Χαλκιδικῇ ποταμὸν, τὸν ἐπὶ Θρᾴκης, τὸν καλούμενον Κοχρύνναν, πίοντα τὰ πρόβατα, ἔχειν τὰ γεννώμενα μέλανα ποιεῖ.] Quis Cochrynna fluuius iſte? Quis eius meminit? Inſigniter corruptus locus, & hoc modo reſtituendus. τὸν καλούμενον Ψυχρὸν, οὗ πίωνται τὰ πρόβατα, ἔχειν τὰ γ. μ. π. Nam Pſychrus illi nomen erat, nō Cochrynna.

Ariſtoteles, è quo petijt, Hiſt. Anim. lib. III. cap. XII. Μεταβάλλουσι δ' ἔνια τῶν ζώων τὰς χρόας τῶν τριχῶν κατὰ τὰς τῶν ὑδάτων μεταβολάς. ἔνθα μὲν γὰρ, λευκὰ γίνεται· ἔνθα δὲ, μέλανα. ταῦτα δὲ καὶ περὶ τὰς ὀχείας ἐστὶν ὕδατα πολλαχοῦ τοιαῦτα, ἃ πίοντα, καὶ ὀχεύσαντα μετὰ τὴν πόσιν, τὰ πρόβατα μέλανας γεννῶσι τὰς ἄρνας· οἷον ἐν τῇ Χαλκιδικῇ, τῇ ἐπὶ τῆς Θράκης, ἐν τῇ Ἀσσυρίτιδι, ἐπεί ὁ καλούμενος Ψυχρὸς ποταμός.

καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ, κατὰ τὴν Ἰταλικὴν, τὴν συνορίζουσαν τῇ Χαλκίδι.] Et quæ hæc Italia eſt, Chalcidi contermina? Nugæ meræ. Apud Ariſtotelem nulla eius mentio exiſtit. Tu reſcribe. κατὰ τὴν Ἀττικήν. Nam Eubœæ illa pars,in quâ Chalcis, Atticæ obiecta erat.

Κέρων, καὶ Νηλεύς.] Apud Ariſtotelem pro Κέρων, eſt Κέρβης, lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Ἐν δὲ Εὐβοίᾳ δύο ποταμοὺς εἶναι· ὧν ἀφ' οὗ μὲν, τὰ πίνοντα πρόβατα, λευκὰ γίνονται· ὃς ὀνομάζεται Κέρβης· ὁ δὲ, Νηλεύς, ὃς μέλανα ποιεῖ. Plinio etiam Κέρων dicitur, ſed Νηλεὺς eſt illi Μέλας; & fons vterque, non fluuius, dicitur. Verba eius exſtant lib. XXXI. cap. II. *Eudicus in Heſtiæotide* (Eubœæ is tractus, ab vrbe Heſtiæâ dictus.) *fontes duos tradit eſſe; Ceronem, ex quo bibentes oues nigras fieri: Melan, ex quo albas.*

ὧν αἱ γυναῖκες.] De ouibus narrat Ariſtoteles, quem ſe auctorem ſequi indicat; quomodo ergo de mulieribus ille refert? Certus eſt

memo-

memoriæ lapſus; nam de quibus etiam Plinius, loco iam citato, tradit.

CAP. XCII.

περὶ τροπὰς χειμερινάς.] Scribe. *περὶ τροπάς γε θερινάς.* Ita eſt apud Ariſtotelem, Hiſt. Anim. lib. v. cap. XIX. Et ſolſtitium æſtiuum capiendum, ex Latinis Auctoribus paret; qui hoc deſignantes, ſimpliciter, & quaſi *κατ' ἐξοχὴν*, *Solſtitium* dicunt. Cicero Tuſc. I. *Apud Hypanim fluuium, qui ab Europæ parte in Pontum influit, Ariſtoteles ait beſtiolas quaſdam naſci, quæ vnum diem viuant. Ex his igitur, horâ octauâ quæ mortua eſt, prouectâ ætate mortua eſt: quæ vero occidente ſole, decrepita: eo magis, ſi etiam ſolſtitiali die.* Habes ad eundem modum apud Plinium, lib. XI. cap. XXXVI.

CAP. XCIII.

*τὰ δὲ σμήνη ἀπόλλυνται, ἐάν τε ἡγεμον * ωσιν, ἐάν τε τοὐναντίον πολλοί, **] Locum mutilum ſic reſtituo. *ἐάν τε ἡγεμόνες ἱκανοὶ μὴ ἐνῶσιν· ἐάν τε τοὐναντίον πολλοί, διασπᾶν.* Ecce Ariſtotelis verba, quæ expreſſit, Hiſt. Anim. lib. v. cap. XXII. *Ἀπόλλυται δὲ τὸ σμῆνος, ἐάν τε ἡγεμόνες ἱκανοὶ μὴ ἐνῶσιν· (οὐχ οὕτω δὲ, διὰ τὸ ἄναρχα εἶναι· ἀλλ', ὡς φασὶν, ὅτι συμβάλλονται εἰς τὴν γένεσιν τῶν μελιττῶν.) ἐάν τε*

πολλοὶ ἡγεμόνες ὦσι, ὁ διασπῶσιν. Plinius lib. xɪ. cap. xvɪɪ. *Eſſe vtique (apes) ſine rege non poſſunt. Inuitæ autem interimunt eos, cùm plures fuere.*

Cap. XCV.

ὥσπερ Ἀλκμαίωνι τῷ φυσικῷ.] Memoriâ lapſus eſt Antigonus, cum de Alcmæone phyſico dicat, quod Ariſtoteles de Alcmane poëta dixit. Eius enim iſta verba, Hiſt. Anim. lib. v. cap. xxxɪ. Καὶ διεφθάρησαν τινὲς ἤδη τοῦτον τὸν τρόπον, ὥσπερ Ἀλκμᾶνά τέ φασι τὸν ποιητὴν, καὶ Φερεκύδην τὸν Σύρον. Plinius item lib. xɪ. cap. xxxɪɪɪ. *Quâ fœditate & Sylla dictator, & Alcman ex clariſſimis Græciæ poëtis, obiere.*

Cap. XCVII.

ἐν κηρῷ φησὶ γίνεσθαι ζῶον, ὃ δὴ δοκεῖν ἐλάχιστον εἶναι, καὶ καλεῖσθαι ἀκάρητον Διὸς ταμίον. τὸν δὲ κροκόδειλον ἐξ ἐλαχίστου γίνεσθαι μέγιστον.] Locus profectò corruptiſſimus, quem hoc modo reſtituendum eſſe cenſeo. Ac primò quidem omninò legendum. καὶ καλεῖσθαι ἀκαρί. Nam Ἀκαρὶ hoc animalculum nuncupatum, non Ἀκάρητον Διὸς ταμίον. Ecce Ariſtotelis verba, Hiſt. Anim. lib. v. cap. xxxɪɪ. Καὶ ἐν κηρῷ ᾗ γίνεται παλαιουμένῳ, ὥσπερ ἐν ξύλῳ, ζῶον, ὃ δὴ δοκεῖ ἐλάχιστον εἶναι τῶν ζώων πάντων, καὶ καλεῖται ἀκαρὶ, λευκὸν, καὶ μικρόν. Sed reliquijs

tamen

tamen iſtis quid faciemus? τὸν Διὸς ταμίον. Reſcribo. Τὸν ποτάμιον. Et hoc faciendum initium erit ſequentis capitis XCVIII. Itaque locus ille totus ſic ſcribendus. καὶ καλεῖται ἀκαρί. Τὸν ποτάμιον ἢ κροκόδειλον ἐξ ἑ. γ. μ. Antigonus noſter, vt antecedens caput ſumpſit ex Ariſtotelis Hiſt. Anim. lib. V. cap. XXXII. quod à me iam eſt oſtenſum; ita iſtud ex eiuſdem in eodem Opere libri citati capite ſequenti XXXIII. Accipe verba. Ὁ δὲ ποτάμιος κροκόδειλος, τίκτει μὲν ᾠὰ περὶ ἑξήκοντα, λευκὰ τὴν χρόαν· καὶ ἐπικάθηται ἡμέρας ἑξήκοντα. καὶ γὰρ βιοῖ χρόνον πολύν. ἐξ ἐλαχίστων δὲ ᾠῶν, μέγιστον ζῶον γίνεται.

CAP. XCVIII.

τὸ μὲν γὰρ ᾠὸν μεῖζον γίνεσθαι χηνείου.] Excidit negatiua, itaque reſtituo. ᾠὸν οὐ μεῖζον. Ariſtoteles loco citato. Τὸ μὲν γὰρ ᾠὸν, οὐκ ἔστι μεῖζον χηνείου. Plinius lib. VIII. cap. XXV. *Parit (crocodilus) oua, quanta anſeres.*

αὐτὸν δὲ γίνεσθαι ἑπτὰ καὶ δεκάπηχυν.] Scribe. α. δ. γίνεσθαι ἑπτακαιδεκάπηχυν. Non enim ad ſeptem, aut decem, cubitos excreſcere crocodilum dixit Ariſtoteles, verùm vſque ad ſeptendecim. Ecce verba, loco citato. Αὐξανόμενος δὲ, γίνεται ἑπτακαίδεκα πήχεων. Plinius etiam octodecim ait, libro, & capite, iam citatis. *Magnitudine excedit plerunque duodeuiginti cubita.*

CAP.

CAP. CV.

ἐν ἀγγείοις λαγίνοις.] Reſcribe ex Ariſtotele, ἐν ἀγγείοις ἀλεεινοῖς. Vide eum Hiſt. Anim. lib. VI. cap. II.

CAP. CVII.

. τὴν φωνὴν ὑποβάλλεσθαι.] Scribo. τὴν φήνην ὑποβάλλεσθαι. Nam eiectos ab aquilâ pullos, errantesque, oſſifraga ſibi ſubijcit. Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXXII. Ἡ δὲ καλουμένη φήνη, ἐστιν εὔτεκνος, καὶ εὔβιοτος, καὶ δειπνοφόρος, καὶ ἤπιος, καὶ τὰ τέκνα ἐκτρέφει καὶ τὰ αὐτῆς, καὶ τὰ τοῦ ἀετοῦ. καὶ γὰρ τοῦθ', ὅταν ἐκβάλλῃ ἐκεῖνος, ἀναλαβοῦσα ἐκτρέφει. Plinius, lib. X. cap. III. *Eiectos ab his (aquilis pullos) cognatum genus oſſifragæ excipiunt, & educant cum ſuis.* Euſtathius ad Odyſſ. π'. Ζώων δὲ ἰδιότητα ἱστόρησεν ἡ παραβολὴ, ὧν πολὺ τὸ φιλότεκνον. μάλιστα δὲ τοιοῦτον ἡ φήνη. γύψ αὕτη ἀετώδης. ἣν λόγος, ἐκτρέφειν καὶ τοὺς ἐκθέτους ἀετιδεῖς. Et ipſe hic noſter ſupra, cap. LII. Τὴν φήνην δὲ (Ἀριστοτέλης φησὶ) τοὺς ἐκβληθέντας τῶν νεοττῶν ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ λαμβάνειν, καὶ ἐκτρέφειν.

CAP. CIX.

Εἰς τὰς τῶν ὀρνιθίων, ἢ εἰς τὰς τῶν φαβῶν, ἢ * ὑποδυσαίδιων εἰσπετόμενον.] Reſtituo. εἰς τὰς τῶν κορύδων,

κορύδων, ἢ εἰς τὰς τῶν φαβῶν, ἢ ὑπολαΐδων ἐιστιθέμενον. Cuculus oua ſua ſupponere amat alaudæ, palumbi, aut currucæ. Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. IX. cap. XXIX. Ὁ δὲ κόκκυξ, ὥσπερ εἴρηται ἐν ἑτέροις, ὐ ποιεῖ νεοττίαν, ἀλλ' ἐν ἀλλοτρίαις τίκτει νεοττίαις, μάλιστα μὲν ἐν ταῖς τῶν φαβῶν, καὶ ἐν ὑπολαΐδος, καὶ κορύδυ. Vide etiam Ælianum Hiſt. Anim. lib. III. cap. XXX. De currucâ, cuius hîc nomen corruptum erat, eſt Theophraſti item locus, De Cauſ. Plant. lib. II. cap. XXIV. οὐδὲ (τὴν γένεσις) ἡ τοῦ κόκκυγος, εἰ μὴ τὴν ἡ ὑπολαῒς, ἢ καὶ εἰς τὴν νεοττίαν τὰ ᾠὰ ἐκθῆσιν.

Cap. CXI.

ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυῤῥῶν πρότερον ἢ ὀχεῖσθαι, τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πίνοντα.] Interpungo, & ſcribo. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πυῤῥῶν. πρότερον δὲ ὀχεύεσθαι, τὸ ἁλυκὸν ὕ. π. Ariſtoteles de ijſdem Hiſt. Anim. lib. VI. cap. XIX. Πυῤῥαὶ δὲ, ἐαν πυῤῥαί. τὰ δὲ τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πίνοντα, πρότερον ὀχεύεται.

Cap. CXIV.

ἀπείθυ δὲ λέγεται, καὶ ἀκανθίδος, αἷμα μόλις μίγνυσθαι.] Nauci non eſt iſtud, ἀπείθυ. Reſcribo, αἰγίθυ. Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. IX. cap. I. Λέγεται δ' ὅτι αἰγίθυ καὶ ἀνθυ αἷμα ὐ συμμίσγεται ἀλλήλοις. Et hoc obiter obſeruandum, quod Ἄνθος

θος dicitur Ariſtoteli, quæ Ἄκανθις huic Antigono noſtro. Nec aliter etiam apud Plinium, lib. x. cap. LXXIV. *Aegithum verò anthus (odit) in tantum, vt ſanguinem eorum credant non coire*. Æliano Ἄκανθος dicitur, Hiſt. Anim. lib. x. cap. XXX.

CAP. CXV.

ὅταν μίαν τὶς λάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ ὀρυζίου.] Scribo, *ὅταν μιᾶς τὶς λάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ ἠρυγγίου.* Ariſtoteles Hiſt. Anim. lib. IX. cap. III. *Τῶν δ᾽ αἰγῶν ὅταν τὶς μιᾶς λάβηται τὸ ἄκρον τοῦ ἠρύγγου, (ἔστι δ᾽ οἷον θρίξ.) αἱ ἄλλαι ἑστᾶσιν ὥσπερ μεμωραμμέναι, καὶ βλέπουσιν εἰς ἐκείνην.* Sed ἠρύγγιον, ſiue ἤρυγγον, duo ſignificat: villum è capræ mento pendentem, item herbam: itaque variant hîc Auctores, & de villo iſto alij, alij de herbâ dicunt. De villo, ecce Ariſtoteles; &, qui eum eſt ſecutus, Antigonus noſter: de herbâ verò, Theophraſtus περὶ τῶν λεγομένων ζώων φθονεῖν, in Excerptis apud Photium. *Διὰ τί ἡ αἴξ, ὅταν λάβῃ τὸ ἠρύγγιον εἰς τὸ στόμα, μένει, καὶ τὰς ἄλλας ἵστασθαι ποιεῖ.* Et ex Theophraſto Plutarchus, Sympoſ. lib. VII. Quæſt. II. *Καὶ τὸ ἠρύγγιον, ὃ μιᾶς αἰγὸς εἰς τὸ στόμα λαβούσης, ἅπαν ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον.* Iterum lib. De Serâ Num. Vind. *Αἰγὸς τὴν ἠρύγγην λαβούσης εἰς τὸ στόμα, ὅλον ἐφίσταται τὸ αἰπόλιον, ἄχρις ἂν ἐξέλθῃ προσελθὼν ὁ αἰπόλος.* Ita ſcribo; non, *τὴν ἠρυγγίτην λ.* Nam herba

herba iſta vt ἠρύγγιον, ſiue ἠρύγκιον, ita quoque ἠρύγγη dicta. Plinius lib. xxii. cap. vii. *Et clara inprimis aculeatarum eryngeeſt, ſiue eryngium.* Nam quod eſt in Suidæ gloſſis, Ἠρυγγίτης, εἶδος βοτάνης, id profectum è corrupto hoc Plutarchi, aliove ſimili, loco videri poteſt. Atque hoc obiter corrigendo Plutarcho dictum. Vtramque porrò cùm de villo, tum de herbâ item, ſententiam repræſentat nobis Plinius, lib. viii. cap. i. *Dependet omnium (caprarum) mento villus, quem aruncum vocant. hoc ſi quis apprehenſam ex grege vnam trahat, ceteræ ſtupentes ſpectant. Id etiam euenire, cùm quandam herbam aliqua ex eis momorderit.*

Cap. CXIX.

καὶ μνημονεύεσθαι μίαν, ἐν τέτερσι τόκοις εἴκοσι τεκοῦσαν.] Locus mutilus. Reſcribe. Καὶ μνημονεύεσθαι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μίαν, ἐν τ. τ. Defectum iſtum indicauit mihi Phlegon, Περὶ θαυμ. cap. xxviii. Καὶ Ἀντίγονος δὲ ἱστορεῖ, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μίαν γυναῖκα ἐν τετράσι τοκετοῖς εἴκοσι τεκεῖν, καὶ τὰ πλεῖστα τούτων ἐκτραφῆναι. At Antigonus Ariſtotelem ſe auctorem habere ait, apud quem item Alexandriæ nulla hodie mentio exſtat. Ecce verba, in Hiſt. Anim. lib. vii. cap. iv. Μία δέ τις ἐν τέτταρσι τόκοις ἔτικτεν εἴκοσιν· ἀνὰ πέντε γὰρ ἔτικε, καὶ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐξετράφη. An ergo illic itidem reſtituendum? Μία δέ τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τέταρ-

Cit. Omninò arbitror. Plinius in Peloponneſo ſimile accidiſſe narrat, lib. VII. cap. III. *Reperitur & in Peloponneſo quinos quater enixa, maioremq́ partem ex omni eius vixiſſe partu.*

ἐὰν δὲ κύουσαι δαψιλεστέρῳ χρήσωνται, οὐκ ἔχοντα ὄνυχας γίνεσθαι τὰ παιδία.] Locus etiam iſte mutilus. Nam quid illud, quod,, ſi grauidæ largius ſumant, partum ſine vnguibus reddat? Omninò excidit ſalis mentio, cuius iſtas vires tradunt. Ergo repone. Ἐὰν δὲ κύουσαι τῷ ἁλὶ δαψιλεστέρῳ χ. Et me iuuat Ariſtoteles, quem Antigonus hîc exſcripſit, Hiſt. Anim. lib. VII. cap. IV. Τῷ ἁλὶ δὲ δαψιλεστέρῳ (τῶν κυουσῶν) χρησαμένων, οὐκ ἔχοντα γίνεται τὰ παιδία ὄνυχας. Plinius lib. VII. cap. VI. *Inceſſus, atq́ omne, quicquid dici poteſt, in grauidâ refert; vt ſalſioribus cibis vſæ, carentem vnguibus partum edant.*

CAP. CXX.

εἶναι δὲ καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας θηλογόνους καὶ ἀρρενογόνους.] Hæc confuſa, & intricata. Diſtingue, vt apud Ariſtotelem eſt. ἄνδρας θηλυγόνους, καὶ γυναῖκας ἀρρενογόνους. Habe verba Ariſtotelis, Hiſt. Anim. lib. VII. cap. VI. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄνδρες θηλύγονοι, καὶ γυναῖκες ἀρρενόγονοι.

Cap. CXXII.

ἐν Ἤλιδι δὲ, ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Αἰθίοπος μοιχευθείσης, θυγατέρα μὲν γενέσθαι λευκὴν· τὸν δ' ἐκ ταύτης, Αἰθίοπα.] Ariſtoteles non Elidem nominat,ſed Siciliam, loco proximè citato. Ἀποδίδωσι δὲ καὶ διὰ πλειόνων γενῶν, οἷον ἐν Σικελίᾳ ἡ τῷ Αἰθίοπι μοιχευθεῖσα. ἡ μὲν γὰρ θυγάτηρ, ἐγένετο οὐκ Αἰθίοψ, τὸ δὲ ἐκ ταύτης. Scribendumue? ἐν τῇ Ἠλείᾳ, pro ἐν Σικελίᾳ. Nihil affirmo. Plinius id Byzantij factum dicit, lib. VII. cap. XII. *Indubitatum eſt exemplum Nicæi, nobilis pyctæ, Byzantij geniti; qui adulterio Aethiopis natâ matre, nil à cæteris colore differente, ipſe auum regenerauit Aethiopem.*

Cap. CXXIX.

ἐπιθυμίας.] Vocabulum hoc eijciendum, nec quicquam ad præſentem locum; aut legendum, ἐπιδημίας: quod viro doctiſſimo, Guilelmo Xylandro, placuiſſe video.

ὅλη τῆς χώρας τῆς αὐτῶν ὄζει.] Locus mutilus. Nam quid illud, quod fœtebat? Cenſeo ſupplendum. ὅτι τῆς χώρας τῆς αὐτῶν τὸ ὕδωρ ὄζει. Strabo, vbi de Locris his Ozolis, lib. IX. Αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ Ταφίασσος λόφος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Νέσσου μνῆμα, καὶ τῶν ἄλλων Κενταύρων· ὧν ἀπὸ τῆς σηπεδόνος φασὶ τὸ ὑπὸ τῇ ῥίζῃ τοῦ λόφου προχεόμενον δυσῶδες, καὶ θρόμβους ἔχον, ὕδωρ

ὕδωρ ῥεῖν. διὰ τοῦτο δὲ καὶ Ὀζόλας καλεῖσθαι τὸ ἔθνος. Sanè coniecturam meam firmant non minus, quàm Strabonis iſte locus, verba ſequentia. καὶ ῥεῖν αὐτόθεν εἰς θάλασσαν, ὥσπερ πύον. Neceſſariò præceſſerit aquæ mentio.

τοῦ Ταφίου καλουμένου ὄρους.] Qui hic Taphius mons, Straboni Taphiaſſus dicitur, in citatis eius verbis.

CAP. CXXX.

τὰς δὲ Λημνίας δυσόσμους γίνεσθαι.] Ait hæc tradere Myrſilum Leſbium, vt & illa, quæ ſuperiori capite commemorauit. Vbi autem? primo nempe Leſbicorum. Scholiaſtes Apollonij lib. I. Τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λημνιάδες δύσοσμοι ἐγίνοντο, Μυρτίλος δ᾽ ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται. καὶ φησὶ τὴν Μήδειαν παραπλέουσαν, διὰ ζηλοτυπίαν ἐμψαι εἰς τὴν Λῆμνον φάρμακον, καὶ δυσοσμίαν γενέσθαι ταῖς γυναιξίν. εἶναί τι μέχρι τοῦ νῦν κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρές τε καὶ υἱεῖς.

CAP. CXXXI.

ταῖς ὀνομαζομέναις Ἀκόναις.] Ita Athenæus lib. III. & ex eo Stephanus in Ἀκόναι. Has autem Aconas non ad Ponti Heracleam, vt Antigonus,

nus, verùm in Mariandynis ſtatuit Theophraſtus, Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XVI. *φύεται δ' (τὸ ἀκόνιτον) πανταχοῦ, καὶ οὐκ ἐν ταῖς Ἀκόναις μόνον, ἀφ' ὧν ἔχει τὴν προσηγορίαν. αὕτη δέ ἐστι κώμη τις τῶν Μαριανδυνῶν. φιλεῖ δὲ μάλιστα καὶ πετρώδεις τόπους.* Ita ſcribo. Nam mendosè hodie editur, *τῶν Περιανδύνων.* Ac de Mariandynis idem Auctor Etymologici refert, ſed Aconæos montes memorat, non locum quendam, Aconas dictum. *Ἀκόνιτον, βοτάνη δηλητηριώδης· ὅτι ἐν τοῖς Ἀκοναίοις ὄρεσι τῆς Μαριανδυνίας φύεται.* Scholiaſtes Nicandri Alexipharmacis Aconitum collem dicit nominatum, & iuxta Heracleam Ponticam item ponit. *Τὸ ἀκόνιτον φασὶν ἐκ τοῦ ἐμέτου τοῦ Κερβέρου φανῆναι. ἱστορεῖται γὰρ τὸν Κέρβερον, ἐξ ᾅδου ἀνενεχθέντα, μὴ δύνασθαι ὑπομεῖναι τὰς αὐγὰς τοῦ ἡλίου, καὶ ἐμέσαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐμέτου ταύτην φύεσθαι τὴν βοτάνην. Ἀχέρων δὲ ποταμὸς ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, ἔνθα τὸν τοῦ ᾅδου κύνα ὁ Ἡρακλῆς ἐξήγαγε· καὶ ὁ λόφος Ἀκόνιτος λέγεται.*

ὡς Ἀγαθάρχου τοῦ τυράννου.] Athenæo Clearchus dicitur, lib. III.

CAP. CXXXIII.

ἐπὶ βασιλέως Ἐπαινέτου, Ὀλυμπιάδος ἕκτης καὶ τριακοστῆς, ἐν ᾗ Ἀρυτάμας Λάκων νικᾷ στάδιον.] Quonam modo rex Athenis hic Epænetus, cum iam dudum ab illo tempore reges iſtic deſijſſent?

Debuiſ-

Debuiſſet, ἐπὶ ἄρχοντος. Nam Archontum, eorumque annuorum, ſummus tunc magiſtratus erat, & iam à viceſimâ quartâ Olympiade. Apud Anonymum in Deſcript. Olymp. trigeſimâ ſextâ hâc Olympiade excidit Archontis nomen, hinc reſtituendum. Sed ſtadio victor non iſte Arytamas Lacon, verùm Phrynon Athenienſis, commemoratur.

ἐν Παληκίοις.] Scrib. ἐν Παλίκοις.] De Palicis crateribus, res notiſſima eſt; ſed hoc, quod Antigonus narrat, non eſt obuium.

CAP. CXXXVI.

τῶν νυῶ.] Scrib. τῷ μυΐ. Sed hæc de mure tantùm araneo narrat Plutarchus, Sympoſ. IV. Quæſt. V. τὴν μὲν γὰρ μυγαλῆν ἐκτεθειάσθαι λέγουσιν ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, τυφλὴν οὖσαν. ὅτι τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦντο πρεσβύτερον. τίκτεσθαι δὲ αὐτὴν ἐκ μυῶν πέμπτῃ γενεᾷ νουμηνίας οὔσης. ἔτι δὲ μειοῦσθαι τὸ ἧπαρ ἐν τοῖς ἀφανισμοῖς τῆς σελήνης. Sed conſentit cum Antigono Ælianus, niſi quod non tam iecur creſcere, quam fibras in ijs quotdiebus creſcere, ac decreſcere, dicat. Verba iſta, Hiſt. Anim. lib. II. cap. LVI. Μυὸς ἧπαρ, καὶ μάλα ἐκπληκτικῶς τι καὶ παραδόξως, τῆς μὲν σελήνης αὐξανομένης λοβὸν ἑαυτῷ ἕνα ἐπιτίκτει ὁσημέραι μέχρι διχομηνίου. εἶτα αὖ πάλιν ὑπολήγει, μειουμένου τοῦ μηνὸς, τὸν ἴσον λοβὸν ὑπαφανίζων. Et Plinius lib. XI. cap.

cap. XXXVII. *Murium iecuſculis fibræ ad numerum lunæ in menſe congruere dicuntur; totidemq́; inueniri, quotum lumen eius ſit.*

CAP. CXLII.

ἐν δὲ τοῖς Φύλλοις.] Scrib. ἐν δὲ τοῖς Φυλλίοις. Stephanus in Φυλλίς. Ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φιλλίς, οὗ Φυλλήϊς τὸ θηλυκόν. οἱ οἰκήτορες, Φύλλιοι,

CAP. CXLIV.

πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν παραδόξων.] Titulus Operis iſte erat. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων. Habes apud Suidam in Καλλίμαχος, vbi Opera eius recenſet. Et vt Παραδόξων nomine hîc ſimpliciter citat Antigonus, ita Θαυμασίων Stephanus, in Κράνων. Ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις.

κατὰ Χελιδόνας.] Scrib. κατὰ Χελιδονίας. Stephanus in Χελιδόνιον. Εἰσὶ καὶ Χελιδόνιαι πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν.

CAP. CXLV.

τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους.] Scrib. τὴν περὶ τὰς Α'. ν. Subintelligendum θάλατταν, ex iſtis præcedentis capitis. Ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ. Ita

mox, cap. CXLVI. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον νῆσον. Rurſum ἀπὸ κοινοῦ repetendum, θαλάττης.

CAP. CXLVI.

κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων.] An Delus Carthaginenſium inſula eſt? Nugæ meræ. Reſtituo. κατὰ Δημόνησον τὴν Κ. Ariſtoteles περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Δημόνησος, ἡ Καρχηδονίων νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τοῦ πρώτου ἐργασαμένου τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφεν. ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦ τὸ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. ταύτης δ' ἡ καλλίστη πρὸς χρυσίον εὑρίσκει τιμήν. καὶ γὰρ φάρμακον ὀφθαλμῶν ἐστίν. ἔστι καὶ αὐτόθι χαλκὸς κολυμβητὴς ἐν δυοῖν ὀργυιαῖς τῆς θαλάσσης. Stephanus. Δημόνησος, περὶ Χαλκηδόνα νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τινός. ἔχει δ' ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. ἣ χρυσίον εὑρίσκεται τίμιον, ὀφθαλμῶν τε φαρμακόν ἐστιν.

τοὺς ἐν Φαινεῷ.] Scrib. τοὺς ἐν Φενεῷ. Ariſtoteles loco citato. Ὅθεν ὁ ἐν Σικυῶνι ἐστιν ἀνδριὰς, ἐν τῷ ἀρχαίῳ ναῷ τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ἐν Φενεῷ, οἱ ὀρείχαλκοι καλούμενοι.

CAP. CXLVIII.

Καμίσκος.] Scrib. Κάμικος. Id enim verum fluuio iſti nomen eſſe, ex Auctoribus ſatis conſtat. Vide Siciliam V. CL. Philippi Cluuerij, lib. I. cap. XVII.

ὁ δὲ

ὁ δὲ Κάπαι(ος).] Capæum flumen adhuc quæro; neque veterum quiſquam meminit. Reſcribendum arbitrabar. ὁ δὲ Α'νάπ(ος). Anapus, vt Camicus, & Crimiſſus, quorum iſto capite meminit, fluuij ſunt Siciliæ celebres.

• καὶ Κριμίσ(ος).] Scrib. καὶ Κριμισός. Nam hoc fluuio nomen eſſe docet Cluuerius, in citatâ iam Siciliâ, lib. II. cap. II.

CAP. CXLIX.

κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας.] Ita etiam Ariſtoteles, περὶ θαυμ. ἀκυσμ. Plinius candorem afferre ait, lib. XXXI. cap. II. *Theophraſtus (refert) in Thuriis Crathim candorem facere.*

CAP. CL.

Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι.] Corruptum huius Auctoris nomen eſt apud Plinium lib. XXXI. cap. II. *Polyclitus (refert) explere olei vicem iuxta Solos Ciciliæ fontem.* Tu reſcribe, ad hoc exemplum. *Polycritus.* Nam Polycritus, non Polyclitus, dicebatur. Plutarchus Alexandro. Ε'νταῦθα ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι τὴν Α'μαζόνα οἱ πολλοὶ λέγουσιν. ὧν καὶ Κλείταρχός ἐστι, καὶ Πολύκρι(τος). Et fuit Mendis, Siciliæ vrbe, natus; ſcripſitque, Τὰ περὶ Διονύσιον. Diogenes Laërtius in Æſchine, lib. II. Φησὶ δὲ Πολύκρι(τος) ὁ Μενδαῖ(ος) ἐν τῷ

πρώτῳ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ, ἄχρι τῆς ἐκπλώσεως συμβιῶναι αὐτὸν τῷ τυράννῳ. Item Τὰ Σικελικά, idque carmine. Ariſtoteles lib. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Φησὶν εἶναι ὁ Πολύκριτος, ὁ ΤΑ ΣΙΚΕΛΙΚΑ γράψας ἐν ἔπεσιν, ἔν τινι πύργῳ τῆς μεσογείου, λίμνιόν τι, ἔχον ὅσον ἀσπίδος τὸ περίμετρον. Fuit quidem Polyclitus aliquis, verùm iſte Lariſſæus, eiuſque ἱστορίαι laudantur ab Athenæo, lib. XII. Πολύκλειτος δὲ ὁ Λαρισσαῖος ἐν τῇ ὀγδόῃ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ, καὶ ἐπὶ χρυσῆς κλίνης κοιμᾶσθαι φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Et citatur ab Æliano Polyclitus, Hiſt. Anim. lib. XVI. cap. XLII. Sed an noſtri Polycriti nomen illic quoque reſtituendum, equidem non pronuntiauerim.

ἢ λίθον.] Quomodo lapideſcere amplius lapis poteſt? Sine dubio corruptus locus. An reſcribendum? ἢ λύγον.

Cap. CLII.

τὴν δ' ἐν Λούσοις κρήνην.] Plinius lib. XXXI. cap. II. *Luſis Arcadiæ fonte quodam mures terreſtres viuere, & conuerſari.* In Ariſtotele Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. corruptum eſt. Ἐν Κολούζοις δὲ τῆς Ἀρκαδίας, κρήνην εἶναί τινα φασὶν, ἐν ᾗ χερσαῖοι μῦες γίνονται, καὶ κολυμβῶσι, τὴν δίαιταν ἐν ἐκείνῃ ποιούμενοι. Omninò reſcribendum, Ἐν Λούσοις ἢ τῆς Ἀ. Sotion Περὶ ὑδάτων παραδόξων. Ἐν Λούζοις τῆς Ἀρκαδίας φησὶν Ἀριστοτέλης κρήνην τινὰ εἶναι, ἐν ᾗ μῦς χερζαίους γίνεσθαι,

καὶ

καὶ τούτους κολυμβᾶν ἐν ἐκείνῃ τὴν δίαιταν ποιουμένους. Sed de Ariſtotelis loco corrigendo, etiam Sylburgius meminit, vir tam benè de Auctoribus Græcis meritus, quoſcunque edidit, vt nunquam ſine elogio aliquo nominandum cum cenſeam.

Cap. CLIV.

τὴν δ' ἐν κυρηναίτῳ οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τοῦτο δ' ἔν τι τοῖς λύχνοις κάεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι, προσαγορευόμενον κυριζαῖον.] Variant hâc de re Auctores: & ſunt, qui Agrigento tribuant. Diſcorides lib. I. cap. XCIX. Γίνεται δὲ καὶ κατὰ τὴν Ἀκραγαντίνων χώραν τῆς Σικελίας ὑγρὸν ἐπινηχόμενον ταῖς κρήναις, ᾧ χρῶνται εἰς τοὺς λύχνους ἀντὶ ἐλαίου, καλοῦντες αὐτὸ Σικελὸν ἔλαιον. Plinius lib. XXXV. cap. XV. *Gignitur & pingue, liquoriſq; oleacei in Siciliâ Agrigentino fonte inficiens riuum. Incolæ id harundinum paniculis colligunt, citiſſimè ſic adhæreſcens. Vtuntur eo ad lucernarum lumina, olei vice; item ad ſcabiem iumentorum.* Solinus cap. XI. *In lacu Agrigentino oleum pernatat. hoc pingue hæret arundinum comis de aſſiduo volutabro; è quarum capillamentis legitur vnguentum medicum contra armentarios morbos.* Athenæus in ditione Carthaginenſium eſſe dicit. Verba iſta, lib. II. Ἁλμώδεις δ' ἅμα τῷ ὄξει ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας (κρῆναι.) ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστίν, ἧ τὸ ἐφιστά-

μϑμον ἐλαίῳ ἐςὶν ὅμοιον, μελαίτερον τὴν χρόαν. ὃ ἀποσφαιρῦντες χρῶνται πρὸς τὰ πρόβατα, ϗ τὰ κτήνη. Et Ariſtoteles, Περὶ θαυμ. ἀκυσμ. Ἐν δὲ τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων φασὶν ὄρος εἶναι, ὃ καλεῖται Γώνιον. πρὸς δὲ τούτον τὸν τόπον κρήνην ἐλαίου φασὶν εἶναι. Antigonus noſter Cyſtritato hîc aſſcribit; ſed corrupto omnino nomine. nam ſcribendum, τὴν δ᾽ ἐν Μυτιςράτῳ. Mytiſtratum enim oppidulum erat iuxta Carthaginem. Stephanus. Μυτίςρατον, πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα. Ac Carthagini parebat, vt è Polybij iſto loco libro primo ſatis clarum. Εἷλον δὲ ϗ τὸ Μυτίςρατον, πολλοὺς χρόνους ὑπομεμενηκὸς τὴν πολιορκίαν, διὰ τὴν ὀχυρότητα τοῦ τόπου. τὴν δὲ Καμαριναίων πόλιν, μικρῷ πρότερον ἀπ᾽ αὐτῶν ἀποςᾶσαν, τότε προσενέγκαντες ἔργα, καὶ καταβαλόντες τὰ τείχη, κατέσχον. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Ἔνναν, καὶ ἕτερα πλείω πολισμάτια τῶν Καρχηδονίων. Itaque facile eſt conciliare cum Antigono Athenæum, & Ariſtotelem; qui ἐν τῇ Καρχηδονίων ἐπικρατείᾳ fontem iſtum fuiſſe dicunt, quem Mytiſtrati, ita enim iam legendum eſſe admonui, ille ponit. Porrò quod Mytiſtratum attinet, Cluuerium vide, accurati. de Siciliâ Operis lib. II cap. XII.

προσαγορευόμενον Κυςρίζιον.] Scrib. προσαγορευόμενος Μυτιςράτιον.

CAP

CAP. CLVI.

ἐν κιγχρώψωσιν.] Monſtrum verbi. Reſtituo. ἐν κύχροις, ἢ Χρωψίν. Nonnulli hoc apud Cychros, alij apud Chropes fieri dicebant; & quidem ex eodem Theopompo, quem hic noſter auctorem laudat. Vtrumque dicere voluit Antigonus. Et de Cychris, accipe tibi verba Plinij, lib. XXXI. cap. I. *Necare aquas Theopompus & in Thraciâ apud Cychros dicit.* Vitruuius lib. VIII. cap. III. *Et apud Cychros in Thraciâ lacus, ex quo non ſolùm qui biberint moriuntur; ſed etiam, qui lauerint.* De Chropibus eſt apud Sotionem in Excerptis. Θεόπομπος ἱστορεῖ κρήνην ἐν Χρωψὶ τῆς Θρᾴκης, ἐξ ἧς τοὺς λουομένους, παραχρῆμα μεταλλάσσειν. Apud Ariſtotelem περὶ θαυμ. ἀκουσμ. Cyclopes eſſe commemorantur. Ἐν δὲ κύκλωψι τοῖς Θρᾳξὶ κρηνίδιόν ἐστιν, ὕδωρ ἔχον, ὃ τῇ μὲν ὄψει καθαρὸν, καὶ διαφανὲς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅμοιον. ὅταν δὲ πίῃ τι ζῷον ἐξ αὐτοῦ, παραχρῆμα διαφθείρεται.

CAP. CLXI.

τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην * ιλανυδειγοκυφαζα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν.] Etiam hic locus ê corruptiſſimis. Sic reſtituo. κρήνην Σίδαν οὐδέ γε κουφότατα τῶν βληθέντων αὖ ἐπιμένειν. Fundus

dus emendationis meæ Plinius, lib. XXXI. cap. II. *Cteſias tradit, Sidan vocari ſtagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.*

CAP. CLXVI.

ἀποδέχεσθαι παῦ βάρος.] Scripſerim. ἀπνήχεσθαι παῦ β. Recipiunt aquæ omnia iniecta, ſed non grauia ijs innatant. Id poſtremum planè mirum eſt, & hoc ſine dubio voluit commemorare.

μεῖσθαι τὰ χαλκώματα.] Scrib. ἰοῦσθαι τὰ χ. Vult dicere, æramenta omnia rubigine infecta fuiſſe.

CAP. CLXXI.

τῶν Πυράκων.] Scrib. τῶν Πυῤῥαίων. Nam Theſſaliæ pars erat, Πυῤῥαία dicta. Stephanus. Πυραία, μοῖρα Θεσσαλίας, ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος. Scribe itidem. Πυῤῥαία, Πύῤῥας, Πυῤῥαῖος. Quippe à Pyrrhâ, Deucalionis vxore, tractus ille nomen accepit. Plinius non aliter locum nominat, ſed pro palude fluuium dicit, & effecta alia narrat, lib. XXXI. cap. II. *E diuerſo in Pyrrhæá flumen, quod Aphrodiſium vocatur, ſteriles facit.* Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XX. Ἐνιαχοῦ μὲν γάρ φασι τὸ ὕδωρ παιδογόνον εἶναι γυναιξὶν, ὥσπερ καὶ ἐν Θεσπιαῖς· ἐνιαχοῦ δὲ ἄγονον,

ἄγονον, ὡς ἐν Πύρᾳ. Scribe. *ὡς ἐν Πυῤῥαίᾳ.* Et, ecce, deſignat hunc ipſum locum De Cauſ. Plant. lib. II. cap. VIII. *Ὥσπερ καὶ τὸ περὶ τὴν Πυῤῥαίαν· ὃ καὶ ἐν ταῖς Ἱστορίαις εἴρηται.*

CAP. CLXXIV.

τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτι ἐστιν ἐν Φοινίῳ.] Scribe, *ὅτι ἐστιν ἐν Φενεῷ.* Plinius lib. XXXI. cap. II. *In Arcadiâ ad Pheneum aqua profluit è ſaxis, Styx appellata; quæ illicò necat.* Vide Strabonem extremo VIII. & Pauſaniam in Arcadicis.

Διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων.] Idem quoque Euſtathius refert, Iliad. θ'. *Ψυχρότατον τὸ κατ᾽ αὐτὴν (τὴν Στύγα) ὕδωρ, ὃ μηδὲν ἀγγεῖον στέγειν εἶχεν, ἐξ ὀστράκου δηλαδὴ, εἴ τι ὑέλου, πλὴν εἴπερ ἀπὸ κέρατος.* Verùm, ſodes, an quæuis cornea? Immò ea tantùm, quæ è muli vngulâ eſſent, Vitruuius memorat lib. VIII. cap. III. *Eſt in Arcadiâ Nonacris nominata terræ regio, quæ habet in montibus è ſaxo ſtillantes frigidiſſimos humores. Hæc autem aqua Στυγὸς ὕδωρ nominatur; quam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas poteſt ſuſtinere: ſed diſſilit, & diſſipatur. Conſeruare autem eam, & continere, nihil aliud poteſt, niſi mulina vngula.* Plinius lib. XXX. cap. XVI. *Vngulas tantùm mularum repertas, neque aliam vllam materiam, quæ non perroderetur à veneno Stygis aquæ.* Pauſanias in Arcadicis de equinâ vngulâ

A a dicit.

dicit. Καὶ δὴ καὶ τὸ ὕδωρ οὐ δύναται τῆς Στυγὸς ὁπλὴν ἵππου βιάζεσθαι μόνην, ἀλλὰ ἐμβληθὲν κατίσχεταί τι ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐ διεργάζεται τὴν ὁπλήν. Plutarchus, Περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ, aſininam ait. Ὡς περὶ τὸ Ταίναρον, ὃ δὴ Στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, οὕτως ψυχρὸν, ὥστε μηδὲν ἀγγεῖον ἄλλο, μόνην δὲ ὁπλὴν ὄνου στέγειν. τὰ δ' ἄλλα διακόπτει, καὶ ῥήγνυσι.

CAP. CLXXV.

ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων ἱστορεῖν Λύκον, τοὺς ὀνομαζομένους * ἀναζεῖν μέν.] Locum hunc mutilum ſic reſtituo. τοὺς ὀνομαζομένους Δέλλους, ἀναζεῖν μ. In Leontinorum agro erat Palicorum lacus, geminos crateres habens, qui Δέλλοι appellabantur. Macrobius Sat. lib. v. cap. xix. *Nec longè inde (à Palicis) lacus breues ſunt, ſed in immenſum profundi; aquarum ſcaturigine ſemper ebullientes, quos incolæ crateras vocant, & nomine Dellos appellant.* Callias apud eundem, Σικελικῶν lib. vii. ὑφ' ἣ καὶ τοὺς Δέλλους καλουμένους εἶναι συμβέβηκεν. οὗτοι δὲ κρατῆρες δύο εἰσὶν, οὓς ἀδελφοὺς τῶν Παλίκων οἱ Σικελιῶται νομίζουσι.

τῶν δὲ πλησιασάντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος, ἀποθνήσκειν εὐθύς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους, μετὰ τρίτην ἡμέραν.] Plinius de hominibus tantùm narrat, nullâ auium mentione. Locus eſt lib. xxxi. cap. ii. *Necare aquas Theopompus in Thracia*

ciâ apud Cychros dicit, Lycus in Leontinis, tertio die, ſi quiſquam biberit.

CAP. CLXXX.

ἐν δὲ Λυγκήςαις.] Scribe. ἐν δὲ Λυγκησταῖς. Plinius lib. II. cap. CIII. *Lynceſtis aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit.* Sunt autem Λυγκησταὶ, inhabitatores vrbis Lynci. Stephanus. Λύγκος, πόλις Ἠπείρου. τὸ ἐθνικὸν, Λυγκησταί. Ariſtoteles Meteor. lib. II. cap. III. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Λύγκον κρήνη τις ὕδατος ὀξέος. Vitruuio Lynceſtus vrbs, non Lyncus, dicitur; lib. VIII. cap. III. *Item ſunt nonnullæ acidæ venæ, vti Lynceſto.* Et Sotioni in Excerptis. Θεόπομπος ἐν Λυγκηστῷ φησὶ πηγὴν εἶναι, τῇ μὲν γεύσει, ὀξίζουσαν· τοὺς δὲ πίνοντας, μεθύσκεσθαι, ὡς ἀπὸ οἴνου.

CAP. CLXXXI.

ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον πλευτᾶν.] Scrib. ὧν τὸν α. τ. Nam ex his piſcibus qui guſtabant, moriebantur. Plinius lib. XXXI. cap. II. *Cteſias in Armeniâ ſcribit eſſe fontem, ex quo nigros piſces illicò mortem inferre.*

CAP. CLXXXII.

ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς.] Scrib. ἐὰν μέν τις ὕδωρ

ἐμβάλῃ. Ait, ignem iſtum perennem, ſi quis aquam inijceret, arſiſſe melius; ſi quis aliud onus quodpiam, flammam aliàs concipere ſolitum, exſtinctum fuiſſe.

Cap. CLXXXIII.

παραπλήσιον ἢ τούτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός.] An ſimpliciter de quocunque ſale dixit? Atqui hoc falſum; & de Agrigentino tantùm traditum fuit: atque huc pertinet, quod ſe talem ab hoſpite Siculo accepiſſe mox commemorat. Ergo mutilus erit locus, ſcribendumque. ἐπὶ Ἀκραγαντίνου ἁλός. Plinius lib. XXXI. cap. VII *Agrigentinus (ſal) ignium patiens, ex aquâ exilit.* Sed Antigonum vt ex Plinio emendauimus, ita Plinium ex Antigono emendemus. Nam, ſi in igne liqueſcebat, quâ ratione patiens eius dici poteſt? Reſcribendum, *ignis impatiens, ex a. e.* Solinus cap. XI. *Salem Agrigentinum ſi igni iunxeris, diſſoluitur vſtione; cui ſi liquor aquæ proximauerit, crepitat, veluti torreatur.*

Cap. CLXXXVII.

καὶ ἐπὶ Ταίνῃ πλίνθον, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν.] Reſcribo. καὶ ἐν Πιτάνῃ πλίνθον. Nam Pitanæ lateres fieri commemorabantur, qui aquis innatarent. Strabo lib. XIII. Φασὶ δὲ ἐν τῇ Πιτάνῃ

τὰς

τὰς πλίνθους ἐπιπολάζειν ἐν τοῖς ὕδασι. Vitruuius lib. II. cap. III. *Pitane, vbi lateres cum ſunt ducti, & areſacti, proiecti natant in aquâ.* Plinius lib. XXXI. cap. XIV. *Pitanæ in Aſiâ, & in vlterioris Hiſpaniæ ciuitatibus, Maſſiâ & Calento, fiunt lateres, qui ſiccati non merguntur in aquâ.*

CAP. CLXXXVIII.

Περὶ μὲν τῶν Κώων.] Scribe. Περὶ μὲν τῶν ζώων. Vult enim dicere, ſe nunc iterum de animalibus narrationem inchoaturum: ſic antea, cum de lapidibus dicturus eſſet, Περὶ μὲν τῶν λίθων, inquit, cap. CLXXXIV. Sic, cum de paludibus, περὶ δὲ λιμνῶν, cap. CLXV. Certè Coorum mentio non eſt huius loci; neque omnino dubitauerim, veram à me lectionem indicatam.

ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων.] Tam inepta hîc Medorum iſta mentio eſt, quam Coorum in initio huius capitis. Omnino reſtituo. ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων. Nam pro me hiſtoria facit, quæ Diomedeas aues Græcis blandas, alijs contra præbuiſſe ſe commemorat. Ariſtoteles περὶ θαυμ. ἀκουσμ. vbi de iiſdem agit. Ἐὰν μὲν Ἕλληνες ἀποβαίνωσιν εἰς τὸν τόπον, ἡσυχίαν ἔχειν· ἐὰν τῶν Βαρβάρων τινὲς τῶν περιοίκων, ἀνίπτασθαι, καὶ αἰωρουμένους καταῤῥάσσειν αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ, τοῖς ῥύγχεσι τιτρώσκοντας, ἀποκτείνειν. Plinius lib. X. cap. XLIV. *Aduenas Barbaros clangore infeſtant, Græcis tantùm*

adulantur, miro diſcrimine: Auguſtinus De Ciuit. Dei lib. XVIII. cap. XVI. *Eò ſi Græci venerint, vel Græcorum ſtirpe progeniti, non ſolum quietas eſſe, verùm & adulari: ſi autem alienigenas viderint, ſubuolare ad capita, tanq; grauibus ictibus, vt etiam perimant, vulnerare.* Ac meminit iterum mox, eiuſdem libri cap. XVIII. Iſidorus Orig. lib. XII. cap. VII. *Si Græcus eſt, propius accedunt, & blandiuntur: ſi alienigena, morſu impugnant, & vulnerant.*

CAP. CLXXXIX.

δύο δὲ ἢ τρεῖς πρὸς πάντας.] Scrib. δύο δὲ ἢ τρεῖς προσπαίτας.

FINIS.

IN

AD ANTIGONI CARYSTII Hiſtoriarum Mirabilium Collectanea

INDEX.

Numerus Capita deſignat.

A

ACanthidis & apeithi ſanguinem ægrè miſceri. 114
Acanthiſæ lapides. 185
Acaretum animal. 97
Accipitris partus. 107
Accipitrum & hominum in aucupio ſocietas. 34
Aceti fons. 154
Achaina cerua. 35
Achaini cerui. 76
Acherdos ſpina. 21
Achillis ara. 134

Aconæ.

Aconæ. 131
Aconitum vbi naſcatur, 131. & vnde dictum. ibid.
– ei ruta aduerſatur. ibid.
Adunca omnia imitandi facultate prædita. 101
Aegithi & aſini ſimultas. 63
Aegithus vnde dictus. 51
Aegolethron herba. 20
Aeoli ad inſulas mare feruere. 144
Aes è mari ad Delum efferri. 146
Aeſalon vulpi infenſus. 64
Aethiopis filia alba Aethiopem peperit. 122
Africa ſue ſiluestri caret, item ceruis. 11
Agatharchus tyrannus. 131
Agraulus. 12
Alcmæon pediculari morbo obijt. 95
Alcyonum mares ceryli dicti. 27
Alpheus Arethuſam fontem facit. 155
Ammonis fontes quales. 159
Ἀμφιγυήεις, Vulcani epitheton. 51
Animalia perdentia id quod ex ſe commodi naſcitur. 24
Animalia maſcula, longa. 103
Animalia terreſtria quæ reſpirent, & quæ non. 67
Animalia ſe locis aſſimilantia quæ 29
Animalium admirandi ortus. 23
Antandriæ duo flumina contrariarum virium. 84
Antiſſæ caput Orphei ſepultum. 5. & luſciniæ illic melius, quàm alibi, canere traditæ. ibid.
Aorni lacus. 167

Apeithi & acanthidis ſanguinem ægre miſceri. 114
Apes è tauro natæ. 23. *non reſpirant.* 67. *earum regimen varium.* 57
Aqua acida, quæ inſtar vini homines inebriet. 180
Aquæ mirabiles. 177. 178. 179. 180. 181
Aquilæ pullos eiectos phana educat. 52
Aquilæ quomodo pullos explorent. 52
Aquilæ ſeneſcenti roſtrum incuruari. 52
Arethuſa fons ex Alpheo. 155
Arietum inteſtina ſonum non edere. 7
Ariſton citharædus. 1
Ariſtoteles quot De Animalibus libros ſcripſerit. 66
Armeniarum petrarum aqua. 181
Arſames Perſa cum dentibus natus. 128
Artocles citharædus plectrum quale Timoni diſcipulo donauerit. 185
Arytamas Laco quando ſtadio victor. 133
Aſcanij lacus aqua qualis. 172
Aſinus Indicus ſolidâ vngulâ, & vnico cornu. 72
Aſini & ægithi ſimultas. 63
Aſpidum morſus Pſyllis innocui. 19
Aſteris caliditas. 88
Aſtypalæa ſerpentium expers. 11
Aucupij inter homines, & accipitres, ſocietas. 34
Aures quæ ingenij, & quæ item ſtoliditatis, indices habeantur. 126

dus emendationis meæ Plinius, lib. XXXI. cap. II. *Cteſias tradit, Sidan vocari ſtagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.*

CAP. CLXVI.

ἀποδέχεσθαι παῦ βάρος.] Scripſerim. ἀπονήχεσθαι πᾶν β. Recipiunt aquæ omnia iniecta, ſed non grauia ijs innatant. Id poſtremum planè mirum eſt, & hoc ſine dubio voluit commemorare.

μεῖσθαι τὰ χαλκώματα.] Scrib. ἰῶσθαι τὰ χ. Vult dicere, æramenta omnia rubigine infecta fuiſſe.

CAP. CLXXI.

τῶν Πυράκων.] Scrib. τῶν Πυῤῥαίων. Nam Theſſaliæ pars erat, Πυῤῥαία dicta. Stephanus. Πυραία, μοῖρα Θεσσαλίας, ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος. Scribe itidem. Πυῤῥαία, Πύῤῥας, Πυῤῥαῖος. Quippe à Pyrrhâ, Deucalionis vxore, tractus ille nomen accepit. Plinius non aliter locum nominat, ſed pro palude fluuium dicit, & effecta alia narrat, lib. XXXI. cap. II. *E diuerſo in Pyrrhæâ flumen, quod Aphrodiſium vocatur, ſteriles facit.* Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. IX. cap. XX. Ἐνιαχοῦ μὲν γάρ φασι τὸ ὕδωρ παιδογόνον εἶναι γυναιξὶν, ὥσπερ καὶ ἐν Θεσπιαῖς· ἐνιαχοῦ δὲ ἄγονον,

ἄγονεν, ὡς ἐν Πύρᾳ. Scribe. ὡς ἐν Πυῤῥαίᾳ. Et, ecce, deſignat hunc ipſum locum De Cauſ. Plant. lib. II. cap. VIII. Ὥσπερ καὶ τὸ περὶ τὴν Πυῤῥαίαν· ὃ καὶ ἐν ταῖς Ἱστορίαις εἴρηται.

CAP. CLXXIV.

τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ.] Scribe, ὅτι ἐστὶν ἐν Φενεῷ. Plinius lib. XXXI. cap. II. *In Arcadiâ ad Pheneum aqua profluit è ſaxis, Styx appellata; quæ illicò necat.* Vide Strabonem extremo VIII. & Pauſaniam in Arcadicis.

διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κεραΐνων.] Idem quoque Euſtathius refert, Iliad. θ'. Ψυχρότατον τὸ κατ' αὐτὴν (τὴν Στύγα) ὕδωρ, ὃ μηδὲν ἀγγεῖον στέγειν ἔχειν, ἐξ ὀστράκου δηλαδὴ, εἴ τι ὑέλου, πλὴν εἴπερ ἀπὸ κέρατος. Verùm, ſodes, an quæuis cornea? Immò ea tantùm, quæ è muli vngulâ eſſent, Vitruuius memorat lib. VIII. cap. III. *Eſt in Arcadiâ Nonacris nominata terræ regio, quæ habet in montibus è ſaxo ſtillantes frigidiſſimos humores. Hæc autem aqua* Στυγὸς ὕδωρ *nominatur; quam neque argenteum, neque æneum, neque ferreum vas poteſt ſuſtinere: ſed diſſilit, & diſſipatur. Conſeruare autem eam, & continere, nihil aliud poteſt, niſi mulina vngula.* Plinius lib. XXX. cap. XVI. *Vngulas tantùm mularum repertas, neque aliam vllam materiam, quæ non perroderetur à veneno Stygis aquæ.* Pauſanias in Arcadicis de equinâ vngulâ

 dicit.

dicit. Καὶ δὴ καὶ τὸ ὕδωρ οὐ δύναται τῆς Στυγὸς ὁπλὴν ἵππου βιάζεσθαι μόνην, ἀλλὰ ἐμβληθὲν κατίσχεταί τι ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐ διεργάζεται τὴν ὁπλήν. Plutarchus, Περὶ τοῦ πρώτου ψυχροῦ, aſininam ait. Ὡς περὶ τὸ Ταίναρον, ὃ δὴ Στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, οὕτως ψυχρὸν, ὥστε μηδὲν ἀγγεῖον ἄλλο, μόνην δὲ ὁπλὴν ὄνου στέγειν. τὰ δ' ἄλλα διακόπτει, καὶ ῥήγνυσι.

CAP. CLXXV.

*ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων ἱστορεῖν Λύκον, τοὺς ὀνομαζομένους * ἀναζεῖν μέν.*] Locum hunc mutilum ſic reſtituo. *τοὺς ὀνομαζομένους Δέλλους, ἀναζεῖν μ.* In Leontinorum agro erat Palicorum lacus, geminos crateres habens, qui Δέλλοι appellabantur. Macrobius Sat. lib. V. cap. XIX. *Nec longè inde (à Palicis) lacus breues ſunt, ſed in immenſum profundi; aquarum ſcaturigine ſemper ebullientes, quos incolæ crateras vocant, & nomine Dellos appellant.* Callias apud eundem, Σικελικῶν lib. VII. *Ὑφ' ἧ καὶ τοὺς Δέλλους καλουμένους εἶναι συμβέβηκεν. οὗτοι δὲ κρατῆρες δύο εἰσὶν, οὓς ἀδελφοὺς τῶν Παλίκων οἱ Σικελιῶται νομίζουσι.*

τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος, ἀποθνήσκειν εὐθύς· τοὺς δὲ ἀνθρώπους, μετὰ τρίτην ἡμέραν.] Plinius de hominibus tantùm narrat, nullâ auium mentione. Locus eſt lib. XXXI. cap. II. *Necare aquas Theopompus in Thracia*

ciâ apud Cychros dicit, Lycus in Leontinis, tertio die, ſi quiſquam biberit.

CAP. CLXXX.

ἐν δὲ Λυγκήσταις.] Scribe. ἐν δὲ Λυγκησταῖς. Plinius lib. II. cap. CIII. *Lynceſtis aqua, quæ vocatur acidula, vini modo temulentos facit.* Sunt autem Λυγκησταὶ, inhabitatores vrbis Lynci. Stephanus. Λύγκος, πόλις Ἠπείρου. τὸ ἐθνικὸν, Λυγκησταί. Ariſtoteles Meteor. lib. II. cap. III. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Λύγκον κρήνη τις ὕδατος ὀξέος. Vitruuio Lynceſtus vrbs, non Lyncus, dicitur; lib. VIII. cap. III. *Item ſunt nonnullæ acidæ venæ, uti Lynceſto.* Et Sotioni in Excerptis. Θεόπομπος ἐν Λυγκηστῷ φησὶ πηγὴν εἶναι, τῇ μὲν γεύσει ὀξίζουσαν· τοὺς δὲ πίνοντας, μεθύσκεσθαι, ὡς ἀπὸ οἴνου.

CAP. CLXXXI.

ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον πλευτᾶν.] Scrib. ὧν τὸν ἀ. τ. Nam ex his piſcibus qui guſtabant, moriebantur. Plinius lib. XXXI. cap. II. *Cteſias in Armeniâ ſcribit eſſe fontem, ex quo nigros piſces illicò mortem inferre.*

CAP. CLXXXII.

ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς.] Scrib. ἐὰν μέν τις ὕδωρ

 ἐμβά-

ἐμβάλῃ. Ait, ignem iſtum perennem, ſi quis aquam inijceret, arſiſſe melius; ſi quis aliud onus quodpiam, flammam aliàs concipere ſolitum, exſtinctum fuiſſe.

CAP. CLXXXIII.

παραπλήσιον δὲ τούτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός.] An ſimpliciter de quocunque ſale dixit? Atqui hoc falſum; & de Agrigentino tantùm traditum fuit: atque huc pertinet, quod ſe talem ab hoſpite Siculo accepiſſe mox commemorat. Ergo mutilus erit locus, ſcribendumque. ἐπὶ Ἀκραγαντίνου ἁλός. Plinius lib. XXXI. cap. VII *Agrigentinus (ſal) ignium patiens, ex aquâ exilit.* Sed Antigonum vt ex Plinio emendauimus, ita Plinium ex Antigono emendemus. Nam, ſi in igne liqueſcebat, quâ ratione patiens eius dici poteſt? Reſcribendum, *ignis impatiens*, *ex a. e.* Solinus cap. XI. *Salem Agrigentinum ſi igni iunxeris, diſſoluitur vſtione; cui ſi liquor aquæ proximauerit, crepitat, veluti torreatur.*

CAP. CLXXXVII.

καὶ ἐπὶ Ταίνῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν.] Reſcribo. καὶ ἐν Πιτάνῃ πλίνθος. Nam Pitanæ lateres fieri commemorabantur, qui aquis innatarent. Strabo lib. XIII. φασὶ δὲ ἐν τῇ Πιτάνῃ

τὰς

τὰς πλίνθους ἐπιπολάζειν ἐν τοῖς ὕδασι. Vitruuius lib. II. cap. III. *Pitane, vbi lateres cum ſunt du-cti, & areſacti, proiecti natant in aquâ.* Plinius lib. XXXI. cap. XIV. *Pitanæ in Aſiâ, & in vlterioris Hiſpaniæ ciuitatibus, Maſſiâ & Calento, fiunt lateres, qui ſiccati non merguntur in aquâ.*

CAP. CLXXXVIII.

Περὶ μὲν τῶν Κώων.] Scribe. Περὶ μὲν τῶν ζώων. Vult enim dicere, ſe nunc iterum de animalibus narrationem inchoaturum: ſic antea, cum de lapidibus dicturus eſſet, περὶ μὲν τῶν λίθων, inquit, cap. CLXXXIV. Sic, cum de paludibus, περὶ δὲ λιμνῶν, cap. CLXV. Certè Coorum mentio non eſt huius loci; neque omnino dubitauerim, veram à me lectionem indicatam.

ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων.] Tam inepta hîc Medorum iſta mentio eſt, quam Coorum in initio huius capitis. Omnino reſtituo. ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων. Nam pro me hiſtoria facit, quæ Diomedeas aues Græcis blandas, alijs contra præbuiſſe ſe commemorat. Ariſtoteles περὶ θαυμ. ἀκουσμ. vbi de ijſdem agit. Ἐὰν μὲν Ἕλληνες ἀποβαίνωσιν εἰς τὸς τόπον, ἡσυχίαν ἔχειν· ἐὰν τῶν Βαρβάρων τινὲς τῶν περιοίκων, ἀνίπτασθαι, καὶ αἰωρουμένους καταράσσειν αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ, τοῖς ῥύγχεσι τιτρώσκοντας, ἀποκτείνειν. Plinius lib. x. cap. XLIV. *Aduenas Barbaros clangore infeſtant, Græcis tantùm*

 adulan-

adulantur, miro diſcrimine: Auguſtinus De Ciuit. Dei lib. XVIII. cap. XVI. *Eò ſi Graci venerint, vel Gracorum ſtirpe progeniti, non ſolum quietas eſſe, verùm & adulari: ſi autem alienigenas viderint, ſubuolare ad capita, tanq; grauibus ictibus, vt etiam perimant, vulnerare.* Ac meminit iterum mox, eiuſdem libri cap. XVIII. Iſidorus Orig. lib. XII. cap. VII. *Si Græcus eſt, propius accedunt, & blandiuntur: ſi alienigena, morſu impugnant, & vulnerant.*

CAP. CLXXXIX.

δύο δὲ ἢ τρεῖς πρὸς πάντας.] Scrib. δύο δὲ ἢ τρεῖς προσπαίτας.

F I N I S.

IN

AD ANTIGONI CARYSTII

Hiſtoriarum Mirabilium Collectanea

INDEX.

Numerus Capita deſignat.

A

ACanthidis & apeithi ſanguinem ægrè miſceri. 114
Acanthiſæ lapides. 185
Acaretum animal. 97
Accipitris partus. 107
Accipitrum & hominum in aucupio ſocietas. 34
Aceti fons. 154
Achaina cerua. 35
Achaini cerui. 76
Acherdos ſpina. 21
Achillis ara. 134

Aconæ.

Apeithi & acanthidis ſanguinem ægre miſceri. 114
Apes è tauro natæ. 23. *non reſpirant.* 67. *earum regimen varium.* 57
Aqua acida, quæ inſtar vini homines inebriet. 180
Aquæ mirabiles. 177. 178. 179. 180. 181
Aquilæ pullos eiectos phana educat. 52
Aquilæ quomodo pullos explorent. 52
Aquilæ ſeneſcenti roſtrum incuruari. 52
Arethuſa fons ex Alpheo. 155
Arietum inteſtina ſonum non edere. 7
Ariſton citharædus. 1
Ariſtoteles quot De Animalibus libros ſcripſerit. 66
Armeniarum petrarum aqua. 181
Arſames Perſa cum dentibus natus. 128
Artocles citharædus plectrum quale Timoni diſcipulo donauerit. 185
Arytamas Laco quando ſtadio victor. 133
Aſcanij lacus aqua qualis. 172
Aſinus Indicus ſolidâ vngulâ, & vnico cornu. 72
Aſini & ægithi ſimultas. 63
Aſpidum morſus Pſyllis innocui. 19
Aſteris caliditas. 88
Aſtypalæa ſerpentium expers. 11
Aucupij inter homines, & accipitres, ſocietas. 34
Aures quæ ingenij, & quæ item ſtoliditatis, indices habeantur. 126

B

BAlænam lac habere. 26
Bitumen in ſuperficie maris Thracij certis quibuſdam temporibus ferri. 144
Bitumen liquidum tertio quoq; anno in palude Ioppæ. 166
Boues in Phrygiâ, qui cornua moueant. 81
Bottiæorum lapis, qui ſolis appulſu ignem exhalet. 184
Bryſon ſophiſta. 48

C.

CActus, ſpinæ genus in Siciliâ, eiuſq; vires. 8
Cæci cæcis nati. 121.
Camiſcus fluuius. 148
Cancer à ſue quæritur aduerſus morſum ſerpentis. 41
Canes in ſubſidentem non ſæuire. 28
Canes Laconici fatigati magis coëunt. 112
Caniculæ ortum quonam ſigno Africani deprehendant. 66
Canis rabioſi morſus rabioſa animalia omnia, præter hominem, facere. 102
Cantharolethron in Thraciâ. 14
Canthari in quodam Thraciæ loco omnes pereunt. ibid.
Capæus fluuius, ſuperiùs frigidus, inferiùs calidus. 148
Capræ quando verſis oculis cubent. 65. quomodo afficiantur orijtio. 115. quâ ratione maſculos, aut fæmellas, pariant. 111. earum pernicies herba quædam apud Lycios. 20. ſilueſtres in Cretâ ſagittis

gittis icta dictamnum quærunt. 36
Carabi à polypode capiuntur. 99
Carbones lapidei diuersâ à ligneis naturâ. 151. *terreſtres in Theſprotiâ.* 186
Carthagine fons crocodilos habens. 162
Caryſtia animalia, quædam ab igne, quædam à niue, ſeparata moriuntur. 90
Cecrops bimembris. 96. *eius filiæ Erichthonium ciſtæ incluſum à Mineruâ accipiunt.* 12
Cedripolis. 34
Cephaleniæ fluuius ab alterâ parte cicadas habebat, ab alterâ non item. 3
Cerâ nata animalcula quædam. 97
Cerontis fluuij aquam ſi mulieres bibant circa concipiendi tempus, fœtum nigrum pariunt. 84
Cerua Achaina hederam in cornibus habuit. 35
Ceruæ fiſtulis, & cantu, captæ. ibid. iuxta vias pariunt. ibid. dextrum cornu defodiunt. 24
Cerui cacto ſauciati oſſa ad fiſtulas inutilia. 8
Cerui vbi nulli naſcantur. 11
Ceruorum Achainorum fel in caudâ. 76
Chalcitis lapis vſtus animal edit mure aliquanto maius. 90
Chamæleon colorem mutat. 30
Chaoniæ fons, cuius aqua elixando in ſalem mutetur. 158
Charonia. 135
ad Chelidonas in mari fontes dulces. 144
Chimæra mons, eiuſq; ignis. 182

Cretæ aqua mirabilis. 179. *eâ ſe Europa abluit, poſtquam cum Ioue cencubuiſſet. ibid.*
Creta nec vlulas, nec vllum letale animal tolerat. 10
Crimiſſus flunius in ſuperficie frigidus, inferiùs calidus. 148
Crines qui, & quibus, pereant. 118
Crinita animalia omnia viuos edunt fœtus. 70. 82
Crocodili erga trochilum gratitudo. 39
Crocodilus è minimo ouo maximum animal. 98. *ſcorpios generat.* 23. *ſuperiorem tantùm mandibulam mouet.* 71
Crocodili parui in Carthaginenſi fonte. 162
Cuculi pulli. 50. *à nemine vnquam viſi.* 109. *in quarum auium nido excludantur. ibid.*
Cyſtitrati fons, eiuſq; oleum. 154

D

D*Elphini manſuetudo.* 60. *eiuſdem in pueros amor. ibid.*
Delphis Rheginorum colonia deducta. 1
Dentes mari plures, quam fœminæ. 74
Dictamni vires. 36
Diomedeæ inſulæ erodij. 188
Diomedis ſocij in aues transformati. ibid.

E

Echinorum marinorum oua cum lunâ creſcunt, & decreſcunt. 137. quot eorum ſinguli habeant. ibid.
Eliæ mulus non naſcitur. 13
Epanetus, rex Athenienſium. 133
Epilepſiæ remedium galeotæ exuuiæ. 24
Equæ ad coitum maximè proclines. 127
Equæ generoſæ pulli mirum factum. 59
Equæ enatum in pullorum fronte hippomanes deuorant. 24
ex Equis veſpæ naſcuntur. 23
Erichthonij fabula. 12
Erodij in Diomedeâ inſulâ quales. 188
Erſa, Cecropis filia. 12
Erythena. 185
Eteſijs flantibus in Zacyntho, hirci hiantes Boreæ ſe obuertunt, nec bibunt. 143.
Eunomus Locrenſis citharœdus quomodo cicadæ beneficio Ariſtonem Rheginum vicerit. 1
Eunuchus nullus caluus. 117
Euripus ſeptimo quoque die non reciprocatur. 140
Europa poſt concubitum cum Ioue in Cretâ ſe abluit. 179

Felis

F.

FElis vbi nulla ſit. 11
Felis membrum genitale oſſeum. 73
Fons aceti. 154. olei. ibid.
Fons qui mures habeat. 152
Fontium, quorundam admiranda. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164.
Formicæ quomodo ſua formicaria deſerant. 85. nouilunio quieſcunt. 140
Fretum Italiæ ad lunæ motum creſcit, & decreſcit. 138
Frons qualis quænam indicet. 124
Fuci quomodo ſeſe gerant in aluearibus. 57

G

GAleota exuuias ſuas deglutit. 24
eius exuuiæ medentur epilepſiæ. ibid.
Glebæ apud Neandridas oculis curandis vtiles. 187
Graculis dona à Venetis quando dari ſolita. 189
Grues quid faciant. 46
Gyari inſulæ mures, ferrum edentes. 21

H

HAlex fluuius Locros & Rheginos diuidens. 1. cicadæ ab vnâ eius ripâ vocales, ab altera mutæ. ibid.

Hedera in cornibus ceruæ. 35
Hercules cicadis imprecatus vt mutæ eſſent. 2. *inter* LXXII *liberos vnicam tantùm filiam habuit.* 120. *eius ſtatua ænea in Phaneo è quo ære.* 164
Herodorus, Bryſonis ſophiſtæ pater. 48
Himera fluuius ex vno fonte in alueos duos diuiſus, vnum ſalſum, alterum potabilem. 148
Hippomanes, in pullorum fronte enatum, equæ deglutiunt. 24
Hippomania, vnde dicta. 127
Hirci carnei malitiæ ſignum. 126
Hirundo alba quando viſa. 132
Hirundinis in nido faciendo induſtria. 43
Hirundini oculi effoſſi renaſcuntur. 78. 106.
ad Hypanim fluuium animalcula vnum tantùm diem viuentia, quomodo naſcantur. 92

I

Ichneumonis induſtria. 38
Ignis à ſalamandrâ exſtinguitur. 91
Ignis perennis Chimæræ montis in aquam coniectus melius ardet. 182
Impetiginem quid aboleat. 153
Infantes intra quadrageſimum diem neque rident, neque flent. 123
Ioppæ palus & onus quoduis recipit, & tertio quoque anno liquidum bitumen fert. 166
Italica Chalcidi finitima. 84
Ithaca leporum expers. 11

Lampſa-

L

LAmpſaci fons, mures habens. 152
Lateres apud Tanam quales. 188
Latmi Cariæ ſcorpiones. 18. eius foſſa. 135
Leæna bis non concipit. 25
Lemniarum mulierum fœtor. 138
Leonis oſſa ſolida. 80. & percuſſa ignem emittunt. ibid.
Lepetymno in monte fanum Apollinis, & ſacellum Lepetymni, in quo tantùm duo corui. 17
Lepores vbi non naſcantur. 11
Leſbi glebæ oculis vtiles. 187
in Leuce inſulâ ara erat Achillis, quam nulla volucris ſupervolare poſſet. 134
Leucotheæ quid mirabile. 164
Liparis fluuius pinguedinem corporibus illinebat. 150
Locri Ozolæ vnde dicti. 129
cum Lunâ quænam creſcant, & decreſcant. 136
Luparum partus fabuloſus. 61
Lupi piſcatorum cuſtodes. 33
Luſis fons, mures habens. 152
Lycabettus mons, à Mineruâ geſtatus. 12
Lynceſtarum aqua acida, quæ vini tamen inſtar inebriet. 180

M

MAndibulam inferiorem mouent omnia animalia, præter crocodilum. 71

Mare Indicum arbores profert. 147
Maris feruor circa Aeoli inſulas. 145
Marſanus, Pannoniæ mons, monotum profert. 58
Medulla ſpinæ hominum ſerpentes gignit. 96
Meleagrides aues vbi. 11
Minerua Vulcano in matrimonium tradita. 12
Monotus vbi, & qualis. 58
Monychi vbi. 72
Muabus, Pamphyliæ fluuius, iniecta quædam in lapidem vertit. 150
Mugil in metu caput occultat. 100
Mulier vno partu non plures quinque enititur. 119
Mulus vbi non naſcatur. 13
Μυῶν ἧττα, *prouerbium.* 137
Mures in Gyaro inſulâ ferrum peredentes. 21
Mures in fontibus Luſis, & Lampſaci. 152
Mures quàm celeriter generentur. 113. *eorum iecinora cum lunâ creſcunt, & decreſcunt.* 137
Muſtela rutam contra ſerpentes adhibet. 41
Muſtelarum fœtus ex vtero procedentes rurſum per os intrant. 25
Mylis palus quæ miracula habeat. 170
Mythopoli putei quid cum Nilo ſimile habeant. 178

N

NEæ, Lemniorum inſulæ, perdices non ferunt. 9
Neandridarum gleba oculis curandis vtiles. 177
Nelei fluuij aqua, à mulieribus circa conceptionem pota,

pota, albos partus facere credita. 84
Neſſi Centauri ſepulcrum. 129
Nix animalia qualia proferat. 90
Noctuæ cum cornice inimicitia. 62
Nympharum fanum, & fons, eiuſq; mirabilia. 163

O

O*Culi hirundini, & ſerpenti, effoſſi renaſcuntur.* 78
Oculorum alterum exſcindi, letale. 110
Olei fons. 154
Olympiade 36 Arytamas Laco ſtadio victor. 153
Ophiuſa impetigini medetur. 153
Origanum teſtudo, cum ſerpentem ederit, addit. 40
Origanum formicæ formicarijs ſuis expellit. 85
Orphei caput vbi ſepultum. 5
Orytij vis in capris. 115
Oſſa leonis ſolida, & percuſſa ignem emittunt. 80
Oues poto Cochrynnâ fluuio fœtus nigros proferunt. 84
Ouis quomodo maſculam aut fæmineam prolem ferat. 111. *quo modo albam, aut nigram. ibid.*
Ouis in fimo defoſſis in Aegypto excludi pullos. 104
Ouium tantùm inteſtina vocalia, non arietum. 7
Ozolæ Locri, vnde dicti. 129

P

Paleciorum in Siciliâ mirabilia. 133
Paludes Indiæ quæ mira habeant. 165
Palus Ioppe qualis. 166. Sarmatiæ. 167. Aorni. 167. 168. Zacynthi. 169. Siciliæ. 170. Pyracus. 171. Aſcania. 172. Citti. 173. Stygis. 174. Leontinorum. 175. Coorum. 176.
Palumbes quomodo ictus ſerpentum curent. 42
Pandroſos, Cecropis filia. 12
Pardalis induſtria. 37
Parnaſſo in monte coricium certis temporibus auro ſimile. 141
Paſtinacæ marinæ aculeus quas vires habeat. 22
Pedicularis morbus. 95
Pelecani quid faciant. 47
Perdices in Atticâ, & Bœotiâ, non pariter vocales. 6. vbi non viuant. 9. quomodo pullos venatoribus eripiant. 45. quomodo fæmellas concipiant. 87. & pullos excludant. 110.
Phalangia parentibus necem inferunt. 94
Phana abiectos ab aquilâ pullos nutrit. 52
Phanias quid de Pyraco palude tradat. 171
Pherecydes pediculari morbo interijt. 95
Phocæ genitura epilepſiæ remedium. 24. eius lac. 26
Phyllis greges quinto demum die potantur. 142
Piſcator rana. 52
Piſces ſtomacho carent. 77

Pix

Pix in lacu Zacynthi. 169
Polypi induſtria. 27.55.56
Polypus acetabula ſua comedit. 25. *à congro capitur.* 99
Pontus, Thracum Agriorum fluuius, lapides carbonibus ſimiles fert. 151
Pſylli ab aſpidum morſu tuti. 19
Pullos, cum volare poſſunt, eijciunt aues vncungues omnes, exceptâ cornice. 108
Pulmones habentia animalia reſpirant. 67
Putei Mythopoli quid cum Nilo commune habeant. 178
Pyracus palus ſiccata ardet. 171

R

RAnæ piſcatoris induſtria. 52
Ranæ Seriphi mutæ. 4
Rhegini à Locris Halece fluuio diſterminantur. 1
Rheginorum colonia Delphis deducta. ibid.
Rhenéa inſula felem non habet. 11
Rutæ odor ſerpenti inimicus. 41

S

SAcer mons. 146
Salamandra ignem exſtingit. 91
Sal è Chaoniæ fontis aquâ. 158
Sal Siculus in igne liqueſcens, in aquâ exultans. 183

Sanguine carent animalia omnia, quæ plures quàm quatuor habent pedes. 69
Scamander fluuius cur Xanthus dictus. 84
Scorpij è crocodilo. 23. *& ſiſymbrio.* ibid.
Scorpiorum in Latmo Cariæ vis diuerſa. 18. *terreſtrium interitus.* 94
Scotuſæ fons peculiaris. 157
Scythia mulum non profert. 13
Seriphi ranæ mutæ. 4
Serpentes vbi non naſcantur. 11. *eorum ictibus quæ contraria.* 40. 41. *triginta coſtas habent.* 78. *oculos effoſſos recipiunt.* ibid. *è medullâ ſpinæ putrefactâ naſcuntur.* 96
Siſymbria putrefacta ſcorpios producunt. 23
Solis fons apud Ammonem mediâ die, & mediâ nocte, caleſcit. 159
Specus Thebis Aegyptijs, in quo trigeſimo quoq; menſis die nullus ventus. 139
Spinæ medulla putrefacta ſerpentes gignit. 23
Spongia ſenſu prædita. 89
Stigmata nonnullis innata. 121
Stranguriæ medetur genitale viuerræ. 116
Stygis aqua in Phœnio. 174
Sulfur formicas formicarijs ſuis expellit. 85
Superciliorum indicia. 125
Sus à ſerpente morſa cancrum quærit. 41
Sus ſilueſtris in Africâ non naſcitur. 11

Talpæ

T

TAlpæ vbi non naſcantur. 10
Tanæ lateres natantes. 188
Taphij montis fœtor. 129
Tarandus qualis. 31
Taurus defoſſus, & putrefactus, apes gignit. 23
Teſtudo, ſerpentem ſi ederit, origanum inſuper edit. 40
Thebis Aegyptijs ſpecus, in quo trigeſimo quoq; menſis die nullus ventus. 139
Theſprotiæ carbones. 186
Timon citharœdus plectro quodam donatus ab Artocle magiſtro. 185
Torpedinis piſcis induſtria. 53
Tripolium vno die ter colorem mutat. 32
Trochili crocodili dentes purgant. 39

V

VEneti graculis dona mittunt. 189
Ventrem habentia animalia, etiam veſicam habent. 68
Veſicam habent animalia, quotquot ventrem. ibid.
Veſpertilio ſolus auium dentes, vbera, & lac habet. 26
Vipera ſemel tantùm parit. 25
Vitiligini albæ medentur paludes in Mediâ, & Siciliâ. 165
Vlulæ in Cretâ non viuunt. 10
Vulcano iuncta matrimonio Minerua. 12

Vulpis

Vulpis piſcis induſtria. 54
Vulpis, & corui, amicitia. 64. *eius, & æſalonis, inimicitia.* ibid.

X

XAnthus vnde dictus. 84

Z

ZAcynthiæ capræ ſpirantibus Eteſijs non bibunt. 143
Zacynthius lacus picem effert. 169

FINIS.

AVCTO-

AVCTORVM,

Qui in his

ANTIGONI

Hiſt. Mirab. Collectaneis Citantur,

INDEX.

Numerus Capita deſignat.

ÆSchylus Τοξότισι. 127

Alcman. 27

Amelesſagoras Athenienſis Ἀτθίδι. 12

Amometi Ἀνάπλους ἐκ Μέμφεως εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην. 164

Archelaus Ægyptius Περὶ παραδόξων. 23. Περὶ θαυμασίων. 96.

Ariſtoteles. 18. 23. 26. 31. 43. 52. 159. 185. Περὶ ζώων. 66.

Callimachus. 177

Callimachus Ægyptius. 51

Callimachi Cyrenæi Ἐκλογὴ τῶν παραδόξων. 144

Cteſias. 16. 160. 165. 181. 182.

Eudoxus. 135. 144. 153. 162. 169. 177. 178.

Hellanicus Leſbius. 139

Heraclides. 167
Herodotus. 25
Hippon Rheginus. 133
Homerus. 28
Lycus. 66.148. 170, 175. 188
Lycus Rheginus. 154
Megaſthenes ἰνδικοῖς. 147
Myrſilus λεσβιακοῖς. 5. 17. 129
Nicagoras. 137
Phanias. 171. 187
Philetas. 8. 23
Philo αἰθιοπικοῖς. 160
Philoxenus. 141
Pindarus. 155
Polycritus. 150
Σαμιακῶν ὅρων Auctor. 132
Theophraſtus. 145. 174
Theopompus. 14. 15. 131. 152. 156. 180. 186. 189
Timæus. 149. 155. 168. eius Σικελικῇ ἱστορίᾳ. 1
Zenophilus, 166

F I N I S.

ERRATA.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

ERRATA.

Cap. IV. Lin. 1. βαίτραχοι. leg. βάτραχοι. Cap. XXIII. lin. 23. Σφήκεοσιν. leg. Σφήκασι δέ. Cap. XXIV. lin. 4. σφασίν. leg. φασίν. Cap. XLIII. lin. 11. ϛραφέντα τὰ ἀφοδεύειν. leg. ϛραφέντα τὰ νεόττια ἀφοδεύειν. Cap. LVII. lin. 1. καπϖοῦ. leg. καπνοῦ. Cap. LXXII. lin. 1. Ἰλλυοριῖς. leg. Ἰλλυριοῖς. Cap. CXL. lin. 1. δυσπαρατήτον. leg. δυσπαρατήρητον. Cap. CXLVII. lin. 1. ἱστορεῖ. leg. ἱστορεῖν.